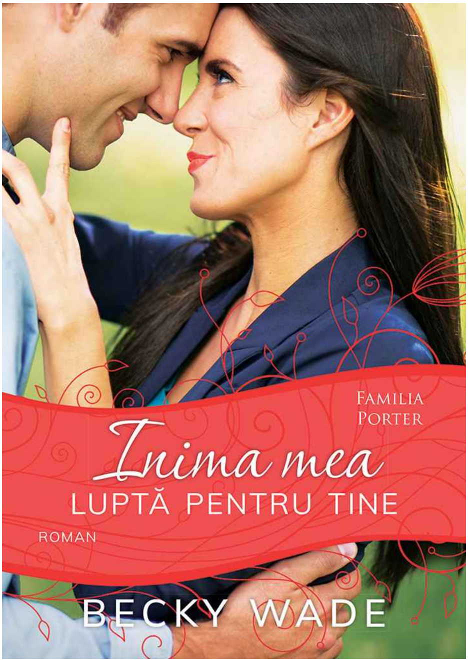

Familia Porter
Inima mea
LUPTĂ PENTRU TINE
ROMAN
BECKY WADE

Familia
Porter
Inima mea
LUPTĂ PENTRU TINE
ROMAN
BECKY WADE

EDITURA SCRIPTUM®

Inima mea LUPTĂ PENTRU TINE

Aprecieri pentru această carte

Dru, mezina familiei Porter, este o personalitate puternică și înțelegătoare, în egală măsură, iar când firea ei o întâlnește pe cea a lui Gray, legătura lor este la fel de electrizantă precum este de dulce povestea lor de dragoste care abia se înfiripă. O lectură încântătoare.

— RT Book Reviews

Fanii ficțiunii motivaționale pot intra în lumea familiei Porter în orice moment și se pot bucura de poveștile de suflet ale lui Wade.

— Booklist

Cititorii poveștilor de dragoste vor găsi în acest volum un epilog potrivit pentru seria Familiei Porter.

— Christian Retailers + Resources

Becky Wade creează personaje pe care cititorii le vor iubi.

— Lisa Wingate, autoare națională multipremiată a cărților *Blue Moon Bay* și *Dandelion Summer*

Îmi place să descopăr autori noi, iar Becky Wade este cu siguranță o scriitoare ce merită a fi citită. Romanul ei de debut conține o poveste de iubire, presărată cu umor care transmite multă emoție. Combinația perfectă pentru o seară petrecută în compania lecturii.

— Deanne Gist, autoare multipremiată a cărților *A Bride Most Begrudging* și *Love On the Line*

Seria: Familia Porter

Inima mea îți aparține
Inima mea te caută
Inima mea pereche
Inima mea luptă pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WADE, BECKY
Inima mea luptă pentru tine / Becky Wade. – Oradea: Scriptum, 2020
ISBN 978-606-031-052-5

2

Inima mea
LUPTĂ PENTRU TINE

SERIA FAMILIA PORTER

ROMAN

BECKY WADE

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Her One and Only
by Becky Wade

Published by Bethany House Publishers
11400 Hampshire Avenue South
Bloomington, Minnesota 55438
www.bethanyhouse.com
Bethany House Publishers is a division of
Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan
Printed in the United States of America

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Inima mea pereche
de Becky Wade

str. Lăpuşului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Prima ediție în limba română.

Acest roman este o ficțiune.
Anumite nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul imaginației autoarei.

ISBN 978-606-031-052-5

Tiparul executat în U.E.

Pentru editoarea mea extraordinară,
Charlene Patterson
Îți mulțumesc atât de mult pentru efortul investit
și pentru faptul că ai crezut în romanele mele.
Inteligența și experiența ta au fost egalate
doar de bunătatea și de entuziasmul tău.
Sfaturile tale au îmbogățit fiecare poveste,
și îți sunt recunoscătoare din toată inima.

Scurtă prezentare a seriei

amilia Porter, de Becky Wade, este o serie de patru romane contemporane de dragoste, care se constituie ca un adevărat testament al iubirii. Fiecare volum se concentrează în jurul unui membru al familiei Porter, fiecare cu propria sa poveste tulburătoare de viață. Când vine vorba despre povești de dragoste complicate, alegeri dificile între „rațiune și simțire", nimic nu e ușor. Nici în viață și nici în poveștile din paginile scrise. Becky Wade ne propune o serie de patru cărți ale căror povești de dragoste aparent imposibile te vor purta pe un drum în care călătoriile personajelor, prin propriile emoții și confruntări, sunt cât se poate de reale și de vii.

Toate titlurile seriei au obținut premii literare importante, aprecieri din partea criticilor literari și mai ales aprecierea cititorilor.

Inima mea îți aparține

Megan Cole și Bo Porter nu aveau cum fi mai diferiți unul de celălalt. Ea este moștenitoarea unei mari averi, el este un simplu

manager de fermă și angajatul ei. Și totuși, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

De la moartea tatălui ei, Meg a devenit acționarul majoritar al companiei petroliere și venirea ei la conducere a survenit cu o serie de concedieri, deoarece nu putea să gestioneze atât de mulți angajați. Cu toate acestea, lucrurile stau puțin diferit cu Bo, astfel că Meg îi dă un termen de șase luni înainte de închiderea fermei. Va fi acest timp suficient pentru a-i dovedi valoarea fermei și că el merită încrederea ei?

Inima mea te caută

Celia avusese încă din vremea liceului o atracție specială față de Ty, apoi, în facultate, până ce povestea lor nebună de iubire i-a dus în fața celei mai apropiate capele de nunți din Las Vegas. În dimineața zilei următoare însă s-au trezit cu un certificat de căsătorie și o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soția lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soțul nimănui.

Vreme de cinci ani, Celia a încercat să-și înăbușe orice vis cu privire la ea însăși pentru a reuși să-și crească fetița. Ty, în schimb, a căutat să-și împlinească toate țelurile, sau cel puțin așa crezuse până ce a ajuns să privească din nou în ochii femeii pe care n-a putut s-o uite niciodată și a copilei de existența căreia nu știuse până acum.

Cât de mult va fi dispus Ty să sacrifice de această dată pentru ca visurile Celiei să devină realitate și pentru a-i demonstra că noaptea aceea în care și-au unit destinele poate deveni o poveste de iubire „până când moartea îi va despărți“?

Inima mea pereche

Fostul ofițer de Marină, Jake Porter, are cicatrici mult mai adânci decât cea care îi marchează chipul. Se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăiește o viață solitară și evită orice relație pe cât posibil. Asta până când o reîntâlnește pe Lyndie James, prietena lui

din copilărie, care se întoarce acasă în Holley, Texas. Lyndie ajunge să lucreze la fermă, iar Jake îi încredințează în grijă unul dintre caii în care el își pusese mari speranțe, dar fără prea mult succes.

Jake și Lyndie au personalități total diferite, dar legătura dintre ei este evidentă. Împotriva voinței lui, Jake este cucerit de personalitatea sclipitoare și optimistă a lui Lyndie, iar zidurile pe care el le-a construit în jurul inimii încep încet-încet să se surpe. O sclipire de speranță se ivise în inima lui, dar temerile și regretele nu-i dau pace. Va putea vreodată Jake să o iubească pe Lyndie așa cum merită sau inima lui este prea zdrobită pentru a mai putea fi alinată?

Inima mea luptă pentru tine

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărțuitor, astfel că echipa sa angajează o agenție de pază și protecție, pentru ca Gray să fie mereu sub supravegherea unui bodyguard. Când Gray o întâlnește pe Dru Porter, agentul desemnat pentru paza lui, este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deși, nimic de spus, foarte tânără și frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină, o trăgătoare de elită, posesoare de centură neagră și foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmărește pe Gray. Și, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de atașament romantic între ea și acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray și Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul crește, Dru și Gray își pot încredința inimile – și viața – unul altuia?

Prolog

ru își ridică pistolul, luându-l în raza de ochire pe agresorul lui Gray în timp ce își făcea loc prin mulțime. Conștientizarea faptului că fusese păcălită o izbi cu precizie chinuitoare. Gray era expus. Agresorul avea pistoale în ambele mâini, iar țevile armelor îl ținteau pe Gray. Dacă s-ar fi aflat lângă el, l-ar fi culcat la pământ și s-ar fi interpus ca un scut în fața lui ca să-l apere. Dar era mult prea departe pentru a face asta. Disperarea îi cuprinse inima și mintea. Dru era prea departe. Gray era lipsit de apărare în fața atacului.

— Lasă armele jos, ceru ea, făcându-și loc prin mulțime cu umărul.

Chipul atacatorului se întoarse imediat în direcția ei, oferindu-i ocazia lui Dru să-i vadă trăsăturile feței: tensionate și întunecate. De o răceală plină de ură.

Atacatorul își menținu una dintre arme îndreptate spre Gray. În timp ce, pe cealaltă o mișcă, cu o încetineală înfiorătoare, până când o luă pe Dru în vizor.

— Nu! urlă Gray.

Agresorul își îndreptă din nou atenția asupra lui Gray, iar degetele i se albiră pe trăgaci.

Dru deschise focul.

Glonțul ei își atinse ținta.

Dar la fel și glonțul agresorului. *La fel și glonțul agresorului*.

Muniția sfâșie carnea netedă, distrugând mușchii, osul și organele din calea ei. Un țipăt de negare la vederea sângelui spulberă gândurile lui Dru.

Furioasă, trase din nou.

Capitolul 1

Cu trei luni înainte.

ru Angelica Porter era un fost ofițer de Marină, avea o centura neagră în ju-jitsu*, era campioană națională la tir și un experimentat agent executiv de pază în cadrul celei mai prestigioase firme de pază și protecție din Dallas. Urma să-și întâlnească noul client. Unul care, la fel ca toți cei dinaintea lui, avea să fie prea ocupat să observe că era femeie și nici nu avea să dea doi bani pe pregătirea ei.

Când oamenii auzeau cuvântul bodyguard, aveau în minte imaginea unor tipi musculoși, masivi, îmbrăcați în costum, cu ochelari de soare și cu fire încolăcite pe sub cămașă, legate la căștile de urechi.

Dru nu era masivă și nici nu avea mușchi. „Costumul“ zilei era compus dintr-o jachetă din piele de culoarea plumbului, mulată pe corp, cu câteva fermoare plasate ingenios și cu gulerul ridicat la spate.

* Ju-jitsu este un stil de luptă fără arme cu origini japoneze. Principiul ce stă la baza tehnicii de apărare constă în dominarea adversarului folosind minimul de efort, fără forță brută, prin inteligență, flexibilitate și cunoașterea punctelor vitale ale organismului [n. trad.].

O cămașă albă, dintr-un material de calitate. Pantaloni negri, subțiri. Tocuri. Ochelarii îi erau dosiți în poșetă. Nu avea niciun fir care să-i atârne din casca de ureche.

Dru era o gardă de corp modernă.

Porni de-a lungul holului care ducea la birourile administrative ale echipei NFL* Dallas Mustangs. Complexul celor de la Mustangs, care cuprindea terenul de antrenamente al echipei, o sală de gimnastică și un corp de cădire destinat pentru fizioterapie, fusese amenajat, fără prea multă creativitate, în culorile celor de la Mustangs. O mochetă bleu cu margini de un verde închis combinat cu alb îi camufla pașii. Pereții lucioși în nuanță ivorie erau acoperiți cu dungi orizontale verzi și albastre și, din loc în loc, erau înrămate fotografii ce surprindeau diferite faze din meciurile echipei.

Dă-i bătaie, Mustangs! Părea să strige decorul. Ura, hai, bravo! *Angajează-te în luptă și câștigă, echipă!*

Dru se opri să privească una dintre fotografii. În spatele echipei pe un crâmpei de cer senin, sub o ploaie de confetti, jucătorii își etalau Trofeul Lombardi.** În sezonul de dinainte, echipa Mustangs câștigase Super Bowl-ul.*** Dru se încruntă ușor văzând fotografia, jucători cu părul transpirat și cu rânjete largi pe față, cu pălării și tricouri care îi declarau câștigători. Fără îndoială că ar fi catalogat starea de spirit a echipei mai mult decât fermecătoare dacă i-ar fi *plăcut* cu adevărat de cei de la Mustangs.

Ca orice texan de bună-credință, Dru s-a născut și a crescut în casa unor suporteri ai echipei Cowboys. Îi privise întotdeauna pe cei de la Mustangs ca pe o echipă neexperimentată și rivală celor de la

---

* National Football League este cea mai importantă competiție a fotbalului american profesionist. [n. trad.].

** Trofeul Vince Lombardi este trofeul acordat în fiecare an echipei câștigătoare a jocului campionatului Ligii Naționale de Fotbal, Super Bowl.

*** Super Bowl-ul, în fotbalul american profesionist, este meciul pentru campionat a National Football League. Dealungul anilor a devenit cel mai urmărit program de televiziune din Statele Unite ale Americii și este ca o sărbătoare națională [n. trad.].

Cowboys, exact așa cum s-ar uita cineva la niște rude prin alianță parvenite care ajungeau la o reuniune de familie și mâncau tot tortul.

Dru analiză cu atenție fotografia înainte să se oprească la chipul noului ei client. Gray Fowler, faimosul fundaș al echipei Mustangs, un jucător experimentat, obiectul a milioane de fantezii, nu era tocmai clientul pe care și l-ar fi ales pentru prima misiune în calitate de gardă de corp după dezastrul din Mexic.

Celebritățile care atingeau nivelul de faimă al lui Gray Fowler puteau fi arogante, autoritare și cu aere de vedetă. Atleții de calibrul lui erau uneori plini de testosteron și teribil de misogini. Combinația asta nu era deloc una de dorit – nici pomeneală. Nu rezona cu portretul clientului ideal al lui Dru. Orice afacerist, chiar și genul obraznic și încăpățânat care nu-și lăsa niciodată telefonul din mână ar fi fost mai acceptabil. Un politician? Ar merge. Fiica adolescentă a unui miliardar care trebuia escortată după școală la antrenamentele de hochei? Sigur că da.

După evenimentele din Mexic, în ultimul an și jumătate, Dru făcuse muncă de birou la firma Sutton Security din centrul orașului Dallas. Îi luase mai mult timp decât se așteptase pentru a-și reveni fizic. Pentru a-și pune viața în ordine. Pentru a recâștiga pe deplin încrederea șefului ei, Anthony Sutton. Acest regres în carieră îi lezase atât aspirațiile profesionale, cât și mândria personală. Dru își dorise cu nerăbdare, se rugase pentru asta, așteptase șansa de a reveni în teren și de a-și demonstra capacitățile.

Așa că *avea* să-și îndeplinească atribuțiile ce-i reveneau în calitate de gardă de corp față de Gray Fowler într-un mod profesionist, cu hotărâre și respectând toate regulile. Se apropie încet, răsuflând regulat și își îndreptându-și postura. Gray Fowler îi decimase pe cei mai înverșunați jucători defensivi pe care îi putea oferi NFL. Dar el nu o întâlnise încă pe Dru. Vai de el dacă îi stătea în cale.

Dru bătu la ușa managerului general al echipei la ora două fix. Un asistent executiv o pofti într-un birou spațios în care erau douăsprezece persoane și vreo cinci grupuri de discuții.

Un grup din bordul de conducere aglomerau masa din mijlocul încăperii. Un alt grup se adunase în partea stângă a camerei. În dreapta, îl zări pe Big Mack, colegul ei de muncă de la firma Sutton.

Un afro-american, trecut de patruzeci de ani, Mack întruchipa prototipul tipic al gărzii de corp clasice. Cine nu îl cunoștea nu și-ar fi imaginat niciodată că fetele lui preadolescente făcuseră din uriașul lor tată un fan al canalului Disney și al muzicii celor de la „5 Seconds of Summer"*.

Big Mack îi zâmbi lui Dru și îi făcu semn să se apropie.

— Ziua bună, Dru. Ce mai faci?

— Bună, Mack. Sunt bine. Tu?

— Nu mă plâng.

El se dădu într-o parte, lăsând-o pe Dru să-l vadă pentru prima oară pe Gray Fowler. Cel mai nou client al agenției lor ședea pe o canapea mică, rezemat de spătar, sprijinindu-și capul cu o mână. Își fixase atenția undeva în sus și într-o parte și conversa cu un coechipier care stătea pe marginea canapelei.

Fowler avea profilul unui gladiator, fără nicio urmă de frumusețe. Gâtul lui lăsa să se vadă linia clară și dură a maxilarului. Pielea îi era ușor bronzată, iar pe obrajii lui netezi i se vedeau urme ușoare de barbă nerasă de dimineață. Părul brunet închis îi era tuns scurt în părți și puțin mai lung în creștet.

Dru își dăduse toată silința să-l studieze cu atenție, atât prin intermediul informațiilor oferite de către agenție, cât și prin investigațiile ei personale. Existau foarte puține detalii cu privire la copilăria lui. Reușise să afle doar atât că avea un frate mai mic și o soră și că depășise un început misterios de anevoios în orășelul Mullins din Texas. Apoi el își pusese în valoare abilitățile atletice, ridicându-se pe culmile celebrității la Universitatea Texas A&M, înainte să fie recrutat de echipa Mustangs.

Gray Fowler nu era un tip căruia i s-a nimerit să-i iasă, sau și-a cumpărat succesul, sau a dat norocul peste el. Și-a câștigat faima stăpânind tactica de joc, o prindere, o blocare și o vătămare corporală toate gestionate bine, pe rând și în timp. Duritatea, viteza și puterea lui formidabilă de concentrare îl ridicaseră la statutul său actual – drept unul dintre cei mai populari jucători ai echipei Mustangs.

---

* „5 Seconds of Summer" este o formație australiană de muzică pop rock [n. trad.].

În ochii jurnaliștilor sportivi era un interlocutor direct, iar în ochii ziariștilor de divertisment, un afemeiat. Fowler fusese selectat de opt ori în Pro Bowl* în decursul celor zece ani de carieră; era unul dintre cei care contribuiseră la victoria echipei Mustangs de la Super Bowl, și în general dobora recordurile în materie de fotbal pe cât de ușor mâncau alții cereale.

Jucătorul cu care Gray stătuse de vorbă se mutase, iar chipul lui se întoarse înspre Dru. El o privi drept în ochi, nemișcat, iar ochii îi străluceau cu o nuanță neobișnuită de verde pal.

Tipul ăsta aduce numai necazuri. Erau singurele cuvinte care îi trecură lui Dru prin minte.

Acest client în mod special s-ar putea dovedi chiar și mai *dificil* decât genul de atlet celebru pentru care se pregătise mental Dru. Grayson Robert Fowler părea să fie o pacoste încăpățânată și periculoasă.

El se ridică ușor în picioare, fără să întrerupă contactul vizual cu ea. Dru știuse dinainte de a intra în încăpere că Gray avea 1.93 metri și cântărea 113 kilograme. Chiar și așa, realitatea fizică a staturii lui o impresionă.

Nu era ceva obișnuit, în viața de zi cu zi, să întâlnești o persoană atât de masivă ca el. Pe sub echipamentul echipei sale, bluză de trening cu glugă și pantalonii de sport, trupul lui era imens, iar mușchii puternici și fermi.

Nu era prima dată când Dru își dorise să fi crescut la înălțimea de doi metri, asemenea vedetelor de la WNBA**. În schimb, tocurile ei trecute de 7 centimetri o ridicau la înălțimea de 1.80 metri, niciun sfert de centimetru mai mult.

— Gray, spuse Mack, ți-o prezint pe Dru Porter. Lucrează la firma Sutton Security. Ea va fi agentul tău de pază în tura de după-masă, între orele două și zece seara, cinci zile pe săptămână, începând de azi.

Gray nu schiță nicio expresie, ca și cum ar fi așteptat să strige cineva: *Glumeam, omule!* și să îl bată ușor cu pumnul. Era lesne de înțeles, că procesa mai greu faptul că Dru era femeie.

---

* Pro Bowl este jocul de toate stelele Ligii Naționale de Fotbal [n. trad.].

** Asociația Națională de Baschet Feminin [n. trad.].

— Acesta este Gray Fowler, îi spuse Mack lui Dru, noul nostru client.

— Mă bucur să vă cunosc.

Dru își întinse mâna, iar Gray i-o strânse, mâna lui fiind puternică și ușor aspră.

— De asemenea.

El avea pomeți proeminenți. Riduri fine îi marcau pielea din colțul ochilor și de pe frunte.

Mack se îndreptă spre biroul managerului general.

— Mă duc să-l anunț pe domnul Morris că a ajuns Dru.

Gray își îndesă mâinile în buzunarele bluzei de trening și o cercetă cu atenție câtăva vreme.

— Tu ești noul meu bodyguard, spuse el încet.

— Specialist în protecție personală.

— Tu ești noul meu specialist în protecție personală.

— Da, sunt unul dintre ei.

— Tu.

— Da. Eu.

Dru își dădu peste umăr părul ei negru, lung și drept.

— Mă așteptam ca toți agenții de la Sutton Security să arate ca Mack.

— *Toți* clienții noștri se așteaptă la asta.

— Tu nu arăți ca Mack.

— Nu.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și șase.

Gray se scărpină în cap, apoi își puse din nou mâna în buzunar.

— De ce mi-ar trimite cei de la Sutton Security o femeie mai tânără decât mine și care are jumătate din greutatea mea ca să mă păzească?

Scepticismul lui o irita ca niște urzici usturătoare. Dru se confruntase toată viața ei cu același tip de pragmatism din partea celor trei frați mai mari. Însă, franchețea lui însemna că i se putea adresa la fel de direct. Dru nu trebuia să-și piardă vremea alegându-și cu grijă cuvintele și nici nu avea nevoie de falsa politețe.

— M-a trimis fiindcă sunt calificată pentru acest post. Sunt fost

ofițer de Marină și, înainte să devin agent la ei, am trecut printr-o instrucție strictă la Sutton Security –

— Care a inclus?

— Studiul luptei armate, evaluarea pericolului, primul ajutor și multe altele. Pe deasupra, dețin o autorizație eliberată de către statul Texas care certifică aptitudinile mele pentru această slujbă.

Gray tot nu părea convins.

— Protecția executivă* presupune de cele mai multe ori folosirea inteligenței, spuse Dru, rareori apelez la forța fizică sau la arma din dotare.

— Mai spune-mi încă o dată numele tău?

— Dru Porter. Și care era numele tău?

Pe chipul lui se putea citi un amestec de umor și neîncredere.

— Gray Fowler.

— Aha. Ea îi zâmbi ușor. Așa este.

— Cum îți scrii numele pe litere numele?

— D.R.U.

— Hm? El o măsură din priviri. Între noi fie vorba, Dru Porter, nu-mi fac griji în privința siguranței mele.

Echipa lui Gray solicitase serviciile firmei Sutton, nu Gray însuși.

— În primul rând n-am cerut să beneficiez de nicio protecție, așa că dacă cei de la Sutton Security vor să mă afișez în public cu cineva care arată ca un fotomodel, nu mă deranjează.

— Nu arăt ca un fotomodel.

— Arăți exact ca un fotomodel.

— Și încă ceva, eu nu *mă afișez în public* cu tine. Îmi fac doar meseria.

— Uite ce problemă am în ceea ce te privește. Gray continuă ca și cum Dru n-ar fi vorbit deloc. Nu vreau ca toată lumea să știe că o fată atrăgătoare, în vârstă de douăzeci și ceva de ani...

---

* Protecția executivă, cunoscută și sub denumirea de protecție strânsă, se referă la măsuri de securitate și de atenuare a riscurilor luate pentru a asigura siguranța VIP-urilor sau a altor persoane care pot fi expuse unui risc personal ridicat din cauza angajării lor, a statutului înalt, a valorii nete [n. trad.].

— ... o femeie...

— Este bodyguardul meu...

— Specialist în protecție personală.

— Voi fi nevoit să îndur discuții interminabile pe tema asta în vestiar.

Șovinismul era încă în floare. Dru își încrucișă brațele și își îngustă ochii.

— Siguranța ta este prioritatea mea numărul unu, nu reputația ta din vestiar.

— Îmi pasă de reputația mea. Și dacă e importantă pentru mine, e vitală și pentru el, spuse Gray îndreptându-și umărul în direcția lui Brian Morris, managerul general.

Dru voi să-i spună să-și arunce undeva îngrijorările cu privire la reputația lui. De fapt, își dorea să fie milităroasă cu cei pe care îi avea în pază, dându-le ordine ferme pe care aceștia să fie forțați să le îndeplinească. În fapt, clienții ei beneficiau de o chestie enervantă numită voință liberă. Tot ce putea face Dru era să-i sfătuiască, dar nu-i putea forța să o asculte.

Detesta compromisul.

— Nimeni nu trebuie să știe că lucrez pentru tine decât strict cei cărora decizi tu să le spui, spuse Dru calmă. Dar dacă vrei discreție, atunci vei rata efectul intimidant pe care îl au agenții. Dacă agresorul vede că ești înconjurat de agenți, atunci el sau ea va fi mai puțin dispus să te atace.

— Nu-mi pasă de efectul intimidant.

Așa cum era de așteptat.

— Pot să te păzesc și fără să dau de bănuit că aș fi bodyguardul tău.

— Ai putea să zici că ești iubita mea.

Dru îi aruncă o privire glacială. Bărbați puternici – ofițeri de Marină, agenți de pază și unii dintre cei mai buni trăgători de pe planetă – au pălit sub o astfel de căutătură.

Gray nu se lăsă intimidat. De fapt, încă de când începuseră discuția lor, atitudinea lui față de ea fusese fățișă și nešovăielnică.

— Nu ai o iubită? întrebă Dru.

— Sunt în căutare.

— Iubita asta a ta n-ar trebui să lucreze? M-aș mira să fie dispusă să se țină scai după tine cinci după-mese la rând.

Doi dintre antrenorii echipei i-au făcut un semn din cap lui Gray în timp ce se îndreptau înspre ușă. El le răspunse salutului coborându-și bărbia.

— Poate că noua mea iubită este educatoare la grădiniță și lucrează numai dimineața.

Dru își desfăcu brațele în semn de neîncredere.

— Ți se pare cumva că am față de educatoare?

— Deloc. Dar întotdeauna excepțiile întăresc regula. Poți să te prefaci că ești o educatoare nonconformistă.

Dru nu voise niciodată – nici măcar în școala primară când fusese întrebată Ce Vrei Să Devii Când Te Faci Mare? – să ajungă educatoare și să fie iubita cuiva ca Gray.

— Cred că ar fi mult mai credibil să mă dau drept asistentul tău administrativ.

— N-am nevoie de un asistent administrativ. Am o menajeră pe nume Ashley care se ocupă de casă și de programul meu. O cunosc toți jucătorii.

— Aș putea fi o jurnalistă care se documentează să scrie un articol despre tine.

El își ridică o sprânceană, cu un aer îngâmfat.

— Nici în ruptul capului. Nimeni n-ar crede una ca asta, scumpo.

— Nu-mi spune așa.

Brian Morris se ridică în picioare și ceru politicos ca toți cei care nu luau parte la întâlnirea lui programată la ora două și un sfert să iasă din birou.

Încăperea se goli. Mack i-o prezentă pe Dru lui Morris, apoi Dru se așeză pe unul dintre fotoliile din piele cu fața înspre birou. Mack alese să se așeze aproape de cotul ei. Gray ocupă scaunul care mai rămăsese, punându-și o gleznă peste genunchi. Pantofii lui mari și atletici păreau să fie nou-nouți, ca și cum i-ar fi încălțat pentru prima dată cu o oră în urmă. Poate că lucrurile astea veneau la pachet pentru un jucător de fotbal profesionist. Femei. Faimă. O pereche de adidași noi marca Nike.

Ochelarii fără rame ai domnului Morris păreau la fel de scumpi

precum cămașa de firmă pe care o purta. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani, era în formă, avea un păr îngrijit de culoare castanie care începuse să încărunțească și să se rărească.

Cu excepția excesului de albastru și verde și a mochetei ivorii, biroul lui Morris nu continua ecoul holului *Hai, Mustangs!* Mobila era în stare bună. Lumina din încăpere era fluorescentă. Pe masă, un teanc ordonat de hârtii și trei fotografii de familie. Era a doua vineri din luna noiembrie, iar cerul senin și fără nori ce se zărea prin ferestrele din spatele biroului lui Morris camufla ziua rece de toamnă în care temperatura nu trecea de zece grade.

— Pe Weston Kinney veți avea ocazia să îl cunoașteți mai târziu, în cursul zilei, îi spuse Dru lui Morris. El va intra pe tura de noapte, de la zece seara până la șase dimineața în zilele în care eu și Mack vom fi de serviciu. Alți agenți vor lucra prin rotație în zilele noastre libere.

— Bun.

Morris își puse un carnețel în față, luă un stilou, apoi se lăsă pe spate în scaunul său pentru a-i evalua pe Dru și Mack.

— Am ținut să ne întâlnim deoarece aș vrea să reușim să comunicăm cu privire la acest caz. Aș dori să mă țineți la curent în problema asta de îndată ce se ivesc informații noi.

— Da, domnule, fu de acord Mack.

— Ați citit amândoi din scrisorile de amenințare pe care le-a primit Gray? întrebă Morris.

— Da, răspunse Dru.

Textul era scris cu caractere negre Arial de 18 scos la o imprimantă cu jet de cerneală, pe hârtie albă, simplă. Scrisorile erau expediate întotdeauna în plicuri simple, business, care puteau fi cumpărate de la orice magazin Walmart. Până acum toate amprentele pe care poliția le preluase de pe plicuri aparțineau angajaților de la poșta americană. Atât adresa destinatarului, cât și cea a expeditorului erau întotdeauna printate pe etichete cu același gen de caractere negre, îngroșate, de 11.

— De când ai început să primești scrisorile, întrebă Morris.

— De mai bine de un an.

Gray părea ușor plictisit, de parcă era cu gândul la vreo partidă de golf la care s-ar fi dus acum că i se terminaseră antrenamentele pe ziua respectivă.

Deși era calmă din fire, Dru deveni din ce în ce mai iritată din cauza vorbelor lui. *Iubito? Pe bune?*

— Am auzit că ai aruncat primele scrisori.

— Da. Primesc astfel de scrisori de când eram în colegiu, de la persoane care nu m-au avut la inimă. Dacă mesajele sunt foarte răutăcioase, le dau celor de la firma de pază. Dacă sunt doar neplăcute, le arunc.

— Când ai primit primele mesaje de amenințare de la acest individ… vru să știe Mack.

— Erau doar insulte, răspunse Gray. Așa că le-am aruncat.

— Mai exact, ce-ți scria? întrebă Mack.

— Te urăsc, nu ești bun de nimic.

Privirea pe care Gray i-o aruncă lui Dru păru să spună: *Ce credeai? Că slujba asta e e de vis? Doar nu ești chiar atât de naivă.*

— Textul era scurt, la fel ca în toate celelalte scrisori. Câteva propoziții.

Morris se aplecă în față, punându-și brațele pe birou.

— Noi, cei de la Mustangs, facem disctincție între comentariile critice și amenințările reale la adresa jucătorilor noștri.

La fel cum face și legea; Dru știa asta.

— De curând, scrisorile acestui individ s-au transformat în amenințări, continuă Morris. Intimidarea a escaladat pe mai multe planuri. La început, Gray primea scrisorile numai acasă. De ceva vreme, expeditorul trimite câteva și aici. Unele la casa de la lac a lui Gray, altele la cabana sa din Colorado. Chiar și acasă la mama lui, în Mullins.

— Le primești când ești acolo? îl întrebă Dru pe Gray.

— Da.

— De aceea am ajuns la concluzia că acest individ îl urmărește pe Gray, spuse Morris. Cât de des primeai scrisorile la început, Gray?

— În primele opt sau nouă luni, scrisorile ajungeau cam o dată pe lună sau la două luni. Apoi la câteva săptămâni distanță una de alta. De la primul meci din presezonul nostru, am primit o scrisoare cel puțin o dată pe săptămână, uneori și mai des.

— Anthony Sutton ne-a spus că scrisorile sunt expediate din mai multe locații, spuse Dru.

Anthony, proprietarul agenției, avea pregătire în domeniul operațiunilor speciale și nu era genul de persoană pe care să o poți tâlhări pe o alee întunecată.

— Da, răspunse Morris. De când Gray ne-a povestit despre corespondența pe care o primea, am ținut evidența timbrului de pe fiecare plic și am și scanat scrisorile înainte de a le preda poliției. Au fost trimise din locuri diferite, aflate și la patru ore distanță de condus cu mașina de aici în oricare direcție. Adresa expeditorului este întotdeauna cea a stadionului unde jucăm.

— Cu cine ați lucrat din Departamentul de Poliție din Dallas?

— Cu detectivul Carlyle, răspunse Morris. E priceput, dar încă nu are vreo pistă. El bătu cu stiloul de două ori în carnețelul lui. Acesta este motivul pentru care am apelat la firma Sutton Security. Până se rezolvă problema asta, ne-am simți cu toții mai bine știind că Gray beneficiază de protecție.

Cu excepția lui Gray, după cum îi spusese deja lui Dru. El o privi drept în ochi. O urmă de cinism se ivi în ochii lui verzi.

— Anthony Sutton ne-a spus că ai observat o camionetă maronie de model mai vechi că te urmărește, se adresă ea lui Gray.

— N-aș putea spune că am văzut-o că mă urmărea. Am zărit-o parcată pe o stradă în apropierea casei mele. Apoi lângă stadion și alaltăieri seară în apropierea restaurantului unde am luat cina.

— Ai reușit să-i observi numărul de înmatriculare? întrebă Dru.

Gray încuviință din cap.

— Când am văzut camioneta parcată lângă restaurant, am notat numărul de înmatriculare și l-am dat poliției. Camioneta se pare că este înregistrată pe numele unei bătrânele care locuiește în Bonham, Texas.

— Ce marcă era? întrebă Dru.

— Ford. Gray zâmbi, părând cu adevărat amuzat pentru prima oară. Crezi că mă urmărește o bătrânică?

— Se prea poate, răspunse Dru.

— Mai degrabă ar fi o coincidență să tot observ câteva camionete maro prin preajmă.

În viața reală, existau coincidențe. Dar în meseria lui Dru, erau luate în serios și investigate minuțios. Ea se adresă lui Morris.

— Vom afla ce este cu această camionetă maro și vom descoperi și ce-i cu amenințările primite, pot fi opera cuiva cunoscut care nu îl agreează pe Gray.

— Cum ar fi toți fanii echipei Cowboys? întrebă Gray sec pe sub barbă.

Dru continuă.

— Vom supraveghea zona când îl vom însoți pe Gray și vom apela și la contra-supraveghere. Adică, îl vom ține sub atenta noastră observare, dar și locurile pe care le frecventează, însă de la distanță, în efortul de a surprinde în acțiune persoana care îl urmărește.

— Bun, spuse Morris. Mai bătu de vreo două ori cu stiloul în carnețel. Vă mulțumesc.

— Dacă detectivul Carlyle descoperă vreo informație utilă, vă rugăm să ne contactați, spuse Mack.

— Vă vom anunța, îi asigură Morris. Efortul nostru comun e strâns legat de o colaborare bună. Dacă aveți nevoie, colegii de la departamentul pază și protecție din cadrul echipei noastre vă pot oferi insigne, permise, autorizații, orice credeți că vă ajută la identificarea hărțuitorului. Siguranța jucătorilor noștri este prioritatea noastră.

Excepție făcând când jucătorii erau pe teren. Atunci puteau chiar să se încaiere până la sânge. Asta era ceea ce făcea ca fotbalul să fie atât de distractiv.

— Sper să-l putem găsi repede pe hărțuitor. Morris îi aruncă un zâmbet stins lui Gray. Gray este important pentru echipă.

Afirmația lui conținea un sâmbure de adevăr. În industria multimiliardară a NFL-ului, Gray era valoros pentru cei de la Mustangs. Îl păzeau la fel ca pe activele companiei, așa cum Muzeul Metropolitan de Artă își proteja picturile lui Rembradt. Conducerea echipei nu dorea să li se deterioreze Rembrandtul.

Lui Dru îi plăcuse întotdeauna să dezlege cazurile complicate. Cu cât mai dificile și mai periculoase, cu atât mai bine. Cu siguranță că Gray Fowler, cu misoginismul său nesuferit, avea să se dovedească a fi o pacoste. Dar găsirea hărțuitorului avea să fie o provocare interesantă.

Dru se foi pe scaun dând să se ridice –

— Vorbeam cu Dru, îi spuse Gray managerului său general.

Ea se așeză din nou.

— I-am spus că aș prefera să fie discreți. Poate voi spune unui prieten sau doi, dintre cei apropiați, de existența lor, dar, în afară de asta, nu vreau ca altcineva să știe despre ei sau despre scrisori.

Gray îl privi cât se poate de serios pe Morris. Era evident că se mai aflase la masa negocierii.

— Desigur. Morris îi privi întrebător pe Dru și pe Mack. Ce părere aveți?

— Sigur, sigur, spuse Mack, care era de felul lui un tip prietenos și înțelegător.

Dru se întrebă cât de des pe parcursul vieții lui Gray îndrăznise cineva să-i țină piept și să îi spună nu. Rareori, ghici ea. Tipul probabil că nu primise nici măcar a zecea parte din muștruluiala pe care o merita.

Gray își mută greutatea în scaun.

— În caz că întreabă cineva, Mack este noul meu șofer. Ești de acord, Mack?

— Da, omule. Am un motiv acum să-mi cumpăr o pălărie de șofer. Foarte tare.

— Dru este noua mea iubită, continuă Gray. Dacă întreabă cineva de ce o tânără ca ea își petrece timpul cu mine câteva după-amiezi pe săptămână, ne-am hotărât să îi informăm că dimineața e ocupată cu predarea în grădiniță.

Ne-am hotărât? Ce tupeu! Dru își îndreptă spatele de parcă ar fi avut o tijă din metal în loc de coloană. Vorbe usturătoare îi stăteau pe limbă.

— Câți ani are Weston, tipul care va lucra în tura de noapte? îl întrebă Gray pe Mack.

— În jur de treizeci, răspunse Mack.

— Când Weston mă va însoți la cină, în vreun club sau în orice alt loc, îl voi prezenta drept un amic de-al meu.

Se lăsă un moment de tăcere. Gray îi privi pe fiecare în ochi, sigur pe sine și cât se poate de hotărât.

Dru tânjea să-i spună cât de mult detesta planul lui. Totuși, trecuse mai puțin de o oră de când își cunoscuse clientul. Ar fi înțelept să petreacă o oră întreagă în compania lui Gray înainte să-l confrunte

în public. Dacă le oferea lui Gray sau lui Morris vreun motiv să-l sune pe Anthony Sutton și să-l roage să o înlocuiască, acesta avea să fie înlocuită imediat.

Acest caz era șansa pe care ea o așteptase, șansa de care avea nevoie. *Ai uitat, Dru? Compromisul. La care adaugi câteva pastile de ibuprofen.*

— Sună bine, Gray, spuse Mack admirativ. Mack era un fan al echipei Mustangs, așa că nu avea cum să fie obiectiv în privința lui Gray. Ne vom da toate silințele să ținem cont de sugestiile tale.

Nu-i plăcea noua lui gardă de corp.

Ea era la fel de caldă precum luna ianuarie.

Gray se bucurase din plin de viață și avusese probabil mult prea multe iubite în cei treizeci și doi de ani ai lui, așa că știa ce i-ar fi plăcut. Adora femeile dulci care râdeau la glumele lui. Dacă ar fi trebuit să aleagă între o fată bogată cu multă educație și una prietenoasă, fără educație, ar fi ales-o pe cea prietenoasă de fiecare dată. Prefera formele feminine, zâmbetele spontane și personalitățile vesele și agreabile. Dacă i-ar fi propus, *Vrei să mergi într-un club de noapte? femeia ideală i-ar fi răspuns Sigur, că da!*

Ai vrea să-mi îmbraci jerseul și să-mi ții pumnii la următorul meci de acasă?

Mi-ar plăcea tare mult!

Ai vrea să ne servești pe mine și pe amicii mei cu ceva de băut în timp ce ne uităm la Monday Night Football?*

Bucuroasă aș face-o!

O presupunere năstrușnică, dar Gray nu credea că Dru ar replica la aceste întrebări în același mod în care femeia considerată de el ideală ar fi răspuns. Aruncă o privire prin restaurant, înspre locul în care Dru stătea singură la o masă pentru două persoane.

Ajunseseră în urmă cu o oră la restaurantul modern cu specific

* Monday Night Football este o emisiune televizată în direct a jocurilor săptămânale ale Ligii Naționale de Fotbal în Statele Unite [n. trad.].

japonez aflat în apropierea cartierului său din Dallas, deoarece Gray lua cina cu câțiva dintre membrii consiliului de administrație de la Grace Street. O organizație non-profit care oferea programe de asistență socială pentru victimele abuzului față de femei și copii. Gray finanța câteva fundații caritabile, dar aloca cele mai multe fonduri pentru Grace Street.

Dru, care nu se sfia să-și spună părerea, îi explicase că era inutil să o implice în planurile pentru cină, în calitate de iubită de fațadă. Îl informase că avea să se așeze la o altă masă de îndată ce intrau în restaurant. Și așa se petrecuseră lucrurile.

Membrii consiliului de administrație căutau să pună la punct detaliile privind participarea lui Gray la Evenimentul Winter Family Fun Day*, programat la începutul lui februarie.

El își coborî privirea spre farfuria lui cu rulouri de sushi, o floricică din pastă de ghimbir murat, ornată cu frunzulițe din pastă wasabi.** De ce era totul atât de minimalist în restaurantele japoneze? Proprietarii localului aveau idee cât de mult mânca el?

Membrii consiliului de administrație discutau nestingheriți, când Gray își întoarse dintr-odată privirea spre Dru.

Ea mânca, ținând o mână în poală și observând cu atenție tot ce mișca în jur.

După întâlnirea cu Morris din cursul zilei, Gray condusese până la biroul firmei Sutton Security din Dallas. Dru îl urmase pe motocicletă. Ea se deplasa cu o *motocicletă*. Avea și el câteva, mult mai mari. Genul de vehicule care impresionau pe oricine. Dru însă avea un model mai vechi, Kawasaki Z750, neagră, recunoscută pentru agilitate și viteză.

La sediul firmei Sutton Security, Dru și Anthony îl chestionaseră ore întregi despre acele scrisori stupide, vrură să știe ce grupă sanguină avea, cine îi erau prietenii și angajații și aflară totul despre persoanele pe care le întâlnise în viață și care îl urau. Gray fu nevoit să le dea adrese, numere de telefon, să le spună despre locurile pe care

---

* Este o zi de celebrare a sfârșitului iernii, marcată prin participarea familiilor din comunitatea locală la diferite activități distractive.

** Wasabi este un condiment japonez cu proprietăți medicale deosebite.

le frecventa de obicei, cât și o listă cu locurile unde avea să meargă săptămâna asta.

Când Anthony Sutton ieșise din încăpere, Gray rămăsese singur cu Dru, care profitase de ocazie pentru a-i ține o predică. Îi prezentă pericolele care îl pândeau, îi înșiră statistici cu privire la modalitățile în care putea fi ucis și încercă să-l convingă să urmeze cu strictețe regulile ei pentru a-și mări speranța de a fi în viață la cea de-a treizeci și treia aniversare a lui. Gray o așteptă să-și termine pledoaria înfricoșătoare.

— Discursul tău i-a motivat pe ceilalți clienți ai tăi înt-atât încât să facă întocmai cum le ceri?

— Numai pe cei isteți.

— Metoda ta de intimidare nu va funcționa în cazul meu.

Dru se încruntă în felul ei amenințător, iar Gray aproape că râse.

— Am multe lucruri de realizat acum, continuă el. Singurul lucru care mă preocupă sau pentru care timpul contează este câștigarea meciurilor de fotbal.

În acest moment, echipa lui deținea un record de șapte meciuri câștigate și suferise doar două înfrângeri în acest sezon

— Îmi concentrez toată energia pe un singur țel. Un nou titlu Super Bowl.

— Va fi greu să câștigi Super Bowl-ul dacă vei fi mort.

— I-am spus lui Morris că vă poate angaja deoarece este în interesul meu să fiu în relații bune cu cei din conducerea echipei. Dar nu vreau să fiu deranjat de tine sau de măsurile tale de securitate. Așa că fă ceea ce știi că trebuie să faci, dar eu o să-mi trăiesc viața. Nu mi-e frică de hărțuitorul meu.

— Poate că o să iei toată situația asta mai în serios atunci când –

— Voi fi mort? Prefer să fiu un cadavru, decât să mă dau peste cap ca să fac nu știu ce lucru nebunesc pe care vrei să-l fac.

Dru îi amintea lui Gray de acele femei detectiv din serialele polițiste a căror acțiune se petrecea în New York. Era severă. Serioasă. Și puternică. O văzuse zâmbind numai o singură dată în decursul zilei, și atunci în biroul lui Morris când se prefăcuse că-i uitase numele.

Până acum, îi plăceau numai două lucruri la ea.

Unu, că era frumoasă. Când o zărise prima oară, îi trebui puțin timp să se obișnuiască cu frumusețea ei. Ochii ei erau de un albastru deschis ca apele ce scăldau plajele insulei din Caraibe pe care o vizita în fiecare primăvară. Era mai înaltă și mai siluetă decât o femeie obișnuită. Avea un păr lung, castaniu, atât de întunecat încât părea aproape negru. Pielea ei perfectă și catifelată nu avea niciun pistrui sau rid. Dru arăta ca o prințesă europeană de gheață.

Doi, lui Gray i se părea oarecum... distractiv s-o scoată din sărite. Îi reușea fără prea mare efort. Și de fiecare dată când o provoca, Dru se agita și intra în defensivă. Ochii îi aruncau flăcări, gura i se întindea și arăta de parcă i-ar fi spus vreo două, dacă i s-ar fi permis. Poate chiar i-ar fi plăcut s-o audă cum îl atacă cu toată forța cândva. O forțase să se prefacă că este noua lui iubită pentru că-și dădea seama că ideea o înfuria, iar reacția ei îl amuza.

Cu o față ca a ei – pomeți proeminenți, nasul îngust, bărbia sculptată – ar fi putut fi fotomodel sau genul de actriță care juca rolul iubitei în filmele de acțiune. Ar fi făcut o avere din oricare dintre cariere. În schimb, stătea în acest restaurant japonez, în seara asta, păzindu-l, chipurile.

Neîncrederea îl încolți. O parte din Gray aștepta ca echipa de filmare a unei emisiuni gen *Punk'd* să-și facă apariția cu camerele lor, râzând, și să recunoască că îi jucaseră o farsă.

O femeie mărunțică îl proteja pe masivul jucător de fotbal? Oarecum îl jignea faptul că cineva l-ar crede atât de neajutorat încât să aibă nevoie de *ea* în calitate de gardă de corp. Cu ce l-ar putea ajuta Dru, ce singur nu ar putea face?

Copil fiind, Gray fusese prea matur pentru vârsta lui, responsabil, un adept al regulilor. Până când intrase acel ticălos în viața lui.

Își aminti cum stătea în fundul unui dulap împreună cu Colton, care era la grădiniță la acea vreme.

Gray, idiotule! Nu ești demn pentru o ființă umană! Ești o rușine.

Gray acoperise blând cu mâna lui gura lui Colton și își duse un deget la buze, dându-i de înțeles micuțului să tacă. Ochii frățiorului lui se făcură mari și rotunzi. Gray își trase genunchii sub el și încercă să se facă cât mai mic împreună cu Colton în colțul dulapului.

Hainele îi frecau capul. Inima îi bătea ca ropotul picioarelor când aleargă frenetic.

Unde ești, băiete? Plod neisprăvit! Ușa dulapului de deschise brusc, iar lumina îi descoperi. Silueta ticălosului bloca deschizătura, iar fața îi era schimonosită de furie. Bărbatul îl apucă pe Gray de braț și îl trase afară.

După...

După acel moment, Gray renunțase la toată obediența pe care o practicase în copilărie. Respectarea strictă a regulilor nu-i folosise la nimic.

Prin clasa a noua, Gray începuse în sfârșit să ia în greutate. Înainte, fusese deșirat. Mâinile, picioarele și nasul i se lungiseră înainte ca restul trupului să i se dezvolte. Se apucase să lovească cu sete sacul de box din pivnița casei. Pe la jumătatea primului an de liceu, un puști se luase la bătaie cu el. I se ivise în sfârșit șansa de a-și folosi greutatea și noile abilități. În urma chelfănelii, îl lăsase inconștient pe puști.

Încăierarea îi oferise lui Gray o fărâmă din ceva ce nu mai avusese niciodată.

Putere.

După incidentul cu pricina, căutase să se angajeze în cât mai multe atacuri fizice. Începuse să bea și să fumeze, să fure bani din poșeta mamei și să-i conducă mașina. Era mereu în conflict cu poliția și cu administrația școlii. Notele îi scăzură dramatic deoarece începuse să evite școala pe cât de mult o frecventase.

Lună de lună, Gray creștea. În înălțime, în greutate, în tărie.

Pe bună dreptate, mai devreme sau mai târziu, ar fi sfârșit în închisoare. Probabil așa ar fi stat lucrurile dacă profesorul lui de algebră, care era și antrenorul secund la echipa de fotbal a școlii, n-ar fi văzut în el o scânteie de speranță. Când îl provocase pentru prima dată pe Gray să încerce să se înscrie în echipa de fotbal înainte de începutul celui de-al doilea an de liceu, Gray îl trimisese la plimbare. N-avea niciun interes să se facă de râs pe terenul de fotbal.

Gray își spusese întotdeauna că ura activitățile sportive, și asta pentru că nu se putea baza pe mama lui că îl va înscrie la vreun sport, îi va plăti echipamentele și că îl va duce la meciuri sau antrenamente.

Profesorul lui de algebră insistase de el până când Gray acceptase să-și facă apariția în prima zi de preselecție. Nimic mai mult.

În acea zi, Gray făcuse cunoștință cu marea iubire a vieții lui.

Un sport.

Un sport în care agresiunea era un atu. Un sport care îi adusese faimă, glorie și bani și îl transformase în idolul a mii de fani datorită performanțelor sale. Era fundaș Pro Bowl în NFL. Un cal de război. Gray se putea apăra fără ajutorul unei femei.

În cele din urmă, Dru privi în direcția lui, îl surprinse holbându-se la ea și își scutură subtil capul. Nu voia să se uite fix la ea, dacă hărțuitorul lui îl urmărea, Dru nu-și dorea ca acesta să observe legătura dintre ei.

Gray părea să-i spună din privire: „cui îi pasă?“ și continuă să se holbeze.

Capitolul 2

arcina era un miracol. Un miracol uimitor și copleșitor care îi transforma trupul obișnuit în ceva cu totul diferit și străin: corpul unei femei însărcinate.

Meg Porter își odihni mâna pe burtică și simți în palmă atât senzații tactile din exterior, cât și din interior, o împunsătură distinctă a unei părți din bebeluș. Poate un cot? Un piciorуș? Apoi îl simți din nou.

Bo, care stătea lângă ea în tribunele de la pista de curse de la Lone Star, îi aruncă o privire.

Zâmbind cu blândețe, Meg îi luă mâna și i-o așeză pe burtica ei. Fermă și tare. Era de-abia în al doilea trimestru de sarcină, dar datorită faptului că aștepta gemeni, pântecele îi crescuse deja destul de mult. Era greu de imaginat cât se va mai lăți, ținând cont că mai avea de dus cel puțin trei luni și ceva.

Bebelușul se mișcă din nou, lovind palma lui Bo. Așa da. Uneori când îi punea mâna lui Bo pe burtă ca să simtă și el ce se petrecea în pântecele ei, bebelușii se hotărau să tragă un pui de somn, iar Bo aștepta răbdător să prindă o mișcare ce întârzia să apară.

O nouă înghiontire.

Bebelușii-minune, se gândi Meg, fiind cuprinsă de emoție și de recunoștință.

Bo o privi amuzat, de parcă Meg i-ar fi arătat o floare care putea vorbi sau un fluture îmbrăcat cu o rochiță.

— Incredibil, șopti el.

— Așa este, fu ea de acord.

Mâna lui Bo era mare și masculină pe materialul hainei lui Meg. Era mâna unui bărbat care lucra cu caii, își slujise odată țara în calitate de ofițer de Marină, era cel mai bun prieten al ei, soțul ei, tatăl copiilor ei nenăscuți.

Meg și Bo aveau patru nepoți, două fete și doi băieți, toți mulțumită fratelui lui Bo, Ty, și soției acestuia, Celia. Ai crede că, având atâta experiență ca unchi și mătușă, erau obișnuiți cu sarcinile și cu bebelușii. Totuși, graviditatea lui Meg era o experiență cu totul nouă, tainică și remarcabilă. Cei doi nu mai puteau de bucurie. Fiecare eveniment mărunt – fiecare ecografie, fiecare vizită la doctor, fiecare achiziție nouă pentru camera copiilor, fiecare hăinuță pe care o primeau – îi umplea de uimire și de entuziasm.

Meg și Bo erau căsătoriți de opt ani. Primul an fusese unul de vis. Ultimii șapte ani fuseseră umbriți de infertilitate și de tristețea cumplită a pierderii a două sarcini. Călătoria care îi adusese în acest punct fusese una lungă și uneori un test dur al credinței.

Meg era singură la părinți. Moștenise o avere la moartea tatălui ei, iar ea se hotărî în scurt timp să înființeze Fundația Cole astfel încât să poată dona banii primiți. Meg își găsise împlinirea în achitarea cheltuielilor medicale, costurilor educaționale, datoriilor familiilor monoparentale care veneau să locuiască la ferma Whispering Creek până când se puneau pe picioare.

Donase sume mari de-a lungul anilor și tot nu diminuase excedentul din contul ei. Banii proveniți din compania petrolieră a tatălui ei continuau să curgă ca fluviul Mississippi.

Meg era foarte conștientă de faptul că Dumnezeu îi dăruise multe lucruri. Când nu primise răspuns la rugăciunea ei constantă de a avea un copil, se întrebase uneori dacă nu cumva Dumnezeu voia să-i dea de înțeles că era cam îndrăzneață să-i mai ceară ceva în plus.

În ciuda acestui gând, împreună cu Bo continuau să simtă an de

an faptul că Dumnezeu avea pregătit un copil pentru ei, că întregirea familiei lor era încă parte din planul Lui. Meg urmase tratamentele tradiționale și făcuse teste hormonale, luase medicamente și primise injecții. Încercaseră și fertilizarea în vitro de vreo câteva ori. Nimic.

Apelase și la medicina holistică. Mâncare sănătoasă. Somn. Vitamine. Suplimente nutritive. Chiar și acupunctura*. Tot nimic.

După câțiva ani de luptă cu infertilitatea, Meg și Bo luaseră în calcul varianta adopției. Se gândiseră mult la asta. Totuși, pe cât de mult le surâdea ideea, nu-L auziseră niciodată pe Dumnezeu că-i îndemnă la așa ceva.

Cu un an în urmă, Meg ajunsese într-un punct de epuizare maximă. Nu mai era în stare să meargă mai departe cu tot stresul, speranțele spulberate și dezamăgirea. Își făcuse griji că dorința ei puternică de a avea un copil îi secase capacitatea de a se bucura pe deplin de lucrurile pe care Dumnezeu i le *dăruise* deja. Așa că întrerupse toate tratamentele. Încetase să mai țină evidența calendarului și să-L mai implore pe Dumnezeu să-i dea un copil. În schimb, își concentrase atenția pe recunoștință față de El și hotărâse să se bucure de viața pe care i-o dăruise.

Câteva luni mai târziu, Meg rămăsese gravidă. Fără grafice, fără doctori sau alte tehnologii. Însărcinată în mod natural.

Avea treizeci și șase de ani, iar Bo patruzeci.

Fuseseră uluiți și plini de speranță când descoperiseră existența sarcinii. Era ceva de-a dreptul terifiant să-ți dorești atât de mult o sarcină și un copil sănătos pe cât de mult își doreau Meg și Bo. Pe cât de fericiți fuseseră amândoi la vestea că Meg era însărcinată, totuși nu uitaseră că niciuna dintre sarcinile anterioare ale lui Meg nu trecuseră de primul trimestru.

Existaseră momente, din ziua în care aflaseră despre sarcină și până în prezent, când Meg fusese cuprinsă de neliniște. Căutase să o înăbușe și să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, dar nu reușise întotdeauna. Chiar și acum, când avea douăzeci și trei de săptămâni

---

* Acupunctura este o artă străveche de vindecare a anumitor afecțiuni prin apăsarea cu degetele (în mod special) a unor puncte cheie care stimulează abilitatea de autovindecare a organismului [n. trad.].

și numai rapoarte favorabile din partea obstetricianului ei, Meg tot nu se simțea pe deplin încredințată că gemenii aveau să fie bine.

Mișcarea se potoli, părând că bebelușii își găsiseră un loc confortabil. Bo luă mâna lui Meg și o trase peste cotiera scaunului din tribună, așa încât să-și împletească degetele cu ale ei și să le așeze pe piciorul lui. Ca întotdeauna, Meg fu cuprinsă de un simțământ de siguranță și de îmbărbătare din partea lui Bo.

— Te simți bine? o întrebă el. Vrei să-ți aduc ceva?

— Mă simt bine.

Soțul ei se făcuse și mai chipeș cu trecerea anilor, în felul acela supărător în care bărbații deveneau mai frumoși odată ce înaintau în vârstă. Părul de un negru închis îi era tuns foarte scurt, la fel ca în ziua în care Meg îl cunoscuse. Ochii lui cenușii nu-și pierduseră puterea lor de atracție asupra ei.

— Am așteptat ziua asta luni întregi, murmură Meg, admirând priveliștea care se desfășura înaintea lor. Acum, aproape că nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, Contesă.

O mare parte din tribuna hipodromului fusese rezervată special pentru familie și prietenii celor din familie. Ziua de azi marca finalul sezonului de toamnă pentru cursele de cai. Vor reîncepe odată cu deschiderea sezonului de curse pentru caii de rasă în aprilie. Pentru a sărbători închiderea sezonului, Lone Star Park organizase câteva festivități, inclusiv dezvelirea unei statui în onoarea unuia dintre cei mai valoroși cai de curse care a pășit vreodată pe terenul de la Lone Star.

Un armăsar cenușiu de rasă pe nume Silver Leaf.

Succesul fenomenal al calului fusese o afacere de familie. Meg era fericita posesoare a lui Silver Leaf. Bo se ocupa de ferma de cai de la Whispering Creek, situată în nordul Texasului, unde se născuse și crescuse armăsarul. Jake, fratele mai mic al lui Bo, și soția lui Jake, Lyndie, îl antrenaseră pe Silver Leaf.

Meg se uită imediat în stânga ei, unde stăteau Jake și Lyndie. Își aplecaseră capetele unul spre celălalt și vorbeau șoptit.

Jake semăna cu Bo, cu excepția faptului că avea părul negru mai lung, iar fața îi era brăzdată de cicatricea cauzată de explozia unui

dispozitiv artizanal în timpul misiunilor din Marină. Explozia pusese capăt carierei militare a lui Jake, acesta luptându-se cu sindromul stresului posttraumatic ani la rând. Deși nu exista vreun leac pentru boala lui, Jake făcuse progrese importante de când se îndrăgostise de Lyndie.

El își sărută soția aproape de tâmplă, iar lui Meg i se miji un zâmbet în colțul gurii, privindu-i. Musculos și întunecat, Jake era contrastul perfect al soției sale minione, cu părul blond, ondulat.

Cu această ocazie specială, toți bărbații din familie erau echipați la patru ace, iar femeile purtau rochii și paltoane. Meg alesese o rochie bleu pentru gravide și un palton cenușiu clasic, din lână, cu două rânduri de nasturi. O femeie gravidă avea nevoie de bijuterii drăguțe sau de o eșarfă fabuloasă, o pălărie sau *ceva* pentru a încerca să fie fermecătoare. Chiar dacă nu era atât de atrăgătoare așa cu burtică, Meg avea încredere că pălăria ei Fedora din fetru, de nuanță gri, cu bandă decorativă neagră, îi dădea un aspect stilat. Cel puțin așa o asigurase stilista de la Neiman Marcus*.

Complimentul primit din partea ei poate fusese motivat de nimic altceva decât de comisionul semnificativ ce-i revenea în urma vânzării produsului.

Se dădu startul în cursă și mulți dintre spectatorii din tribună fie săriră în picioare, fie începură să-și încurajeze caii preferați. Vocea crainicului umplu atmosfera.

Meg nu-și făcuse griji deloc că vremea n-ar fi favorabilă pentru ziua cea mare a lui Silver Leaf. Armăsarul emanase întotdeauna un aer regal. Cu fiecare victorie câștigată, ținuta lui devenise și mai demnă și mai apreciată. Sincer vorbind, vremea n-ar fi îndrăznit să-i fie potrivnică.

Caii alergau în cursă sub cerul începutului de după-amiază de un albastru cyan ca a ouălor de măcăleandru, presărat ici și colo cu nori albi, pufoși, ca de bumbac. Copaci cu frunziș în nuanțe tomnatice de galben și portocaliu străjuiau pista în depărtare.

Chicoteala unui copil atrase atenția lui Meg. Îl percepu din

---

* Neiman Marcus Group, Inc. este un lanț american de magazine de lux, cu sediul central în Dallas, Texas [n. trad.].

dreapta ei, unde stătea Ty, celălalt frate al lui Bo. Îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui, cu părul șaten ruginiu și cu ochelari de soare stil aviator, Ty arăta mai degrabă ca o vedetă de cinema aflată la o premieră decât tatăl a patru copii.

El și soția lui, Celia, veniseră însoțiți de cei patru copii ai lor. Addie, avea zece ani. Hudson, patru ani. Connor, doi anișori. Și micuța Ellerie împlinise șase luni. Elleriei gângurea la tatăl ei, care o ținea cu fața înspre el. Ty îi tot sufla o șuviță, iar fetița chicotea și mai mult.

— Cred că vrea să vină la mine, îi spuse Bo lui Ty, întinzându-se după copil.

— Nici vorbă, omule. Vrea atenția tatălui ei. Pe mine mă place cel mai mult. Ty îi suflă din nou pe frunte. Fetița chicoti din nou. Toți copiii mei cred că sunt un tip minunat, probabil de aceea îmi doresc atât de mult să avem cât mai mulți.

— Dă-mi copilul, spuse Bo.

— Bine.

Ty îi aruncă lui Meg un zâmbet strâmb, în timp ce trecu fetița în brațele fratelui său. Bo reîncepu jocul, iar Ellerie râse amuzată.

Caii trecură în viteză pe lângă locurile lor în timp ce se îndreptau spre linia de final. Dru, mezina familiei Porter, stătea în apropierea familiei lui Ty și a Celiei, ținându-l pe Connor în poală. Ea îl ajută pe cel mic să aplaude caii, apoi îi arătă cum să chiuie de îndată ce caii ajung la finalul cursei. Băiatul, care era de obicei plin de energie, o privea fascinat pe Dru și făcea tot posibilul să-i imite gesturile.

Dru avea un efect fascinant asupra copiilor. Toți erau fermecați de ea. Dacă i-ar fi rugat să se alinieze precum copiii familiei von Trapp* la sunetul unui fluierat, ei s-ar fi grăbit să facă asta.

— De fapt, spuse Ty, îmi place atât de mult copii încât am să încerc să o conving pe Celia să mai avem încă unul.

* Povestea reală a vieții familiei căpitanului von Trapp și a celor zece copii ai săi care ajung în America, fugind din calea naziștilor. Strictețea tatălui rămas văduv cu șapte copii și care se folosea de fluier pentru a menține ordinea în casă este îmblânzită de muzica adusă de guvernanta acestora, ce le devine a doua mamă și le întregește familia cu încă trei copilași [n. trad.].

El îi făcu cu ochiul lui Meg.

Celia Porter reacționă imediat la afirmația lui Ty.

— Nici să nu te gândești, îngâmfatule.

Ea avea trăsături fine și grațioase, ca ale unei zâne. Părul ei castaniu buclat i se revărsa frumos în șuvițe până la umeri. Celia nu părea să fie genul de persoană îndeajuns de îndrăzneață pentru a-i ține piept lui Ty, care avea o voință puternică. Și totuși nu se temea să-l contreze.

— Slavă Domnului că preluați ștafeta procreării, Meg și Bo! Pentru că noi am încheiat-o. Definitiv. După cum soțul meu știe prea bine.

— Dar uită-te la copiii noștri, scumpo, spuse Ty. Sunt niște copii perfecți. Lumea asta ar fi mai săracă fără tot mai mulți ca ei.

— Iar tu mă vei sărăci de ceva mult mai important, dacă nu te oprești. Sănătatea mea mintală.

— Echilibrul tău mental e mai bun decât cel al întregii noastre familii laolaltă, Dulceață.

Celia murmură o recunoștință la adresa lui Dumnezeu cu privire la acest lucru, în timp ce se aplecă să încheie din nou șireturile pantofului lui Hudson.

Bo o întoarse pe Ellerie cu fața înspre pistă și o așeză în poală în așa fel încât copila se sprijinea de el ca și cum ar fi stat singură pe scaun.

Primii trei copii ai lui Ty și ai Celiei se născuseră în perioada în care Meg și Bo se luptaseră cu infertilitatea. Fiecare dintre copii adusese bucurie întregii familii Porter, inclusiv lui Bo și lui Meg. Însă fiecare dintre ei străpunseseră inima lui Meg precum un cuțit. Ty și Celia erau mai tineri decât ea și Bo. Primul lor copil fusese o mega surpriză. Ceilalți trei veniseră atât de firesc, unul după altul.

Meg se luptă cu sentimentul de gelozie față de Celia, pe care o iubea. Dar cu cât se lupta mai mult, povara vinovăției o apăsa mai adânc. Meg Îl implorase pe Dumnezeu să-i ia sentimentul acesta, dar de vreme ce El hotărâse astfel, ea se străduise să fie cea mai bună cumnată și mătușă posibilă.

Meg îl putea privi pe Bo cum interacționa cu copiii lui Ty și ai

Celiei și nu simțea altceva decât tandrețe. Oare ce era atât de atrăgător la vederea unui bărbat care ținea în brațe un bebeluș?

Meg își dorea mult ca Bo să-și poată ține în brațe propriii copii. O astfel de imagine i-ar aduce una dintre cele mai profunde bucurii din viața ei.

O altă cursă se derula, iar Meg consultă programul evenimentelor. Urma Silver Leaf cu turul său de onoare pe pista hipodromului. Apoi toți aveau să se mute în zona din fața clubului unde avea să fie dezvelită statuia armăsarului. Anticiparea lui Meg, amestecată cu o doză de nervozitate, se înteți.

— Ești gata? îl întrebă pe Bo. Silver Leaf e următorul.

— Sunt gata dacă ești și tu, spuse Bo. Se priviră reciproc și cuvintele se lăsară în tăcere.

— Te iubesc, rosti el sincer, ca un bărbat care-și însoțise declarațiile de dragoste cu fapte în toți acei ani. Bo era statornic. Cinstit. Îi spusese lui Meg în ziua primului lor sărut că avea să o iubească în fiecare oră, din fiecare zi, pentru tot restul vieții sale, și exact asta făcuse de atunci încolo.

— Și eu te iubesc, răspunse Meg.

Când trecuse puțin peste douăzeci de ani, Meg avusese parte de o căsnicie scurtă, extrem de devastatoare, cu un bărbat necinstit. Nu uitase și nici nu avea să uite cât de mult prețuia integritatea unui bărbat.

Bo le-o dădu pe Ellerie înapoi părinților ei, în timp ce Meg se roti pentru a-i vedea pe toți prietenii și membrii familiei care erau prezenți în tribune. Părinții lui Bo, John și Nancy. Unchiul ei din partea tatălui și mătușile ei din partea mamei. Numeroși veri cu copiii lor.

În rândurile din tribune se aflau și multe familii care veniseră să locuiască la un moment dat în conacul de la Whispering Creek, mulțumită Fundației Cole. Conacul construit de tatăl lui Meg, era imens și nu era deloc pe gustul ei, iar pe deasupra era înțesat de amintirile copilăriei. Așa că atunci când se căsătorise cu Bo, își construiseră propria lor casă într-o altă parte a proprietății de la fermă, iar Meg transformase conacul într-un loc care funcționa atât ca sediu central al Fundației Cole, cât și ca loc de refugiu pentru oamenii pe care îi ajuta.

Toate chipurile care o priveau acum își aveau poveștile lor. Umpluseră casa tatălui ei cu noi amintiri. Aceste familii reprezentau un testament al speranței și al faptului că Dumnezeu oferea noi începuturi.

Meg se întoarse din nou cu fața înspre pistă și se sprijini de umărul lui Bo.

Deodată, o muzică plină de dramatism se auzi din difuzoare, iar pe ecranul hipodromului începu să ruleze un montaj cu imagini din cursele lui Silver Leaf. Mulțimea fluieră și aplaudă.

Silver Leaf nu-i aparținea doar lui Meg. Fanii curselor de cai îl iubeau. Era *al lor*.

Crainicul începu să puncteze câteva dintre realizările lui Silver Leaf.

— Câștigător al derbiului Texas Classic. Câștigător al premiului Mesquite Tree. Câștigător al *Southwestern Invitationl Handicap**. Doamnelor și domnilor, vă rog să-l întâmpinați în Lone Star cu căldura specific texană pe Silver Leaf, care se întoarce încă o dată pe pista lui de acasă!

Tribunele arhipline izbucniră în aplauze, toată lumea ridicându-se în picioare pentru a-l ovaționa pe campion.

Silver Leaf intră pe pistă impunător. Ochii lui Meg se umeziră. Evident, era puțin sentimentală. Momentele fericite precum acesta o umpleau mereu de lacrimi. Armăsarul înalt și cenușiu galopă cu pași mari, cadențați, iar coama și coada lui albe ca zăpada îi fluturau în aer.

Crainicul continuă să vorbească, în timp ce în fundal se auzea ritmul unei muzici maiestuoase.

— Silver Leaf este călărit de către jocheul său, Elizabeth Alvarez. Ea ne-a mărturisit că armăsarul n-a dezamăgit-o niciodată. A străbătut un drum lung ca să fie împreună cu noi azi deoarece nu putea să-l dezamăgească pe Silver Leaf în ziua lui cea mare.

Elizabeth purta însemnele fermei de la Whispering Creek, aceeași uniformă cu mătase albastru deschis și maro, pe care o îmbrăcase

---

* În competițiile de tip *Invitational Handicap*, caii favoriți poartă greutăți suplimentare stabilite de organizatori pentru a echilibra șansele de câștig.

de fiecare dată când îl călărise pe Silver Leaf spre victorie. Când devenise jocheul lui, Silver Leaf atinsese nivelul mediu în breaslă. Astăzi, datorită respectului pe care îl câștigase călărindu-l pe Silver Leaf, ajunsese un jocheu de top care participa la cele mai importante evenimente. Elizabeth era nu doar cea mai bună femeie jocheu. Se dovedise a fi printre cei mai buni jochei. Punct.

Camerele de filmat îi urmăriră pe Elizabeth și Silver Leaf în timp ce galopau de-a lungul sectorului mai îndepărtat al pistei.

— Silver Leaf a fost născut la ferma Whispering Creek din Holley, Texas, continuă crainicul. Proprietarii lui sunt Meg și Bo Porter.

Pe ecrane apăru un prim plan cu Meg și Bo. Deși știa ce urmează, Meg tot tresări la vederea ei și a lui Bo în dimensiuni atât de mari. Numai nasul avea probabil un metru și jumătate. Amândoi zâmbeau și făceau cu mâna.

— Silver Leaf a fost antrenat de către Lyndie și Jake Porter.

Camerele se mutară pe Jake și Lyndie. El se făcu că-și înclină pălăria lui Stetson, deși nu o purta. Lyndie râse și salută audiența, fluturându-și mâna ridicată în semn de mulțumire pentru sprijinul lor.

Silver Leaf intră pe ultima turnantă, mișcându-se cu o fluiditate superbă. Camerele îl luară din nou vizor. Mulțimea se dezlănțui ovaționând. Era o adevărată plăcere să-i privească pe Silver Leaf și pe Elizabeth cum galopează împreună, exact ca în vremurile bune, pentru ultima oară.

De îndată ce-și descoperise ritmul, Silver Leaf participase la trei sezoane. Îi purtase pe Meg și pe ceilalți membri din familia Porter într-o aventură extraordinară, până în topul curselor de cai de rasă din America. Silver Leaf era genul de cal pe care orice proprietar sau antrenor ar fi fost extrem de norocos să-l întâlnească măcar o dată în viață. Meg nu se aștepta să mai aibă altul ca el.

Îl retraseră din competiții cu un an în urmă, nu pentru că nu mai era în formă, ci pentru că lucrase din greu în această perioadă de performanță și realizase mai mult decât suficient. Era un armăsar relativ bătrân. Nu avuseseră niciun motiv pentru care să-l supună riscului de a se accidenta, participând la și mai multe curse. Astfel că Silver Leaf se retrase acolo unde toți marii armăsari norocoși ajung:

înapoi la ferma lor de baștină, pentru a mânca, a se odihni și a fi animal de prăsilă.

Odată ce trecură de linia de final, Elizabeth îl întoarse pe Silver Leaf și porniră înapoi la trap de-a lungul tribunelor. Calul se cabră, iar jocheul lui salută cu mâna, radiind de fericire.

Administratorii pistei veniră și o însoțiră pe Meg și restul grupului către zona pavată, special amenajată din fața clubului. Statuia de proporții aștepta, acoperită cu un material alb, iar la bază era decorată cu un cerc mare de flori colorate.

Zoe, îngrijitorul lui Silver Leaf de multă vreme, conduse calul la loc de onoare lângă statuie. Oficialii hipodromului, apoi, pe rând Bo, și Meg, Lyndie și Jake, și Elizabeth pășiră pe podium pentru a spune câteva cuvinte.

Meg nu-și putea reține zâmbetul. Deși Silver Leaf călătorise de pe o coastă pe alta a Americii în cadrul turneelor, locuitorii Texasului și cei de la Lone Star Park erau extrem de mândri să-l numească fiul lor nativ.

La final, unul dintre administratorii pistei înlăturase materialul, dezvelind statuia. Iar fotografii făcură poze.

O replică în mărime naturală a lui Silver Leaf strălucea ca mercurul în soare. Sculptorul reproduse perfect imaginea de neconfundat a armăsarului. Adevăratul Silver Leaf stătea lângă statuia lui, amândoi în aceeași poziție. Picioarele îi erau ferme și drepte, gâtul arcuit într-un unghi elegant, iar capul îndreptat înspre spectatori. *Asta e ceea ce merit*, parcă transmitea Silver Leaf mulțimii adunate în jurul lui. *Am câștigat dreptul de a mi se ridica o statuie și voi primi adorația și ovațiile voastre.*

După un timp, Meg o zări pe sora lui Bo în mijlocul mulțimii și își făcu drum ca să o îmbrățișeze pe Dru.

— Mulțumesc că ai venit.

— N-aș fi ratat evenimentul pentru nimic în lume. Cum vă simțiți, tu și bebelușii?

— Foarte bine.

Ochii albaștri ca de gheață ai lui Dru se îmblânziră.

Dru fusese o adolescentă atunci când Meg făcuse prima dată cunoștință cu familia Porter. Pe vremea aceea, fusese încăpățânată și

sfidătoare. Bo și restul familiei au scos-o în vremea anilor de liceu din tot felul de buclucuri, unul după altul.

În acele zile, Meg nu știuse cum să se raporteze la Dru. Exista o diferență de zece ani între ele și aveau personalități complet diferite. Însă, odată cu trecerea timpului, Meg ajunsese să-și aprecieze și să-și admire cumnata. Dru se maturizase. În loc să caute necazul cu lumânarea, acum îi apăra pe alții de pericol. În plus, era una dintre cele mai sincere persoane pe care le cunoștea Meg. Genuină. Formidabilă. O versiune feminină a șerifului din Vestul Sălbatic care a prins viață în zilele noastre. Era idealul femeilor încrezătoare și luptătoare.

— Bo mi-a spus că ai un nou client, zise Meg.

— Da. Gray Fowler. E jucător de fotbal.

— Poftim? Ty se apropie, iar razele soarelui se reflectau în ramele ochelarilor lui de vedetă de cinema. Agenția ta îl protejează pe Gray Fowler?

— Da.

— Și tu ești garda lui de corp?

— Da, dar informația asta e doar pentru urechile familiei noastre.

— Dar... Fowler joacă pentru echipa Mustangs. Ty pronunță *Mustangs* cu o intonație de parcă ar fi zis *naziști*.

— Sunt conștientă de lucrul ăsta, spuse Dru sec.

— De ce ar avea nevoie Gray Fowler de protecție? întrebă Meg.

— Cineva îl urmărește.

— Probabil vreo fostă iubită furioasă, spuse Ty.

— Posibil, răspunse Dru.

Ty le făcu semn cu mâna lui Bo și lui Jake să vină.

Fusta cambrată a lui Dru, tocurile înalte și taiorul pe talie îi scoteau în evidență ținuta suplă și părul strălucitor. Cu sarcina ei avansată, Meg se gândi că nu i-ar fi încăput nici măcar o coapsă în acea fustă creion. În ciuda sarcinii pe care o purta cu multă demnitate, Meg nu înțelegea de ce coapsele o trădaseră în felul ăsta.

— Lui Dru i-a fost încredințat Gray Fowler, îi anunță Ty pe frații lui. Îl apără de un hărțuitor țicnit.

Bo făcu o față așa cum fac oamenii atunci când le miroase ceva urât.

— Fowler joacă pentru Mustangs.

Meg râse.

— Data viitoare când Mustangs joacă împotriva celor de la Cowboys, ce-ai zice să-l sabotezi pe Gray? o întrebă Ty. Ai putea să-i pui cremă de scărpinat în uniformă sau să-i oprești ceasul deșteptător, astfel încât să piardă meciul. Sau ceva de genul ăsta?

Bo și Jake încuviințară din cap la auzul planului.

Dru se prefăcu că ia în considerare ideea, deși Meg știa că nu și-ar fi sabotat niciodată un client.

— Nu-i rea ideea.

— Femeile sunt înnebunite după el, știi asta. O urmă de suspiciune se ivi pe chipul lui Ty. Unele dintre doamnele care vin la cofetărie petrec ore întregi urmărind meciurile celor de la Mustangs doar ca să suspine după el și după Corbin Stewart. Rita Marcus a venit săptămâna trecută cu un calendar de perete cu echipa Mustangs. Ne-a arătat mie și Celiei poza lui Fowler. Preț de o clipă mi-am făcut griji că ar putea să leșine din cauza ei.

Chipul lui Jake, care era deja intimidant din cauza cicatricii, se întunecă până când semănă cu un nor de furtună.

— Nici să nu te *gândești* să te îndrăgostești de Fowler, Dru.

Lui Meg îi plăcea la nebunie atunci când frații ei o necăjeau, deoarece Dru era demnă de admirat când venea vorba să le țină piept. Mezina familiei Porter avea extrem de multă experiență.

— Să mă îndrăgostesc de el? repetă Dru, vădit jignită. Joacă pentru Mustangs. Și îmi este client. Natura profesiei mele îmi interzice să am întâlniri private cu clienții mei.

— Nu cred c-ai dreptul să pari atât de scandalizată doar pentru că ne facem griji, îi spuse Ty. Din câte îmi amintesc, te-ai implicat emoțional destul de mult cu ultimul tău client. Povestea se poate repeta.

— Nu. N-aș putea. M-am schimbat de atunci.

Dru își plantă pumnii în șolduri și îl privi pe Ty cu o încruntătură melodramatică, vrednică de un eveniment *WrestleMania*.*

---

* *WrestleMania* este cea mai mare și cea mai veche gală de wrestling din lume [n. trad.].

— Abia ce-am făcut cunoștință cu Gray ieri. Îl cunosc atât cât să spun că este un nesuferit.

— În ce zile vei lucra? întrebă Bo.

— De joi până luni.

— Ai preluat cazul lui Gray ieri și deja ți-ai luat o zi liberă ca să vii aici?

— Glumești, Bo? Bineînțeles că n-aș fi ratat evenimentul ăsta. Mi-am programat să fiu liberă azi cu săptămâni în urmă.

— Deci... sigur n-o să te îndrăgostești de el? întrebă Jake, refuzând să abandoneze subiectul sau să-și schimbe expresia aceea furtunoasă.

— Pentru informarea voastră, nu eu mă îndrăgostesc de ei. Dru își încordă bărbia și se uită pe rând în ochii fraților ei. Prefer să-i las pe ei să se îndrăgostească de mine.

Meg fluieră pe sub barbă.

— Nu-l dorim pe Gray Fowler în familie, Dru, spuse Ty.

— După cum v-am spus mai devreme, nici măcar nu-l suport!

— Bun, spuse Bo. Atunci grăbește-te și află cine îl hărțuiește ca să poți să scăpa de el.

— Asta am de gând, răspunse Dru.

Meg își întrepătrunse degetele cu ale lui Bo, simțindu-se ușurată. Era o zi frumoasă de noiembrie. Cei din familia Porter se tachinau. Iar ei îi plăcea noua ei pălărie Fedora din fetru.

Părea că lucrurile decurg bine în ce-i privea pe ea, pe Bo și pe bebelușii lor. Cel puțin așa spera: că totul avea să se termine cu bine.

Capitolul 3

Gray locuia într-un conac.

Era duminică, următoarea zi după ceremonia lui Silver Leaf. Echipa Mustangs jucase un meci la prânz pe stadionul lor. Datorită bunei protecții oferite de echipa de securitate a celor de la Mustangs, în timpul deplasărilor și a meciurilor susținute pe terenul propriu, conducerea informase firma Sutton Security că nu vor avea nevoie de serviciile gărzilor de corp cât timp Gray se afla sub supravegherea echipei sale.

Astfel că Dru pornise în urmărirea autoturismului de lux negru modelul GMC Denali al lui Gray atunci când acesta părăsise proprietatea stadionului. Traseul de la stadion până la casa lui îi dusese prin Preston Hollow, un cartier select din Dallas, în care case impunătoare ocupau parcele mari de teren. Nu existau trotuare, ceea ce îi dădea cartierului Preston Hollow un iz rural. Iarba se împânzise așa cum apa scălda plaja.

Gray părăsi șoseaua, în dreptul unei porți din lemn mărginite de un gard de piatră, care se deschise pentru a le permite intrarea. Aleea ce se ivi o invita pe Dru să intre pe un teren imens, presărat cu copaci.

Dru vizionase meciul celor de la Mustangs pe televizorul din

biroul ei de la sediul firmei Sutton. Echipa câștigase, dar apărarea celor de la Dolphins* fusese înverșunată, iar Gray încasase câteva lovituri. Una chiar îl doborâse la pământ. Zăcuse pe gazon secunde bune înainte să reușească să se întoarcă pe o parte. De-abia când Gray se ridicase în picioare și ieșise de pe teren, Dru își dădu seama că ajunsese pe marginea scaunului. Și că se încruntase.

Fusese oarecum… îngrijorată din cauza lui… preț de o clipă. Ceea ce o zăpăcea. Gray ar fi fost mult mai ușor de protejat dacă ar fi fost rănit și țintuit la pat.

Dru nu se mai uitase niciodată la un întreg meci de fotbal numai ca să urmărească un singur jucător. Când era în grămadă la pământ și nu reușea să prindă pasele, Gray își folosea forța trupului în blocaje. Din primul sfert și până în cel de-al patrulea, aplicase strategia echipei cu o ferocitate plină de concentrare.

Ușa de lemn a garajului aflat într-o parte a casei se ridică cu un scârțâit. Gray parcă autoturismul lui marca GMC Denali, lângă celelalte două mașini sport.

Dru își opri motocicleta Kawasaki lângă autoturismul Honda CR-V, aflat pe partea cealaltă a aleii. Tocmai își scosese casca când Gray veni să o întâmpine.

Făcuse duș și își schimbase hainele după meci. Dacă purtase costum mai devreme, atunci se descotorosise deja de sacou și de cravată. Gray își suflecase de câteva ori mânecile cămășii sale elegante și își desfăcuse nasturele de la gulerul cămășii lui albe. Nuanța schimbătoare a cerului cenușiu în amurg făcea ca ochii lui de un verde deschis să lucească asemeni pietrelor prețioase.

Unii bărbați masivi arătau ciudat în ținute formale, articolele vestimentare fiind fie prea largi, fie prea strâmte. Nu și în cazul lui Gray. Cămașa și pantalonii de la costum îi veneau ca turnate.

— Bună, bodyguardule, spuse el.

— Pentru tine sunt *specialist în protecție personală.*

Dru își dădu părul pe spate și își trecu degetele prin el ca să și-l aranjeze.

---

* Miami Dolphins este o echipă de fotbal american cu sediul în zona metropolitană Miami, Florida [n. trad.].

— Șchiopătezi.

Gray se mișca încet pășind cu o oarecare dificultate.

— Te-ai uitat la meci?

Dru dădu din cap afirmativ.

— De acolo mi se trage.

— Aha. M-am gândit că probabil te-ai rănit la șotron.

Gray își ridică o sprânceană întunecată și își încrucișă brațele musculoase peste piept.

— Șotronul e cumva acel joc pentru fetițe? Desenat cu cretă, în pătrățele, pe asfalt?

— Da.

— Voiam să mă asigur că ți-am înțeles corect aluzia.

Gray îi oferi zâmbetul unui tip dur, al unui gangster din anii 1920.

— Cât de grav ești rănit? întrebă ea.

— E o întindere musculară în zona coapsei. Se rezolvă cu o injecție de naproxen.

Dru îl privi sceptică.

— Am nevoie doar de odihnă. Totuși, drăguț din partea ta că-ți pasă.

Dru îl privi drept în ochi.

— Nu-i vorba despre asta acum. Vreau să știu cât de grav ești rănit doar ca să-mi pot adapta metodele de securitate după nevoile tale.

— Cred că-ți pasă, spuse Gray.

— Greșit.

Ochii lui sclipiră amuzați.

— Vino să-ți prezint zona.

O luară spre curtea din spate. În timp ce mergeau, Gray îi explică cum găsise proprietatea și de ce se hotărâse să o cumpere.

Locul modern emana un aer hispanic, amenajat cu bun gust și cu investiții substanțiale. Terasa din curtea interioară era acoperită cu grinzi de culoare închisă, avea două ecrane montate în perete, un grătar zidit și un șemineu din piatră. Mobilierul de exterior care era amplasat în jurul piscinei arăta atât de frumos, încât mulți și-ar fi dorit să-l aibă înăuntrul casei, nicidecum să-l lase afară în ploaie.

Doi dintre angajații firmei Sutton Security investigaseră

amănunțit proprietatea și inventariaseră totul. Dru le citise raportul, din care reieșea că sistemul electronic de securitate de la fața locului funcționa ireproșabil.

Gray îi ținuse deschisă ușa din spate pentru ca ea să poată intra. Păși într-o bucătărie spațioasă, ultramodernă, care mirosea a friptură înăbușită. O femeie blondă de vârsta lui Dru stătea de partea cealaltă a blatului de granit al insulei din bucătărie. Probabil era proprietara autoturismului CR-V.

— Bun venit acasă, îi spuse femeia lui Gray. Atât vocea, cât și zâmbetul ei erau mai dulci decât Splenda*. M-am uitat la meci. Ea dădu din cap ca și cum nu-și revenea din uimire și plăcere. Ați jucat formidabil.

— Mulțumesc, Ash.

— Chiar ați jucat minunat, continuă ea. Atât de bine.

— Dru – Gray se îndreptă către platoul cu aperitive așezat pe masă – ți-o prezint pe Ashley Huey, menajera mea. Ash, ea este Dru Montana.

Dru își stăpâni impulsul de a-i aplica o corecție fizică. În timpul lungii întâlniri de la sediul firmei Sutton, îl rugase să o prezinte folosind un nume de familie fals. Dru militase pentru Smith. El alese numele Montana – de la Joe Montana.** Crezuse că se exprimase clar când îi explicase că *nu* o interesa deloc numele sugerat de el.

— Încântată de cunoștință! îi spuse Ashley lui Dru. Prietenii lui Gray sunt și ai mei.

— Dru este iubita mea, spuse Gray.

— Da? Ce drăguț.

Zâmbetul lui Ashley nu se clinti. Stătea lipit de fața ei, la fel ca un abțibild pe cămașa unui copil, deși părea că se cam ofilise. Cât de predictibil. Menajera lui Gray era îndrăgostită de el și nu era deloc încântată să o cunoască pe cea mai nouă dintr-un lung șir de iubite.

— Cum v-ați întâlnit? întrebă Ashley.

---

* Splenda este denumirea comercială a unui îndulcitor artificial [n. trad.].

** Joseph Clifford Montana Jr., supranumit „Joe Cool" și „Comeback Kid", este un fost jucător american de fotbal profesionist, care a jucat în Liga Națională de Fotbal timp de 16 sezoane [n. trad.].

— Te las pe tine să-i povestești, spuse Dru, privindu-l provocator pe Gray. El insistase să o prezinte drept iubita lui.

Dru apucă alene o frigăruie cu roșii, mozzarella și busuioc. Ashley aranjase un platou impresionant cu aperitive. Pe lângă frigărui, așezase legume, brânză și nuci cu rozmarin.

— Dru predă la grădiniță, îi spuse Gray lui Ashley. Ne-am întâlnit atunci când am trecut pe lângă clădirea în care lucrează... cu ocazia unui eveniment de-al echipei.

Gray luă în căușul mâinii alune și le vârî în gură.

— Și? vru să știe Ashley, care era vădit curioasă.

Gray termină de mestecat.

— Și Dru e o sfântă. Misiunea ei în viață este să predea abecedarul și să-i învețe pe copii cum să folosească olița.

— Trăiesc mai ales pentru partea cu olița, îi spuse nepăsătoare Dru lui Gray.

— Oh!

Ashley deborda de bunătate. O revărsa prin cuvinte, ochi, postură. De înălțime medie, trupul ei arăta de parcă n-ar fi ridicat niciodată greutăți. Siluetă și delicată. Fără tonus muscular. Părul ei fin și lipsit de strălucire îi stătea în toate direcțiile înainte să se onduleze aproape de linia maxilarului. O față drăguță și prietenoasă. Cu un ten deschis la culoare. Își legase șorțul cu model floral peste puloverul tricotat și a colanților.

— Povestește-mi mai multe, îl încurajă ea.

— Când am văzut-o prima oară pe Dru, spuse Gray, avea cinci copii agățați de ea și purta un pulover de Ziua Recunoștinței și una dintre acele – mimă forma uneia deasupra capului său – bentițe pe care erau lipite, știi tu, tot felul de ornamente de sărbătoare?

— Sigur! spuse Ashley.

Dru își țugui buzele.

Gray îi aruncă o privire care-i spunea: *Ai grijă să nu mă provoci, iubito. Pentru că dacă faci asta, o să vezi de ce sunt în stare.*

Dru avusese câțiva clienți în trecut care ceruseră supraveghere discretă, deci nu era prima dată când opera sub acoperire. Nu-l învinuia pe Gray pentru că-i răspundea lui Ashley creând astfel o poveste. Dar îi reproșa faptul că se distra atât de mult pe seama ei și

pentru că exagera răspunsurile, când ar fi putut să-i ofere informații simple și la obiect.

— Bentița ei era decorată cu un curcan, câteva frunze colorate și un dovleac, spuse Gray.

— Ador bentițele de sărbători! replică Ashley. Avem ceva în comun, Dru.

Îmm…

— Ieee.

— M-a cucerit instant și voiam să o invit la o întâlnire, continuă Gray.

— Eu în schimb nu eram interesată de el, spuse Dru nepăsătoare. Nu auzisem de Gray în viața mea.

Ashley își așeză ambele palme pe masa din bucătărie și se aplecă înainte.

— Cum?! Nu auziseși niciodată de Gray Fowler?

— Nu. Bănuiesc că sunt mulți oameni care n-au auzit vreodată de el. Mii.

Dru scoase ultima bucată de mozzarella de pe frigăruie și o mâncă.

— Milioane.

— Dar vezi tu, *Dulceață*, mi-a plăcut la tine tocmai faptul acesta că nu te-a impresionat celebritatea mea.

Gray își sprijini șoldul de blatul mesei.

Dru își îngustă ochii. *Dulceață* deja era prea mult.

— De obicei îmi ia vreo jumătate de minut ca să cuceresc o femeie, continuă Gray. În cazul tău mi-au trebuit cinci minute întregi.

— Dimpotrivă. Încă nu sunt total cucerită. Noi, educatoarele de grădiniță, îi momim pe bărbații ca pe muște, așa că ne permitem să fim pretențioase.

Ashley chicoti, apoi se opri brusc. Își plimbă nesigură privirea între Dru și Gray.

— Biscuiți și brânză, scumpo? Gray întinse un biscuit spre gura lui Dru.

Ea îl apucă înainte ca Gray să o hrănească și mușcă din el. Un gust delicios cu aromă de piper negru. Brânză cremoasă și

fină. Mâncarea de aici era cu mult mai bună decât taquitos* de la 7-Eleven.**

— Am gătit friptură înăbușită, cartofi, pâine și fasole verde proaspătă pentru cină, anunță Ashley. Vă place?

— Minunat, răspunse Gray. Mulțumesc, Ash.

Ea făcu gropițe în obraji.

— Totul e pregătit pe când sunteți gata.

— În aproximativ o jumătate de oră.

Gray luă platoul cu aperitive și îi făcu semn din cap lui Dru să-l urmeze.

Un semn din cap. Ca și cum ar fi fost cățelușul lui.

— Dru și cu mine avem nevoie de puțină intimitate. Gray ieși cu pași mari din bucătărie. Așa că preia-mi apelurile.

Ashley chicoti și se îmbujoră.

Dru îl urmă într-o cameră ce dădea în holul din față care se dovedi a fi biroul lui. Încăperea luxoasă cu mobilă din piele avea pereții înțesați de rafturi pline cu cărți, iar podeaua era acoperită cu un covor persan în nuanțe de scorțișoară și bej.

— Voi avea nevoie de un tur al parterului, spuse Dru.

— Mai târziu. Te superi dacă închizi ușa? Ca să avem puțină intimitate?

— Poți să-ți închizi singur ușa, i-o întoarse Dru, stând în mijlocul camerei. Singurul lucru pe care mi-aș dori să-l fac ar fi să-ți dau vreo două. Învățatul mersului la oliță? Bentițe cu curcani?

— Ce? Nu-ți place să-i înveți pe copii s-o folosească și nu adori bentițele hazlii?

— Data viitoare, rezumă-te la detaliile de bază. Nu le înflori.

Gray așeză platoul pe masă, închise ușa și o privi în față.

---

* Un taquitos este un preparat mexican, varianta mai mică de taco, lipia de porumb umplută, cu carne de vită sau pui, brânză, condimente iuți, legume, sosuri. Se prăjește pe ambele părți și se servește cu diverse toppinguri [n. trad.].

** 7-Eleven este în topul celor mai populare francize din lume și se constituie într-un lanț internațional american de magazine de proximitate [n. trad.].

— Mi-ar plăcea să te văd încercând să mă lovești. Haide. El îi făcu semn cu mâna. Își undui șoldurile. Să vedem de ce ești în stare.

Era tentată să o facă. I-ar fi plăcut să-l doboare la pământ și să-l imobilizeze cu cizma înfiptă în pieptul lui. Unui bărbat obișnuit i-ar fi făcut față. Dar Gray nu era așa. Dacă și-ar fi testat tehnicile de ju-jitsu pe el și ar fi dat greș, mândria ei ar fi avut de suferit.

În plus, era plătită să aibă grijă de el, nu să-l rănească fizic.

— Deci? întrebă Gray.

— Ești accidentat la șold.

— Chiar și accidentat, sunt destul de sigur că mă pot apăra de tine.

— Rămâne pe altă dată.

Gray ridică din umeri.

— Perfect. N-ai decât să-mi strici toată distracția. El se lăsă pe scaunul din spatele biroului său, scufundă o felie de morcov într-un sos și i-o întinse. Poftim.

Dru ezită, apoi luă bucata. Aproape că-i era întotdeauna foame. Sosul avea gustul celui făcut în casă. Era picant și consistent.

— Unde ai găsit-o pe Ashley? E din 1954?

— Pentru simpla ta informare, încă mai există femei cărora le place să gătească.

Gray se lăsă pe spate în scaun și, gemând ușor de durere, își încrucișă picioarele pe colțul biroului.

— Care sunt atribuțiile ei?

— Îmi ține casa în ordine. Se duce la curățătorie, la cumpărături, se ocupă de comisioane și gătește. Pe lângă asta, ține evidența evenimentelor la care particip și se ocupă de corespondența mea. Stai să vezi cât de gustoasă este friptura înăbușită pe care o pregătește.

Gray își îndesă mai multe alune în gură.

— Pare mai degrabă o soție.

— E mai bună decât o soție. Îi spun ce să facă, ea face întocmai și nu mă cicălește niciodată.

— Ce drăguț. Bănuiesc că din când în când o și recompensezi financiar.

— O plătesc foarte bine pe Ash. Lucrează pentru mine de trei ani. Mă iubește.

— Cred că s-ar putea să te iubească.

— E inofensivă.

— Mie mi se pare puțin cam ciudată.

— Nicidecum, Dru. Gray îi zâmbi strâmb, un rânjet întru totul masculin. Așa se comportă oamenii drăguți. Probabil că n-ai întâlnit astfel de persoane.

— Ca pază de corp, poate că nu sunt obișnuită cu oamenii drăguți, dar îi cunosc foarte bine pe cei ciudați.

Dru făcu stânga-mprejur pe tocuri și traversă încăperea. Laptopul pe care firma Sutton Security îl lăsaseră pentru agenții lor o aștepta pe măsuța de cafea, din apropierea unei ferestre imense cu vedere înspre curtea din față, prin care se zărea cerul întunecat.

Introduse parola de acces pentru a putea folosi laptopul și deschise fișierul cu datele lui Ashley Hues pe care îl întocmiseră cei de la Sutton Security. Se întâmpla adesea ca atacurile să fie coordonate cu ajutorul celor din interior. Era posibil ca Ashley să fie cea care îl hărțuia pe Gray sau poate cineva care colabora cu ea sau obținea informații de la menajeră, fără știrea acesteia.

Fișierul cu informații despre Ashley era curat ca lacrima. Angajata lui Gray nu primise niciodată vreo amendă pentru depășirea vitezei. *Nici măcar una?* Se gândi Dru cu o urmă de dispreț. Dintre ele două, Ashley era clar cea care ar fi trebuit să devină educatoare la grădiniță.

Apoi, Dru citi adnotările consemnate în diagramă de ceilalți agenți care îl păziseră de la ultima ei tură.

Ea îi aruncă o privire lui Gray. El pornise televizorul care era încadrat de rafturi cu cărți și puse pe un canal de fotbal.

— Ieri ai primit o nouă scrisoare de la hărțuitorul tău, spuse Dru.

— Da. Gray nu-și dezlipi ochii de la meci.

Ceilalți agenți introduseră primirea celei mai recente scrisori în diagramă. Firma Sutton stabilise un protocol. Agenții verificau zilnic corespondența lui Gray purtând mănuși de unică folosință. Scrisorile despre care se bănuia că provin de la hărțuitor erau deschise. Atât plicul, cât și scrisoarea erau scanate în calculator, apoi fișierul era trimis mai departe echipei de pază. În cele din urmă, agenții predau plicurile și scrisorile la poliție.

Dru observă cu atenție imaginea scanată a plicului care ajunsese

ieri. Era identic cu cele primite până acum. Adresele fuseseră printate pe etichete lipite pe un plic dreptunghiular. Avea ștampila oficiului poștal din Wichita Falls, Texas.

Ea deschise un alt document care conținea o hartă pe care fuseseră notate toate orașele înscrise pe ștampilele poștale. Wichita Falls se afla la nord și la vest de Dallas. Un număr însemnat de ștampile poștale proveneau din orașele aflate în nord, până în Tulsa și Oklahoma. Poate că hărțuitorul locuia în zona respectivă. Sau poate că el sau ea prefera să meargă cu mașina până în nord doar ca să expedieze scrisorile.

Dru făcu clic pe imaginea scanată a scrisorii.

> Te crezi cineva, dar nu ești. Ești un nimic și o să te omor.
> Mă gândesc la asta zi și noapte. Încă nu știu cum o s-o fac și când.
> Plănuiesc detaliile.
> N-am de gând să dau greș.

Ea reciti textul de câteva ori. Majoritatea scrisorilor erau la fel de lungi ca și asta. Câteodată hărțuitorul pomenea de locuri pe unde fusese Gray. Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Dru își schimbă poziția în așa fel încât să-l poată privi. El stătea tot în șezut, cu antebrațul relaxat pe abdomen.

— Unul dintre frații mei crede că hărțuitorul tău ar putea fi o fostă iubită furioasă, spuse ea.

Ca răspuns la comentariul ei, Gray își întoarse capul înspre ea.

— După cum v-am spus ție și lui Anthony Sutton, am o listă lungă de foste iubite, dar niciuna furioasă.

— De obicei, fostele iubite sunt prin definiție furioase.

Gray se întinse după un biscuit cu o felie de brânză deasupra.

— N-am fost implicat în nicio relație serioasă. Doar de fațadă. De scurtă durată. Fără obligații.

— Nicio de iubire adevărată?

— În general, fără implicare emoțională.

— Niciodată?

— Nu. Gray mâncă biscuitul, apoi își scutură firimiturile din mâini. Nu sunt făcut pentru acel gen de relație.

De ce? se întrebă Dru, iar curiozitatea i se înteți. Ce i se întâmplase lui Gray de nu se credea în stare de o relație care să dureze mai mult de două luni și care să includă factorul iubire?

Când discutaseră în biroul firmei Sutton Security, Dru și Anthony Sutton îi puseseră întrebări legate de copilăria lui. Le spusese pe cât de puțin posibil. Mama lui avusese douăzeci de ani și fusese nemăritată când îl născuse. Gray nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Apoi ea se recăsătorise de trei ori, și nicio căsnicie nu dură mai mult de trei ani. Avusese un fiu cu primul soț și o fiică cu al doilea bărbat. După cel de-al treilea soț, se pare că renunțase la iubire și la căsnicie. Lucrase într-un salon de coafură în orașul natal al lui Gray.

Faptul că nu le divulgase mai multe informații nu era deloc un lucru favorabil. Cum nu era nici faptul că fratele lui vitreg era în închisoare pentru un jaf auto de proporții și nici faptul că sora lui vitregă fusese acuzată de consum de marijuanna, arestată de două ori pentru conducere sub influența alcoolului și a altor substanțe și că născuse doi copii cu doi bărbați – înainte să împlinească douăzeci de ani.

Nu-i fusese ușor într-un cămin în care tații vitregi intrau pe-o ușă și ieșeau pe cealaltă, în care căsniciile începeau promițător și se sfârșeau în cenușă. Dru scotocise prin dosarele tribunalului și ale poliției care acopereau anii în care Gray trăise sub acoperișul mamei lui. Dosarele însă păstraseră tăcerea acelor ani. Dacă se petrecuse ceva ilegal în timpul copilăriei lui, atunci se întâmplase fără înștiințarea autorităților.

— Spune-mi mai multe despre Kayla Bell, propuse Dru. Din ce ne-ai dezvăluit mie și lui Anthony Sutton, ar fi singura fostă iubită furioasă.

Gray făcu un semn cu capul înspre televizor.

— Uite. Ofensiva se pregătește de *first down**.

— Cum de Kayla nu a ieșit zâmbitoare din relația cu tine, la fel ca celelalte?

---

* În fotbalul american care este un joc al yarzilor, ofensiva beneficiază de *first down* (prima încercare) dacă reușește să mențină mingea în posesie și să parcurgă cel puțin 10 yarzi. Dacă reușește, are dreptul la încă patru seturi de *down-uri*.

Echipa reușise toate cele patru *down*-uri și era pe punctul de a înscrie un *touchdown**. Gray își mută din nou atenția asupra lui Dru.

— Aproape toate iubitele mele erau drăguțe. Kayla semăna mai mult cu tine. Era puțin cam… dominatoare.

Dru se încruntă.

— Mă compari cu ea?

— M-am întâlnit cu Kayla câteva luni la rând în urmă cu doi ani. Însă nu s-a mulțumit cu o relație platonică. Voia mai mult.

— Cum nu te putea avea, câteva săptămâni mai târziu ți-a spus că era gravidă.

— Da. Era însărcinată. Dar știam că nu eram eu tatăl, iar testul de paternitate a confirmat acest adevăr. De atunci, Kayla susține că testul a fost greșit.

— Cât de des ia legătura cu tine?

Gray ridică unul din umerii lui bine conturați.

— O dată la câteva luni. Îmi dă telefon sau îmi trimite mesaje când este beată, furioasă sau îndrăgostită de mine.

— A venit și aici?

— Da. Nu are acces pe poartă, așa că parchează în stradă.

— Vorbești cu ea în acele situații?

— Sigur. E totuși mama unui copil. Nu vreau să stea în mașină în fața casei mele toată noaptea.

— A fost vreodată atât de furioasă încât să încerce să te atace fizic?

— De câteva ori. Gray o privi amuzat. Și, ce vrei să insinuezi? Și tu m-ai amenințat acum cinci minute.

— Dar m-am înfrânat și nu m-am năpustit asupra ta.

— E de prisos să-ți mai spun, continuă Gray, că n-a reușit să mă atace în dățile când a încercat.

— Crezi că știe cum să folosească o armă?

În scrisori se menționa ocazional că hărțuitorul plănuia să-l împuște.

— Kayla a crescut însoțindu-l pe tatăl ei la vânătoare.

Gray luă o frigăruie cu roșii și mozzarella.

---

* Este asemănător cu eseul din rugby, cu diferența că mingea nu trebuie culcată pentru a obține un *touchdown*, care e echivalentul a șase puncte.

— Nu mă privi atât de atent și de intens, Dru. Nu ai niciun motiv să-ți pierzi timpul cu Kayla. Nu ea mă hărțuiește.

— Cineva o face.

— Nu e Kayla. Deci… nu crezi că e timpul să avem acel timp intim de care pomeneam?

— Ai auzit vreodată de hărțuire sexuală la locul de muncă?

— Ai auzit vreodată de simțul umorului?

— Nu cred că mai trebuie să-ți faci griji în privința hărțuitorului, Gray. Poate sunt eu –

— Garda mea de corp?

— Specialistul tău în protecție personală – cea de care ar trebui să te temi cel mai mult dacă ești inteligent.

— A venit cumva momentul să-ți iei computerul și să te retragi într-o altă cameră, așa cum fac toți ceilalți agenți? Mi-ar plăcea să mă uit la fotbal în liniște.

Dru deconectă laptopul de la cablul de alimentare și porni cu el spre ușă.

— Prea bine, mă retrag. Și, dă-mi voie să-ți spun ceva, și eu prefer să mă lipsesc de prezența ta.

Capitolul 4

acă cineva cu intenții necinstite ar fi îndrăznit să-i jefuiască locuința în miezul nopții, n-ar fi găsit-o nici în ruptul capului îmbrăcată într-o pereche de pijamale de flanelă.

Dormea în echipamentul de antrenament. Și își păstra arma în sertarul de sus al noptierei de lângă pat.

În dimineața asta, la două zile după prima vizită acasă la Gray, avea de gând după micul dejun să-și folosească echipamentul în care dormise. Nu avea nevoie de armă. Nimic periculos nu-i intra în dormitor în afară de lumina palidă a dimineții.

Dădu la o parte cearșafurile și păturile, făcându-l să mormăie pe golden retrieverul său cuibărit pe marginea patului. Își strecură picioarele în șlapii marca Adidas și se îndreptă spre fereastră. Ploaia cădea încet, în șiroaie triste de-a lungul geamului.

Trecuseră patru ani de când Dru se întorsese în orașul ei natal după ce își terminase serviciul militar în Marină. Orașul Holley, situat în nord-estul Texasului, fusese construit în epoca vitelor mânate în turmă, a pistolarilor și a supremației cailor.

După ce Dru fusese angajată de firma Sutton Security, începuse să-și caute o casă a ei. Nu era o fată de oraș, nici n-ar fi optat pentru

a locui în suburbie și nu era potrivită nici pentru cartierele frumoase, dar foarte feminine ale victorienilor din Holley.

Se hotărâse să caute o casă mică și modernă, aflată în afara orașului, cu teren de jur împrejur. Terenul îl considerase o necesitate deoarece, la fel ca majoritatea familiei ei, Dru avea nevoie de el. Își dorise o casă mică din cauza bugetului. Modernă, deoarece se îndrăgostise de casele în stil minimalist, din beton elegant, cu pereți de sticlă.

Dru se trezise doar cu un singur lucru din cele trei pe care și le dorise. Cumpărase terenul. Casa nu era deloc micuță. Și cu siguranță arhitectura ei nu era deloc modernă.

Prima dată când mersese cu mașina să vadă cabana din bârne abandonată din pădure, întreaga structură fusese înclinată într-o parte. Nimeni nu fusese mai uimit decât Dru însăși când îi plăcu locul de cum îl văzu.

Achiziționase proprietatea pentru că prețul terenului era rezonabil, casa mai avea puțin și urma să fie smulsă din temelii la următorul vânt mai puternic și pentru că economisise ceva bănuți din veniturile ei din Marină.

Renovase locul într-un an cu ajutorul familiei ei și al lucrătorilor pe care îi angajase cu banii moșteniți prin testament de la bunicul ei. Încetul cu încetul, cei aproximativ o sută douăsprezece metri pătrați – livingul de la parter, baia și cele două dormitoare cu tavane de mansardă – fuseseră transformați.

Deși locuia în cabană de aproape trei ani, mai existau momente ca acesta când afecțiunea ei față de casă era aproape palpabilă. Îi dădea o pace interioară.

Fi, golden retrieverul ei, lătră scurt și dădu din coadă pe marginea saltelei.

— E ridicol să ceri să fii urcată și dată jos din pat, bombăni Dru cu bună dispoziție. Îți dai seama de asta, nu-i așa? Îmbătrânești, dar nu ești atât de bătrână încât să nu poți sări singură din pat și să revii înapoi.

Fi se uită la Dru pledând răbdătoare.

— Fi *in the sky with diamonds**, bolborosi Dru. De vreme ce numele

* Aluzie la piesa „Lucy in the sky with diamonds“ a formației Beatles din anul 1967 [n. trad.].

Fi rima cu *sky**, porecla asta caraghioasă i se potrivea. Dru o eliberă pe cățelușă dintre pături. Nu era deloc ușoară. Cântărea douăzeci și șapte de kilograme. Cu grijă, o așeză pe lăbuțe, iar cele două coborâră la parter.

Bușteni orizontali, intercalați pe toată lungimea lor de dungi albe și netede care izolau crăpăturile, marcau pereții interiori ai parterului. Culorile roșiatice lucioase ale buștenilor se regăseau în aceeași nuanță în scândurile groase ale podelei din lemn. Texturile învechite ale amândurora îi spuneau lui Dru povești despre foștii proprietari plecați demult din casă.

Dru porni aparatul de cafea în bucătărie, apoi introduse un Pop Tart** în prăjitorul de pâine. Pereții și podelele bucătăriei erau la fel de vechi ca restul casei, dar dulapurile de bucătărie de culoare crem, blatul din calcar și aparatele electrocasnice din oțel inoxidabil erau nou-nouțe.

Scoase un biscuit din recipientul cu recompense al cățelușei și i-l aruncă; Fi îl prinse în aer. Mesteca ultima îmbucătură de Pop Tart când mobilul o anunță că primise un nou mesaj. Înclină telefonul așa încât să poată citi mesajul. Era de la șeful ei, Anthony Sutton.

Detectivul Carlyle tocmai m-a contactat cu detaliile referitoare la camioneta maronie al cărui număr de înmatriculare l-a notat Gray. E un Ford Ranger din anul 1988. Aparține lui Mildred Osbourne, în vârstă de 86 de ani. Femeia locuiește în Bonham.

Dru înghițise, simțind gustul de căpșuni și de aluat crocant. Pentru simplul motiv că Mildred era proprietara camionetei nu însemna neapărat că ea o și conducea. De fapt, un Ford Ranger din '88 nu părea exact genul de mașină pe care l-ar fi preferat o femeie de vârsta ei.

Mă voi duce în Bonham să stau de vorbă cu Mildred data viitoare când Gray va juca în deplasare, scrise Dru ca răspuns.

Gray. Cu toată sinceritatea, din păcate, Dru n-avea nevoie de mesaje de la Anthony pentru a se gândi la noul ei client. El era

---

* „Cer" în engleză [n. trad.]

** Marcă de produse de patiserie pe care Kellogg Company a introdus-o în 1964 [n. trad.].

deja prezent în gândurile ei. Era primul ei caz pe teren din ultima vreme, și era cât se poate de hotărâtă nu numai să-și împlinească responsabilitățile, ci să exceleze în îndeplinirea lor, ceea ce explica interesul ei pentru marele și faimosul gladiator și pentru misterul legat de persoana care îl hărțuia.

Astăzi era marți, prima zi liberă din cele două pe care le avea pe săptămână. Gray n-avea ce căuta în gândurile ei azi. *Gândește-te la altceva, Dru. La lucruri care-ți plac cu adevărat.* De exemplu, s-ar putea duce până la poligonul de tragere pentru a mai șterge praful de pe armele ei rar folosite. Ar fi distractiv să tragă cu revolverul Mangum Colt Anaconda calibru .44.

Dru bău și ultima picătură de cafea din cană și pe cea de apă din paharul ei. Lângă ușa din spate a cabanei ei o aștepta echipamentul de alergat. Cămăși și jachete de grosimi diferite erau agățate în cuier. Șepci. Banderole. Pantofi sport marca New Balance.

Se îmbrăcă cu ce avea nevoie, apoi deschise ușa din spate și îi oferi lui Fi șansa de a observa vremea umedă.

— N-o să vii în dimineața asta, nu-i așa? E prea umed pentru prințesa regală?

Fi ezită, apoi se puse pe burtă. Retrieverul îi aruncă o privire lui Dru, care îi spunea: *Zic pas* când vine vorba de umezeală. Mersi, dar cred că o rămân în casă *unde e uscat și bine*.

— Mă gândeam eu.

Cu excepția zilelor ploioase, Fi, cea lașă, o însoțea în fiecare dimineață la alergări.

Dru ieși din casă, cu pași egali. Umezeala îi gâdila fața și o simțea rece și ușoară, pe piept, umeri, mâini. Frunzele de toamnă se frângeau sub adidașii ei de alergat. Aerul umed o învălui cu totul.

Pentru a descoperi identitatea persoanei care-l hărțuia pe Gray, Dru trebuia să investigheze orice urmă, indiferent cât de neînsemnată sau improbabilă ar fi fost. Avea să facă exact cum îi spusese lui Anthony. Va merge cu mașina până în orașul Bonham și va afla ce-i cu camioneta maronie. Faptul că Gray observase ceea ce crezuse a fi aceeași camionetă de mai multe ori și că mersese până într-acolo încât notase numărul de înmatriculare arăta că vehiculul îi trezise suspiciuni. Dru respecta intuiția –

Gândește-te la alte lucruri!

Noii ei pantofi sport o purtau în josul dealului înspre Whispering Creek. Ceața și un strat subțire de gheață pârâitoare acoperea pietrișul de pe malul râului. În orice direcție privea, Dru nu vedea altceva decât natura neîmblânzită, tăcută și burnița.

Respira și inspira regulat. Alergarea însemna pentru ea un exercițiu, o provocare și mai ales îi oferea libertate. De când cu povestea din Mexic, alergatul devenise și un mod de a-și urmări propria reabilitare. Cu multă perseverență, reușise să-i redea piciorului rănit și încheieturii mobilitatea de dinainte de accident. Totuși, în zilele reci și umede ca aceasta, tot o dureau. Mai ales piciorul. La fiecare pas pe care îl făcea, putea face diferența dintre tibia piciorului drept și cea a piciorului stâng. Dru își înăbuși amintirile și trecu peste disconfortul resimțit, încercând să nu forțeze niciunul dintre picioare.

Doamne, mă vezi. Îmi recapăt forțele și mă întăresc. Sunt dispusă să fac eforturi nu doar din punct de vedere spiritual, ci și fizic. Nu irosesc *răscumpărarea Ta.*

Dru era din fire neastâmpărată și îndrăzneață, două calități care nu reprezentau exact rețeta unei vieți fericite. După ce împlinise cincisprezece ani, se aventurase în aproape orice ispravă periculoasă și orice viciu păcătos pe care le avea lumea de oferit. Pierderile și suferințele pe care le întâlnise în misiunile ei din Marină adăugaseră o latură întunecată și cinică la tendința ei autodistructivă.

De-abia în Mexic – răsuflă neregulat, vădit îndurerată – Dumnezeu o atinse cu nuiaua Lui. Când se aflase în cel mai dificil moment al vieții, Dru își pusese toată credința în El. Drept răspuns, El o salvase. O schimbase.

El o schimbase dramatic. Totuși, Dumnezeu nu-i îndepărtase neastâmpărul și îndrăzneala din ADN-ul ei. Dru reușise să-și tempereze și să-și canalizeze în scopuri mai productive latura îndrăzneață. Considera că neastâmpărul îi fusese lăsat ca un ghimpe în trup. Avea o casă, o slujbă și credința în Dumnezeu. De ce oare ungherul acesta micuț din inima ei clocotea după ceva mai mult? De ce nu se simțea împlinită?

Dru trecu pe lângă un trunchi de copac care căzuse peste pârâu,

formând un pod natural. În minte îi apăru imaginea lui Gray, în garajul lui, purtând acea cămașă impecabilă și venind spre ea.

Se dovedise că nu era chiar atât de nesuferit pe cât crezuse Dru la început. Gray era încăpățânat și nu voia cu niciun chip să facă ce-i cerea ea, chiar dacă prin neascultarea lui își punea în pericol propria siguranță, dar totodată era și ager la minte și avea simțul umorului.

După ce se implicase emoțional în cazul ultimului client, ar fi fost ideal dacă ea și Gray puteau păstra interacțiunea lor la un nivel strict profesional. Dar până acum, Gray nu păruse a fi interesat de profesionalism. Părea să-i facă plăcere farsa asta cu iubita falsă.

Poate că putea permite ca o prietenie prudentă, la locul de muncă, să se înfiripe între ei. Doar atât, nimic mai mult. Big Mack se împrietenise repede cu toți clienții lui, în ciuda faptului că Sutton nu privea cu ochi buni relațiile personale și le interzicea cu desăvârșire pe cele romantice între agenți și clienți. Sutton era de părere că atunci când apărea o situație periculoasă, relațiile personale dintre agenți și clienți întunecau judecata agentului când venea vorba să ia decizii.

Dru era de acord cu acest raționament. Experiența recentă îi întărise hotărârea de a evita complicațiile emoționale cu viitorii clienți. Unii dintre angajații lui Sutton începuseră să se îndoiască de profesionalismul ei și îi urmăreau fiecare mișcare. Și în plus, Dru nu voia să pericliteze siguranța nimănui atâta vreme cât se afla sub supravegherea ei.

Așa că o prietenie strict profesională cu Gray era singurul lucru pe care-l putea oferi –

Gândește-te la altceva!

Ce era în neregulă cu ea? De ce nu se putea gândi la altceva decât la Gray?

Ai uitat de revolverul Colt Anaconda? Gândește-te la asta.

— Spune-mi ceva despre Kevin Lee, îl chestionă ea pe Gray joi seara, în timpul primei ei ture la muncă după cele două zile libere.

— Prefer să nu vorbim. Ce-ai zice să ne relaxăm și să comandăm aperitive și băuturi?

— Nu beau. Și chiar dacă aș face-o, n-aș bea în timpul serviciului.

Gray o privi sceptic.

— Nu bei deloc?

— Deloc. Am renunțat acum un an și jumătate.

Se aflau în separeul rotund și luxos al unui restaurant cu prețuri extrem de pipărate. Azi, după antrenamente, Gray petrecuse mai mult timp la fizioterapie din cauza șoldului. Se opriseră pentru câteva ore la el acasă, înainte să ia cina programată cu Corbin Stewart, fundașul echipei Mustangs.

Dru fusese de părere că ar fi mai bine să stea singură la o masă separată. Gray se opuse. Nu credea că hărțuitorul îl urmărea în fiecare minut, zi după zi. Totuși, dacă îl spiona destul de des și foarte atent, ar fi observat-o în cele din urmă pe femeia brunetă care stătea întotdeauna singură în restaurant aproape de masa lui Gray.

— Asta o să-l facă mai suspicios, spusese Gray.

O nouă iubită care ia cina cu el și cu prietenii lui la restaurant?

— Vrednic de notat, spusese el. Dar nimic dubios.

Dru îl întrebase dacă avea de gând să-i ia și pe Mack și pe Weston la masă cu el de fiecare dată când îl însoțeau în restaurante. El îi explicase că nu obișnuia prea des să mănânce în oraș dimineața, în timpul turei lui Mack, sau în orele târzii ale nopții, când era tura lui Weston. Dar, dacă situația o cerea, avea să-i roage să mănânce împreună cu el.

Dru nu știa dacă să-l creadă sau nu.

Și cu siguranță nu-i plăcea să stea lângă el într-un ambient romantic. Lumina difuză din interiorul restaurantului semăna cu lăsarea amurgului. Micul felinar de pe masa lor pâlpâia. Ospătarii forfoteau pe lângă ei, ducând tăvi cu pahare pline. Clienții restaurantului îl priveau pe furiș pe Gray. Unii se apropiau timizi, precum tatăl și fiul lui adolescent care se îndreptau chiar acum spre ei.

Era a treia oară de când intraseră în restaurant când fanii îl abordau pe Gray. Se apropiau de el zâmbind fascinați și cu o ușoară sfială. Gray se descurca grozav cu admiratorii săi. Acesta era cel de-al zecelea an al său în NFL, dar și înainte, în timpul anilor de liceu, fusese o vedetă. Celebritatea nu era ceva nou pentru el.

Înainte ca tatăl și fiul să apuce să-și ceară scuze pentru întrerupere, Gray se ridică și o prezentă politicos pe Dru, ca și cum toți participau la o petrecere.

După ce Gray o recomandase primului grup de fani care venise să-i ceară autograful, Dru îl rugă să înceteze. Nu numai că prezentările erau inutile, dar dorea să fie cunoscută sub numele de Dru Montana de cât mai puțini oameni cu putință. Gray continuă să o prezinte oricum.

Tatăl adolescentului îl lăudă pe Gray și aminti de câteva dintre meciurile recente ale echipei Mustangs și de victoriile eroice ale lui Gray la Super Bowl. Fiul căsca gura de uimire.

Lui Dru și celorlalți din familia Porter le plăcuse întotdeauna fotbalul – mult. Dar se feriseră să idolatrizeze sportul sau jucătorii. Nici măcar pe cei din echipa Cowboys. Chiar dacă talentul lui Gray la fotbal era impresionant, lui Dru nu-i venea greu să-l vadă exact așa cum era. Un simplu bărbat. Un bărbat care putea fi ucis de glonțul unui hărțuitor la fel de ușor ca orice altă persoană.

Atenția lui Dru se îndreptă încet spre cei de la mese, evaluându-i. Când se afla la datorie într-un spațiu public, își făcuse un obicei din a evalua persoanele din jur pentru a observa dacă vreuna ar putea reprezenta o potențială amenințare. De fiecare dată când intrau persoane noi, ea își actualiza estimarea.

În cursul zilei, împreună cu Mack notaseră itinerariul lui Gray pentru săptămâna în curs, adăugând câte o adresă și un număr de contact pentru fiecare oprire. De asemenea, strânseseră informații referitoare la sediile centrelor de traumă și a stațiilor de poliție care se aflau în apropierea locațiilor pe care Gray era programat să le viziteze, precum și hărți cu trasee și rute alternative clar subliniate, inclusiv zonele cu ambuteiaje pentru a le evita. Își trimisese informațiile pe smartphone-ul ei, dar imprimase și pe hârtie documentația realizată. Niciun expert în profesia ei nu se baza doar pe dispozitivele electronice.

Cât timp Gray fusese la fizioterapie, Dru intrase în restaurant și făcuse o verificare prealabilă. Observase parcarea, intrările și ieșirile și identificase un spațiu care putea fi folosit drept cameră de siguranță în caz de urgență.

Fanii lui Gray îl întrebară dacă puteau să-și facă o poză cu el. El le zâmbise amabil în timp ce tatăl adolescentului le făcuse o poză cu grupul, apoi se despărțiră ca și cum ar fi fost vechi prieteni. El se strecură din nou la locul lui, aducând cu sine aroma vagă a gelului de duș proaspăt și curat, asemeni așternuturilor unui hotel scump. Făcu semn chelnerului și își comandă ceva de băut și trei aperitive diferite, fără să o consulte pe Dru.

— Îmi comand și-mi plătesc singură consumația în seara asta, spuse ea.

— Poți să faci cum dorești, răspunse el calm. Aperitivele sunt doar pentru a deschide apetitul.

— Ai comandat calamari, homar și ciuperci umplute pentru o simplă gustare?

— Ai văzut ce efectiv puternic are defensiva celor de la Jets*, pe care o voi bloca duminică? Dacă n-ai nimic împotrivă, n-aș dori să slăbesc până atunci. Și apoi, trebuie să ajungă și Corbin. O să-i fie foame.

Un al treilea loc la masă îl aștepta pe Corbin, cel care urma să vină.

Gray își sprijini unul dintre brațe pe spătarul colțarului din separeu, foarte aproape de capul lui Dru.

— Povestește-mi despre tine, spuse el.

— Ce-ai dori să știi?

— Cum de-ai primit numele de Dru? E neobișnuit.

— Mama m-a botezat astfel după mătușa ei preferată, care umbla desculță și ne tricota căciuli.

— Nu pari să-i semeni.

— Nu sunt deloc ca ea.

— Ai fost una dintre acele fetițe care mergeau la balet și adorau curcubeul?

Licărul din ochii lui verzi o asigură că Gray știa foarte bine că nu fusese acel gen de fată.

Dru aruncă o privire dezaprobatoare înspre mâna lui, care se odihnea încă pe spătarul colțarului din separeu. El nu și-o mișcă, iar

---

* New York Jets este o echipă de fotbal american cu sediul în Florham Park, New Jersey, reprezentând zona metropolitană New York [n. trad.].

Dru nu putea să o dea la o parte *ea însăși* cu atâția oameni în preajmă. Se prefăcu că se așază mai bine pe locul ei, dându-se ușor mai în spate.

— De cât timp e Kevin Lee suporterul tău? întrebă ea, concentrându-se din nou pe subiectul pe care încercase să-l abordeze mai devreme.

Angajații firmei Sutton Security căutau informații despre Kevin Lee, Kayla Bell și alții care, după spusele lui Gray, ar avea vreun motiv să-i dorească răul. Totuși, până una alta, dorea să afle mai multe de la el.

— Deci n-ai făcut balet, nu-i așa? spuse el. Dar step?

N-avea de gând să-i răspundă la întrebările legate de copilăria ei. De când se așezaseră la masă, Gray evitase să discute cu ea strict profesional, și se concentrase pe subiecte pe care doi oameni de vârsta lor le-ar aborda într-o întâlnire.

— De câți ani este Kevin suporterul tău? repetă ea întrebarea.

— Jazz?

— Referitor la Kevin –

— Ai purtat, hmm, coronițele acelea de fetițe? Cum se numesc?

Îi sună telefonul, și el îl scoase din buzunar. Se încruntă văzând cine este apelantul.

— Cine este? întrebă Dru.

— Mama mea.

Respinse apelul și își îndreptă din nou atenția asupra ei. Purta o cămașă albă cu mâneci lungi marca Under Armour.* Lejeră, nu varianta care se mula pe corp. Blugi. Arăta extrem de confortabil în această ținută și părea să nu observe sau să nu-i pese că erau îmbrăcați prea obișnuit pentru un restaurant de genul acesta. Cine avea să se plângă de codul vestimentar a unei vedete? Nimeni.

— Kevin Lee este suporterul tău de... ? stărui Dru, dorind să știe.

— Ești întotdeauna atât de insistentă?

— Da.

---

* Under Armour, Inc. este un producător de articole sportive american cu sediul în Baltimore, Maryland [n. trad.].

— Cum se face că informația asta referitoare la Kevin este atât de urgentă? Crezi că barmanul de acolo – Gray arătă înspre barul întunecat – are de gând să-și dea jos masca realistică din latex, să se descopere a fi Kevin și să mă găurească cu un pistol?

— În momentul de față sunt mai preocupată de femeia care stă la ora unu. Dintre toți de aici, fața ei pare a fi de silicon.

Gray chicoti. Chelnerul așeză o băutură cu gheață în dreptul lui.

El se lăsă pe spate ca să bea o gură.

— Kevin Lee este suporterul meu cam de vreo patru ani.

— Câți ani are?

— În jur de patruzeci.

— Ce te îngrijorează la el?

— Nu mă îngrijorează nimic, răspunse Gray.

Dru oftă enervată și reformulă întrebarea.

— Ce anume te-a făcut să-l pomenești în discuția avută cu Anthony Sutton?

— Cei mai mulți fani ai mei au limite. Precum tatăl și băiatul care tocmai au trecut pe-aici.

— Dar Kevin Lee întrece măsura.

— Da. Îmi trimite scrisori acasă. Mă pomenește pe Twitter tot timpul. Dă telefoane celor de la Mustangs. Trimite câteva emailuri zilnic.

— Ce spune?

Gray o observă atent, arătând ușor rușinat.

— Cât de mult îi place de mine, cât de bucuros este că suntem prieteni, cât de mult mă admiră. Mă roagă să-i ofer tricouri, mingi de fotbal sau orice altceva și să-i acord autografe.

— I-ai dat vreodată ceva?

— O poză, chiar la început. De atunci, nu.

— Ți-a trimis scrisori și la celelalte reședințe ale tale? Sau doar la adresa din Dallas?

— Doar în Dallas.

Frumosul trio de aperitive aburinde sosi.

— Cât de des îl vezi pe Kevin personal? întrebă Dru.

— De fiecare dată când mă duc la antrenamente sau la stadion, el este la gard. De fiecare dată.

Gray luă platoul cu ciuperci umplute și i-l întinse lui Dru. Ea se servi cu două. El își puse câteva pe farfuria lui.

— Când mă vede venind, îmi face cu mâna și strigă chestii de genul: „Baftă, Gray! Ești cel mai tare! Mă bucur să te văd, prietene!“

— Cum se raportează la ceilalți jucători?

— Face cu mâna și le strigă și lor chestii când aceștia vin sau pleacă. Dar nu încearcă să ia legătura cu ei.

— E întreg – mintal – mă refer?

— Nu, nu cred. Cum poate să stea la gard să mă aștepte când vin și când plec în fiecare zi și să se țină de muncă? Bănuiesc că încă locuiește cu părinții lui. E un tip ciudat și nu are limite, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința lui. Nu el e hărțuitorul meu. Am menționat numele lui și pe al altora numai pentru faptul că tu și Anthony n-aveați de gând să mă lăsați să plec până când nu vă dădeam vreo informație. Vrei homar?

— Numai o bucată.

— Acum că ți-am răspuns la întrebările despre Kevin, trebuie să-mi întorci favorul și să-mi răspunzi și mie la niște întrebări despre tine.

Dru își puse jos furculița.

— Cum se face că tot încerci să începi o discuție de genul ăsta cu mine, Gray? Să vrei să mă cunoști? Nu e nevoie.

— Bineînțeles că este nevoie. Mă vei însoți peste tot cinci după-amiezi pe săptămână. Mi-ar plăcea să știu câte ceva despre tine.

Gray nu se oprise așa cum făcuse Dru. El continuă să mănânce, foarte relaxat, ca și cum ar fi spus că sosul pentru calamari era bun.

— Mă gândeam ieri că am putea înfiripa un soi de prietenie formală la locul de muncă. Dru ezită. Asta e cea mai bună ofertă a mea. Sunt agentul tău, nu amicul tău.

— Ce înseamnă formal?

— Strict legat de partea profesională.

— O prietenie formală la locul de muncă. Uau! Foarte generos din partea ta. Îmi vine greu să refuz așa ceva.

— Ai toată libertatea să refuzi, mormăi Dru.

— Accept. Acum răspunde-mi la întrebări. N-ai fost o fetiță care a făcut balet și care a purtat coroniță.

— Nu. Nu că mama n-a încercat. Sunt mezina familiei și singura fată.

Gray zâmbi șăgalnic. Ceea ce o făcu pe Dru să înțeleagă de ce unele femei – nu ea – erau atrase de el.

— Mezina familiei și singura fată, spuse el. Asta explică multe.

— Mama încerca mereu și nu reușea să mă facă să-mi placă rochiile de prințese și petrecerile cu ceai.

— Ce făceai în schimb?

— Încercam să-l urmăresc pe Bo călare. Încercam să-l nimeresc pe Ty cu arcuri și săgeți făcute în casă. Încercam să-l dobor la pământ pe Jake.

— Ai trei frați mai mari.

— Trei frați mult mai mari.

— Și ai dorit să arăți că ești egala lor de când te-ai născut, concluzionă Gray.

Remarca lui își atinse ținta.

— Nu, minți ea.

Cum se făcea că acest străin ghicise lucrul acesta după numai câteva întrebări?

Dru îl văzu pe Corbin Stewart că se îndrepta în direcția lor. Entuziasmul îi stârni și mai tare pe cei de la mese ca valul unui tsunami când aceștia îl recunoscură pe cel mai faimos jucător al echipei Mustangs.

Corbin era cel mai bun fundaș. Fiind mai degrabă în genul lui Brett Favre* decât a lui Tom Brady**, era înalt, musculos, rapid și avea o tărie de neegalat în brațe.

Corbin nu făcuse cine știe ce impresie la colegiu. Așa că fusese selectat doar ca fundaș de rezervă în urmă cu opt ani, în ultima rundă

---

* Brett Lorenzo Favre – fost jucător american de fotbal profesionist care a fost fundaș în Liga Națională de Fotbal [n. trad.].

** Tom Brady este un jucător de fotbal american. În întreaga lui carieră a jucat numai pentru New England Patriots. Este singurul jucător din istoria National Football League care a câștigat șase titluri de campion [n. trad.].

de recrutare, fără șanse de a se face remarcat. Ce nu anticipaseră selecționerii? Cât de multe progrese avea să facă Corbin și cât de incredibil de bun avea să se dovedească când juca sub presiune. De fiecare dată când meciul era strâns, iar situația critică, Corbin Stewart își dovedea curajul, își oțelea nervii și arunca mingea cu precizie.

Gray făcu prezentările odată ce Corbin se așeză la masă. Fundașul purta pantaloni clasici, fără pliuri în față, eleganți, asortați cu un pulover de culoarea cafelei.

— Mă bucur să știu că ești garda de corp a lui Gray, îi spuse Corbin lui Dru.

El știa adevărul despre ea, slavă Domnului. Nu trebuia să pretindă că era iubita lui Gray.

— Gray are nevoie de cineva care să-l apere de el însuși, continuă Corbin.

— Sunt agent de pază, răspunse Dru, nu fac minuni.

Cei doi bărbați rânjiră.

— Știi ce mi-a propus Dru? îl întrebă Gray pe Corbin. O prietenie formală la locul de muncă. Știi ce înseamnă formal?

— Strict profesională, răspunse Corbin.

Gray își ridică sprâncenele.

— Voi doi sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Corbin îi făcu cu ochiul lui Dru.

— Un bărbat poate numai să spere.

Gray se încruntă.

Mai mulți fani ai echipei Mustangs se apropiară de cei doi.

Dru, Gray și Corbin comandară antreuri.

Părul lui Corbin nu era nici brunet închis, nici castaniu, ci o nuanță între cele două. Avea un chip pe care o femeie îl putea admira timp îndelungat. Un chip interesant și inteligent. Un maxilar pătrat și ochi căprui. O privire profundă, suficient de sfredelitoare pentru a atrage atenția și interesul unei femei.

Dacă Gray era gladiatorul dispus să intre în luptă doar cu o sabie,

Corbin era generalul roman care studia hărțile câmpului de luptă și punea la cale strategii.

Pe cei doi bărbați și coechipieri îi lega o camaraderie frumoasă, izvorâtă dintr-o prietenie de lungă durată. Dru intervenise în discuția lor atunci când își dorise sau când ei îi puseră întrebări. În general, rămase rezervată, supraveghind încăperea, ascultând și bucurându-se în ascuns de mâncarea ei. Friptura era incredibil de fragedă, cu o bucată de unt aromatizat cu gust de arpagic în mijloc, care se topise și se scurse peste bucata de carne, în gura lui Dru făcu senzație.

Cu câteva minute înainte de ora zece, Weston Kenney intră în restaurant. Cu fizicul lui uscățiv, părul blond platinat și îmbrăcăminte în stil urban, semăna la fel de puțin cu un bodyguard adevărat, așa cum nici Dru nu părea a fi.

Weston schimbă o privire cu Dru înainte să se așeze la bar.

— Tura mea s-a încheiat, anunță ea.

Amândoi bărbații o priviră neîncrezători.

— Poftim? întrebă Gray. Nici măcar n-am apucat să comand desert.

— Chiar și așa, tura mea s-a încheiat.

— Rămâi, spuse Gray.

Majoritatea femeilor cărora li s-ar fi făcut o asemenea ofertă, de a rămâne la desert, într-un restaurant de fițe, alături de doi jucători chipeși și burlaci din NFL, ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. Dru însă era diferită față de celelalte femei. Știa că trebuie să se poarte profesional.

— Noapte bună. Ea îl salută pe Corbin, de care chiar îi plăcea cumva.

— Noapte bună. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

— G'night*, bodyguard, spuse Gray.

— Nici măcar nu o să mă obosesc să-ți răspund.

— Tocmai ai făcut-o, punctă Gray.

Dru își potrivi cureaua poșetei pe umăr și se îndreptă cu pași mari spre ușă, lăsând în urma ei zgomotul tocurilor cui.

---

* Prescurtarea de la „noapte bună" în limbaj stradal.

— Nu-mi vine să cred că ai o gardă de corp care arată *așa,* îi spuse Corbin lui Gray. Ticălos *norocos* ce ești.

— Ți-am zis întotdeauna că e mai bine să fii norocos decât bun.

— M-am hotărât pe loc că vreau și eu o gardă de corp.

— Bine. Dar n-o poți avea pe a mea.

— O vreau pe a ta.

— Nu poți s-o ai.

Corbin se uită în direcția în care plecase Dru.

— Ea este… cum să zic? Impresionantă?

— Știu. Pare mai degrabă o super eroină dintr-un film de benzi desenate decât o femeie obișnuită.

— Are nevoie de un nume de super eroină.

Corbin făcu un semn din degete, iar chelnerița veni în grabă la masa lor. Ei comandară ce sperau a fi ultimul rând de băuturi în seara respectivă. Era ca atunci când erai copil și nu aveai voie să stai până târziu noaptea în timpul zilelor de școală. Gray și Corbin nu făceau abuz de băutură în serile de după antrenamente.

— Fata cu Motocicleta? sugeră Gray când chelnerița lor plecă. Dru conduce o motocicletă.

— Bineînțeles că așa face, spuse Corbin într-un mod afectuos care îl irită pe Gray. Totuși, Fata cu Motocicleta e prea insipid. Și partea cu *fata* o face mult prea tânără. Femeia Protectoare?

— Poftim? Sirena Întunecată?

— Războinica cea cu Ochi Albaștri?

— Sună destul de bine, spuse Gray încântat. Ce zici doar de Războinica?

Gray și Corbin se gândiră amândoi la nume în timp ce li se serveau băuturile.

— Îmi place, spuse Corbin.

Gray încuviință din cap.

— Atunci așa rămâne. Războinica.

Cei doi ciocniră paharele.

— Vreau să o invit în oraș, spuse Corbin.

Stomacul lui Gray se strânse și reuși cu greu să-și înghită liniștit băutura.

— Abia ce-ai cunoscut-o.

— Am stat o cină întreagă lângă ea, adică mult mai mult decât îmi lua de obicei să invit o femeie în oraș.

Ideea lui Corbin de a ieși în oraș cu Dru i se păru cu totul greșită lui Gray. La modul cel mai profund. Voia să-i spună lui Corbin că ea era *a lui* și să-l îndepărteze pe tipul mai tânăr de pe teritoriul lui, exact cum făcuse atunci când îi spusese că Dru era garda lui de corp și că nu era disponibilă.

Diferența era că Gray avusese dreptul să-și apere locul în viața profesională a lui Dru. În schimb, nu avea niciun drept să se amestece în viața personală a lui Dru. Nu avea un loc în viața ei personală.

Corbin era un tip de treabă. Avea să se poarte frumos cu Dru. Și nu era ca și cum Gray însuși voia să-și dea întâlniri cu Dru. Doamne ferește, ea era atât de…

— Nu crezi că Dru e puțintel cam… dură?

— Cui îi pasă? E superbă. Ai văzut ce ochi fermecători are?

— E una dintre acele femei care intră în competiție cu bărbații, doar ca să-i impresioneze pe toți cu abilitățile ei.

Lui Gray îi plăceau femeile care se mulțumeau să fie femei.

— E obositor.

— Poate concura cât vrea cu mine. Abia aștept.

Gray se încruntă.

— Îi place de mine.

Corbin se lăsă pe spate pe cât de mult permitea separeul și își încrucișă un picior peste genunchiul opus.

— Îi place mai mult de mine decât de tine.

Gray nu înțelegea ce era cu posesivitatea asta pe care o simțea față de Dru. Se lipise de el și nu-i dăduse pace chiar și când două femei trecute de treizeci de ani se apropiaseră de masa lor și le ceruseră autografe.

Gray aproape că nu fusese niciodată posesiv când venise vorba de femei. El și Corbin umblaseră după aceeași femeie de vreo câteva ori în trecut. Fusese distractiv – un fel de competiție sportivă mai mult decât orice altceva. Nu se implicase emoțional. Ba chiar de câteva ori, își dăduseră întâlniri cu fosta iubită a fiecăruia dintre ei. Lui Gray

nu-i păsase niciodată. Și asta pentru că se ferea de un atașament profund față de cineva de sex opus.

Poate că era beat. Avea să se ducă la culcare diseară și să se trezească mâine dimineață cu un sentiment total în privința asta. Avea să râdă de el însuși fiindcă se ambalase la ideea lui Corbin de a ieși în oraș cu Dru. Bineînțeles că putea merge în oraș cu ea. Era mai mult decât bine-venit. Gray ar trebui să aibă tăria bărbătească de a-i spune lui Corbin: *Noroc, omule!*, de a-și bate coechipierul pe spate și de a-l tachina cu avertizări în privința lui Dru, nu să stea cu gura închisă ca un înfrânt.

Fotbalul îi cerea toată concentrarea de care era în stare. În afara terenului, tot ce-și dorea era să aibă parte de liniște și de femei ușor abordabile. Dru avea o gură mare pe care nu și-o putea ține închisă. Era prea bătăioasă ca să se poată înțelege cu ea chiar și jumătate de minut.

Cele două femei trecute de treizeci de ani plecară. În tăcerea ce se lăsă după plecarea lor, sunetul de fundal al conversațiilor celor din jur păru să crească în intensitate. La fel ca și mirosul fripturilor care se găteau.

— Vrei să punem un pariu? întrebă Corbin.

El și Corbin făceau pariuri adesea. În afara sezonului de fotbal jucau golf și pariau pe fiecare gaură. Pariau la partidele de table pe care le jucau în timp ce călătoreau. Pe cât de multe greutăți putea ridica Corbin. Sau dacă avea să plouă.

— La ce te gândești? întrebă Gray.

— Sunt dispus să pariez că o pot face pe Dru să mă sărute pe mine înaintea ta, spuse Corbin. Nu contează pentru noi sărutul în sine. Asta e prea ușor. Săruturile pot fi furate. Vorbesc despre un sărut pe care *ea* să-l inițieze.

Gray își încordă maxilarul.

— Nu cred că Dru are voie să-și dea întâlniri cu mine deoarece a fost angajată să mă protejeze. Asta mă dezavantajează.

— Dar petreceți împreună câteva ore în fiecare săptămână. Ceea ce constituie un dezavantaj pentru mine. Dacă punem dezavantajele în balanță. Suntem chit.

— Ce-mi oferi dacă câștig? întrebă Gray.

— Noul meu televizor cu ecran plat din living.

Vorbea pe limba lui Gray, iar Corbin știa asta. Noul televizor cu ecran plat era nou-nouț și drăguț. 1.65 metri, rezoluție HD 4K. Gray crescuse cu un singur televizor micuț și jalnic, pe care îl împărțise împreună cu fratele, sora și mama lui. Gray avea o slăbiciune pentru televizoare. Avea deja patru în casa lui din Dallas, în care locuia singur. Dar să câștige unul de la Corbin? Și să aibă dreptul să se laude cu el în fața oricui îi trecea pragul ani de zile de-acum încolo? Așa ceva era rar și cu mult mai de preț pentru el decât televizorul în sine.

— Tu ce-mi dai dacă câștig? întrebă Corbin.

— Nu o să câștigi.

— Eu cred că da. Ce-mi dai?

Gray se gândi o clipă, apoi își suflecă mâneca stângă. Noul lui ceas din oțel Rolex GMT Master se ivi în lumină.

Corbin zâmbi.

— Îmi place.

Dar îi plăcea lui Gray? Chiar se gândea serios la așa ceva? După cum spusese Corbin, Dru era superbă. Din punctul de vedere al atracției fizice, nu i-ar fi fost deloc greu să o sărute. Problema era personalitatea ei.

Dru era dificilă – dar Gray căută pe bâjbâite ceva optimist de care să se agațe – nu credea că era *răutăcioasă*. Nu era sută la sută sigur de asta, dar în linii mari nu credea că ar fi. Dru îl făcea să râdă, ceea ce era o calitate rară. Era obișnuit să proceseze informațiile mult mai repede decât oamenii din jurul lui, dar cu ea în preajmă întâmpina anumite dificultăți. Dru îi dădea replici usturătoare cu viteza luminii. Deci, asta era ce-l zgândărea la ea.

— Ei bine?

— Încerc să mă hotărăsc dacă să-ți accept sau nu pariul.

— Dacă Dru reprezintă o provocare prea mare pentru tine, atunci îți recomand să mi-o lași mie și tu să-ți păstrezi Rolexul, bătrâne. Apropo, câți ani ai? Patruzeci și cinci? Cu siguranță te apropii de pensie.

Diferența de vârstă dintre cei doi bărbați competitivi era de un an și opt luni.

— După acesta, mai am încă două sezoane trecute în contract,

bobocule. Fapt pentru care ar trebui să-I mulțumești lui Dumnezeu în fiecare seară.

Deci atâta vreme cât îi permitea fizicul, Gray era hotărât să joace până când îi expira contractul. Până atunci, avea să împlinească treizeci și cinci de ani. Durata medie a unei cariere în NFL era de trei ani și jumătate. Vârsta medie de pensionare era sub treizeci.

Contractul ținea câtă vreme juca. Era simplu ca bună ziua. Gray pricepea asta. Ideea de a-și petrece ultimii ani în ligă încercând să se ridice la nivelul său din trecut, implorând alte echipe să-i dea o șansă, să fie plătit mai puțin și să joace ca rezervă îl lăsa rece. Gray prefera să tragă tare în aceste ultime sezoane și să-și încheie cariera în glorie.

Odată ce se pensiona, Gray avea de gând să-și extindă tabăra de vacanță pe care o oferea deja într-un program pe parcursul întregului an. Cocheta și cu ideea de a fi antrenor. Mai ales unul la colegiu.

— Avem o înțelegere? întrebă Corbin. În privința lui Dru?

Gray nu avea probleme să încheie un pariu când venea vorba de femei. Totuși, cu Dru. Avea să fie dificil de câștigat, iar Corbin greu de învins. Femeile îi preferau pe fundași.

Corbin își frecă degetul mare de buza paharului în timp ce așteptă hotărârea lui Gray.

— Deci?

— Taci și lasă-mă să mă gândesc.

În timp ce analiză problema și își evaluă șansele, bine-cunoscuta lui latură competitivă începu să pună stăpânire pe el. Lui și lui Corbin le plăceau provocările, iar amândurora le plăcea să câștige, două trăsături care erau utile în viață și în sport, dar care puteau fi prostești în situații ca acestea. Gândește-te bine –

Gray se gândea. Se gândea că putea câștiga. Avea nevoie de strategii și de istețime, dar o putea face pe Dru să-l sărute. Înaintea lui Corbin. Avea un avantaj. Lui Dru nu-i plăcea prea mult de el. Dar era în avantaj. Și, așa cum menționase Corbin, petrecea cu ea multe ore în fiecare săptămână. Lui Gray îi surâdeau șansele.

Și apoi, nu se putea îndura să i-o ofere lui Corbin pe tavă, fără să opună rezistență.

— Batem palma, spuse Gray.

— Bun. Vrei să-mi dai de pe-acum Rolexul? Știi tu, de dragul confortului?

— Nu. Dar când te duci acasă diseară poți să-ți scoți deja televizorul din perete.

Corbin râse zgomotos.

— N-ai să reușești, îl asigură Gray.

Capitolul 5

Gray păși cu stângul când veni vorba să-i facă curte lui Dru. Următoarea zi după ce pusese pariul cu Corbin, Gray conducea înspre poarta de ieșire a sălii de antrenamente a echipei Mustangs după un antrenament lung și dur.

— Gray! strigă Kevin Lee, făcând entuziasmat cu mâna. Kevin era dolofan bine, îmbrăcase o jachetă pufoasă alb-verde cu sigla echipei Mustangs. Sunt alături de tine, amice! Bravo! Ești cel mai tare!

Gray lăsă în jos geamul de la portieră.

— Mersi, Kevin.

— Pentru puțin, omule! Hai, Mustangs! Îți țin pumnii, Gray! Kevin se îndreptă grăbit înspre Ferrari, gâfâind ușor, iar capul lui aproape chel îi strălucea. Îmi poți da un tricou? Vreau tare mult un tricou. Un tricou…

Vocea lui Kevin slăbi în timp ce distanța dintre ei creștea. Își închise geamul de la portieră, și după câteva cotituri, intră pe autostrada care ducea înspre casă. Se încadră cu Ferrariul său pe banda rapidă.

Gray tot mai avea probleme cu șoldul, iar durerea îl chinuise în timpul antrenamentelor. Pierduse mult timp în ultima vreme cu recuperarea. Fizioterapeuți, RMN-uri, masaje, băi de gheață. Echipa

de doctori se hotărâse să-i facă mâine o injecție cu cortizon în mușchii lezați.

Accidentările îl enervau cumplit. O mare parte din succesul său în NFL se datora faptului că era robust. Datorită norocului, sau moștenirii genetice, sau a unei combinații între cele două, i se oferise un trup care putea suporta o bătaie. Mușchii, tendoanele și oasele lui erau croite pe măsura solicitărilor fotbalului profesionist. După accidentări, nu avea nevoie de brancardieri să-l ducă cu targa. Se ridica singur și ieșea de pe teren.

Azi executase fiecare exercițiu la antrenamente. Dar îl duruse, așa că nu jucase pe cât de bine ar fi putut și ar fi trebuit s-o facă. Nu suporta când juca sub potențialul lui.

Gray lăsă mașina să gonească, năpădit de frustrare. Prinse rapid suta de kilometri la oră. Acul continuă să urce. Adrenalina îi birui proasta dispoziție.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și văzu o motocicletă care se încadră pe banda lui. Câteva secunde mai târziu, se uită din nou. Motocicleta se apropiase –

Realitatea îi îngheață sângele în vene. Motocicletă neagră. Cască neagră și jachetă din piele. Motociclist cu un trup suplu.

Aproape că făcu atac de cord. Primul instinct fu să frâneze brusc. Nu făcu asta deoarece acest lucru ar fi trimis-o chiar în bara de protecție a Ferrariului său. În schimb, Gray încetini viteza treptat. Foarte încet.

Dru. Cu siguranță era pe urmele lui de când... de când plecase de la antrenamente? Era protocolul standard pe care îl respecta cu strictețe. Când ieșise pe poartă, atenția lui îi fusese distrasă de Kevin. De atunci, se lăsase pradă propriilor gânduri. Uitase de cea care îl proteja, privise în oglinda retrovizoare doar din obișnuință.

Nu-i venea să creadă că Dru fusese atât de curajoasă încât să-l urmărească la viteza aia.

Inima îi bătea nebunește, iar mâinile îi tremurau în timp ce strângea cu putere volanul. Aproape că o spulberase într-o porțiune a autostrăzii deoarece avusese o sută optzeci de kilometri la oră, iar Dru fusese îndeajuns de perseverentă încât să-l urmărească. Dacă s-ar fi

întâmplat ceva, ar fi avut o parte de vină. Simpla ideea că Dru ar fi putut fi victima unui accident din cauza lui îi provoca rău la stomac.

Aruncându-i câte o privire din când în când, Gray trase pe dreapta cu grijă și o luă pe următoarea ieșire, care se întâmpla să fie cea care ducea înspre casă. La ieșirea de pe autostradă, Gray intră în parcarea unei biserici, iar Dru îl urmă.

Parcă mașina, deschise brusc portiera și merse grăbit înspre motocicleta ei, cu șoldul săgetându-i de durere la fiecare pas.

Dru coborâse deja de pe motocicleta ei Kawasaki și își scotea casca.

— Ești întreg la minte? spuse Dru, aproape țipând.

— Dar tu? Gray îi vorbi pe același ton, făcându-și mâinile pumni.

— O să te omori dacă tot conduci așa. Obrajii lui Dru erau îmbujorați de furie.

— Eu? Eu eram cel care conducea o mașină. Tu mă urmăreai la viteza aia și nu te despărțeau decât două roți de asfalt.

— E datoria mea să te urmăresc.

Dru stătea dreaptă în fața lui, purtând o pereche de ghete marca Dr. Marten și își ținea cu o mână casca lipită de coapsă.

— Am uitat că erai în spatele meu. Cineva cu destul de multă judecată și-ar fi văzut liniștit de drum și ar fi ajuns mai târziu acasă la mine.

— Cum era să fiu sigură că mergeai înspre casă? Câteodată te oprești în locuri neplanificate.

— Puteai să mă fi sunat, mârâi Gray.

Sperietura pe care o resimțise din cauza lui Dru îl zăpăcise cu totul, iar apoi îl înfuriase.

— De ce ai rămas cu mine?

— Unu. Stăpânesc motocicleta și la viteze mari. Doi. Mi s-a încredințat sarcina de a te păzi. Protecția e profesia mea, înțelegi asta? Așa îmi câștig existența. Dacă Sutton îmi plătește facturile, atunci sunt mai mult decât dispusă să-mi merit salariul. Dru vorbi fără oprire. Nu te-aș fi protejat dacă te-aș fi lăsat să gonești Dumnezeu știe unde la viteza aia. Hărțuitorul te-ar fi putut aștepta la destinație. Sau puteai să-ți fi accidentat Ferarriul de vreun biet șofer care ar fi încercat să se ferească din calea ta.

Gray păși mai aproape de ea. Îi despărțea numai un pas. Ea nu se feri din calea lui, exact așa cum bănuise Gray. Trăsături frumoase deopotrivă cu cele incredibil de încăpățânate îl înfruntau când Dru îl privi fără clintire. Gray nu mai întâlnise niciodată o femeie cu o voință la fel de puternică ca a lui. El avea o voință de fier. La fel era și a lui Dru.

Voia s-o scuture bine sau să-i țină o predică. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o ...

Să o admire.

Stând lângă ea, uitându-se la chipul ei neînfricat și la postura de luptătoare a lui Dru, Gray se simți cuprins de admirație. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi putut s-o controleze cu o privire sau cu un cuvânt. Dar Gray nu putea face asta.

Dru era puternică și curajoasă. Conștientizarea acestui fapt îl făcu pe Gray să se simtă că nu se putea ține pe picioare, ca și cum pământul de sub el se mișca.

Lui Dru îi fremăta pieptul sub jacheta din piele. Un vânt rece își croi drum printre ei în timp ce un stol de mierle își luară zborul de pe terenul parcării. În urma lor, câteva frunze portocalii căzură la pământ. Iar Gray fu cuprins de o dorință puternică după Dru.

O dorea.

Se stăpâni, trădat de reacția surprinzătoare a corpului său. Pariase cu Corbin că îi va da Rolexul lui dacă o va face pe Dru să-l sărute. Știuse că nu avea să fie o treabă prea anevoioasă. Dar în același timp, se așteptase să-și păstreze controlul. Nu-și pierdea capul cu femeile.

— Dru, spuse Gray, încercând să pară rațional, nu mă aștept să-ți pui viața în pericol în schimbul siguranței mele.

— Poate că tu nu te aștepți la asta, dar te asigur că șeful meu, Anthony Sutton, se așteaptă la asta. La fel și șeful tău, Brian Morris.

— E ridicol, Dru.

Gray nu merita ca Dru să-și pericliteze viața pentru el, iar situația lui nu era chiar atât de gravă încât agenții lui să se agite atât de mult din cauza presupusului său hărțuitor.

— Dacă o mai dau în bară și conduc iarăși la fel de repede, nu mă mai urmări.

Dru își înclină capul într-o parte.

— Mi-ai da același ordin dacă aș fi bărbat?

Vezi? La fel cum îi spusese lui Corbin, femeia simțea nevoia de a concura cu sexul opus.

— Desigur.

Deși răspunsul lui de fapt era categoric „nu". Dacă unul dintre agenții lui bărbați ar fi în spatele lui chiar acum pe autostradă, Gray ar fi continuat goana spre casă și și-ar fi cerut scuze tipului de abia când ar fi ajuns acolo.

Dru nu avea să-i mulțumească pentru adevăr. Iar Gray nu-i putea explica că dorința lui de a proteja femeile îi fusese întipărită în el în urma realitatea asta. Iar Gray refuza să-și ceară scuze pentru așa ceva.

El îi observă ochii ei migdalați și furioși, înconjurați de gene negre ca funinginea. O gură delicată.

Doamne. Gura aceea.

Gray se întoarse spre mașină.

— Nu sunt obișnuit să fiu dădăcit de gărzile de corp.

— O să te obișnuiești.

Până ajunseră acasă la el, Gray nu depăși limita de viteză nici măcar cu un kilometru. Se târî pe asfalt cu Ferarriul lui, ținându-și mâinile regulamentar pe volan.

Ca lucrurile să nu scape de sub control cu Dru, Gray avea nevoie de un plan. Avea nevoie de acțiune. Altfel, risca să fie stârnit din nou de emoții și de dorință, așa cum se întâmplase de data asta. Cum putea un bărbat să o determine pe o femeie ca Dru să-l sărute?

Gray nu credea că o abordare romantică ar fi dat roade. Dru avea să-i întoarcă drept în față avansurile și complimentele. Trebuia cumva să-i câștige prietenia. Așa va face. Avea să o facă să râdă. Să o asculte și să-i arate că intențiile lui sunt onorabile.

Asta era abordarea de care avea nevoie. Dublată de multă răbdare.

O doamnă cu un păr negru coafat în stilul lui Marilyn Monroe răspunse la ciocănitul lui Dru. Frizura s-ar fi potrivit unei tinere de vreo douăzeci de ani căreia îi plăcea stilul retro. Dar chipul din fața lui Dru părea să aibă peste optzeci.

— Sunteți Mildred Osbourne? întrebă Dru.

— Da?

Mildred, proprietara camionetei maronii Ford, trăia la țară. Casa ei curată cu șindrile albe și cu jaluzele verzi era așezată pe un drum cu două străzi în mijlocul pustietății.

— Mă numesc Dru Porter. Lucrez la firma Sutton Security din Dallas și vreau să vă pun câteva întrebări referitoare la camioneta dvs.

Două mașini ocupau garajul lui Mildred. Niciuna dintre ele nu era o camionetă.

Ochii albaștri ai lui Mildred, dați cu mascara, se făcură rotunzi.

— S-a întâmplat ceva cu camioneta?

— Nu.

— Ați dori s-o cumpărați? Aș fi bucuroasă să vând vechitura aia.

— Nu, nu sunt aici ca s-o cumpăr.

Dru îi oferi bătrânicii cartea ei de vizită.

Mildred trase din țigară în timp ce o studie cu atenție. Mildred n-avea mai mult de 1.50 metri, purta un hanorac galben din bumbac și pantaloni de trening asortați, cu elastic în jurul gleznei.

— O firmă de pază, deci? Vrei să-mi vinzi un sistem de alarmă pentru casă? Pentru că nu avem nevoie de așa ceva. Avem un câine și o armă de vânătoare.

Mildred râse ca un fumător împătimit, iar buzele ei roz se strâmbară ca a femeilor ușoare din filmele anilor 1930.

— Nu mă aflu aici ca să vă vând un sistem de alarmă. Vreau doar să stau de vorbă cu dumneavoastră despre camionetă.

Mildred îi făcu semn.

— Atunci intră, păpușă. Eu și Walt mergem cu mașina la cazinoul din Durant azi ca să jucăm la aparate. Dar plecăm de-abia peste o oră sau două.

O conduse pe Dru într-o casă îmbâcsită de fum de țigară.

Gray și restul echipei aveau programat un zbor înspre New York în această după-amiază de sâmbătă pentru meciul de mâine. El îi povestise lui Dru cum decurgea o călătorie cu avionul cu cei din echipă. Nu-și țineau spătarul scaunului drept în poziția de siguranță și nici măsuța pentru tăvița de mâncare rabatată. Jucătorii se plimbau prin cabină de capul lor, încrezători că un avion care transporta o echipă

NFL nu avea să se prăbușească niciodată. Chiar în acest moment, Gray probabil că se întindea pe locul său, în timp ce însoțitoarele de zbor forfoteau în jurul lui, sperând să aibă șansa de a-i lăsa numărul lor de telefon.

Gray fusese ciudat de fermecător de când cu incidentul de ieri dimineață cu Ferrariul. Condusese atent peste tot. De vreo câteva ori, chiar făcuse ce îi spusese Dru. Șocant! Zâmbise foarte mult, îi pusese întrebări și o tachinase. Toate astea o făcură suspicioasă. N-avea cum să-l fi dat pe brazdă deja, nu-i așa? Nu. Era prea frumos ca să fie adevărat.

Mai devreme, în cursul zilei, când Dru îl privise cum se urcase în autobuzul echipei pentru a merge la aeroport, o cuprinse o urmă de regret. Poate că îi părea puțin rău că pleca. Habar n-avea de ce. Să fie oare pentru simplul fapt că Gray se comportase atât de înțelegător? Dar asta nu însemna că ar trebui să-i pese câtuși de puțin dacă rămânea sau nu acasă. Ar trebui să fie bucuroasă că scapă de el câteva zile pentru ca să se poată concentra mai bine pe rezolvarea cazului.

Mildred o invită pe Dru să ia loc la o masă rotundă de bucătărie cu tăblia laminată, imitație lemn. O cutiuță dreptunghiulară plină cu pachețele de îndulcitor Sweet N Low* stătea de strajă lângă un suport pentru șervețele și o scrumieră cu chiștoace de țigări cu urme de ruj roz.

— Îți pot oferi ceva de băut? întrebă Mildred. Ceai cu gheață?

— Nu, mulțumesc.

— Un biscuit?

Mildred deschise o pungă Ziploc** și așeză un biscuit cu fulgi de ovăz și stafide pe un șervețel pentru Dru.

— Tuturor le plac biscuiții făcuți de mine.

— Nimănui nu i-au mai plăcut biscuiții ăia de douăzeci de ani! strigă vocea unui bătrân dintr-o camera nevăzută.

— Păstrează-ți părerea pentru tine, Walt! urlă Mildred.

Biscuitul nu părea să fie cine știe ce și de vreme ce cerealele cu ovăz și stafide fuseseră întotdeauna pe ultimul loc în topul preferințelor

---

* Îndulcitor artificial obținut în principal din zaharina granulată [n. trad.].

** Ziploc este o marcă de pungi și containere de depozitare cu fermoar reutilizabile, resigilabile [n. trad.].

dulci ale lui Dru – oare cui îi plăceau cu adevărat stafidele? –, fu tentată să fie de partea lui Walt. Cu toate astea, mușcă din el și îi zâmbi politicoasă lui Mildred în timp ce mestecă.

Biscuitul era... surprinzător de gustos. Dru nu era expertă în rețete. De cele mai multe ori mânca fie de la fast-food, fie semipreparate. Aluatul era pufos, stafidele i se topeau în gură și avea exact cantitatea potrivită de scorțișoară și de sare astfel încât să-i placă la nebunie.

— Nu-i așa că-s delicioși? întrebă Mildred.

— Foarte.

— Îi plac biscuiții mei! îi strigă Mildred lui Walt. Folosindu-se de molarii ei, mușcă și ea o bucată dintr-unul pe care și-l alesese anume.

— Ba nu-i plac, răspunse Walt. E doar politicoasă.

— Vezi-ți de treaba ta, Walt! Mildred îi făcu cu ochiul lui Dru. Bărbaților de ispravă le place ca femeile lor să fie puțin obraznice.

— În legătură cu Ford Rangerul dumneavoastră... spuse Dru.

— Da?

Mildred își ținu țigara între degete. Dru simți cum plămânii i se strâng în mirosul toxic al nicotinei pe care era nevoită să-l inhaleze.

— Gray Fowler este unul dintre clienții dvs. Vă este cunoscut numele acesta?

— E jucător de fotbal? întrebă Mildred.

— Da.

Femeia mai în vârstă încuviință din cap.

— În echipa Mustangs.

— Corect. L-ați întâlnit vreodată personal pe Gray Fowler?

— Eu? Doamne ferește, nu. Sunt la curent cu fotbalul pentru că Walt și băieții îl urmăresc destul de mult. Dar n-am fost niciodată la vreun meci.

— Gray a primit niște amenințări.

— O? Mildred își lăsă capul în față ca o pasăre.

— Slujba mea este să-l apăr.

— Ei bine, bravo ție că-l protejezi, păpușă! E grozav!

Mildred săltă în aer un pumn osos cu unghii ovale de culoarea piersicii.

— Sunt femeie, i-auzi cum răcnesc!*

— Gray a văzut de câteva ori o camionetă maronie prin oraș. Mai exact de atâtea ori încât să se întrebe dacă șoferul camionetei îl urmărea, așa că și-a notat numărul de înmatriculare. Iar dumneata, Mildred, ești proprietara ei.

Fruntea lui Mildred deveni și mai încrețită.

— Asta-i ciudat.

— N-am văzut camioneta parcată în garaj. O mai conduceți?

— N-am mai condus-o de vreo cincisprezece sau douăzeci de ani. Zăcea aici și ruginea. Walt n-a vrut să mă lase s-o vând – Mildred ridică tonul – deoarece tot spunea că ar putea avea nevoie de ea pentru a căra ceva într-o zi.

— Aș putea avea nevoie de camioneta aia să car lemne de foc săptămâna viitoare! urlă Walt.

— Nu, n-o să aibă nevoie, îi spuse Mildred lui Dru.

Părul ei negru de culoarea cernelii era o minune. Cum se făcea ca o femeie de vârsta ei să-și păstreze părul atât de negru și de strălucitor?

— Ca să transporte lemne de foc, Walt ar trebui mai întâi să poată ridica o bucată de lemn, spuse Mildred. Prea mult efort.

— Unde este camioneta? întrebă Dru.

— Cu câțiva ani în urmă, i-am spus fiului meu s-o ia de aici să n-o mai văd. Cred că el o conduce uneori când are ceva de transportat.

— Și cum îl cheamă pe fiul tău?

— Rich Osbourne.

Dru își notă numele.

Mildred mușcă din nou din biscuit.

— Mă tem că ai greșit adresa, păpușă. Cu siguranță noi nu hărțuim pe nimeni. Părerea mea e că probabil camioneta noastră seamănă foarte bine cu cea pe care a văzut-o jucătorul tău de fotbal de vreo câteva ori.

— Se poate să fie și asta. Rich locuiește aici, în Bonham?

— Da. E camionagiu. Un bărbat care muncește din greu.

— Mi-ar plăcea să-i dau un telefon.

---

* Aluzie la piesa cu același nume *(I am a woman, hear me roar)* al lui Helen Reddy, din 1971 [n. trad.]..

— Bineînțeles.

Mildred îi dădu numărul de telefon al fiului ei.

Dru îl adăugă în notițele ei, apoi se ridică.

— Mulțumesc pentru că ați stat de vorbă cu mine. Apreciez asta.

— Cu plăcere.

Dru se îndreptă spre pragul camerei învecinate, cea din care se auzise vocea lui Walt. Înainte să plece, voia să-l vadă.

— La revedere.

Un bătrân uscățiv care semăna cu Yoda din Războiul Stelelor o salută din locul de unde stătea cu ziare în poală, uitându-se la un meci la televizor. Îi zâmbi ștrengărește lui Dru, ca și cum era bucuros că fusese martoră la tachinările dintre el și Mildred.

Dru nu credea că Walt sau Mildred ar fi fost hărțuitorii lui Gray. Totuși, Rich Osbourne putea fi.

Dru conduse câțiva kilometri în josul drumului, apoi îl sună.

Rich răspunse după al doilea apel.

— Da?

Dru se prezentă în același mod în care o făcuse cu Mildred.

— Am verificat plăcuțele de înmatriculare, iar camioneta maronie pe care a văzut-o Gray Fowler este cea pe care o conduceți dumneavoastră.

Urmă o pauză. Având în vedere vârsta mamei lui, Rich avea în jur de cincizeci sau șaizeci de ani. Vocea lui joasă și ușor răgușită, cu un puternic accent texan, îi oferi lui Dru imaginea mentală a unui bărbat masiv.

— Crezi că eu sunt cel care îl urmăresc pe Gray Fowler?

— Nu, nu neapărat. Încerc numai să pun lucrurile cap la cap.

— Nu sunt eu persoana aia.

— Bine.

— Când și unde a fost zărită camioneta noastră?

Dru îi spuse.

Urmă o nouă pauză.

— Am scos-o pe soția mea la cină în acea seară, în Dallas.

— Conduceți des camioneta atunci când ieșiți cu soția în oraș?

Dru îi adresă întrebarea, fără nicio umbră de acuzație. Totuși, o camionetă ruginită și veche de zeci de ani părea o alegere ciudată pentru o întâlnire în oraș.

— Câteodată. Când mașinile noastre nu prea au benzină sau când încercăm să nu forjăm prea mult mașina închiriată.

— Sunt în Bonham azi, spuse Dru. Dacă sunteți acasă, aș dori să trec pe la dumneavoastră și să vă pun mai câteva întrebări.

Interacțiunea față în față îi garanta întotdeauna lui Dru cea mai exactă evaluare a unei persoane.

— Mă aflu pe autostrada 40 care duce spre vest, la o oră distanță de Amarillo. Poți să mă întrebi ce vrei acum.

Dru vru să știe dacă el sau cineva din familia lui îl cunoscuse vreodată pe Gray. Rich răspunse că nu-l știa personal. Când îl întrebă în ce scopuri folosea camioneta, în afară de ieșirile ocazionale în oraș, el spuse că o întrebuința cel mai des când avea nevoie să care o încărcătură.

Odată ce terminară convorbirea, Dru sună la sediul central al firmei Sutton Security. O rugă pe Julie, specialista din echipa tehnică a firmei, să încerce să-i găsească adresa lui Rich Osbourne din Bonham, Texas. În mai puțin de un minut, Julie îi trimise un mesaj lui Dru cu adresa lui Rich.

Casa lui Rich era pe un teren umbros, în apropierea lacului Bonham, și arăta ca și cum ar fi fost construită în anii '80, cu urme, de vopsea bej, din loc în loc, și cu șindrile înnegrite din lemn. Înainte de a-și găsi un loc unde să poată opri, Dru zări camioneta maronie parcată la o oarecare depărtare de ușa închisă a garajului.

Bătu la ușa din față a casei. Apăsă butonul soneriei și așteptă. Pentru că nu răspunse nimeni, se îndreptă spre camionetă. Era încuiată. Studie cu atenție caroseria, se uită înăuntru și făcu mai multe poze.

Cu toate că era un vehicul vechi, se prezenta într-o stare destul de bună. Anvelopele erau umflate și păreau să fi fost spălate în ultimele săptămâni. Camioneta nu-și câștigase un loc în garaj, ceea ce însemna că era posibil ca Mildred și Rich să fi avut dreptate în ce privește faptul că era folosită doar din când în când.

Când Dru se întoarse la biroul din Dallas al firmei Sutton, o rugă pe Julie să caute tot ce poate descoperi interesant în legătură cu Rich. Nici conversația telefonică cu fiul lui Mildred, nici casa lui, nici examinarea camionetei nu-i oferiseră acea doză de adrenalină și acel

sentiment de justețe și certitudine pe care le experimenta uneori când descoperea un indiciu viabil.

În momentul acesta, Rich și camioneta maronie a mamei lui puteau să mai rămână puțin pe lista de suspecți. Doar atât cât să se asigure că nu erau deloc implicați în cazul lui Gray.

Meg se trezi după un pui de somn luni după amiază cu ochii încețoșați și cu capul greu. Nu se simțise prea bine în weekend, iar pe parcursul zilei de azi începu să se simtă mai rău. Era extenuată, cu ușoare grețuri și dureri de cap. Rezolvase cele mai urgente treburi ale Fundației Cole și se dusese acasă cu mașina, gândindu-se că un pui de somn avea să o ajute.

Precaută se ridică în șezut și își trase picioarele peste marginea patului. O trecu un val de greață.

De obicei încerca să se încurajeze singură atunci când primele simptome de rău își făceau apariția. *Ești bine, Meg. Ești bine!* Câteodată chestia asta funcționa.

Dar, de data asta, Meg nu mai putea nega situația. Se simțea cumplit de rău. Gândul ăsta o descurajă, iar o durere surdă îi pulsă în cap.

Nuanțele maronii nisipoase și alb cremoase ale dormitorului lor o înconjurau. Lumina aurie a după-amiezii pătrundea prin numeroasele ferestre, scoțând în evidență coronița de toamnă pe care o agățase pe șemineul de piatră –

Meg începu să vadă neclar.

O cuprinse panica până în măduva oaselor. Gemenii.

Ceva nu era deloc în regulă. Clipi de mai multe ori, dorindu-și să vadă normal. Imaginea rămase tot neclară. Apoi privirea i se încețoșă.

Își lăsase telefonul pe măsuța de toaletă. Meg îl căută pe bâjbâite. Cu degete tremurânde, îl sună pe Bo. *Respiră, Meg. Încetișor, rar. Inspiră și expiră*. Își închise ochii astfel încât să nu aibă o imagine distorsionată a dormitorului ei obișnuit. Cât timp telefonul sună, își puse o mână pe burtică și îi îndemnă ușor pe

bebeluși. *Loviți-mă*, îi rugă ea. *Mișcați-vă și arătați-mi că sunteți bine*.

Nu simți nicio mișcare.

— Bună, Contesă.

Auzind vocea liniștitoare a lui Bo, Meg aproape că plânse de ușurare.

— Ceva nu este în regulă, spuse ea, încercând să-și păstreze calmul. Vederea mea. E dublă. Mă simt de parcă sunt pe punctul de a leșina.

— Unde ești?

— Acasă.

— Vin imediat.

— Bine.

Vocea lui Meg se frânse.

— Sunt aici, la fermă. Îmi ia doar câteva minute să ajung acasă. Deja am pornit.

Ferma de cai la care lucra Bo se afla în apropierea proprietății de la Whispering Creek.

— Nu închide telefonul, spuse el. Vorbește cu mine.

— Așa o să fac.

Meg apucă telefonul precum un colac de salvare și continuă să-și pună palma pe burtică, rugându-se fierbinte să simtă mișcarea bebelușilor. Tot nimic.

Se luptase cu atacurile de panică în trecut. Anxietatea, vechiul ei dușman, se năpustea din nou asupra ei. Gonea după ea ca un tren de marfă. Pieptul începuse deja să i se strângă. La fel și gâtul. Începu să respire tot mai precipitat în ciuda eforturilor de a se controla. Dacă… dacă se întâmplase ceva teribil cu bebelușii ei?

— Sunt tot aici, spuse Bo. Vorbește cu mine.

Cuvintele lui Bo se luptau cu spaima, chemând-o înapoi de pe marginea prăpastiei.

— Și eu sunt tot aici, spuse ea.

— Spune-mi ce-ai simțit toată ziua. Începe cu stările pe care le-ai avut de dimineață.

Meg vorbi. Prin faptul că era preocupată să-și amintească ceva, însemna că nu se mai concentra atât de mult asupra fricii, iar acest lucru o ferea să se hiperventileze. Totuși, vocea ei. Vocea îi suna moale

și goală. Bo nu trebuia s-o întrebe dacă îi era frică. Știa că Bo înțelegea deja, numai din vocea ei, cât de mult agoniza Meg.

Își deschise ochii și își verifică vederea. Totul arăta normal. Fu cuprinsă de ușurare. Totul era în regulă –

Dormitorul deveni din nou neclar, ca și cum Meg se uita printr-o cameră care îi defocaliza imaginea. *Nu*. Ce se întâmpla? Ceva nu era în ordine.

Bo sosi și o luă imediat în brațe. El era tăria ei. Căminul ei. Bo o îmbrățișă, apoi îi ținu chipul în fața lui.

— Totul o să fie bine.

Meg îl vedea perfect. Trăsăturile masculine, părul negru tuns scurt, ochii aceia cenușii pe care ea îi iubea. Slavă Domnului pentru binecuvântarea de a-l putea vedea clar. Bo pălise. Și respira mai repede, probabil pentru că se grăbise să ajungă la ea. Dar acei ochi pe care îi iubea îi comunicau o încredere statornică.

— Bebelușii, spuse ea.

— Sunt în regulă, insistă el.

Bo nu avea cum să fie sigur de asta. Cu toate astea, aparenta lui certitudine îi dădea lui curaj.

— Poți să mergi până la mașină? întrebă el.

— Cu ajutorul tău.

— Să mergem, atunci. Te duc la spital.

Capitolul 6

Mai avea puțin de mers și Dru era pe cale să intre într-unul dintre puținele bastioane masculine în care nu pătrunsese încă. Avea să fie prima dată când punea piciorul în vestiarul bărbaților.

După o nouă victorie a echipei Mustangs, Gray se întorsese din New York noaptea trecută, târziu, în timpul turei lui Weston. În urmă cu o jumătate de oră, Mack îi trimisese un mesaj lui Dru ca să-i spună că Gray făcea cumpărături la Nordstrom, în mallul luxos North Park din Dallas. Îi explicase că îl însoțiseră pe Gray la o cabină de probă separată de cele publice, care nu era disponibilă persoanelor de rând, fiind rezervată cumpărătorilor împătimiți.

Ceasul lui Dru arăta ora două după-amiază. Tura ei începuse și, de vreme ce Mack o asigurase că toată lumea din cabină se comporta decent, intră.

Gray, stătea cu spatele la ea, pe un scăunel pentru picioare, capitonat cu mochetă, înălțimea lui fiind cât două trepte. Oglinzi verticale îl reflectau din trei unghiuri diferite. Era fără cămașă, îmbrăcat numai cu o pereche de pantaloni de costum, un croitor stătea aplecat la picioarele lui prinzându-i tivul cu ace.

Dru se opri, își încrucișă brațele și întâlni privirea lui Gray în oglindă.

Gura lui se arcui într-un rânjet la vederea ei.

Vânzătorul care se ocupa personal de Gray, un tip spilcuit, îmbrăcat într-un costum din trei piese, se tulbură la vederea ei.

— Iertați-mă, doamnă, aceasta este o cabină privată –

— Este cu mine, îi spuse Gray.

Tipul spilcuit își strânse buzele. Nu avea să-l contrazică.

— Salutare, Dru.

— Salutare, Gray.

— Am programat un eveniment caritabil la care trebuie să particip peste câteva seri. Aveam nevoie de ceva potrivit ce să îmbrac cu acea ocazie.

— Eu nu-ți stau în cale.

Când Dru observă cu atenție detaliile locului, i se păru oarecum dezamăgitor. Arăta exact precum cabinele de probă frumos capitonate rezervate femeilor bogate în care mai intrase.

Însă pieptul dezgolit al lui Gray? Era impresionant.

Mușchii lui bine conturați îi confereau o splendoare atletică de netăgăduit. Nu și-i antrenase doar ca să se fălească cu ei. Îi lucrase pentru că era un jucător profesionist de fotbal. Gray nu era suplu. Dar nici nu avea colăcei de grăsime. Trupul era bine lucrat și musculos. Da, frumos în felul lui. Perfect, nu. O vânătaie largă i se întindea peste coaste. Câteva cicatrici vechi și albe îi marcau pielea. Un tatuaj începea de pe unul din pectorali și urca până spre umăr pentru a se încolăci peste partea superioară a brațului. Dru nu mai vedea alte tatuaje, decât pe acesta. Era realizat din linii drepte, îngroșate și forme grafice, de inspirație mayașă. Lui Dru i se păru că tatuajul era îndrăzneț, la fel ca el.

— Ce mai faci, dulceață? întrebă Gray.

Într-o clipă, sentimentele ei de admirație se risipiră precum un balon de săpun.

— N-am mai văzut-o de când am plecat la New York sâmbătă, îi spuse Gray tipului spilcuit. Mi s-a părut o veșnicie să stau departe de ea timp de două zile.

— Mm, murmură vânzătorul.

Big Mack, care stătea la marginea cabinei, își plimba privirea de la ea la Gray cu un interes plin de amuzament.

— Nu știu ce să zic, spuse Dru nepăsătoare. Sfârșitul de săptămână a trecut destul de repede pentru mine.

— Pentru mine, fiecare oră s-a scurs extrem de greu. Mințea mult prea prost. Fiecare minut mi s-a părut o eternitate.

Croitorul își termină lucrul. De îndată ce omul se ridică în picioare, Gray se îndreptă spre ea. Dru își stăvili impulsul de a-l lua la șuturi sau de a-l apuca de beregată. Dru îl lăsă să o ia în brațe.

Gray se interpuse cu spatele între ea și cei care îi priveau, astfel încât aceștia să nu o vadă pe Dru cum se uită furioasă la el. El chicoti și o îmbrățișă și mai strâns.

Trupul lui era delicios de cald. Brațele lui puternice aveau în ele atât tărie, cât și o surprinzătoare blândețe. Aroma lui fină care venea probabil de la vreun săpun scump îi stârni simțurile. Mirosea grozav de bine.

El își coborî capul aproape de urechea ei.

— Mai slăbești puțin din strânsoare? Sau continui să stai așa de înțepenit ca un portdrapel?

— Ca un portdrapel.

— Haide. De dragul martorilor.

— Nu sunt plătită atât de mult încât să impresionez privitorii.

— Îți măresc leafa.

— Nu ești angajatorul meu.

Gray îi dădu drumul, dar nu înainte de a o lua de mână.

— Dru încearcă să mă convingă să ne retragem în zona privată a cabinei de probă astfel încât să mă poată saluta cum trebuie, dacă înțelegeți ce vreau să spun, le spuse el celorlalți. Avu tupeul să le facă cu ochiul. Dar am convins-o să aștepte până mai târziu.

— Glumește, îi informă Dru. N-am spus așa ceva.

— Bineînțeles că da, Dulceață. Dar mă cunoști. Sunt strict când vine vorba de decență.

— Și eu ți-aș aplica ceva strict, murmură Dru pe sub mustață.

În timp ce Gray își schimbă hainele, Mack și Dru vorbiră puțin în afara cabinei de probă. Ea îl așteptă singură, analizând cu grijă forfota

din acea zonă a magazinului atunci când el ieși. Purta o pereche veche de blugi, o șapcă uzată de fotbal și o cămașă din bumbac gri, cu mâneci lungi, suflecate în jurul încheieturii mâinilor.

— Te-ai ales cu vânătaia aia ieri? întrebă ea. Când ai primit pasa de la mijlocul terenului și ai fost trântit la pământ de jucătorul defensivei?

Duminică lucrase, așa că Dru urmărise din nou meciul de la biroul ei de la Sutton Security. Între reprize, adunase date de contact, stabilise trasee și rute alternative pentru programul lui Gray din săptămâna care urma.

Buzele lui Gray se arcuiră.

— Îmi analizai coastele?

— Sunt antrenată să observ detalii.

Începură să coboare pe unul dintre culoarele gresiate ale magazinului. Vigilentă, Dru se uită cu atenție peste tot în jurul lor. Cine ar putea reprezenta o amenințare?

— Vânătaia e din timpul meciului?

— Da.

— Și șoldul tău accidentat?

— Încă mă mai supără.

— Dar meciul de ieri nu ți-a agravat durerea?

— Nu.

— O să fie nevoie sau nu să te scot de aici într-un cărucior cu rotile?

Gray nu răspunse fiindcă atenția îi era distrasă de părul ei. Își întinse mâna ca și cum ar fi intenționat să-i prindă o șuviță –

Dru îi dădu mâna la o parte. Ce credea că face de se întindea după părul ei în felul ăsta?

El părea amuzat, ceea ce o înfurie pe Dru. Nu voia să-l distreze. Ci să-l intimideze, astfel încât Gray să i se supună așa cum avea obiceiul să facă în general cu ceilalți clienți.

— Mă surprinde faptul că te-ai uitat la meciul meu, Dru. Credeam că ești fana echipei Cowboys.

— Chiar sunt. Dacă mă tai pe braț, sângele meu curge albastru și argintiu.

— Îhmm.

Pășiră în tăcere câteva clipe.

— A luat Corbin legătura cu tine de când cu cina de alaltăieri seară? A menționat ceva despre asta când am fost plecați…

— M-a sunat de două ori.

— Și?

— Și ce? E chipeș, abordabil și e atacant. E mai mult decât binevenit să mă sune. Îmi place de el.

Era chiar imposibil ca vreunei femei să nu-i placă de Corbin. Ar fi fost împotriva legilor naturii.

Gray se opri, așa că și Dru se opri. Ea verifică zona din spatele lor. Acum cine reprezenta cea mai mare amenințare?

— Îți place de el ca prieten? întrebă Gray. Sau ca iubit?

Dru se încordă.

— Ce te interesează pe tine?

— Eu sunt cel care te-a prezentat lui Corbin.

— Asta nu-ți dă dreptul de a-ți băga nasul în treburile mele.

Gray se uită cu atenție la Dru, consternat.

— Corbin e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Dar nu cred că ar trebui să ieși cu el. Nu-i potrivit pentru tine.

— Interesant. El mi-a zis același lucru despre tine.

— Serios?

— Da. Dar l-am informat că, indiferent dacă ești sau nu un partener de dorit, chestia asta nu mă privește. Ești clientul meu. Vezi cât de frumos nu m-am băgat eu în viața *ta?*

— Corbin are picioare urâte.

Dru zâmbi. Gray scotea în evidență defectele prietenului său în efortul de a o face să renunțe.

— Aha.

— Și cântă îngrozitor.

— O să rețin chestia asta.

— Eu am picioare bune și știu să cânt.

— Nu mă interesează dacă ai sau nu picioare bune și dacă poți cânta. Ești doar clientul meu.

Gray o privi drept în ochi, fără să clipească. Era un tip masiv, periculos, un bărbat care se ridicase la înălțimea așteptărilor atunci când trecuse de la facultate la fotbalul profesionist. Muncitor,

hotărât și direct, Gray trecea la de la o femeie la alta așa cum Fi devora mâncarea de câini. Ochii lui erau de un verde electrizant. Și, din nefericire pentru ea, acum știa și cum arăta fără cămașă. Și toată chestia asta o zăpăcea un pic.

Tensiunea dintre ei se adânci. Era palpabilă.

Gray se întoarse și începu din nou să meargă. Ea își potrivise pasul cu al lui, surprinzând o gașcă de trei angajate de la magazin uitându-se la ei. Una dintre ele tot arăta cu mâna înspre Gray, dar o lăsă repede în jos atunci când Dru se încruntă.

— Vrei să-ți cumpăr ceva? întrebă Gray.

— Nu.

— Ghinion. Trebuie să mă urmezi oriunde mă duc, corect?

— Doar dacă nu-ți fac electroșocuri. Atunci va trebui să mergi unde te trag eu.

— Intrăm la raionul pentru femei.

Câteva clipe mai târziu, Gray era în magazinul cu cele mai scumpe articole de îmbrăcăminte. Dru așteptă pe holul mallului.

Își făcea majoritatea cumpărăturilor online. Nu-i plăcuse niciodată să se plimbe cu sacoșe pe brațe, să se uite la lucruri și să probeze haine. Cu siguranță, nu pusese niciodată piciorul în cele mai scumpe magazine. Îi plăceau lucrurile de calitate, dar dacă ar fi dispus de banii necesari pentru a cumpăra astfel de haine, Dru i-ar fi folosit să-și pregătească cabana de iarnă.

Dru se forță să-și concentreze atenția asupra persoanelor care îi înconjurau. Lamentabil era faptul că nu se putea concentra pe misiunea ei. Creierul ei tot reanaliza momentul care se petrecuse între ei. Se holbaseră unul la altul și, preț de o clipă, Dru fusese dureros de conștientă de Gray ca bărbat. Nu de el ca jucător de fotbal sau ca persoana care primea amenințări cu moartea și nici de cineva de care Dru era responsabilă. Ci de Gray ca bărbat. Ea se înfierbântă, iar pielea i se înroși.

Își permisese să întrețină o prietenie formală cu el. Și, exact atunci, trupul ei tânjise după ceva mai mult.

— Ce zici de asta? Gray ținu în mână o rochie din șifon de un albastru spălăcit cu ștrasuri peste piept. Gray glumea.

— Îți bați joc de mine.

— Nu-i suficient de bună pentru gustul tău, Războinco?

— Războincă?

— Eu și Corbin credem că ai putea fi protagonista propriei tale cărți de benzi desenate.

— E cel mai emoționant lucru pe care l-am auzit vreodată din gura ta.

Gândul că Gray o considera potrivită pentru o serie de benzi desenate îi plăcea mai mult decât ar fi trebuit.

— *Aș fi* perfectă ca personaj de benzi desenate.

— Nu trebuie să mă convingi pe mine, spuse Gray în timp ce se îndepărtă. Apropo, mie mi-a venit ideea cu numele de Războinica. Nu lui Corbin. El nu e foarte creativ.

El se întoarse cu o rochie superbă neagră. Ștrasuri aurii erau presărate de-a lungul ambilor umeri ai acesteia.

— Dar ce zici, de asta? întrebă Gray.

Dru îl urmărise și observase că el nici nu se uitase la prețul de pe etichetă.

— Nu, mulțumesc.

— Ce măsură porți?

— Măsura căreia îi place să-și cumpere singură hainele.

Gray merse înspre casa de marcat și înmână rochia vânzătoarei. Dru își dădu ochii peste cap. Dacă el nu avea destulă minte încât să nu risipească sute de dolari pe o rochie pe care ea nu avea de gând să o poarte, atunci nu merita să aibă acei bani.

Telefonul lui Dru vibră ușor, anunțând-o că primise fie un mesaj, fie un apel. În mod obișnuit, l-ar fi ignorat până când prindea o pauză. Bâzâitul ăsta părea a fi un semn rău ce îi provocă un fior pe șira spinării. Își verifică telefonul și văzu că primise un mesaj de la Bo. Inima i se strânse de grijă în timp ce îl citi. Ascunzându-și telefonul, Dru începu instinctiv să se roage.

— Ce s-a întâmplat? Gray se apropie, ținând în brațe un umeraș și o rochie acoperită cu o husă.

— Fratele meu a dus-o pe cumnata mea, Meg, la spital. E gravidă cu gemeni, dar termenul e de-abia peste câteva luni. Ceva nu este în regulă.

— Spitalul e în apropiere?

— La vreo jumătate de oră distanță.

— Atunci hai să mergem.

Dru șovăi.

— Rolul gărzilor de corp este de a-și proteja clienții, Gray. Nu invers.

— Așa este, dar situația asta e specială. Cumnata ta e în spital. Așa că amândoi trebuie să ajungem și să ne asigurăm că se simte bine deoarece tu nu poți merge fără mine. Corect?

— Corect.

— Nu sunt atât de ticălos încât să mă aștept să ignori situația asta, Dru. Haide.

— Ai întâlniri în după-amiaza asta.

— De-abia peste câteva ore. Putem lua mașina mea.

Meg stătea întinsă pe un pat în camera de urgență în timp ce o asistentă pregătea aparatul de monitorizare a ritmului cardiac al bebelușilor. Femeia sporovăia plăcut. Meg făcu tot posibilul să-i răspundă, dar îi venea greu să fie la fel de amabilă – inima îi bătea cu putere, iar frica o încolțise și puse stăpânire pe ea la fel cum se simțea un animal prins într-o cușcă.

Bo era lângă ea, și o ținea de mână.

Asistenta așeză senzorii de monitorizare pe burtica lui Meg. Nu se auzi nimic. Ea îi mută în altă parte, căutând bătăile cordului fetal.

De-a lungul săptămânilor de sarcină, Meg se obișnuise cu sunetul plăcut al inimioarelor micuților. Înghiți în sec, străduindu-se să se calmeze. *Doamne*… rosti ea în gând, neputând să-și ducă mai departe rugăciunea.

În acei ani lungi de infertilitate, cunoscuse mult prea bine suferința provocată de întreruperile spontane de sarcină. *Nu mai suport încă o lovitură, Doamne.* Mintea și sufletul lui Meg se răzvrăteau la această posibilitate. Pierderile de sarcină fuseseră zdrobitoare, dar se petrecuseră în primul trimestru. Nu ajunsese niciodată până în acest stadiu.

Meg și Bo… începuseră deja să amenajeze camera gemenilor.

Pătuțurile, brațele ei și locul special din inima lui Bo, toate îi așteptau pe bebeluși.

Șșșt, șșșt, șșșt, șșșt. Sunetul rapid și ritmic al bătăilor cordului fetal apărură în sfârșit pe monitor. Meg nu-și dăduse seama că-și ținuse respirația, dar odată ce le auzi răsuflă cu putere. Eliberarea pe care o resimți îi detensionă mușchii încordați. Asistenta mișcă senzorul de mișcare, iar bătaia acelei inimioare se uni cu cea de-a doua.

Bo o strânse pe Meg de mână, iar ea îi zâmbi slab. *Mulțumesc, Doamne. Mulțumesc pentru mila Ta.*

Vederea îi revenise la normal, iar bătăile inimilor bebelușilor ei erau puternice. Totuși, ceva nu era în regulă. Certitudinea acestui fapt i se strecură în inimă. Ceva cauzase tulburarea ei de vedere, de asta era sigură.

Obstetricianul ei fusese chemat și dorea să-i facă mai multe teste.

Un grup de copii se năpustiră să o salute pe Dru când ea și Gray intrară în sala de așteptare a spitalului, de la etajul unde se afla Meg. Gray privi cum o fată și un băiat își încolăciră brațele în jurul picioarelor lui Dru. Cel mai mic, un băiețel care nu părea să aibă mai mult de doi ani, îi sări din mers în brațe.

Dru prinse băiatul, lipindu-i capul de pieptul ei și sărutându-l pe păr. El își puse mânuța grăsuță după gâtul ei.

— Ai mâinile lipicioase, Connor, spuse Dru. Ce-ai mâncat?

— Tati ne-a adus bomboane pe băț, răspunse fata. Ea părea să fie în clasa a treia sau a patra. Avea părul blond închis și purta ochelari. Are mereu bomboane pe băț în buzunar atunci când ne scoate la plimbare ca să le dea băieților atunci când încep să facă nazuri. Dacă le dă lor, atunci trebuie să-mi dea și mie o bomboană, deși nu sunt niciodată agitată.

— Bomboane pe băț, deci? Dru desfăcu mâna lui Connor de pe gâtul ei. Unde e a mea? Ea se făcu că-l linge pe palmă.

Toți cei trei copii chicotiră. Gray își dădu capul pe spate și ridică din sprâncene. O etichetase rece și lipsită de emoții. Dar se părea că nu era așa cu toată lumea. Pe unii, chiar îi iubea. Dovada acestui fapt,

îl bulversă, era ca și cum Gray ar fi crezut că luna era pătrată, ca mai apoi să-și dea seama că fusese mereu rotundă.

— Ce aromă aveau bomboanele voastre pe băț? îi întrebă Dru pe copii.

— A mea era cu cireșe! răspunse cel mai mare dintre băieți.

— Serios? Ia să vă văd limbile.

Copiii ascultară și făcură după cum li se ceruse.

— Bine, atunci, spuse Dru. A ta arată a cireșe, Hudson. A ta arată a măr verde, Addie. Și tu a trebuit să ai... ăă... oricare fruct de culoare albastră, Connor. Afine?

— Albastru! strigă cel mic.

Dru îi aruncă o privire lui Gray.

— Aceștia sunt nepoții și nepoata mea. Mai am o nepoată, care e bebeluș, dar se pare că tatăl ei n-a adus-o azi.

— N-a adus-o, zise fetița.

— Băgați-vă toți limbile în gură, spuse Dru. Acesta este domnul Fowler.

Copiii clipiră, ușor timizi.

— Salutare, spuse Gray.

Ei încuviințară din cap, apoi începură să-i spună lui Dru cum poneiul lor, Whitey, se îmbolnăvise de gripă. Dru ascultă cu atenție.

De ce se grăbise Gray s-o judece? Avea obiceiul ăsta, de a pune etichete oamenilor.

Dru e rece.

Gray e demn de încredere.

Dru e inofensivă.

Gray e un ticălos.

Așa se apărase în vremea copilăriei, atunci când siguranța lui emoțională și fizică depinsese doar de el și abordarea lui făcuse diferența dintre viață și moarte. Se mai pomenea făcând acest lucrul fără să vrea. Emitea judecăți la adresa celor din jur și apoi îi eticheta. Acele etichete îl protejau și-i țineau pe ceilalți la distanță.

În ciuda voinței sale, Gray ajunsese s-o placă și s-o respecte pe Dru. De ea nu se lipea eticheta pe care el încercase să i-o pună. Ceea ce îl făcea să se simtă inconfortabil. Nu i-ar fi displăcut dacă Dru i-ar

fi vorbit și l-ar fi ascultat așa cum făcea cu nepoțeii ei. Și o astfel de relaționare l-ar fi stresat.

Deși era o femeia mică, Dru începuse să ocupe mult loc în gândurile lui. De fapt, de când îi începuse tura în după-amiaza asta, Gray se gândise atât de mult la ea încât durerea din șold și din coaste păli.

Va trebui să aibă grijă. Să o convingă pe Dru să-l sărute din propria ei inițiativă și, în același timp, să nu se implice prea mult emoțional, avea să fie ca și cum ar încerca mersul pe sârmă.

Un bărbat și o femeie mai în vârstă se apropiară, urmați de doi bărbați de vârsta lui Gray. Dru îi prezentă pe părinții ei, Nancy și John, părinții ei, pe frații ei, Ty și Jake. Toți dădură mâna cu Gray.

Nancy îl trată cel mai călduros. John, care era îmbrăcat ca un cowboy autentic, avea bunele maniere ale atât de multor bărbați pe care Gray îi cunoscuse crescând într-un orășel din Texas. Atât Ty, cât și Jake, păreau că-l măsoară din priviri. Niciunul dintre ei nu părea să-l înghită. Dru îi explică că micuții erau trei dintre cei patru copii ai lui Ty.

Familia nu știa nimic despre Meg, în afara faptului că starea ei și a bebelușilor era stabilă. Îl așteptau pe Bo să vină dintr-o clipă în alta și să le aducă noutăți.

În timp ce membrii familiei Porter vorbeau între ei pe un ton serios, Gray îi examină, încercând să găsească asemănări. Jake și Dru aveau același păr negru și trăsături bine definite, cu excepția cicatricei lui crestate ce-i brăzda o parte a feței. Ty și Dru aveau amândoi ochi albaștri. Dru părea să fi moștenit trupul zvelt de la tatăl ei. Mama ei, era de înălțime medie și osoasă. Părul scurt și negru al lui Nancy avea o șuviță bogată grizonată chiar în față. Își legase o eșarfă sau un batic în loc de bentiță de cap. Eșarfa, împreună cu tunsoarea scurtă – ce părea coafura unei femei căreia încerca să-i crească părul din nou – îl făcu pe Gray să se întrebe dacă nu cumva Nancy era o pacientă care se recupera după cancer.

Gray observă că Dru stătea la marginea grupului, astfel încât era cu spatele la perete – ca să vadă mai bine, presupuse el. Chiar și acum, era cu ochii în patru.

Tot încerca să-l protejeze? Aici? Dacă hărțuitorul lui s-ar fi năpustit în sala de așteptare cu o armă automată, acesta ar fi pășit în fața lui Dru. Nu în spate.

Un bărbat cu părul negru,tuns apăru de după colț. Acesta trebuia să fie Bo, fratele cel mai mare al lui Dru și soțul lui Meg. Arătând obosit, dar calm, el își îmbrățișă membrii familiei, făcu cunoștință cu Gray, apoi făcu un pas înapoi, băgându-și mâinile în buzunarele din față ale blugilor săi.

Părinții, frații și sora lui așteptau încordați în tăcere.

— Meg și bebelușii sunt în ordine, îi liniști Bo. Dar Meg are ceva numit preeclampsie.

— Ce-i asta? întrebă Ty.

— Apare doar în timpul sarcinii și se manifestă prin hipertensiune. Încordarea era evidentă pe chipul lui Bo. Netratată, preeclampsia poate fi chiar fatală. Afecțiunea asta poate duce la complicații precum atacul cerebral, apă la plămâni și probleme cu inima.

— Totul mergea atât de bine, spuse Nancy. Ți-au spus medicii ce a cauzat apariția ei?

— Boala începe în placenta care nu funcționează cum trebuie. Cauzele care favorizează apariția acestei afecțiuni sunt neclare. Vasele de sânge care ar trebui să transporte sângele spre placentă fie nu se dezvoltă în uter, fie nu funcționează la capacitate normală. Nu se știe. Sarcinile gemelare sunt predispuse la o astfel de anomalie.

Nancy încuviință ușurel din cap.

— Cum vă simțiți acum?

— În clipa asta, încercăm să înțelegem cum de am trecut de la starea de bine a lui Meg de acum câteva zile în urmă la așa ceva.

— Ce se poate face? întrebă Dru, cu brațele încrucișate într-o poziție pe care Gray ajunsese să o considere tipică pentru ea, mai ales atunci când se confrunta cu o situație în care trebuia să dea dovadă de tărie de caracter. Bineînțeles că Dru era cea care întreba ce se putea face, era cea care voia să se războiască cu o complicație de sarcină pe care nu o putea schimba cu nimic. Războinica.

— Medicii pot să o ajute până într-un punct. Bo se încruntă. Dar singurul leac este nașterea.

Pe drumul înspre spital, Dru îi povestise lui Gray despre dezamăgirile din trecut legate de infertilitatea celor doi. El știa că Meg mai avea trei luni și jumătate până când îi venea sorocul.

Gray își schimbă greutatea de pe un picior pe altul. Discuția asta devenise prea personală. El era un străin. Nu făcea parte din familie. Întâlni privirea lui Dru. Ea trebuie să fi ghicit că el voia să plece fiindcă îi făcu ușor un semn din cap.

— Doctorii vor evalua mai bine situația, spuse Bo. Bebelușii mai au nevoie de timp ca să se dezvolte. Dar pentru nimic, nu aș pune-o pe Meg în pericol.

Jake, cel cu cicatricea, stătea la o jumătate de pas distanță de ceilalți. Arăta la fel de posomorât ca moartea și nu spuse nimic. Cu căutătura aia, s-ar fi descurcat bine într-o fază de atac din NFL.

— Meg rămâne internată? întrebă mama lui Dru.

— Da, o vor mai ține câteva zile pentru a o monitoriza pe ea și pe bebeluși. După asta, vom vedea.

— Putem să o salutăm? întrebă Ty. Sunt singur că sunteți amândoi obosiți, așa că nu stăm mult.

— Sigur.

Bo îi conduse în capătul holului. Jake mergea alături de el, iar cei doi vorbeau în șoaptă. Ty îl puse pe cel mai mic băiat pe după umeri, astfel încât piciorușele lui atârnau de fiecare parte a gâtului lui Ty. Nancy și John îi luară de mâini pe ceilalți copii. Dru și Gray erau la urmă.

Gray își aranjă șapca, trăgând-o mai jos pe ochi.

— Nu o să intru în salon. Mă duc jos să iau niște cafea. Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

— Dacă cobori, trebuie să vin și eu.

— Hărțuitorul meu nu este aici în spital, Dru.

Ea îi aruncă o privire din colțul ochilor ei superbi.

— Persoana care te urmărește te informează cumva cu privire la următoarea mișcare?

Nu exista nicio ironie în întrebarea lui Dru. O adresase aproape blând.

— Atunci aștept în hol.

Familia începu să intre într-unul dintre saloane.

— Nu.

Dru îl apucă de mânecă și îl trase înăuntru.

I se aprinseseră niște semnale de avertizare. Nu avea ce să caute aici. Nu se implicase emoțional în relațiile sale cu femeile. Fără obligații. Nu voia deloc să se implice în drama din familia lui Dru.

Și totuși, iată-l aici, uitându-se la o blondă însărcinată care zăcea pe un pat de spital și sperând – din toată inima – că totul avea să fie bine cu ea și cu copiii ei. Chiar și îmbrăcată în rochia de spital, simțindu-se probabil nu foarte bine și cu atâtea griji pe cap, Gray observase bunătatea din ochii lui Meg în timp ce stătea de vorbă cu rudele ei.

Meg se elibera din îmbrățișarea caldă a unuia dintre copii când îl zări.

— Meg, spuse Dru, acesta este Gray Fowler.

Meg arăta de parcă îl cunoștea.

— O, da. Știu exact cine ești. Mulțumesc că ai adus-o pe Dru. Mă bucur că ați putut veni amândoi.

— Cu plăcere.

Bucuroasă că venise? Nu putea să-și dorească ca un străin de peste 100 de kilograme să se furișeze în rezerva ei de spital într-o zi atât de dificilă pentru ea.

Familia rămase cu Bo și Meg mai puțin de zece minute.

În timp ce Gray și Dru treceau pe la recepția spitalului în drum spre parcare, Gray fu oprit de două ori și i se cerură autografe de fiecare dată de la fanii lui preferați: puști care aveau și ei visuri în legătură cu fotbalul. Întotdeauna îl abordau cu acel entuziasm plin de emoție și începeau conversația în același mod:

Tu ești... Gray Fowler?

Dru rămase lângă el în timp ce vorbi cu ei. Se prefăcu că este o persoană oarecare și nu o gardă de corp, dar Gray putea sesiza faptul că era mereu atentă la ce se petrecea în jur.

În loc să folosească intrarea principală, îl conduse spre capătul unui hol care dădea într-o ieșire laterală, apoi îl lăsă să aștepte acolo în timp ce se duse să-i aducă mașina. De prima dată de când intrase sub paza agenților, i se explicase că un număr mare de atacuri se

consumau la intrările și ieșirile din clădiri. Se apropiau de acele zone cu mare atenție, iar Gray se obișnuise de-acum cu procedura asta.

De fiecare dată când una dintre mașinile lui era lăsată nesupravegheată într-un spațiu public, agenții o verificau înainte să pornească motorul. Dru nu spusese niciodată: *Caut o bombă deoarece nu vreau ca cineva să te arunce în aer.* Dar, din câte își dădea seama, acesta era exact motivul pentru care îi verificau mașinile.

Dru opri Denaliul, Gray se urcă, iar ea demară scoțând mașina din campusul spitalului.

— Vreau să conduc, spuse Gray.

— Nu.

— Nu cred că ai voie să mă refuzi, dat fiind că sunt clientul tău. Și asta e mașina mea.

După o clipă îndelungată de tăcere, Dru trase în sfârșit pe dreapta. Cei doi schimbară locurile între ei. Gray mută mai în spate scaunul șoferului ca să aibă loc, și o porniră din nou la drum.

— E împotriva credințelor mele să las o femeie să mă ducă cu mașina.

Dru pufăi nemulțumită.

— Toată lumea știe că femeile conduc prost.

Ochii ei sclipiră cu atâta furie încât Gray râse.

— Glumesc, Dru.

— Văd că n-am de ales decât să stau de vorbă *foarte serios* cu tine.

— Te referi la discuția aia în care îmi spui despre toate pericolele care mă pasc și îmi relatezi povești tragice care sprijină ideea că am mai multe șanse să rămân în viață dacă fac exact ce îmi spui tu?

— Da. Aia.

— Am mai avut-o în ziua în care ne-am cunoscut. Ai uitat?

Gray simți cum iritarea lui Dru se îndreaptă în direcția lui, ceea ce, ca de obicei, îi provoca o plăcere sadică. El îi aruncă o privire. Stătea așezată într-un unghi care îi făcea ca jacheta să-i stea umflată într-o parte. Deasupra taliei, Gray văzu ceea ce părea a fi conturul unei arme. Dru purta întotdeauna sacouri sau jachete mulate, la fel ca agenții lui bărbați.

— Îți porți pistolul într-un toc ascuns? întrebă el.

— Care armă?

— Scoate-ți jacheta. Aș vrea să văd ce porți sub ea.

— Și sunt sigură că ai dori să-mi vezi și arma.

Gray rânji. Imaginea mentală a lui Dru purtându-și arma într-un toc ascuns i se păru foarte atrăgătoare.

— Deci? Ai o armă?

— Recurg la Amendamentul 5*.

— Te-ai familiarizat cu armele în Marină?

În copilărie, Gray împreună cu amicii lui merseseră la vânătoare. Și el se descurca binișor cu o armă.

Dru se întoarse pe jumătate cu fața spre el, dar centura de siguranță nu-i permitea să se miște mai mult de-atât.

— Tata m-a învățat să trag cu arma când eram copil, cu mult înainte de a ajunge în Marină.

— Te-ai descurcat chiar de la început?

— Da.

— Ești precum… cum o chema pe acea faimoasă trăgătoare?

— Annie Oakley**.

— Ești varianta modernă a ei.

— Nu, sunt Războinica. Ai uitat?

Din vocea lui Dru se simțea amuzamentul.

— Abia aștept s-o văd pe Războincă în rochia neagră pe care am cumpărat-o pentru ea.

— Nicio problemă.

— Serios?

— Angajează un caricaturist, arată-i rochia și sunt sigură că va fi bucuros să-ți realizeze niște benzi desenate.

Gray respectă limita de viteză, ceea ce însemna că Denaliul mergea pe banda lentă. Toți ceilalți treceau pe lângă ei în direcția Dallasului. Avea să ajungă la timp la interviul său programat la o stație locală de radio.

Dru aruncă o privire prin parbrizul din spate, verificând fără îndoială dacă cineva era pe urmele lor.

---

* Amendamentul 5 din Constituția Americii statutează că o persoană este absolvită de un răspuns când acesta poate fi incriminatoriu pentru cel aflat în cauză.

** Trăgătoare de elită [n. trad.].

— Mama ta a avut cancer? întrebă el.

O ploaie măruntă care cădea din norii joși și cenușii începu să-i ude parbrizul.

— A dat-o părul de gol?

— Da.

Gray își frecă degetele mari de volan.

— A avut cancer la sân, dar din fericire, l-au descoperit în stare incipientă. Mama mea n-a crezut niciodată că o va înfrânge cancerul, și așa a fost. Operația, chimioterapia și radiațiile au funcționat în cazul ei. A terminat tratamentele acum nouă luni și toate analizele ulterioare spun că a scăpat de el.

— Mă bucur.

— Și eu. Mama ta a fost vreodată bolnavă grav?

— Deseori.

— De ce afecțiuni a suferit?

Gray se concentră asupra drumului, iar în interiorul său se activă blocajul emoțional. O parte din el voia să creadă că poate avea încredere în Dru, măcar puțin. Poate de asta se și închise în el. Trebuia să fie *foarte* atent.

— Gray? insistă Dru.

— O să spun numai atât. Există mii de copii care au avut părinți buni. Și există alte mii de copii care n-au avut părinți buni. Eu fac parte din cea de-a doua categorie.

Aerul din mașină deveni atât de apăsător încât Gray porni radioul. Melodia lui Bob Marley, „Three Little Birds", se auzi din difuzor. Aceasta rulă în timp ce părăsiră autostrada și se opriră la semafor.

— Reggae? întrebă Dru.

— Îmi place. Se auzea postul de radio prin satelit Sirius*. Mă face să mă simt ca și cum aș fi undeva pe o plajă.

— Mie îmi place mai mult la munte.

— Mă gândeam eu.

Gray își mișcă capul în ritmul muzicii. Cum se făcea că Dru nici măcar nu bătea ritmul cu piciorul pe așa o piesă? El se întoarse cu

---

* Sirius este printre cei mai mari ofertanți de Satellite Radio (SR) din America. Difuzează 120 de canale digitale audio prin satelit [n. trad.].

fața spre ea și mimă din buze: *Nu te îngrijora de nimic pentru că toate lucrurile mărunte o să fie în regulă.*

— O să fiu mai sigură de asta, spuse Dru acoperind muzica, atunci când o să ne convingem că Cherokee-ul din spatele nostru nu ne urmărește.

Gray încetă să mai cânte și se uită în oglinda retrovizoare. Un jeep Cherokee de culoare bej, vechi de vreo opt sau nouă ani, se opri în urma lor la două mașini distanță.

— De câtă vreme e în spatele nostru?

— De când am intrat pe autostradă.

Ploaia ușoară și distanța diminuau vizibilitatea. Șoferul părea să poarte o pălărie și ochelari de soare. Era bărbat?

— Ai mai văzut vreodată mașina asta? întrebă Dru. Cunoști pe cineva care conduce o mașină ca asta?

— Nu. Vrei să ne continuăm drumul spre stația radio? Gray verifică harta de pe telefonul său. Erau aproape.

— Cât timp mai avem până când trebuie să fii acolo?

— Douăzeci de minute.

— Atunci hai să facem un mic ocol. Virează la dreapta. La stopul de colo, fă-o la stânga.

Lumina semaforului se făcu verde, iar Gray făcu așa cum îi spusese Dru. Cherokee îi urmă, deși păstra o oarecare distanță față de ei.

— Poate că m-am înșelat în privința camionetei maronii, spuse Gray.

— Nu știm asta. Încă mai verific camioneta.

— Nu văd niciun număr în fața Cherokee-ului.

— Așa este. Nu are plăcuță de înmatriculare deși este ilegal să conduci fără ea în Texas. Dru fotografie mașina cu telefonul ei. Ia-o din nou la dreapta. Apoi virează la stânga. Aici fă dreapta. Ea vorbi fără niciun fel de emoție, ci cu multă autoritate profesională. Vom lua mai multe viraje, așa cum nicio mașină n-ar circula în mod normal.

După cel de-al treilea viraj de după autostradă, Cherokee-ul dispăru. Gray parcă la marginea trotuarului în districtul industrial și așteptă. Nici urmă de Cherokee.

— Ce părere ai? Crezi că e o coincidență că Cherokee-ul a avut o rută similară cu a noastră?

— Poate.

Dru nu părea convinsă. Continua să privească drumul din spatele lor.

Indiferent cine era cel care îi trimitea scrisorile îl urmărea de mult timp. Persoana aceea se poate să fi făcut o greșeală prin faptul că a ieșit în evidență, s-a deconspirat și le-a dat o șansă de a o vâna la rândul lor.

— Sau crezi că ăsta era hărțuitorul meu?

Gray spera că da. Era mai mult decât pregătit să-l înfrunte.

— Poate, spuse Dru, întâlnindu-i privirea.

Capitolul 7

n dimineața următoare, sub talpa adidașilor de alergat ai lui Dru scârțâiau pietricele și se rupeau crenguțe în timp ce alerga spre casa celei mai apropiate vecine a ei, Augustine Jones. Retrieverul catadicsise să o însoțească azi deoarece, deși vremea era închisă, nu plouase. Chipul lui Fi se albise odată cu vârsta și trebuia ridicată pe și de pe patul lui Dru precum o regină pe lectică, dar cățelușa încă mai putea alerga.

Dru încetini pasul, mergând pe ultima sută de metri până la casa vecinei. Până acolo avea de parcurs un kilometru. Se cunoscuseră la scurt timp după ce cumpărase cabana deoarece împărțeau o porțiune de drum înainte de răspântia care ducea, într-o direcție, la casa lui Augustine și, în cealaltă, la casa ei. Mai aveau și două pasiuni comune, credința creștină și pasiunea pentru motociclete. Cam la atât se limitau asemănările dintre ele.

Augustine era o afro-americancă în vârstă de șaptezeci de ani care arăta ca și cum ar fi avut o sută doi. Locuia singură într-o casă anostă din cărămidă care ar fi trebuit să fie înconjurată de altele la fel, dar se părea că investitorul abandonase extinderea în zonă.

Cel puțin o dată pe săptămână, în timpul alergării de dimineață,

Dru se oprea pe la Augustine să vadă ce face. Și, în fiecare miercuri seara, o ducea la o biserică de bikeri ce funcționa în incinta unei reprezentanțe de motociclete din Holley.

Oprindu-se pe aleea din fața casei lui Augustine, Dru făcu câteva exerciții pentru relaxarea musculaturii în timp ce respirația îi reveni la normal. Fi se lăsă pe burtă, cu picioarele desfăcute, cu nasul lipit de ciment, gâfâind. Retrieverul o privi pe Dru cu sprâncenele zvâcnind.

— Intră, copilă!

Augustine deschise ușa, apoi se întoarse și se retrase în casă.

— Salutare, strigă Dru.

Flecăreala plăcută a lui Augustine ajunse până la urechile ei.

La scurt timp după ce se cunoscuseră, Dru o invitase într-o duminică la un prânz în familia Porter. Venise cu o salată englezească de mazăre verde. Dru își amintea numai vag că îi plăcuse și că îi spusese asta lui Augustine. De atunci, devenise rețeta preferată pe care Augustine i-o pregătea lui Dru de fiecare dată când se întâlneau.

Se scârbise de ea.

De cum ajungea acasă la Augustine, Dru spunea o rugăciune scurtă, rugându-L pe Dumnezeu să o scape de salata de mazăre.

— Stai, îi spuse ea lui Fi. Probabil că era inutil să-i mai repete. Din moment ce Fi știa că Augustine nu le permitea animăluțelor cu lăbuțe murdare să intre în casa ei.

— Ești norocoasă, îi spuse Augustine lui Dru când aceasta intră. Cu ceva efort, reuși să așeze un bol din sticlă pe masa din bucătărie. Tocmai am făcut salata de mazăre care îți place.

— Mmm. Dru își puse o mână pe stomac, dându-i de înțeles că este sătulă. Numai ce am mâncat. E în regulă dacă îmi pui o porție din salata asta delicioasă într-o caserolă să o iau cu mine acasă? *Unde pot să o arunc în tocătorul de resturi alimentare?*

— Bineînțeles. Augustine îi făcu semn cu o mână îndoită și noduroasă. Am să-ți pun chiar acum cu o lingură într-un bol. Ca să nu se răcească.

Artrita reumatoidă se instalase în trupul Augustinei, mult prea devreme. Din cauza bolii, mai mult își târșâia picioarele decât reușea să pășească, iar spatele îi era cocoșat.

Dru deschise dulăpiorul de sub chiuvetă și trase punga cu gunoi din găleată.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Augustine.

De câte ori îl golea, îi spunea mereu că nu este nevoie.

— Știu că nu trebuie, răspunse Dru, cărând sacii cu gunoi afară la tomberon.

Augustine se măritase la douăzeci de ani și trăise cu soțul ei timp de douăzeci și cinci de ani, până în ziua în care el o informase din senin că nu o mai iubește. În acea zi, el își împachetă o valiză și ieși din viața ei. Nici Augustine, nici fii ei nu-l mai văzuseră vreodată.

În vremea în care soțul ei o părăsise, cei trei băieți ai lor plecaseră deja de acasă. Trezindu-se dintr-odată și având cuibul gol, Augustine își pusese în cap să facă toate lucrurile pe care soțul ei o descurajase să le facă. Renunțase la slujba de profesoară. Se tunse extrem de scurt. Își cumpărase o motocicletă și se alătură grupului local de bikeri ce colindau drumurile mărturisind despre măreția lui Dumnezeu. Devenise ghid la o companie de turism. Și începuse să colecționeze figurine *Precious Moments**.

Dru se întoarse în bucătărie, luă salata pe care o pregătise Augustine pentru ea și trecu pe lângă colecția de figurine în timp ce o urmă pe vecina ei în sufragerie. Două figurine Precious Moments, reprezentând un băiat și o fetiță care se țineau de mână, se aflau pe pervaz. Un îngeraș stătea pe un raft din bibliotecă. O mămică ce punea leucoplast pe genunchiul fiicei ei și alte douăsprezece mini statuete acopereau partea de sus a dulapului.

— Am vândut una azi dimineață cu patruzeci și doi de dolari! Augustine arătă înspre mama cu leucoplast.

— Ești o persoană foarte îndrăzneață, Augustine. Insiști cu Momentele Prețioase.**

Augustine râse.

— Ador eBay-ul. Tu nu te-ai răzgândit? Nu vrei să cumperi și

* Figurinele *Precious Moments*, create de artistul Samuel J.Butcher ca o modalitate de a-și exprima credința, au ochi adorabili în formă de lacrimă și au apărut pentru prima dată ca ilustrații pe felicitări.

** Aluzie la numele companiei *Precious Moments* [n. trad.].

tu câteva figurine și să începi propria ta colecție? Îți fac o ofertă bună.

— Nu m-am răzgândit.

Dru se dezamăgise pe sine cu lașitatea ei în privința salatei englezești de mazăre, dar trăgea ferm linia când venea vorba de porțelanurile Precious Moments.

Augustine se lăsă pe spate în scaunul ei mecanic uriaș, al cărui spătar era poziționat într-un unghi drept. Apăsând butonul telecomenzii, cu un huruit slab, spătarul scaunului se lăsă pe spate, aducând ocupanta lui într-o poziție aproape culcată.

— Ce ai de gând să faci azi, în ziua ta liberă? întrebă femeia mai în vârstă.

Să mă gândesc la Gray. Dru dădu din cap, alungând ideea asta prostească.

— Mă duc la magazin să iau câte ceva să fac o plăcintă de dovleac pentru cina de poimâine, în familie, de Ziua Recunoștinței. După asta, o să mă opresc pe la spital.

Îi spuse despre starea lui Meg.

— Poți să fii sigură că o să vorbesc cu Bunul Dumnezeu despre Meg și gemenii ei.

— Mulțumesc. Sunt convinsă că ai o linie directă cu El.

— Asta pentru că încă mai folosesc linia fixă. Cuvântul Lui.

Amândouă zâmbiră discret, fiind împovărate de gravitatea condiției lui Meg.

— Ce planuri ai de Ziua Recunoștinței? întrebă Dru.

— Mă duc acasă la fiul meu, Marvin. Stai așa, spuneai că faci plăcintă de dovleac? Am o rețetă perfectă –

— Nu are rost, Augustine. Respect întotdeauna rețeta de pe spatele cutiei Libby.*

Vecina ei se arătă scandalizată.

— Familia mea o preferă așa, spuse Dru.

— Dar trebuie să adaugi mai multă nucșoară și –

— Nu te osteni, te rog. Dru mestecă câteva boabe de mazăre.

— Ce mai face jucătorul de fotbal?

---

* Brand de conserve și băuturi cu sediul la Geneva, Elveția [n. trad.].

Ochii blânzi ai lui Augustine și gura arcuită erau adâncite în fața fină, moale, de culoarea cafelei mocha. Pielea gâtului își pierduse fermitatea și arăta mai degrabă ca trei rânduri suprapuse de manșoane mici și pufoase. Îmbrăcămintea ei de bumbac negru era greu de definit, purta cercei mari și sclipitori, ochelari bifocali și pantofi de vârstnici cu tălpi groase.

Când Dru îi povestise lui Augustine despre Gray săptămâna trecută, aceasta fusese imediat fascinată. Fostul ei soț, Ray, fusese un fan înfocat NFL. Atât de pasionat încât începuse să colecționeze autografe de la jucători și suveniruri legate de fotbal încă din copilărie și nu renunțase niciodată la hobby-ul lui. Admirația lui pentru sport i se transmisese și ei.

— Jucătorul de fotbal e enervant, răspunse Dru.

Ieri, îi trimisese lui Julie pozele pe care le făcuse mașinii bej Cherokee. Nu se aștepta să primească vreo informație utilă. Ploaia, distanța dintre autoturisme și lipsa unei plăcuțe de înmatriculare făceau ca identificarea să devină foarte dificilă. Totuși. Un agent putea să spere.

— Ți-am zis că mi-am dat întâlniri cu un fost jucător de fotbal când aveam amândoi patruzeci de ani? Edward Clark, fiul. Mmm. Am călărit odată pe măgari pe o margine a Marelui Canion.*

— Uau!

Dru avea un mare respect pentru spiritul cutezător al lui Augustine. Dar nu credea că toate poveștile ei se întâmplaseră *cu adevărat*.

— Apoi am mers cu pluta pe fluviul Colorado, continuă Augustine, și am dormit în corturi înainte să plecăm cu elicopterul.

— Lui Edward îi plăceau măgarii, corturile și toate celelalte lucruri pe care le făceați?

— O, da! Mmm. Iubesc jucătorii de fotbal. Dacă Gray Fowler ăla ajunge vreodată pe-aici prin zonă, să-l aduci să mă vadă, da?

— În regulă.

Dru continuă să mestece. Credea – spera? – că mâncase suficientă

* Grand Canyon reprezintă un canion foarte lung, sinuos și adânc săpat de fluviul Colorado din Statele Unite ale Americii într-un platou înalt [n. trad.].

salată. Așeză bolul pe măsuța de cafea lângă o figurină Precious Moments reprezentativă pentru Thanksgiving.

Expresia lui Augustine deveni melancolică.

— N-am zburat niciodată cu deltaplanul deasupra Marelui Canion, dar mi-ar plăcea. Să văd dacă pot aduna un grup ca să mergem.

Femeia se acoperi cu o pătură albastră, croșetată.

Zborul cu deltaplanul de pe marginea Marelui Canion era o utopie pentru Augustine. De când o cunoscuse, n-o văzuse decât șchiopătând în jurul casei. Dru aproape că simțea fizic o durere doar privind-o pe Augustine umblând.

Erau unii care spuneau că Dru avea o inimă de piatră. Dar, de fapt, empatiza teribil de bine în anumite situații. Nepoții și nepoatele ei. Diagnosticul de cancer al mamei ei. Stresul posttraumatic al fratelui ei, Jake. Augustine. Fi.

În ciuda deteriorării fizice a lui Augustine, avea încă o nevoie umană foarte puternică de a fi relevantă. Încă avea nevoie să viseze. Dru respecta profund acele nevoi. Vizitele acasă la Augustine întotdeauna o făcuseră pe Dru să fie mai conștientă de cât de scurtă era propria ei viață. Dumnezeu nu îi promisese că avea să-și păstreze trupul sănătos. Nici nu îi garantase oportunități pentru noi aventuri. Avea numai prezentul.

— În orice caz – Augustine își așeză mâinile peste pătură – cred că suntem aproape să-l găsim pe Roy.

Cu un an în urmă, Augustine se hotărâse că voia să-l întâlnească pentru ultima dată pe fostul ei soț. Asemeni lui Inigo Montoya din filmul *Princess Bride**, Augustine pregătise un discurs pe care voia tare mult să-l țină personajului negativ din viața ei. Împreună cu fii ei încercau să-l găsească.

— Deci, sunteți pe aproape?

— Copilă, ar fi bine să dau de numărul de telefon și de adresea acelui neisprăvit. Marvin crede că Roy e pe undeva în stat.

— Să-mi spui dacă pot ajuta cu ceva.

* *File de poveste* este un film american romantic de comedie fantastic de aventuri din 1987 regizat de Rob Reiner [n. trad.].

— Așa o să fac.

Poate că Dru nu putea să-i împlinească visul lui Augustine cu deltaplanul, dar dacă putea, avea să o ajute să-l săpunească zdravăn pe fostul soț.

Douăzeci de minute mai târziu, Dru alerga prin pădure în drumul spre casă cu o caserolă Tupperware cu salată de mazăre într-o mână și cu Fi lângă ea.

Douăzeci de minute după asta, se tolănea pe canapeaua din camera ei de zi și își verifica mesajele primite pe laptop.

Julie îi trimisese informații despre Rich Osbourne, șoferul camionetei maronii Ford. Verifică antecedentele lui Rich. Nimic îngrijorător sau neobișnuit. Alesese cariera de camionagiu după eșecul de a fi cântăreț și compozitor. Era însurat de mulți ani cu o femeie pe nume Mona. Aveau un fiu, Kyle și o fiică, Nicole. Primise câteva amenzi pentru conducere și parcare ilegală și fusese acuzat de conducere sub influența alcoolului când avea douăzeci de ani. Asta era tot. Nici vorbă de vreun ordin de restricție împotriva lui sau de vreo acuzație de hărțuire.

Dru se uită peste fotografiile incluse în raport, majoritatea fiind instantanee neclare din buletinele informative ale orașului Bonham și informații de la biserică. Rich era un tip înalt, rumen și voinic, deși mare parte din ceea ce s-ar fi numit voinic la treizeci de ani arăta doar ca un exces de grăsime și burtă mare la cei șaizeci de ani pe care îi avea în prezent.

Dru își stoarse creierul ca să descopere vreo neconcordanță între ceea ce îi spuseseră Mildred și Rich și informația primită prin e-mail. Nu ajunse la niciun rezultat. Pista cu camioneta maronie nu-i dădea pace.

Totuși, era *ceva* – ceva nesemnificativ și neglijabil – referitor la Mildred sau la Rich care nu se potrivea. Dru nu-și putea da seama exact ce era, iar chestia asta îi provoca o ușoară neliniște, ca atunci când auzeai un zgomot suspect, apoi îți vedeai de treabă, dar tot simțeai că ceva nu este în regulă.

Dru aruncă o privire la ceasul din partea din dreapta-sus a monitorului ei. La ora asta, Gray era încă la sediul echipei Mustangs, fie pe teren, fie uitându-se la vreun film, fie în mijlocul unei întâlniri.

Fi sări pe canapea și își puse capul pe coapsa lui Dru. Ea își continuă căutarea printre emailuri.

Agentul care era acum de serviciu le trimisese ei și celorlalți colegi o copie scanată a unei scrisori care ajunsese azi în corespondența lui Gray.

> Te urăsc și o să te omor. Poate că o s-o omor mai întâi pe noua ta iubită, și apoi pe tine. Ca să vezi cum o fac.
>
> V-am văzut împreună la restaurantul Circle M Steakhouse și v-am văzut certându-vă într-o parcare de la biserică. Îți stăpânești greu mânia, Gray?
>
> Eu da.

Lui Dru i se tăie respirația.

Hărțuitorul lui Gray știa despre ea.

Așezându-și o mână pe trupul cald al lui Fi, Dru își îndreptă atenția spre copacii tomnatici care se vedeau dincolo de ferestrele ei. Scena arăta atât de pașnică și de inofensivă, în contrast cu cuvintele scrisorii. Nu era foarte plăcut să primească amenințări cu moartea din partea unui hărțuitor dement. Scrisoarea o făcu să-și vină-n fire ca după o ceașcă de cafea tare.

Știuse că hărțuitorul lui Gray îl urmărea cu atenție, așa că se așteptase ca, la un moment dat, hărțuitorul să o vadă împreună cu Gray. Nu numai pe ea, ci și pe celelalte gărzi de corp. Totuși, nu se așteptase ca persoana respectivă să nutrească o asemenea animozitate față de ea în special.

Reciti scrisoarea. Părea că hărțuitorul era interesat să o omoare numai pentru a-l face pe Gray să sufere.

Era clar că hărțuitorul nu știa că ea era garda lui de corp și nu iubita lui. Poate ar face bine să afle mai multe despre Kayla Bell, fosta iubită furioasă a lui Gray. Părea mai degrabă scenariul unei foste iubite însetate de răzbunare, planificarea uciderii noii iubite în fața bărbatului.

Faptul că hărțuitorul îi văzuse la restaurant nu i se păru lui Dru ceva foarte neobișnuit. Restaurantul fusese înțesat cu oameni care se prea poate să fi folosit rețelele de socializare pentru a anunța prezența lui

Gray în acel local. În zona dedicată servirii răcoritoarelor fusese mare forfotă. Ferestrele restaurantului care dădeau spre stradă i-ar fi permis hărțuitorului să-i vadă, fără să intre în local.

V-am văzut certându-vă în parcarea bisericii era însă o altă poveste.

Dru așeză capul lui Fi pe o pernă și se duse în bucătărie ca să-și desfacă o pungă cu Doritos. Își sprijini talpa unui picior de gamba celuilalt și mâncă chipsuri, gândindu-se.

Înainte de cearta lor din parcarea bisericii, mașina lui Gray staționase într-o zonă sigură la sala de antrenamente a echipei Mustangs. Hărțuitorul n-ar fi avut cum să monteze un dispozitiv de urmărire pe Ferrari în timp ce mașina era parcată acolo. Conduseră de la sala de antrenamente până la biserică cu viteze foarte mari pe autostradă. Era imposibil ca hărțuitorul să se fi ținut după ei. Dacă persoana respectivă ar fi făcut acest lucru, Dru ar fi observat că sunt urmăriți.

Atunci, cum se face că hărțuitorul i-a văzut în parcarea bisericii?

Când folosise ieșirea de pe autostradă în acea zi, urmase ruta lui obișnuită. Fie că hărțuitorul îl așteptase în apropierea bisericii, știind de traseul lui, fie atunci când unul din ei accelerase pe autostradă, hărțuitorul îi urmărise într-un ritm mai lent, o luase pe ieșirea care ducea acasă la Gray și apoi îi găsise certându-se în parcare.

Dru mestecă încă un chips. Poate că era util să întreprindă o operațiune de contra-supraveghere în zona din jurul bisericii. Ca să-l hărțuiască pe hărțuitor.

Gray stătea în biroul său mai târziu în acea zi, ținând în mână cea mai recentă scrisoare a hărțuitorului. Fusese păstrată într-o pungă Ziploc așa cum făcuseră întotdeauna.

Pe măsură ce mesajul scrisorii pătrunse în creierul lui Gray, o furie oarbă începu să clocotească în el. Persoana care îl urmărise și care își vărsase ura asupra lui în toate scrisorile trimise acum o amenințase și pe Dru.

Pe *Dru*.

Gray resimți furia atât de puternic în tâmple încât îi fu greu să se liniștească.

Suportase mizeria scrisorilor, îngrijorarea managerului său general, neplăcerea de a trebui să se obișnuiască non-stop cu o gardă de corp. Dar chestia asta?

Asta îl supăra.

Agentul care îi ținea locul lui Dru în zilele ei libere îi dăduse scrisoarea, apoi se retrase în colțul îndepărtat al biroului de acasă al lui Gray pentru a lucra pe laptopul firmei de pază.

Ashley intră ușor, ținând într-o mână un smoothie cu proteine și în cealaltă mână un platou cu gustări preparate în casă.

— Bine ai venit acasă, Gray. Dorești să mănânci ceva?

— Sigur.

Îi era cam rău de la stomac, dar știa din experiență că nu era bine să o refuze, chiar dacă nu servea nimic din ce îi aducea. Îi rănea sentimentele dacă îi spunea că nu vrea să mănânce.

Ea așeză mâncarea pe biroul lui.

— Dacă e un moment potrivit, aș vrea să vorbesc cu tine despre invitațiile pe care le-ai primit și cum te pot ajuta săptămâna asta cu treburile din casă –

— Nu este... un moment potrivit.

Zâmbetul vesel al lui Ashley păli.

— Mă poți lăsa o jumătate de oră? întrebă el. Apoi o să vorbim.

— Bineînțeles.

Ea răspunse prompt și pe un ton docil, lăsându-l în pace.

Gray traversă încăperea și-i dădu înapoi scrisoarea agentului.

— Mă poți lăsa singur?

Plecă și agentul, închizând ușa după el. Cu siguranță că era plăcut să ai câțiva angajați care chiar făceau ceea ce li se spunea. Spre deosebire de Dru Porter. Gray își scoase celularul și formă numărul lui Dru.

În loc să-i răspundă cu un salut, așa cum era normal s-o facă, ea îi spuse:

— Îți dai seama că e ziua mea liberă.

În loc de un simplu *Ce mai faci?* Gray o întrebă:

— Ai văzut scrisoarea care a ajuns azi?

Dru nu răspunse preț de o clipă. Gray putea auzi zgomote slabe în fundal. Ea era undeva afară, în public. Nu acasă.

— Am văzut-o, spuse ea.

— Și? ceru el să știe.

— Și ce?

— Vrea să-ți ia viața și să mă facă să privesc scena.

— Știu. Hărțuitorul tău e un comediant pe cinste.

Gray își încleștă dinții puternic.

— Scrisoarea de azi m-a supărat la modul cel mai *serios*.

— La fel de mult ca un fundaș de la Green Bay?*

— Mai rău. Era un lucru atunci când mă amenința pe mine, dar acum să atenteze la viața ta, asta m-a enervat rău de tot. Am ieșit în public cu mai multe femei–

— Poți să mai repeți ce-ai spus –

— De când am început să primesc scrisorile, dar asta e prima oară când vreuna dintre ele cade pradă furiei acestui maniac.

— Ar putea fi încă un exemplu al modului în care situația s-a agravat în ultimele săptămâni.

Gray își puse o mână la ceafă și se uită în podea. Nu voia ca Dru să fie rănită. Și cu siguranță nu din cauza lui.

— Vreau să-l găsesc pe tipul ăsta, Dru.

— Și eu.

— Chiar acum.

— Îți dai seama că e ziua mea liberă, repetă ea. Mi-ar fi un pic cam greu să-l găsesc în momentul ăsta, ținând cont că sunt la cumpărături.

Gray inspiră adânc și își umplu plămânii cu aer, silindu-se să se calmeze. Dru era în siguranță. Hărțuitorul lui nu îi cunoștea identitatea. De fiecare dată când o prezentase cuiva, folosise numele de Dru Montana, niciodată Porter. Deci chiar dacă i-ar fi aflat numele, n-ar fi fost în stare să-i localizeze adresa. Și de fiecare dată când Dru pleca de la el, Gray știa că se asigura că nu era urmărită.

* Green Bay Packers este o echipă de fotbal american cu sediul în Green Bay, Wisconsin [n. trad.].

— Mai ești la telefon? întrebă Dru.

— Da.

Gray se apropie de biblioteca lui și se încruntă la titlurile cărților, fără să vadă cu adevărat vreunul dintre ele.

— Cunoști vreun Rich, Mona, Kyle sau Nicole Osbourne? întrebă ea.

— De ce?

— Acestea sunt numele persoanelor care au legătură cu camioneta maronie. Îi cunoști pe vreunul dintre ei?

— N-am auzit niciodată de ei.

— Ești sigur?

— Da.

— Atunci să trecem la următorul subiect.

— Spune.

— Săptămâna trecută mi-ai spus că nu ai de gând să pleci din oraș de Ziua Recunoștinței.

— Așa este.

— Nu ai de gând să te duci la Mullins* ca să-ți petreci ziua cu familia?

— Nu.

— Te-ai hotărât unde *ai de gând* să-ți petreci ziua? Sutton va dori să se ducă mâine în recunoaștere și să înceapă să strângă informații cu privire la persoanele pe care le vei întâlni.

— Cred că o să stau acasă.

Gray primise zeci de invitații de la prieteni pentru Ziua Recunoștinței. Deși sărbătorile îl deprimau, accepta de obicei oferta cuiva și se ducea cu mașina la reședința lor decorată pentru a servi o cină simandicoasă cu un grup mare și vesel de prieteni. Bărbații purtau pulovere sau era îmbrăcați la patru ace. Femeile își etalau colierele cu perle. Focul ardea în șemineu. Serveau bucatele specifice sărbătorii cu tacâmuri scumpe. Plăcintă gustoasă de dovleac cu frișcă adevărată, nu din tub.

Toată lumea avea să se poarte extrem de frumos cu el, să-l bată ușor pe spate, în semn de prietenie, și să facă tot posibilul ca să-i facă

* Mullins este un oraș din Marion, Carolina de Sud, Statele Unite [n. trad.].

pe plac. Și toți aveau să pozeze în familia americană perfectă, o familie în care nimeni nu s-ar fi gândit să-și bată copiii. În cea mai mare parte a timpului, credea în imaginea aceea perfectă a familiei americane. Ceea ce nu făcea decât să-l deprime mai mult.

Nemernic nerecunoscător ce ești, Gray! Își aminti pumnul care îl lovise în față, apoi podeaua se învârtise cu el. Simțise impactul ghetei într-o parte, în coapsă.

Nu, Gray nu avea destulă energie pentru perfecta sărbătoare americană de Ziua Recunoștinței de anul ăsta. Prefera să-și țină hărțuitorul departe de familiile prietenilor săi. Mai degrabă avea să mănânce orice îi lăsa Ashley în frigider și să se uite la fotbal și la Netflix.

— Stai acasă? întrebă Dru. Vrei să spui că ai de gând să organizezi cina de Ziua Recunoștinței la tine acasă?

— Nu, vreau să spun că n-o să sărbătoresc deloc anul ăsta.

Gray îi putu *auzi* dezaprobarea.

Îi era dor de Dru. Cele două zile libere pe săptămână erau prea multe. Mai ales din cauză că juca în deplasare atât de des în perioada asta a anului. În săptămânile în care călătorea, era departe de ea, la fel și în zilele ei libere.

Dru era programată să se întoarcă înapoi la muncă joi, de Ziua Recunoștinței. Puteau mânca ce pregătea Ashley, iar apoi Dru îl putea insulta în timp ce se uitau la fotbal și la Netflix împreună. Gray voia asta. Era egoist.

În același timp, nu se aștepta ca Dru să lipsească de la cina de Ziua Recunoștinței din familia ei din cauza lui, doar pentru a putea să-și exercite misiunea de a-l proteja.

— De ce nu-ți iei liber joi, Dru? Petrece-ți ziua împreună cu familia ta, învinge-ți răufăcătorii folosindu-vă de artele marțiale, țintiți ochii taurilor de la o milă distanță sau luați-vă la întrecere la călărit sau orice faceți voi.

— Ai uitat să menționezi de zborul cu avionul nostru invizibil.

— Cum aș putea uita așa ceva?

— Gray?

— Da?

— Nu-mi iau liber joi.

N-ar fi trebui să se simtă ușurat. Dar era. Urma să o aibă pe Dru cu el de Ziua Recunoștinței.

— Ce cumperi?

— Ingrediente pentru plăcinta de dovleac.

Gray se lăsă pe canapea, iar șoldul îl duru puternic. Întinzându-și cu grijă picioarele pe taburet, își puse o mână sub cap. Se întrebă dacă Dru gătea prost. Probabil că așa era.

— Familia noastră mănâncă de obicei în jurul orei două și jumătate, spuse ea. Mama și cumnatele mele s-au hotărât să o pună anul ăsta la ora unsprezece, ca să nu o ratez. Dar de vreme ce insiști să fii antisocial, ca să nu mai vorbesc de anti-american, ignorând Ziua Recunoștinței –

— Sunt jucător de fotbal. Cât de american mai trebuie să fiu?

— Mă gândesc că pot să-mi anunț familia să revină la două și jumătate cu servirea mesei deoarece poți să vii cu mine.

— Aș prefera să urmăresc Super Bowl-ul decât să particip la masa organizată de Ziua Recunoștinței din familia ta.

— Morocănosule.

Părea ca și cum Dru și-ar fi oprit coșul cu cumpărături și găsise un loc în magazin unde nu era nimeni.

— Sunt convins că frații tăi nu mă suportă, spuse Gray.

— Te înșeli amarnic. Categoric nu le place de tine.

— Cineva mă urmărește, îi reaminti el. N-ar fi bine să mă aduci în preajma familiei tale.

— N-ai voie să spui nimănui unde îți petreci Ziua Recunoștinței. Și nu vei putea să spui unde ai fost nici după ce trece sărbătoarea. Și când spun „nimănui", vorbesc serios, nici măcar lui Ashley, care este suspicios de optimistă –

— Aseară pentru cină mi-a pregătit sendvișuri cu carne de porc. Au fost delicioase.

— Ashley ia doze mari de antidepresive? Ceva nu e în regulă cu ea.

— Ia o doză importantă de prietenie.

— Mă voi asigura că nu suntem urmăriți când ne vom deplasa spre reședința familiei mele. Vei fi în cel mai sigur loc în care ai fost în ultimele luni.

E încă ziua ta liberă, îți dai seama, nu? se apostrofă Dru în după-amiaza următoare.

Fi, singura pasageră din mașină, își înclină capul într-o parte din locul pe care stătea.

Cel mai adesea Dru prefera motocicleta. Excepție făceau zilele neprielnice condusului pe două roți, situațiile în care trebuia să transporte ceva și ieșirile în care voia să-și ia și câinele. Astăzi alese să-și conducă mașina neagră, marca Yukon, veche de zece ani, deoarece ar fi fost o mămică foarte rea dacă și-ar fi lăsat câinele singur ore întregi în zilele ei libere.

De când citise ultima scrisoare a hărțuitorului, cuvintele o deranjau ca eticheta de pe dosul unei cămăși. Se hotărâse să meargă cu mașina până în parcarea bisericii unde acesta îi zărise pe ea și pe Gray certându-se. Parcă SUV-ul la o oarecare distanță, pe partea opusă a străzii.

Timp de douăzeci de minute, Dru stătuse pitită în scaunul șoferului, uitându-se la mașinile care ieșeau de pe autostradă. Urmărise cu atenție mișcarea din parcare, străzile adiacente, mașinile parcate, pietonii, aleile. Dru căuta cu privirea pe cineva care, exact ca ea, stătea la pândă. Era și mai bine dacă acea persoană se întâmpla să fie la volanul unei camionete maronii sau a unei mașini bej Cherokee.

Până acum, nu zărise nimic neobișnuit.

Gray trebuia să apară dintr-o clipă într-alta în drum spre casă de la antrenamente. Gray, cel pe care îl poftise la masa familiei de Ziua Recunoștinței. Nu plănuise să-l invite. Dar el o zăpăcise cu totul atunci când îi spusese că avea să stea singur acasă și pe deasupra îi și oferise să-și ia o zi liberă.

În acel moment i se păruse cât se poate de corect să-l anunțe că avea să o însoțească la reuniunea familiei Porter. De când vorbiseră, avusese timp să se gândească la realitatea implicată în acea invitație pe care i-o lansase cu atâta ușurință. Prezența lui Gray la masă avea să-i enerveze pe frații ei. În plus, nici ea nu avea să se bucure de

mâncare în liniște, nu în timpul serviciului și nu alături de jucătorul cu ochi verzi în preajmă.

În mare parte tot mai credea că procedase bine invitându-l. Doar că nu mai era atât de sigură.

Ea desfăcu un pachet de biscuiți cu unt de arahide, rupse o bucățică și i-o dădu lui Fi, care o prinse din aer.

— Îți place contra-supravegherea? Dru își aranjă ochelarii în timp ce mestecă. Minunat, nu-i așa? Foarte palpitant. De ce-ar mai fi nevoie să beau cafeină când am parte de așa ceva?

Fi fixă cu privirea bucățica rămasă în mâna lui Dru fără ca măcar să clipească. Trupul cățelușei era încă sub vraja biscuiților cu unt de arahide.

— Ești o scumpă. Ți-l dau ție.

Îi aruncă și cealaltă bucățică chiar în timp ce zări mașina Denali al lui Gray. Părăsise autostrada înainte să se facă verde la semafor. Câteva mașini cotiră în aceeași direcție în care o luase și el. Una dintre ele avea să fie mașina condusă de agentul de serviciu.

Dru rămase nemișcată, așteptând. Trecură treizeci de secunde. Porni mașina și se îndreptă spre casa lui.

Când parcă în fața porții proprietății lui Gray, Dru zări cum ușa de la garaj se închidea. Agentul ieșise deja din mașină și se dusese înăuntru.

Ea își puse mâinile pe volan și se încruntă.

— Ce aiurea.

Nu zărise nimic suspicios.

În celălalt capăt al orașului, Meg o privea pe dr. Peterson, obstetriciana ei. Meg era întinsă în pat, cu mâinile sprijinite ușor pe burtică, în același pat de spital în care era deja de trei zile.

Dr. Peterson stătea la capătul patului, uitându-se peste fișa lui Meg.

Meg își mușcă interiorul obrazului.

— O să te externez astăzi.

Dr. Peterson lăsă fișa în jos și îi zâmbi lui Meg.

Neîncrederea – care era în parte teamă, în parte o negativitate instinctivă – o cuprinse pe Meg.

— O?

— Tocmai la timp pentru Ziua Recunoștinței de mâine. Sunt convinsă că de-abia aștepți să te întorci acasă și să dormi în patul tău.

Nu. Nu chiar atât de mult. Meg își iubea casa. O adora. Dar se simțea mai în siguranță aici, cu o echipă de doctori și de asistente care să-i monitorizeze bebelușii. Îi făcuseră analize de sânge, de urină, ecografii, profiluri biofizice ale gemenilor. Aici, personalul medical îi supravegheau medicația și vedeau cum răspunde la tratament. Dacă pleca acasă, ar fi părăsit această insulă de relativă protecție. Acasă nu existau aparate care să o liniștească. Mintea i-ar fi luat-o razna de fiecare dată când bebelușii nu se mai mișcau. Problemele cu vederea puteau să reapară și atunci ar fi fost la câțiva kilometri distanță de spital.

— Da, o să fie bine să pot dormi din nou în patul meu, spuse Meg precaută. Dar principala mea grijă o reprezintă siguranța bebelușilor. Cum pot fi sigură că vor fi la fel de bine acasă așa cum au fost aici?

Dr. Peterson lăsă fișa deoparte și se așeză la capătul patului.

Meg era foarte atașată de obstetriciana ei, care fusese alături de ea în toți acei ani în care se luptase cu infertilitatea. O roșcată voinică în vârstă de patruzeci de ani, dr. Peterson iubea mersul cu cortul și drumețiile pe munte, purta un ceas marca Ironman și avea fii adolescenți. Vestimentația ei în stilul Rei* nu era chiar atât de avangardistă, nu se machia și își prindea la spate părul ondulat de lungime medie cu o clemă simplă. În buzunarul de la piept al halatului alb de medic îi atârna un stetoscop.

Meg simțise întotdeauna că doctoriței Peterson îi păsa cu adevărat de ea. Era o bună ascultătoare și nu părea niciodată grăbită. Nu-i vorbea în termeni medicali ca de exemplu: *Nivelul ridicat al imunoglobulinei va crește valoarea de niatoxitocitinphlanx, care îți va ajuta thyrodociashechmodia dacă urmezi protocolul clinic în sarcină multiplă. Înțelegi?* La care pacienta se simțea obligată să dea din cap.

— Am reușit să-ți stabilizăm tensiunea arterială și să-ți

* Rei Kawakubo este o creatoare de modă și artistă de origine japoneză.

îmbunătățim funcția rinichilor, îi spuse dr. Peterson lui Meg. O să ai aceeași medicație și acasă, așa că nu ai de ce să-ți faci griji.

Bo fusese alături de Meg aproape non-stop de când aceasta se internase. Cu numai o jumătate de oră în urmă, el dăduse o fugă până acasă ca să facă un duș, să ia niște lucruri și să i le aducă lui Meg la spital. Își dorea ca Bo să fie aici. Dacă ar fi fost acum în salon, poate că i-ar fi spus doctoriței că voia ca Meg să mai rămână internată –

Nu. Bo nu i-ar spune așa ceva doctoriței. Ar fi bucuros să știe că starea lui Meg se îmbunătățise și că putea să o ia acasă. Toată lumea se bucura când pleca din spital și se întorcea acasă, unde era confortabil și foarte familiar. Același lucru era valabil și în cazul lui Bo.

Dar nu el purta sarcina și nici nu era responsabil de bunăstarea a două vieți micuțe. Meg nu credea că Bo, cel calm și puternic, fusese la fel de zdruncinat de ce i se întâmplase acasă și de diagnosticul ei de preeclampsie, așa cum fusese ea.

— Cum voi ști acasă că bebelușilor le este bine? întrebă Meg.

— O să-ți dau un tensiometru și o să-ți explic cum să-l folosești și cât de des să-ți verifici tensiunea. În plus, vreau să vii mai des la consult decât am stabilit inițial. Și, bineînțeles, dacă simți ceva ce te îngrijorează, poți să mă suni și să stăm de vorbă.

Meg răsuflă îngrijorată.

— Uite ce e, Meg. Știu că posibilitatea apariției unei complicații poate fi înfricoșătoare. Dar nu te-aș trimite acasă dacă n-aș crede că așa este cel mai bine în momentul de față.

— În regulă, spuse ea, mai mult încercând să se încurajeze pe sine.

— Cel mai bun lucru acum este să reușim să-i ținem pe gemeni cât mai mult timp în pântece ca să crească. În momentul de față, fiecare cântărește numai un kilogram și jumătate.

Meg își dorea să poată grăbi trecerea timpului. Încă *douăsprezece sau treisprezece săptămâni, Doamne?* Apoi – în sfârșit – toată neliniștea ar fi dată uitării, iar bebelușii ei ar fi pregătiți să se nască.

În schimb, ideea de a trece prin fiecare oră a acestor douăsprezece sau treisprezece săptămâni i se păreau lui Meg o variantă mult prea demodată, să aștepte scurgerea a șaizeci de minute într-o oră păreau a fi ca niște pași gigantici de Hercule mult prea anevoios de făcut.

— Va trebui să stau în pat de cum ajung acasă?

În spital fusese nevoită să stea întinsă.

— Mai demult recomandam odihna la pat în cazurile de preeclampsie. Dar studiile realizate nu semnalează foarte clar existența unor beneficii, așa că nu ai de ce să stai în pat toată ziua. Ia-o ușor, și vezi-ți mai departe de viață.

Bebelușii mei au devenit viața mea.

Chiar acest gând îi venise primul în minte? Bebelușii nu reprezentau toată viața ei. Meg avea o viață plină care cuprindea multe lucruri. Și totuși, de pe acest pat de spital, simțea ca și cum totul în lumea ei – trecutul, viitorul, căsnicia ei, sănătatea ei mentală – păliseră pentru a face loc siguranței necesare nașterii gemenilor.

Cum putea Meg merge mai departe dacă pierdea copiii? Numai simplul gând o îngrozea.

— Eu doar... îmi doresc, îmi doresc foarte mult ca bebelușii să fie sănătoși.

Meg trebuia să spună răspicat acest lucru, asigurându-se că doamna dr. Peterson știa cât de important era pentru ea.

Simpatia cuprinse fiecare rid de expresie de pe fața doctoriței. Ea îi întinse mâna lui Meg, iar aceasta, care aprecia întotdeauna afecțiunea, i-o prinse într-a ei.

— Știu, spuse dr. Peterson. Bebelușii vor fi bine.

Bunătatea inimii ei nu putea să-i garanteze lui Meg că așa va fi. Câteodată se întâmplau lucruri sfâșietoare copiilor nenăscuți.

Meg se uită în jurul rezervei de spital, care îi era de-acum cunoscută. Nici tehnologia medicală de ultimă oră, nici medicamentele și nici o echipă profesionistă de medici nu o puteau asigura că totul va fi bine.

Fie că rămânea aici, sau pleca acasă, Meg știa cu siguranță – la nivelul minții – că Dumnezeu și numai El ținea soarta micuților ei în mâinile Lui. El îi fusese credincios în trecut, iar ea se putea încrede în El. Mintea înțelegea. Dar inima i se strânsese de frică. O speria să-i încredințeze lui Dumnezeu ceva care însemna *atât* de mult, ceva ce Meg așteptase de *atâta* vreme.

Primul instinct al lui Meg era *să facă* ceva care să grăbească

rezultatul pe care-l dorea. Totuși, în situația ei, tot ce se putuse face se făcuse deja.

Doctorii o trimiteau acasă.

Să aștepte, să spere și să lase bebelușii să crească.

Capitolul 8

e tot parcursul drumului Gray îi adresă o mulțime de întrebări despre familia ei, astfel încât să le rețină numele și să înțeleagă legăturile de rudenie dintre ei, odată ce ajungeau la masă. Totuși, în momentul în care ușa se deschise și fură întâmpinați de numeroși oameni și de câini, Gray își dădu seama că era depășit de situație. Familia Porter era numeroasă.

— Sărbătoare binecuvântată tuturor de Ziua Recunoștinței, tuturor! strigă Dru.

Familia îi răspunse cu entuziasm. Unii strigară urări din camera de zi, alții făcură cu mâna din bucătărie.

Din moment ce Gray era cel care ținea în mână plăcintele, Dru închise ușa în urma lor. Mirosul curcanului gătit se simțea pregnant în aer. Mai erau și alte arome. Mirosul pământiu al cartofilor care se pregăteau. Scorțișoară. Aluatul de pâine care se cocea.

Unele dintre femei îi zâmbeau lui Gray cu atât de multă veselie încât, dacă ar fi fost într-o altă familie, ar fi crezut că erau cam prea înfierbântate de spiritul sărbătorii. Dru îl asigurase că familia ei era creștină. Probabil că nu serveau tărie de sărbători.

Frații lui Dru, în schimb, arătau ca și cum nu aveau încredere în el. Cel cu cicatricea pe față, Jake, se holba la el ca și cum i-ar fi luat măsura pentru un sicriu.

Sărbătoare binecuvântată de Ziua Recunoștinței.

Așa cum îi spusese, Dru își anunțase familia că va aduce la masă un musafir, dar nu specificase că era vorba de *el*. Nu voise să le spună de el înainte de a avea șansa de a stabili niște reguli de bază.

— Pentru aceia dintre voi care nu l-au cunoscut deja, vi-l prezint pe Gray Fowler. Dru vorbi cu voce tare care atrase atenția tuturor din casă. Joacă la echipa Mustangs ca atacant central și este un client de-al meu. El nu voia ca familia noastră să-și schimbe obiceiurile de Ziua Recunoștinței din cauza lui, așa că l-am adus cu mine deoarece –

Fu întreruptă de sosirea vijelioasă a lui Hudson. Dru îl prinse pe băiatul blond și îl agăță cu ușurință de șoldul ei subțire.

Gray se simțea ca un idiot, stând în pragul ușii unei case necunoscute, ținând în mână plăcintele cu dovleac ale lui Dru acoperite cu folie de aluminiu în timp ce doi câini cu blănițe în culorile maro, negru și alb îl miroseau, iar ceilalți din familie îl fixau cu privirea. Ar fi trebuit să fie un ticălos și să insiste ca Dru să rămână la el acasă și să se uite împreună la Netflix.

— Poftim. Mama lui Dru veni repede, cu mâinile întinse. Dă-mi mie astea.

Gray îi dădu plăcintele. Acum îi avea doar pe câini, care se uitau la el și gâfâiau. El îi mângâie stângaci pe capete.

— După cum spuneam, continuă Dru, l-am adus pe Gray cu mine deoarece știu că pot să am încredere în voi că nu-i veți face poze și nu veți pomeni nimic despre prezența lui aici pe rețelele de socializare. Nu că ați dori să faceți asta, de vreme ce el joacă pentru echipa Mustangs.

Toată lumea chicoti.

— Nu-i prea târziu să mă dați afară, spuse Gray grupului. Fanii echipei Cowboys nu-și împart de obicei mâncarea cu mine.

— Dă-l afară! strigă Ty, fratele lui Dru, rânjind.

Bruneta cu părul ondulat care stătea lângă el îi dădu un cot.

— Gray rămâne, vorbi hotărât Dru.

Grupul răspunse ca și cum un general ar fi emis un ordin. O fi fost Dru mezina familiei, dar era foarte… convingătoare.

— De asemenea, spuse Dru, aș aprecia să nu pomeniți nimic despre prezența lui Gray în casa familiei noastre, atunci când plecăm de aici și ne vedem de drum. Nimănui. Nici măcar într-o discuție amicală. Din nou, nu pot să-mi imaginez că v-ați dori așa ceva…

Gura ei frumoasă se arcui în timp ce-i aruncă o privire lui Gray.

El simți ceva în piept când privirile li se întâlniră. Emoție.

— Din moment ce eu joc în echipa Mustangs, termină el fraza.

Familia lui Dru o asigură că n-aveau niciun interes să facă poze cu el sau să spună altora despre prezența lui.

— Și cu asta am terminat cu anunțurile. Dru făcu un semn cu mâna. Puteți să vă continuați sporovăiala. Ea se întoarse înspre băiatul care rămăsese agățat de șoldul ei. Te rog să nu postezi pe Twitter o poză cu Gray *#NFL*, spuse Dru pe un ton mai blând. În regulă?

Hudson se jucă cu o șuviță din părul ei brunet.

— Ce e ăla has-taa?

Emoția care îl cuprinsese văzând-o cu micuțul Hudson persistase, iar acea căldură lăuntrică ce o simțea îl neliniștea. Îl făcea să se simtă vulnerabil.

Între ei se putea simți o atracție evidentă. Acceptase seducția asta până într-un punct. Fizic, orice bărbat ar fi fost atras de ea. Azi îmbrăcase un sacou vișiniu, pe dedesubt un maieu alb din mătase, pantaloni negri din piele și tocuri înalte. Ce șansă avea Gray în fața pantalonilor negri din piele?

Putea să-și strunească atracția pe care o resimțea. Avea experiență în domeniul acesta și o doză destul de mare de încredere în capacitatea lui de a se controla.

Dar emoția? Gray nu știa ce să facă cu ea și nici cum să o controleze. Și nici nu voia să o domine.

Gray plecase de acasă la facultate cu mult timp în urmă. De atunci își urmărise propria plăcere. Îi plăcea să fie burlac și să nu se atașeze emoțional de nimeni, concentrându-se numai asupra ambițiilor sale în domeniul fotbalului. Își aranjase viața exact așa cum își dorea.

Și totuși, Gray nu venise din proprie inițiativă. Ci de dragul lui

Dru. Ceea ce îl făcu să se simtă ca și cum ar fi cumpărat un bilet pentru o anumită destinație și se trezise că ajunsese în altă parte, deși nu-i dăduse voie șoferului.

O blondă scundă, slabă, foarte drăguță, cu păr lung și ondulat se apropie de ei.

— Mă bucur că ai putut veni la masa noastră de Ziua Recunoștinței, Gray.

— Mulțumesc.

— Ea e Lyndie, spuse Dru. Soția lui Jake.

Biata de ea.

— Clădirea asta se numea cândva Candy Shoppe. Dru îl puse pe Hudson jos, iar băiatul o luă la sănătoasa. Când Lyndie s-a mutat prima dată aici în Holley, clădirea a fost împărțită în două apartamente, iar ea a locuit la etaj.

— Da, spuse Lyndie. O vezi pe femeia de acolo, în pulover roșu? Arătă cu mâna înspre bruneta care stătea pe brațul unui fotoliu ocupat de un bărbat cu maxilarul ascuțit, care ținea în brațe un copil mic. E prietena mea, Amber. Când m-am mutat la etaj, ea locuia deja la parter. Când Amber s-a măritat cu Will – tipul care stă lângă ea – ea s-a mutat. Will îl ține în brațe pe fiul lor în vârstă de optsprezece luni, Logan. Nu-i așa că micuțul e drăgălaș?

— Foarte. Când Amber s-a mutat, îi explică Dru lui Gray, Jake i-a făcut o surpriză lui Lyndie, cumpărând întreaga clădire.

Dru făcu o față pe care ai face-o în fața unui copil care a mâncat trei prăjituri și care o cere foarte politicos pe a patra.

— Încă nu ți-am spus chestia asta despre frații mei, dar toți sunt pur și simplu înnebuniți după nevestele lor. E jenant. Fac lucruri de genul ăsta, cum ar fi să le cumpere nevestelor case.

— Ca să știi și tu – ochii căprui ai lui Lyndie sclipiră – soțiile fraților Porter sunt și ele înnebunite după bărbații lor.

— Ca să scurtăm povestea, spuse Dru, Jake și Lyndie au renovat această clădire și au mai adăugat și un corp nou care dă în curtea din spate. Acum casa are forma literei *L*.

— Ați făcut o treabă minunată.

Gray văzuse emisiuni TV în care unii oameni renovaseră clădiri vechi precum școli sau hambare și le transformaseră în case moderne

de locuit. Îi plăcuse dintotdeauna ideea. El putea simți istoria locului în podelele din lemn masiv și în grinzile care se întindeau de-a lungul tavanului a ceea ce se numea concept deschis cameră/ bucătărie/ sufragerie.

— De obicei, Meg și Bo sunt gazdele când vine vorba de sărbătorile familiei, și le organizează acasă la ei, îi spuse Dru lui Gray în timp ce se despărțiră de Lyndie și se îndreptau spre un grup de rude de-ale ei. Dar din cauza sarcinii lui Meg, Lyndie și Jake s-au oferit să le țină locul, cu luni în urmă. După cum se vede, suntem norocoși că Meg și Bo măcar pot să ajungă și ei.

Gray îi cunoscu pe părinții lui Lyndie și pe bunicul ei. Dru îi spusese lui Gray când veneau încoace că sora mai mică a lui Lyndie, Mollie, cea care avuse paralizie cerebrală, murise cu trei ani în urmă. El putea vedea pe chipurile părinților lui Lyndie durerea pricinuită de pierderea ei. Dar mai văzu și căldură și bunătate. Tatăl și bunicul lui Lyndie, amândoi fani ai sportului, vorbiră cu el și cu Dru despre echipa Mustangs.

Apoi, Gray o cunoscu pe Celia, soția lui Ty. Era foarte prietenoasă, dar nu putu vorbi mult cu el deoarece fiul ei mai mic trecu în fugă pe lângă ea ținând în mână o pereche de foarfeci și râzând. Celia o rupse la fugă după el.

Gray dădu mâna cu unchiul Celiei, Danny, apoi cu iubita lui Danny, Oksana, care era atât de machiată încât arăta precum o bunică rusoaică care era pe cale de a se urca pe scenă pentru a cânta la operă.

Danny era în mijlocul unei povești despre recenta lui excursie cu bicicleta pe munte când părinții lui Dru începură să adune pe toată lumea, pregătindu-se de masă. Formau oare un cerc? Gray spera că nu. Nu cumva se puneau în cerc și se rugau, nu-i așa?

Ba da.

— Nu fac parte din familie, îi șopti el lui Dru în timp ce copiii erau aranjați în cerc. Acesta ar putea fi un moment bun ca să-mi verific telefonul într-unul dintre dormitoare.

— Marele jucător de fotbal se teme să împărtășească lucrurile pentru care este recunoscător?

Gray gemu în sinea lui.

— Asta e ceea ce facem? O să stăm într-un cerc și o să spunem pentru ce suntem recunoscători?

Dru încuviință ușor din cap, arătând ca și cum era pe punctul de a izbucni în râs,

— Nu mi s-a mai cerut să spun pentru ce sunt mulțumitor de Ziua Recunoștinței de când eram în clasa întâi a doamnei Ensign.

— Înseamnă că ai mari restanțe.

— Chiar am unele chestii pe telefon pe care trebuie să le –

— N-o să scapi.

— Îți place chestia asta.

— Bineînțeles că da.

Membrii familiei Porter începură să-și întindă brațele unii spre alții pentru a forma cercul. În ultima secundă, Dru încercă să împingă un puști între ei astfel încât să nu trebuiască să-l țină de mână pe Gray, dar el fu rapid. Tot ce se putea ca într-o bună zi să fie inclus în Gala de Onoare a Fotbalului deoarece era *foarte* rapid. Gray o prinse de mână pe Dru și se aplecă la urechea ei. Șamponul ei mirosea la fel de proaspăt ca iarna.

— Dacă voiai să mă ții de mână, Dru, tot ce trebuia să faci era să mă rogi.

— Mai târziu, îi șopti ea, te-aș putea împușca cu un glonț de calibrul 22.

Fiica cea mare a lui Ty și a Celiei stătea de cealaltă parte a lui. Gray trebui să se uite în jos un metru și jumătate ca să-i întâlnească privirea.

Ea își împinse ochelarii albaștri pe nas și îi oferi solemn mâna. Gray o apucă chiar în clipa în care John Porter, tatăl lui Dru, începu să vorbească despre cât de bucuros era că venise toată lumea.

Gray stătu acolo ținându-se de mână cu Dru și cu nepoata ei, ascultând cum fiecare spunea motivul pentru care este recunoscător. Din fericire, familia Porter aminti de toate lucrurile bune. Le plăcea să râdă.

La fel ca și în celelalte dăți în care Gray își petrecuse sărbătorile cu alte familii, se simțea singur și nelalocul lui. Dar se simțea mult mai confortabil aici decât se simțise în celelalte părți deoarece cei din familia Porter nu pozau în acea perfecțiune artificială. Nancy și

John Porter erau oameni de la țară ca și el. Copiii lor își construiseră cariere impresionante, dar și ei crescuseră într-un orășel. Și unii dintre acești oameni erau de-a dreptul ciudați. Precum Danny și iubita lui rusoaică. Unii nu erau foarte prietenoși. De exemplu, Jake.

Toți erau autentici. Ar fi turnat frișcă Cool Whip dintr-o cutie de plastic peste plăcinta lor cu dovleac.

— Pentru ce ești recunoscător, Hudson? Celia îl îmboldi pe băiat când fu rândul lui.

— Păi… pentru dinozaurii T-Rex.

Veni rândul lui Ty. Ținea o fetiță în fața lui.

— Ellerie e recunoscătoare pentru mâncarea de dovlecei pentru copii. Eu sunt mulțumitor pentru familia mea. Pentru voi toți. Dar, ca să fiu sincer, cel mai mult pentru Celia.

Îi zâmbi strâmb soției lui înainte să-și întoarcă atenția către preșcolarul care îl ținea de cealaltă mână, cel care alergase mai devreme cu foarfecele.

Băiatul îngheță.

Ty îl strânse de mână.

— Ta-ta, spuse băiatul.

— Bine zis, băiete. Bineînțeles că ești recunoscător pentru tati. Așa și trebuie. Cred că Connor e un geniu, Celia.

— Sau e bine antrenat, spuse ea. Dar ce zici de *mama*, Connor?

— Mama!

— Ai dreptate.

Fu rândul lui Bo și al lui Meg. Apoi urmară Jake și Lyndie.

O bătrână scundă cu părul alb enumeră în jur de zece lucruri, inclusiv gemenii lui Bo și ai lui Meg, mulțumi pentru Domnul și Mântuitorul ei, îl aminti pe soțul ei care murise în războiul din Coreea. Apoi încheie revenind la gemenii lui Bo și ai lui Meg.

— Sunt recunoscătoare pentru cărți, spuse fata – Addie – care stătea în picioare lângă el. Apoi își înclină capul în direcția lui. Părul ei blond și drept îi veni peste chipul dulce.

— Sunt recunoscător pentru fotbal, spuse Gray sincer.

Sportul pe care îl iubea îi dăduse ocazia de a-și face un nume în viață. Fără fotbal, ar continua să fie un nimeni și un nimic.

Câțiva dintre membrii familiei Porter răspunseră aprobator la afirmația lui. Unul spuse:

— Aici, aici!

Altul fluieră ca un fan înfocat, iar John Porter numi fotbalul drept cel mai bun sport din lume.

— Sunt recunoscătoare pentru casa și cățelușa mea, le spuse Dru tuturor.

— Pentru noul rimel de la Lancôme, spuse iubita lui Danny într-o engleză cu un puternic accent străin.

În cele din urmă, John se rugă. Când termină, toată lumea murmură „Amin."

Nancy le ură *Bon appetit!* deși Gray habar n-avea ce înseamnă.

— Să mâncăm! continuă Nancy. Găsiți-vă fiecare biletul cu numele, luați-vă farfuria și așezați-vă în rând, bine?

Gray își găsi numele pe un bilețel alb, pe masa din bucătărie, era scris de o mână de copil. Probabil Addie îl notase după ce venise.

Gray luă cu grijă farfuria din porțelan. Apoi el și Dru se așezară la rând.

— Când a fost rândul tău, ai spus că ești recunoscătoare pentru casa și cățelușa ta, spuse el.

— Și te surprinde deoarece… ?

Dru nu i se părea lui Gray drept o iubitoare de animale.

— Credeam că locuiești într-un castel undeva, spuse el. Știi tu, împreună cu ceilalți super eroi din benzile desenate?

Dru îl fixă cu privirea preț de o clipă, apoi râse.

— Nu, nu. Cei mai mulți dintre super eroii din benzile desenate sunt bărbați, așa că ar fi destul de obositor. Deja trebuie să suport mai mult decât suficient testosteron cu tine în preajmă.

Ajunseră la rând. Gray îi făcu semn lui Dru să intre în fața lui, apoi el își puse în farfurie o bucată de curcan, sos, piure de cartofi, o lingură cu vârf de cartofi dulci cu nuci maronii crocante pe deasupra, mazăre verde, salată de afine și pâine. Ajunse în dreptul unei tăvi pline cu legume coapte, roșii și dovlecei zucchini. Întâlnind privirea lui Dru, el îi făcu semn înspre tavă cu cotul.

— Ratatouille. Mama e înnebunită după toate chestiile franțuzești.

Meg și Bo erau așezați la masa din bucătărie alături de ei, și de

bunicul lui Lyndie și de doamna cu părul alb care fusese atât de mulțumitoare pentru gemenii lui Bo și ai lui Meg.

— Gray, aș vrea să ți-o prezint pe Sadie Jo Greene. Meg arătă înspre doamna mai în vârstă. Ea a fost dădaca mea când eram mică și, ei bine, practic m-a crescut singură.

— Ce băiat chipeș ești! îi spuse Sadie Jo lui Gray. Ce înălțime ai? Doamne, cred că ai doi metri!

— Am un metru și nouăzeci și trei.

— Îmi amintești de Jack LaLanne* în tinerețe, cu toți mușchii ăia.

Oare vorbea de tipul care purtase cămăși strâmte și pantaloni de gimnast?

— N-am prea auzit ce zicea Dru când ai intrat. Sadie Jo își întinse mâna ei ridată și moale în direcția lui. Avea o pereche de ochelari pe nas care îi stăteau puțin cam strâmb. Călărești mustangi**? Așa este?

Gray fusese pe cale să ia prima îmbucătură din meniul pe care și-l alese pe farfurie, dar își puse furculița înapoi.

— Nu, doamnă, joc în echipa Mustangs. Suntem o echipă de fotbal.

— Cine?

— Echipa Mustangs.

— N-am auzit niciodată de ea.

Întâi faza cu colanții de gimnastică. Acum asta.

— Fotbal, strigă zgomotos bunicul lui Lyndie din partea cealaltă a mesei. Deci, cu alte cuvinte, Mustangs sunt o echipă din NFL, o informă el tare pe Sadie Jo. Au câștigat recent Super Bowl-ul.

— O, atunci sunt foarte sigură că ești foarte, foarte bun în ceea ce faci, se grăbi Sadie Jo să spună, holbându-se la Gray cu vădită afecțiune.

— De fapt, spuse Dru, e doar bunicel. Ea îi aruncă lui Gray o privire obraznică, de genul „îmi poți mulțumi mai târziu".

---

* Francois Henri „Jack" LaLanne a fost un antrenor de fitness, nutriționist și gazdă TV supranumită drept „Tatăl aerobicului" și „primul supererou de fitness." [n. trad.]

** Aluzie la numele echipei de fotbal (Mustangs, care tradus înseamnă mustangi – cai sălbatici din America de Sud [n. trad.].

— Trebuie să mănânci, dragă. Sadie Jo îl strânse pe Gray de braț ca și cum ar fi fost nepotul ei. Nu mă lăsa să te țin de vorbă. Trebuie să mănânci tot și să-ți mai pui o porție. Cât ai în farfurie n-are cum să-ți ajungă. Și, Meg, cu siguranță că-ți va mai trebui curcan și sos.

— Se poate să ai dreptate, spuse blând Meg, în mod evident obișnuită cu dădăceala lui Sadie Jo.

Gray o văzuse prima dată pe Meg în spital și acum din nou aici. Își aranjase cu grijă părul ei lung și bogat. Dedesubtul machiajului perfect, pielea îi era palidă și i se putea citi încordarea în ochi și în modul în care își ținea strâns buzele. Vorbea, zâmbea și sărbătorea ziua, de dragul celor din familie, dar Gray putea să vadă cât era de încordată.

Asta îl îngrijoră, apoi își spuse că era un prost fiindcă își făcea griji. El și Meg erau practic străini. Gray nu avea niciun motiv pentru care să-și facă griji în legătură cu bebelușii ei.

— Connor a răsturnat paharul! strigă Addie de la masa copiilor. Lichidul se împrăștie pe decorul cu curcani pe care le-am făcut!

Câțiva adulți care stăteau mai aproape de masa copiilor săriră să dea o mână de ajutor.

— Dreptul antrenorului de a contesta, spuse din senin bunicul lui Lyndie.

— Cum adică? Bo îl întrebă cu bunătate pe bătrân.

— În ziua de azi, antrenorii din NFL au dreptul de a flutura steagul roșu și de a contesta ce se petrece pe teren.

— Așa este, răspunse Gray.

— Un steag roșu? întrebă Sadie Jo. Ca în Uniunea Sovietică?

Și cam așa se derulase conversația din jurul mesei de sărbătoare din familia lui Dru. Totuși, mâncarea fu delicioasă. Iar Dru stătuse lângă el cu pantalonii ăia din piele.

Când Gray ajunse în sfârșit acolo unde așezaseră plăcintele de dovleac și de pecan pe o măsuță laterală, ce văzu?

O cutie din plastic Cool Whip.

Dru știu fără să se întoarcă că era Jake cel care intrase în dormitorul de oaspeți de la etajul de sus al casei care se numea încă Candy Shoppe. Își dădu seama după sunetul pașilor.

Urcase pentru a treia oară la etaj de când venise acasă la Jake și Lyndie. De la fereastra acestui dormitor, putea urmări clar strada în ambele direcții.

— Jake, spuse ea în loc de salut.

El își sprijini un umăr de perete în porțiunea în care se termina rama geamurilor. Încrucișându-și brațele, o observă cu atenție. Pe Jake nu-l deranja tăcerea.

Foarte bine. Nici Dru nu murea de nerăbdare să vorbească despre ce anume venise Jake să stea de vorbă cu ea. Ea își îndreptă privirile în direcția centrului vechi al orașului Holley. Nimic neobișnuit sau suspect. Lumina aurie scălda copacii care erau încă pe jumătate acoperiți cu nuanțe de roșu lucios, portocaliu închis și un galben cald. Frunzele căzute se rostogoleau în josul străzii înainte să se oprească pe la colțuri sau în curțile din fața caselor ca valurile unui ocean ce se spărgeau de țărm. Câteva case mai în josul străzii, o familie juca baschet pe aleea lor. Dru putea auzi sunetul înfundat al săriturii mingii și strigăte de genul „Aici sunt!" și „Bună aruncare!"

Ea se uită în cealaltă direcție a străzii.

Jake era fratele cel mai apropiat ca vârstă de ea. Dar chestia asta legată de *apropiere ca vârstă* era probabil discutabilă, deoarece între ea și frații ei erau mai bine de zece ani. Era ca și cum băieții făcuseră parte din Versiunea Întâi a familiei Porter, iar Dru din Versiunea Doi. În versiunea a doua, ea fusese unicul copil. Doar că lucrurile n-au stat tocmai așa, deoarece deși ei erau mult mai mari decât Dru, influența lor fusese puternică.

De când se știa Dru – *din cea mai fragedă pruncie* – voise să țină pasul cu toți trei. Dorise lucrul acesta și nu reușise niciodată.

Bo, Ty și Jake formau propria lor gașcă. Făceau toți parte din aceeași generație. Toți erau bărbați. Băieții familiei Porter. Când erau copii, se luau la trântă, făceau avioane din hârtie și râdeau în întunericul dormitorului lor când trebuiau să adoarmă. Învățaseră să călărească, să înoate și să tragă cu pușca în același timp. Crezuseră în

Moș Crăciun și avuseseră dinți strâmbi, fuseseră certați de părinții lor și descoperiseră bucuria de a se juca în noroi împreună.

Toate astea înainte ca Dru să se nască. Ea, care rămăsese atât de mult în urma lor, nu avusese șansa să experimenteze vreunul dintre aceste lucruri împreună cu ei, deoarece toți erau trecuți bine de vârsta primei copilării atunci când apăruse ea.

Unii copii ca ea, copii surpriză care se născuseră târziu, probabil că se bucurau enorm de afecțiunea părinților. Le plăcea mai mult ca sigur dădăceala și statutul necontestat de „bebeluș". Dar personalitatea lui Dru nu înclina în direcția asta. Dumnezeu o înzestrase cu un simțământ al dreptății, precum și cu o doză, sănătoasă sau nesănătoasă, de competitivitate. Fusese un copil zvăpăiat cu zgârieturi pe brațe și cu o pușcă pe spinare. Tânjise după dreptul de a fi inclusă în societatea fraților ei. Dezavantajul dat de vârstă, înălțime și sexul ei o înfuriaseră întotdeauna.

Pe măsură ce crescuse, însuși faptul că *dorise* să fie inclusă în grupul lor o scoase din sărite. Ce-i păsa lui Dru dacă făcea parte sau nu din trioul fraților ei? Dru era unică. Îi iubea pe frații ei. Dar nu era ca ei și nici nu avea nevoie să fie ca ei.

Și totuși, o mică împunsătură dureroasă cauzată de singurătatea izolării ei de grupul lor își făcuse loc în inima lui Dru. Acum era adult. Perfect independentă. Independentă într-un mod *feroce.* Nu mai era fetița indignată care fusese odată. Nici nu mai era adolescenta rebelă care făcuse tot felul de chestii nebunești, datorită firii ei neliniștite și a dorinței de a atrage atenția fraților ei.

Acum că era adult, Dru nu mai avea nevoie ca cineva să fie de partea ei, nici nu *voia* să aibă nevoie ca cineva să țină cu ea. Nici măcar Bo, Ty și Jake. Nici măcar…

Împunsătura rămase.

Dru se îndepărtă de fereastră și, imitând postura lui Jake, îi întâlni ochii căprui.

Ea și toți cei trei frați ai ei făcuseră serviciul militar în Marină. În cazul lui Dru, al lui Bo și al lui Ty, experiența aceasta îi maturizase și îi întărise. Serviciul militar imprimă în ei încredere de sine, le împboldi curajul și le întări caracterul. Dru, Bo și Ty erau toți mai puternici datorită Marinei. Se întorseseră de acolo nevătămați.

În ce-l privește pe Jake, serviciul său în Marină fusese mai îndelungat și mai complicat. Îi lăsase cicatrici adânci în trup și în psihic.

Dru se afla în primul an la liceu când vehiculul militar în care se deplasase Jake fusese lovit de un dispozitiv artizanal în Irak. Ceilalți trei camarazi care-l însoțiseră în misiunea din acea zi muriseră în accident. Jake se alesese cu un plămân perforat și zgârieturi pe față, coapsă și pe o parte a corpului. El se întorsese acasă în Texas și revenise în familie cu un trup care se vindeca, dar cu un suflet care fusese distrus. Fratele pe care Dru îl știa odată devenise o fire închisă, înverșunată și neliniștită. Diagnosticul? Sindromul stresului posttraumatic.

În primii opt ani după explozie, Jake lucrase ca antrenor de cai, venise la întrunirile de familie atunci când fusese nevoie, o scosese pe Dru din încurcături atunci când era absolut necesar. Jake supraviețuise. Dar nu *trăise* cu adevărat. Din cauza stării lui mentale, îi pricinuise lui Dru mai multe griji decât toți frații ei laolaltă.

Apoi, cu patru ani în urmă, Lyndie își făcu apariția în viața lui întunecată. Fusese un miracol să vadă cum Dumnezeu se folosise de dragostea puternică și de neoprit al lui Jake față de Lyndie ca să-l salveze și să-l răscumpere. Fratele ei revenise la viață.

Chiar zâmbea uneori, în special soției lui. Se simțea din nou bine în propria piele. Ochii lui nu mai aveau acea expresie hăituită. Își găsise pacea.

Totuși, Jake putea să fie încă intimidant atunci când își propunea. Nu-i plăcea să joace teatru de dragul aparențelor.

Dacă Dru ar fi rămas doar cu o singură pungă de doritos Cool Ranch, era sigură că Bo nu s-ar atinge de ea, chiar și dacă l-ar fi costat scump păzirea pungii. Ty, în schimb, dacă i-ar fi încredințat-o ar fi mâncat mare parte din conținutul pungii și i-ar fi înapoiat-o tachinând-o cu zâmbetul pe buze, iar Dru i-ar fi și mulțumit pentru că se înfruptase din ea. Iar Jake s-ar fi strâmbat îndelung la oricine intenționa să i-o fure și, astfel, i-ar fi speriat pe toți.

— Știu ce vrei să-mi spui, zise Dru.

— Ce crezi că vreau să-ți spun?

— O să-mi spui că nu-ți place că l-am adus azi pe Gray cu mine.

Jake se îndreptă de spate.

— Așa este. Credeam că Gray Fowler este urmărit de cineva care ar putea să-l omoare.

— Chiar așa și este. Dar m-am asigurat că nu eram urmăriți când veneam încoace.

— Te-ai gândit că persoana asta poate folosi dispozitive electronice de urmărire?

— N-are cum. Singurul mod prin care ne-ar fi putut urmări până aici ar fi fost cu avionul.

— Atunci de ce te uiți în ambele direcții pe fereastra mea?

Punct ochit, punct lovit.

— Pentru că sunt în timpul serviciului, iar Sutton mă plătește să fiu cât se poate de vigilentă.

Jake își strânse buzele.

— Lyndie locuiește aici, Dru.

— Sunt conștientă de asta.

— Nu vreau să fie în pericol.

Jake vorbea foarte serios. Siguranța soției lui era ceva sfânt pentru el. Nu se negocia. Unii oameni s-ar înarma pentru a-și apăra dreptul la liberă exprimare. Cauza lui Jake era Lyndie. El s-ar înarma de dragul ei fără să stea pe gânduri.

— Nu vreau ca nimeni din familia asta să aibă de suferit, spuse Dru.

— Atunci de ce l-ai adus pe Gray Fowler?

— Nu avea unde să se ducă în altă parte.

Jake se încruntă.

— Dintr-un oarecare motiv, Gray nu are o relație bună cu familia lui.

— Și unul dintre cei mai faimoși bărbați din suprapopulata metropolă Dallas și Fort Worth nu a primit nicio singură invitație la masă de Ziua Recunoștinței?

— Cred că a primit multe invitații, dar s-a hotărât să le refuze. N-am vrut să-l las să stea singur acasă taman într-o astfel de zi.

Urmă o scurtă pauză.

— Nu cumva… lași garda jos în privința lui, nu-i așa?

— Nu.

Poate că Dru cedase – puțin. Dar refuza să creadă că i se întâmplase una ca asta.

— Gray e clientul meu.

Jake nu păru să fie împăcat cu răspunsul ei.

— Aceasta va fi prima și ultima vizită a clientului tău în casa mea. Ne-am înțeles?

— Da.

— Sper din toată inima că nu te îndrăgostești de el, Dru. Trebuie să-ți reamintesc că joacă pentru echipa Mustangs. Ți-i minte eseul pe care l-a înscris împotriva noastră în septembrie? Jocul controversat din al patrulea sfert făcuse ca cei de la Mustangs să câștige în detrimentul celor de la Cowboys.

Coborâră scările.

— Îmi amintesc. Dar putem oare să-i purtăm pică? Gray joacă pentru echipa care îi semnează cecurile.

— Pot să-i port pică? Jake pufni ușor. Da. Cu siguranță că pot.

Dru și Jake se îndreptară în direcții diferite când ajunseră la parter. Unii din membrii familiei erau adunați în jurul mesei din sufragerie, și se delectau cu cafea. Dru îl găsi pe Gray în camera de zi împreună cu restul familiei. Ședea pe canapea, privind-o pe mama lui Lyndie cum încerca să mimeze ceva într-un joc de șarade. Bebelușa Ellerie stătea în poala lui, cu fața la el. Copilul se holba la Gray cu o privire plină de interes în timp ce îi rodea manșeta de la pulover – un pulover de culoarea cărbunelui care probabil că costase o avere.

Se îmblânzise față de Gray? Ei bine, da. Era mult mai tolerantă. Nu avea dreptul să se lase fermecată de el, asta era clar. Însă îi plăcea de el. Îi aprecia etica muncii, franchețea lui, încrederea, simțul umorului. Gray era un bărbat cu o viață de familie disfuncțională și care avea puterea de a ridica măsuța de cafea din fața lui și să o zdrobească de genunchi. Și totuși, ținea în poală un bebeluș și juca șarade.

— Vânt? strigă Gray drept răspuns la teribila pantomimă a mamei lui Lyndie.

Karen dădu din cap și continuă.

— Furtună! țipă Addie. Fetița stătea lângă Gray, aplecată înainte.

Nu. Jucătorii se lansau în presupuneri, tot mai grăbiți.

— T-Rex! Hudson sări în sus și jos. E un T-Rex!

— Un surfer care e doborât de un val? bănui unchiul Danny.

— O franțuzoaică care joacă can-can! insinuă mama lui Dru.

Karen negă vehement. Biata femeie.

— T-Rex!!!

— O doamnă care își caută genele false care i-au căzut? își dădu cu părerea iubita rusoaică a lui Danny.

— E cu siguranță o rafală de vânt, spuse Ty. Stând în spatele canapelei cu o ceașcă de cafea în mână. Care trece peste râul Cooper într-o seară de primăvară.

— *T-Rex!*

— Eleanor Roosevelt? crezu Sadie Jo, cu o mare doză de confuzie.

Dru îl privi pe Gray râzând. Ciudat lucru, era plăcut surprinsă să-l vadă aici, în orașul ei, înconjurată de cei dragi din familia ei. Să fie aici împreună cu el. Dru fu cuprinsă de tandrețe –

Ea luptă împotriva acestui sentiment. Tandrețea ei față de Gray reprezenta un ecou teribil și o amintire amară a modului în care se simțise față de ultimul ei client.

Nu se putea să-și dea întâlniri cu Gray. Era împotriva regulamentului de serviciu. Nu avea voie. Deci, din moment ce nu putea fi nimic între ei, era oare ceva atât de nepotrivit încât să se bucure de un bărbat chipeș care juca șarade cu familia ei?

Nu era nepotrivit. Dar nu era nici înțelept.

E un uragan, *Gray*. Dru își îndreptă atenția înspre el. *Acesta este cuvântul pe care îl mimează mama lui Lyndie*.

Gray se întoarse spre ea ca și cum Dru ar fi rostit cuvintele cu voce tare. Preț de o clipă, îi întâlni privirea și îi zâmbi ușor mâhnit. Simți tăria privirii lui, iar căldura îi inundă trupul.

Îl surprinsese jucând șarade și ținând în poală un bebeluș care îi mesteca îmbrăcămintea. El se aplecă din nou în față.

— Uragan.

— Da!

Mama lui Lyndie râse, bucuroasă de succes. Ea își izbi pumnii în aer, fericită.

— Mulțumesc, Gray!

Oare tocmai îi citise gândurile?

Poate că se apropiaseră deja unul de altul mai mult decât își dăduse seama.

Vai. El nu era în pericol doar din cauza amenințărilor care îi fuseseră aduse. Gray însuși *era* un pericol.

Prima impresie pe care și-o făcuse despre el, din clipa în care se întâlniseră, se dovedea a fi cât se poate de exactă.

Gray provoca numai bătăi de cap. Un încurcă lume întunecat, încăpățânat și periculos.

Capitolul 9

um merg lucrurile între tine și garda ta de corp? îl întrebă Corbin pe Gray trei zile mai târziu.

— Eu și Big Mack ne înțelegem de minune, răspunse Gray, prefăcându-se că nu înțelege aluzia prietenului său.

Nu voia să vorbească cu el despre Dru. În primul rând, subiectul cu siguranță l-ar fi făcut pe Gray să se enerveze pe Corbin. În al doilea rând, voia să se concentreze asupra fotbalului. Stăteau la mese alăturate în sala de antrenamente, exersându-și mușchii înainte să intre pe teren.

Corbin zâmbi.

— Nu-mi pasă cum te înțelegi cu Big Mack. Mă interesează cum merg lucrurile între tine și garda ta de corp care e o femeie atrăgătoare pe nume Dru.

— Ne înțelegem bine.

— O abordezi într-un mod lent, dar sigur, nu-i așa?

— Cu niciun chip nu-mi divulg metodele în fața ta.

Cum era de așteptat, iritarea începuse deja să-l cuprindă. Antrenorul lui Gray se aplecă, apoi îi întinse piciorul, ca să-i încălzească mușchii din șoldul rănit.

— Eu o să-ți spun ce fac, spuse Corbin cu ușurință. Simt că este corect să te informez că nu o abordez încet, dar sigur pe Dru. Am vorbit cu ea la telefon în fiecare zi în ultima săptămână. Noaptea trecută, m-a lăsat în sfârșit să o scot la o cină târzie după ce i se termină tura.

Gray înlemni.

— O, da?

Dru își părăsise tura cu el în favoarea unei întâlniri cu Corbin? O emoție supărătoare, în parte gelozie, în parte o posesivitate pur masculină, îi întunecă inima și mintea.

— Mă apuc de treabă, spuse Corbin. Dacă nu faci o mișcare în curând, o să fie ca-n povestea cu broasca țestoasă și iepurele de câmp.

— Broasca țestoasă l-a întrecut pe iepure. Ai uitat?

Corbin râse.

— Da, așa este. Bine, atunci… o să fie ca și cum Jeff Gordon* ar concura cu un puști pe o trotinetă.

Antrenorul lui Corbin termină de aplicat banda kinesiologică** pe una dintre gleznele atacantului și se apucă de cealaltă.

— Nu mi-ai cerut încă Rolexul. Deci Dru nu te-a sărutat încă, spuse Gray.

Totuși, asta nu însemna că *Corbin* nu o sărutase deja. Doamne, numai simplul gând făcea ca stomacul să i se strângă.

— Ai sărutat-o?

— Aș vrea eu. Războinica nu poate fi cucerită doar cu niște telefoane și o cină. Dar tu știi deja asta.

Gray nu spuse nimic fiindcă îi era teamă de ceea ce i-ar fi putut ieși pe gură. Auzirea numelui de *Războinica*, pe care i-l dăduse Corbin și pe care acesta îl folosea ca poreclă pentru Dru, nu făcu decât să-i sporească frustrarea.

După ce termină exercițiile de relaxare a mușchilor, se așeză pe marginea mesei de masaj și se uită cum antrenorul începu să-i maseze

---

* Jeffery Michael „Jeff" Gordon este un fost șofer profesionist american de curse auto [n. trad.].

** Este o tehnică de bandajare a zonei dureroase fără a limita libertatea de mișcare.

glezna cu o viteză de expert. Inima îi fu cuprinsă de furie, invidie și îngrijorare că amicul lui avea să reușească.

Corbin ghicise corect abordarea lui Gray. Care lăsase lucrurile să decurgă de la sine, fără nicio grabă, clădind mai întâi o prietenie cu ea. Corbin însă putea foarte bine să i-o sufle de sub nas.

Gray o invitase pe Dru la meciul de mâine seară. Inițial îi refuzase invitația, dar după ce insistă reuși și primi acceptul ei. Se considerase învingător deoarece, încă din liceu, folosea aceeași metodă și se dovedise sigură când venea vorba de a cuceri inima unei fete.

Dar și Corbin avea să joace mâine seară în același meci. În vreme ce poziția lui Gray în defensivă era crucială, cea a lui Corbin era mai puțin importantă. Își dorise ca Dru să vină la meci pentru el, dar prezența ei acolo putea fi în avantajul lui Corbin până la urmă.

De ce oare fusese de acord cu pariul ăsta idiot?

Regretă că fusese de acord și, în același timp, știu exact de ce o făcuse. Nu voise să i-o servească pe tavă fără să lupte întâi.

Și Gray încă ținea la chestia asta. De fapt, devenise cât se poate de înverșunat în momentul ăsta.

Dru – Dru *a lui* – nu se putea îndrăgosti cu adevărat de Corbin. Dar imediat se întrebă de ce n-ar avea voie. Corbin nu era numai bogat și faimos. Era o persoană bună și generoasă. Nu avea trecutul zbuciumat al lui Gray. Corbin era mult mai deschis în ce privește relațiile și probabil că ar fi fost un iubit mai bun decât el.

Corbin sări de pe masa lui.

— Încheietura mea e pregătită pentru Rolexul tău.

— Peretele meu e pregătit pentru televizorul tău.

Corbin îl bătu ușor pe umăr, ochii sclipindu-i de umor, apoi se îndreptă spre ieșire.

— Tu ești doar în ofensivă, îl tachină el. Eu sunt atacantul. Femeilor le place cel mai mult de atacanți.

Râsetul lui păru să plutească în încăpere încă mult timp după ce plecă.

Ei bine, se gândi Dru mai târziu în acea zi, în timp ce se uita cu binoclul, *se pare că voi avea nefericita plăcere de a o întâlni pe fosta iubită furioasă a lui Gray.* Kayla Bell.

— Cât de mult o lași să mai stea acolo? întrebă Gray.

— Nu mult. Voiam doar să o observ câteva clipe.

Dru preluase tura de la Big Mack cu o oră și jumătate în urmă. Nu trecură nici douăzeci de minute de când își începu serviciul și Kayla apăsă butonul interfonului montat pe poarta de intrare în casa lui Gray și întrebă dacă poate intra. Dru refuzase. În niciun caz nu îi permitea Kaylei să intre în casă ca să vorbească cu Gray, sau lui Gray să iasă afară la ea. Acum cinci minute, Dru se strecurase în încăperea dotată cu aparatură multimedia de la etaj, unde Gray se juca pe Xbox, să o poată privi pe Kayla prin geamurile camerei. Survolase cu privirea perimetrul exterior al casei prin ferestrele altor două camere. În schimb, de aici avea cea mai bună vedere.

Kayla parcase pe drumul din fața casei. Se hotărâse să-l aștepte afară, în spatele volanului Lexusului SUV, argintiu, aruncând din când în când câte o ocheadă pe geamul din față al mașinii și folosindu-și degetul arătător pentru a căuta ceva în telefon. Nu părea să fie agitată. Dru nu remarcă nicio armă și nici nu purta haine largi care să-i permită să ascundă vreuna.

Lăsă deoparte binoclul și apucă aparatul foto pe care agenții îl păstrau la fața locului. Focaliză imaginea pe Kayla, și făcu poze cu ea și cu mașina ei, apoi se întoarse către Gray.

El stătea întins pe canapeaua din piele, purtând un tricou alb, pantaloni de trening și o șapcă cu cozorocul la spate. Când Dru intrase în tură, îl găsise cu Rashid și Duayne, doi dintre alergătorii de la Mustangs, vorbind nimicuri și râzând în timp ce jucaseră Madden NFL*. După plecarea lor, Gray schimbase jocul, deoarece un Dodge Charger din 1970 apăruse pe ecran. Și părea să aibă aproximativ dimensiunea *Titanicului*.

Dru și Gray aveau să plece în curând ca el să se poată caza la hotelul în care echipa Mustangs petrecea noaptea dinaintea

* Madden NFL este o serie de jocuri video de fotbal american ce reproduc virtual meciurile de NFL [n. trad.].

meciurilor. Jocurile X-box era o parte din ritualul lui de dinaintea plecării și cazării la hotel. Dru observase acest obicei și citise despre el în notițele agenților. Credea că Gray se folosea de X-box pentru a-și ocupa mâinile și pentru a se putea concentra.

Dru se îndreptă spre ușă.

— Te duci în sfârșit să vorbești cu ea? întrebă Gray.

Zgomotul și mișcarea din joc se opriră.

— Îhî.

— Distracție plăcută.

Gray îi zâmbi lui Dru asemeni unui vânzător de bilete care ți-ar ura distracție plăcută într-o casă bântuită.

— Discuția cu fosta ta iubită va fi o adevărată distracție pentru mine, Gray. Exact la asta visam atunci când m-am angajat în domeniul ăsta. Abia aștept.

— Dacă aș avea vreun motiv să cred că este periculoasă, aș merge cu tine. Dar nu ea mă hărțuiește, nu e o amenințare pentru mine.

— Ar putea fi.

— Nu e. E puțin dusă cu pluta. Dar nu acel gen de nebunie care să presupună internarea într-un spital psihiatric.

— Îhmm.

— De asemenea, nu știu dacă ți-am spus, dar voi juca mâine la Monday Night Football* o ocazie unică în tot sezonul.

— Serios? Nu mai spune.

— Și, fie vorba între noi, suntem în dispută pentru playoff**.

— Poftim?!

— Așa că mă bucur să scap de drama Kaylei. Gray își îndreptă degetul mare înspre ecran. Sunt ocupat cu cursele de mașini în Elveția. El îi făcu cu ochiul și își continuă jocul.

Mă bucur să scap de drama Kaylei. Desigur, Dru putea paria că și în trecut, când se confruntase cu drame similare în relațiile lui amoroase, alesese să facă același lucru.

Împreună cu Anthony Sutton îl chestionaseră cu privire la relațiile

---

* ESPN Monday Night Football este o emisiune televizată în direct a jocurilor săptămânale ale Ligii Naționale de Fotbal pe ESPN în Statele Unite [n. trad.].

** Departajare când echipele sunt în fruntea clasamentului.

lui din trecut în acea primă zi la sediul firmei. Cea mai longevivă relație o avuse în vremurile în care Gray fusese la Universitatea A & M din Texas. Timp de zece luni își dăduse întâlniri cu o blondă drăguță și zâmbitoare, pe nume Raelynn – cei de la Sutton se documentaseră bine și descoperiseră poze. Ea crescuse într-un orășel din Oklahoma și acum locuia în Austin împreună cu soțul ei bogat și cei doi copii blonzi, drăguți și zâmbitori.

Șirul scurtelor povești de dragoste ale lui Gray părea să se fi limitat în mare parte la aventuri de o noapte și amiciție. Dru credea că nu era dispus să se implice în măsura în care o cerea o relație adevărată. Ceea ce o făcea să se întrebe de ce. De ce nu voia Gray lucrul acesta?

Dru apăsă mânerul ușii.

— Când te întorci, spuse Gray, ia-te la întrecere cu mine. Vreau să te înving pe traseul de pe deal.

— Poți încerca să te descotorosești de misoginism pentru o clipă? Sunt femeie, dar asta nu înseamnă că nu mă pricep la Xbox. Eu aș fi cea care te-aș anihila, dar asta ar periclita fragila ta stimă de sine în ziua de dinaintea meciului cu cei de la Eagles*.

Dru închise ușa în urma ei.

Trecuseră trei zile de la Ziua Recunoștinței. În timpul ăsta, Gray primise o scrisoare cu scris de mână de la super fanul obsedat Kevin Lee, care trăncănea despre cât de mult îl adora și îi cerea o listă întreagă de suveniruri cu autograf. Și alta din partea hărțuitorului său. Din nou, făcea referire la Dru.

Ieri, recitise informațiile pe care le strânsese când fusese în Bonham, investigându-i pe Mildred Osbourne și pe fiul acesteia, Rich. Cum putea să găsească un indiciu, dacă îl ratase de la început? Nu avea cum, totuși Dru nu putea scăpa de sentimentul supărător că neglijase un anumit detaliu.

Și mai rău era că Gray începuse să-i fie tot mai drag cu fiecare zi care trecea. De fiecare dată când li se întâlneau privirile, pulsul lui Dru o lua razna. Dezvoltase un fel de al șaselea simț când venea vorba de el. Indiferent unde se deplasau în timpul turelor ei, Dru aproape că îi putea *simți* prezența. Dacă, de exemplu, erau acasă, iar ea lucra

* Philadelphia Eagles - echipă de fotbal american [n. trad.].

online la masa din bucătărie, era foarte conștientă de prezența lui Gray în biroul lui.

Sincer vorbind, faptul că era distrasă de aspectul lui fizic nu făcea niciun bine nimănui. Unii oameni aveau beneficii clare la locul de muncă – de pildă, asigurare dentară.

Dru ar fi preferat asigurarea dentară.

Înainte să părăsească casa lui Gray, Dru își verifică de două ori arma și le trimise un mesaj celor de la Sutton Security ca să-i anunțe că Kayla Bell ajunsese la fața locului și că urma să iasă să intervieveze subiectul.

Îndată ce ieși în stradă, Dru se folosi de telefon pentru a face o poză cu numărul de înmatriculare a mașinii Kaylei. Nu strica să se asigure că mașina era înregistrată pe numele ei, verificând la registrul auto. Dru porni aplicația telefonului de înregistrare vocală, apoi îl puse în buzunar.

Când Dru se apropie cam la zece metri distanță de autoturismul Lexus, geamul din dreapta șoferului se lăsă în jos.

— Bună? întrebă Kayla.

— Bună ziua.

Dru veni până la portiera șoferiței, încercând să se obișnuiască cu faptul că până atunci o văzuse numai în poze sau de la distanță.

Kayla o privi iscoditoare, neîncrezătoare și ușor disprețuitoare. Trăsăturile ei aveau un aer ușor exotic și se machiase în stilul lui Jennifer Lopez. Kayla fie folosise placa pentru a-și îndrepta părul lung brunet, fie venea direct de la vreunul dintre acele saloane care ofereau proceduri profesionale de netezire a părului.

— Sunt Dru, prietena lui Gray. Vremea calmă și răcoroasă părea că-și ținea răsuflarea. Îmi cer scuze, dar este ocupat. Nu va ieși afară.

— Serios?

Dru văzu cu colțul ochilor o fetiță dormind într-un scăunel de copii pe bancheta din spate a SUV-ului. Geamurile din spate erau fumurii, ceea ce explica de ce nu putuse să o vadă din casă. Două codițe se zăreau de-o parte și de alta a căpșorului fetiței. Fața îi era ușor ridicată și întoarsă într-o parte, cu gura întredeschisă.

Kayla ieși din mașină. Din interior se auziră în surdină acordurile unei piese de-a lui Katy Perry.

— Ești prietena sau iubita lui Gray? Kayla se sprijini de mașină și își înfipse vârfurile degetelor în buzunarele din față ale pantalonilor ei confortabili.

— Iubita lui.

Statutul lui Dru de iubită falsă se putea dovedi cu adevărat util în această situație. Dacă stârnea furia Kaylei, atunci Dru putea studia mai bine firea femeii.

— De câtă vreme te întâlnești cu el? întrebă Kayla.

— De câteva săptămâni.

Ochii Kaylei se îngustară.

— Ți-a povestit despre mine?

— Da.

— Ce ți-a zis? Că sunt nebună?

Se putea simți tensiunea din vocea ei.

— Cuvintele lui exacte au fost că ești „puțin dusă cu pluta".

Insulta îi răscoli expresia feței.

— Nu sunt nebună. Îl *iubesc.* Dar din moment ce Gray nu știe ce e dragostea, nu poate înțelege. El n-ar ști ce-i iubirea nici dacă l-ar lovi drept în față.

Kayla se uită drept în ochii lui Dru, provocatoare.

Era clar că știa ce presupune o confruntare. Poate că era chiar genul de persoană căreia îi plăceau astfel de lucruri.

— Relația voastră n-o să dureze, o asigură Kayla.

— Bine.

— Eu am fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Gray. Eram minunați împreună. Perfecți.

Încrederea Kaylei era atât de puternică încât se afla doar la un pas distanță de delir.

— Gray m-a dat la o parte când m-am apropiat prea mult de el, continuă ea. Dacă reușești să te apropii de el, o să-ți facă la fel și ție. Te avertizez numai. Așa se va întâmpla.

Cele două se studiară una pe alta. Amândouă bine înfipte pe tocurile lor înalte, având aceeași înălțime și la fel de brunete.

Asemănările erau exterioare. Dar Dru nu dorea să-i semene în interior. Kayla urmărea cu încăpățânare un bărbat care nu o dorea. Era de-a dreptul jalnică. Determinarea de care dădea dovadă i-ar

fi prins bine în alte domenii ale vieții, dar și-o irosea pe Gray Fowler.

— Ești sigură că n-are de gând să iasă? întrebă Kayla înțepată.

— Foarte sigură.

Kayla răsuflă frustrată și se urcă în mașină. Scoase două pachețele de gumă de mestecat Trident cu aromă de mentă.

— Am venit azi fiindcă știu că în curând va merge la hotel. Mâine, în ziua meciului, va face câteva exerciții de întindere, va da câteva ture de alergare pe teren și își va testa crampoanele. Apoi, înainte să alerge prin tunelul de acces în stadion, va mesteca două gume Trident cu aromă de mentă. I le-am adus ca să-i poarte noroc. Kayla își dădu capul într-o parte. Știai despre Trident?

— Nu.

Kayla îi întinse cu aroganță cele două pachețele pe care le ținea în palmă.

— Vrei să i le dai lui Gray din partea mea?

Cu niciun chip. Niciuna din normele de conduită ale agenților de la Sutton Security nu aproba înmânarea unei gume de mestecat, care ar putea fi teoretic otrăvită, clientului pe care îl păzeau, dacă ea venea din partea unui suspect. Dru aruncă gumele în buzunarul de la jachetă.

— Cât timp ați fost împreună, tu și Gray? întrebă ea.

— Două luni și jumătate.

— Și când s-a încheiat relația?

— Cu mai bine de doi ani în urmă.

— Atunci de ce tot îl suni și îi trimiți mesaje și vii până aici ca să-l vezi? o întrebă Dru calmă. Gray și-a refăcut viața.

Amărăciunea cuprinse chipul Kaylei, făcând să pălească frumusețea din trăsăturile ei pudrate cu grijă. Nu răspunse.

— Îi trimiți vreodată scrisori? întrebă Dru.

— De ce aș face-o? Am numărul lui de telefon.

Dru observă limbajul trupului Kaylei. Nu părea că ar fi mințit.

— E vremea să-l lași în pace.

Dru nu întrerupse contactul vizual cu ea nici măcar pentru o clipă. Poate că Kayla Bell era o fire combativă, dar Dru văzuse lupte *adevărate*. Nu se lăsa intimidată de ea.

— Am o fiică împreună cu Gray.

— Nu-i adevărat.

Gray era o persoană publică. Dar asta nu însemna că merita să fie hărțuit, amenințat și îmboldit să devină tăticul unui copil care nu-i al lui.

— Testul de paternitate a dovedit că Gray nu este tatăl copilului tău. Oricât de mult îți dorești sau aștepți să se întâmple una ca asta, n-ai cum schimba adevărul.

Cele două femei se uitară fix una la cealaltă, iar tensiunea plutea în aer. *Vrei să te iei la bătaie cu mine în timp ce fiica ta doarme pe bancheta din spate a mașinii tale? Dacă da, n-o să-ți fie prea bine.*

Kayla intră în mașină și izbi portiera cu forță.

Dru rămase în stradă – cu un pistol sub jachetă și două pachețele de gumă de mestecat în buzunar – și o privi cum pleacă.

Lui Dru începuse să-i placă destul de mult meciurile transmise în Monday Night Football. Totuși, nu participase niciodată la un meci în direct deoarece nu atinsese niciodată nivelul de nebunie financiară necesară pentru a cumpăra bilete.

În cazul meciului din seara asta, Gray îi dăduse un bilet. Locul ei era foarte bine plasat, dar și ciudat. Ciudat deoarece Dru era înconjurată de prietenii și de familiile jucătorilor de la Mustangs. Ea nu făcea parte din cercul de prieteni și nici din familia lui Gray. Nici *nu avea cum* să fie suportera echipei Mustangs.

Spre deosebire de cei din jurul ei, Dru nu se îmbrăcase într-un tricou cu sigla echipei, nu avea suveniruri Mustangs și nici culorile echipei. Având în vedere vremea rece și aspră din seara asta, Dru își pusese ghetele ei marca Dr. Martens, jacheta ei argintie de schi și o șapcă neagră tricotată. Îmbrăcămintea o arăta nepărtinitoare. Și totuși atunci când ofensiva lui Gray era în avantaj pe teren, Dru nu se simți foarte imparțială. Se simți împlinită. Și plină de speranță că el avea să înfrângă apărarea celor de la Eagles. Dar și îngrijorată că Gray și-ar putea frânge gâtul. Și…

Mândră de el.

Pe teren, Gray dădea dovadă de concentrare maximă și intensă. Îi apucă pe boboci de umeri de fiecare dată când se uită în jos la ei, cască la cască, pentru a le da instrucțiuni, pentru a-i felicita sau pentru a-i corecta. Gray se mișcă cu o grație atletică, sigur pe sine. Alteori, se izbea de apărători cu o explozie de ferocitate. Bloca, primea pasele și punea în primejdie linia defensivei.

Gray era întruchiparea poetică a fotbalului. Nimic nu-i putea sta în cale.

Pe măsură cel al treilea sfert se termină, Dru se ridică în picioare împreună cu ceilalți fani pentru a urmări sfârșitul lungii marcări a unui touch-down. Era la a treia încercare și reușise Gray alergă înainte câțiva metri, apoi coti brusc într-o parte, se opri și continuă fuga spre unul dintre atacanți. Corbin îi aruncă mingea. Gray o prinse și se năpusti în linia defensivă ca un camion din ciment. Când trecu de linia de punctaj, luă cu el și apărarea, și pe fundașul celor de la Eagles. Stadionul izbucni într-un ropot de urale.

Dru rânji și acceptă o îmbrățișare de la femeia care stătea lângă ea, mama paznicului de la Mustangs. Femeia purta una dintre acele insigne mari și rotunde pe care se afla o poză cu fiul ei.

Echipa Mustangs marcă punctul în plus, iar ofensiva părăsi terenul. Dru se forță să nu se holbeze la Gray când era pe tușă sub locul ei. Ea nu era responsabilă de protecția lui în timpul meciului, așa că nu avea de ce să se uite doar la el. Mai mult, era ridicol să vină la un meci într-o seară de luni și să nu urmărească fiecare secundă a acțiunii. Și apoi, Gray se uitase după ea mai devreme în tribune până o găsise. Dru nu voia ca el să o surprindă din nou, fixându-l cu privirea, ca și cum ar fi fost în transă, precum erau ceilalți șaptezeci de mii de oameni de pe stadion. Avea deja destui oameni în viața lui care erau fermecați și fascinați de persoana lui.

Dru trebuia să-și păstreze mintea limpede, să dea dovadă de profesionalism și să fie inteligentă.

N-ar trebui să-l fixeze cu privirea. Doar o să arunce o scurtă privire în jos –

Privirile li se întâlniră. Gray stătea în apropierea unei bănci, ținându-și casca într-o mână. Așa cum era moda jucătorilor duri de

fotbal, cu brațele goale, în ciuda – sau tocmai datorită – fierbințelii care îl cuprinse. O mânecă i se ridicase îndeajuns de mult încât Dru putea să-i vadă contururile tatuajului său pe dedesubt. Părul îi era lac de sudoare. Obrajii îi erau îmbujorați. Urme de zgârieturi, inclusiv una roșie care părea să fie de sânge, îi mânjeau tricoul și pantalonii. Stătea în mijlocul unei forfote febrile, uitându-se drept la Dru cu un zâmbet întrebător.

Un dor după Gray care trecea cu mult de limitele unei atracții fizice o cuprinse. Încuviință ușor din cap în direcția lui și îi spuse din priviri: *Te-ai descurcat bine*. Apoi își întoarse atenția asupra meciului.

Gândurile lui Dru se războiră.

Nu, nu era deloc imparțială în ceea ce-l privea pe Gray. Era exasperant. Uimitor! Jenant. Amintiri ale fostului ei client îi reveniră în minte, batjocoritoare. Tocmai ceea ce Dru se hotărâse că *nu* o să se lase să se întâmple – înfiriparea unei legături afective între ea și Gray – se întâmplase oricum.

Ce avea să facă?

O să faci ce ai făcut dintotdeauna. O să te aduni. Refuza să fie una dintre acele femei care erau conduse de sentimente. Să se îndrăgostească de Gray ar fi fost ceva incredibil de stupid din punct de vedere profesional și incredibil de prostesc la nivel personal.

Își aminti cuvintele Kaylei: *El m-a dat la o parte atunci când m-am apropiat prea mult de el. Dacă reușești să te apropii de el, o să-ți facă la fel și ție*. Nu era interesată să devină una din noile sale cuceriri de scurtă durată. I se păru că Kayla avea dreptate. Gray nu se sfia să se descotorosească de iubitele lui. Nici nu părea să aibă vreo problemă în a le înlocui.

Existau literalmente mii de femei pe acest stadion care voiau să-și dea întâlniri cu el și mai multe mii în Dallas, în Fort Worth și în restul țării. Gray cu siguranță n-avea nevoie de o iubită care să-i gătească, sau să-l dădăcească, sau să aibă grijă de casa lui. Nu avea nevoie de una care să-i organizeze programul sau întâlnirile în scop caritabil. Nu avea nevoie de cineva care să se îmbrace cu tricoul lui și să-i țină pumnii din tribuna familiei și prietenilor.

Gray avea nevoie de cineva care să-l păzească și să-i găsească

hărțuitorul. Și Dru era singura calificată să o facă. Ar trebui să se detașeze de el în mintea ei și să-și țină în frâu emoțiile. Era garda lui de corp.

Acesta era și singurul rol de care și Gray Fowler era interesat.

Capitolul 10

Gray privi cum ospătarul așeză pe masa lor un platou cu tort *red velvet**. O lumânare neaprinsă fusese așezată deasupra și cineva scrisese „La mulți ani!“ cu litere cursive din ciocolată pe marginea farfuriei. Lui Ash avea să-i placă la nebunie.

— O. Ospătarul ezită, întinzându-și mâna să ia platoul. Am ratat-o? Ar trebui să mai aștept și să revin mai târziu cu desertul?

— Nu, e în regulă, îi spuse Gray. E la toaletă. O să vină într-o clipă.

— În regulă. De îndată ce o văd că se apropie de masă, voi reveni să aprind lumânarea.

Ospătarul plecă.

Mâine era ziua de naștere a lui Ashley și, ca în fiecare an, Gray o scosese la cină într-un restaurant ales de ea, pentru a sărbători

* Desert tipic american, format din straturi de blat umed de culoare roșie și cremă de brânză. Inițial, culoarea roșie a blatului era obținută din sfeclă, astăzi fiind înlocuită de coloranți alimentari puternic pigmentați.

evenimentul. Din fericire pentru el, Ash nu era singura femeie prezentă la această întâlnire.

Dru stătea de cealaltă parte a mesei, iar lumina lumânărilor îi juca pe gât și pe conturul maxilarului. De fiecare dată când ieșeau împreună, petrecea cea mai mare parte a timpului observând cu atenție împrejurimile. Dar se părea că astă-seară Dru evita în mod intenționat să se uite la el. O fixase cu privirea mai mult decât de obicei, iar Dru fixase cu privirea orice altceva *decât pe el* mai mult decât de obicei.

Ash alesese un restaurant numit Urban Country într-o zonă cu mare încărcătură artistică, renovată recent, care purta numele de Bishop Arts District. Localul servea mâncare pentru cei mai pretențioși gurmanzi ai bucătăriei sud-americane, ceea ce lui Gray i se părea ciudat. Mâncarea de acest fel pe care o mâncase în copilărie nu fusese deloc specială.

Mobilierul restaurantului era modern, dar decorațiunile vechi. Etajere mari din lemn punctau pereții, iar pe ele erau expuse farfurii vechi cu diferite motive în nuanțe roșii și albe. Materialul draperiilor părea din anii 1950. Era cumva un model de cireșe, presărat cu diamante albastre? Era începutul lui decembrie, așa că în foaier fusese pus un brad rustic, lângă bar, iar deasupra fiecărei ferestre atârnau crenguțe verzi.

Nu era tocmai genul de local preferat de Gray. Era mult prea feminin.

— Fii pe fază, îi spuse el lui Dru. Când vine Ash înapoi, își va închide ochii, se va gândi puțin până își va pune o dorință, după care va sufla în lumânare.

Dru îi aruncă o privire.

— O dorință irosită, fiindcă-și va strica bucuria zilei de naștere cu visul de a deveni iubita ta.

— Nu-și dorește așa ceva. E mulțumită să-mi fie menajeră.

— Te înșeli amarnic. Dru își îndreptă atenția înspre partea din față a restaurantului. Ar trebui să-ți dai întâlniri cu ea, Gray. E incredibil de drăguță, iar friptura ei înăbușită e super gustoasă.

— E drăguță și friptura ei înăbușită e super gustoasă, dar nu mă tentează să ies cu Ashley.

— Cum vrei.

Din nou, Dru se uită în altă parte, lui Gray rămânându-i doar să-i observe profilul feței. Frustrant. Nu era obișnuit să fie dat la o parte. Se obișnuise să-și dorească mult mai puțină atenție din partea oamenilor. Nicidecum să tânjească după ea.

După victoria echipei lui din seara zilei de luni, Gray dorise să o întâlnească pe Dru, așa că după meci se grăbise să facă un duș. Știa că următoarele două zile nu lucra și se hotărâse să-i spună la revedere pentru timpul în care va fi liberă. De asemenea… însemnase ceva pentru el să o vadă stând în tribune.

În timpul meciului, gulerul jachetei ei argintii îi înconjurase bărbia, iar pălăria neagră fusese trasă pe ochi. Părul negru și strălucitor îi atârnase peste umeri. Obrajii și vârful nasului i se înroșiseră.

Jucase în sute de meciuri. Dar prezența lui Dru la meciul de luni îi oferise ceva nou. Adăugase un plus de valoare partidei, care și așa era importantă pentru cariera lui. Îi făcuse plăcere să o vadă acolo. Fusese conștient tot timpul că ea se uita la el, iar acest lucru îl motivase.

Când se grăbise să ajungă în zona de parcare a jucătorilor după conferința de presă, Dru plecase. Îl aștepta doar Weston Kinney. Dezamăgirea îl posomorî atât de mult încât fu într-o dispoziție proastă următoarele de două zile. Gray se încruntă în timp ce-și aranjă Rolexul pe încheietură.

Era joi, iar ea revenise la muncă. Se uitase de câteva zeci de ori la ceas în dimineața asta în timp ce participase la întâlnirile cu echipa, urmărind filmul meciului, antrenându-se, ridicând greutăți. Când veni ora două și ea intrase pe tură, Gray își putu da seama imediat că ceva se schimbase. Dru nu mai zâmbea, nu-l mai tachina și nici nu se mai fudulea. Astăzi, se comporta strict profesional.

Gray nu suportă prea bine schimbarea bruscă a lui Dru.

— Ești supărată pe mine?

— Poftim?

În sfârșit îl privi drept în ochi și menținu contactul vizual.

— Dacă ești supărată pe mine, spune-mi deschis. Mă descurc.

— Nu sunt supărată pe tine.

— Atunci de ce mă tratezi cu răceală?

— Nu mă port așa. Îmi fac doar meseria.

— Da, dar ceva s-a schimbat. Se presupune că ești iubita mea, dar abia dacă te-ai uitat la mine de când am intrat în restaurant.

— Sunt mai preocupată să te protejez decât să joc rolul iubitei tale.

— S-au înmulțit amenințările cu moartea în ultima vreme?

— Nu.

— Atunci, relaxează-te. Oamenii din jur se uită la noi mai mult decât de obicei tocmai din cauză că tu *nu* te uiți la mine.

Dru își încreți fruntea, sceptică.

— Speram să te îndrăgostești de mine după ce m-ai văzut jucând. Gray rânji. Acum ar fi ocazia potrivită să te seduc.

Umorul din vocea lui îmblânzi trăsăturile lui Dru. În sfârșit! I se păruse că trecuse un an de când n-o mai zărise zâmbind.

— Femeile sunt disponibile de obicei ca să fie seduse după meciuri?

— Întotdeauna. Deci ce te reține? Îți place fotbalul.

— Sunt fana echipei *Cowboys*.

Gray se sprijini de spătarul scaunului, cu mâinile pe coapse.

— Ești încăpățânată.

El rosti cuvântul răspicat.

— Nu sunt disponibilă pentru seducție. Nu pentru tine, oricum. Și nu fără un inel pe deget.

Un inel pe deget? Pe bune? Singura femeie pe care o cunoștea, aproape la fel de conservatoare, era Ashley.

— Distractivă conversație, spuse Dru. Vine Ashley.

Gray se ridică puțin de pe scaun în timp ce Ash luă loc la masă.

— Ce-i asta? întrebă Ash, ridicându-și degetele aproape de gât.

— Desertul. Îți place tortul red velvet, nu-i așa? întrebă Gray.

— Da. O, e foarte drăguț. Atât de frumos din partea ta. Uau! Arată super. Ashley continuă ca și cum n-ar mai fi servit până atunci un desert de ziua ei la restaurant. Mulțumesc, Gray.

— Vrei să-ți și cântăm? Sunt sigur că Dru ar fi bucuroasă să îți cânte „La mulți ani!“

— Nu, nu. E perfect.

Ospătarul își făcu apariția, aprinse lumânarea cu o brichetă și plecă.

— Prea bine, spuse Ash. E timpul să-mi pun o dorință.

Dru o privi scurt pe Ashley.

— Dacă aș fi în locul tău, mi-aș dori ceva care să merite efortul. Ce zici de o motocicletă.

Menajera lui Gray râse cu poftă.

— O, Doamne, nu.

Se descurca așa de bine cu motocicletele ca peștii cu placa de skateboard.

Dru îl privi resemnată pe Gray.

Ash își ținu ochii închiși destul de mult, apoi suflă în lumânare. Îndepărtă lumânarea de pe tort și arătă cu mâna înspre cele trei furculițe pe care le lăsase ospătarul.

— Serviți-vă.

— Tu prima, spuse Gray. Încercă să surprindă privirea lui Dru, însă fără succes.

Ea alegea întotdeauna mesele de lângă pereți și se așeza întotdeauna pe locul care-i oferea cea mai bună vizibilitate. Gray presupunea că proceda așa astfel încât nimeni să nu se strecoare pe la spatele ei și pentru ca să poată să supraveghea locul mai bine, așa cum făcea acum.

Jacheta ei de motociclistă din piele de un argintiu închis era cu doar câteva nuanțe mai deschisă decât maieul negru pe care îl purta dedesubt. Un lănțișor lung din argint îi atârna în mijlocul cămășii, terminându-se cu un pandantiv bară din același metal. Atenția lui Gray fu distrasă toată seara de acel pandantiv, care era lipit de cămașa lui Dru –

— E absolut delicios, spuse Ash. Uite, Gray. Gustă puțin.

El luă o bucată cu furculița. Blatul nu era deloc uscat, ci avea textura potrivită a tortului red velvet. Glazura din cremă de brânză era fină și dulce.

Ash începu să vorbească despre planurile de ziua ei împreună cu mama ei. Gray asculta pe jumătate, ochii lui fiind ațintiți asupra lui Dru –

Un pocnet surd, urmat de zgomotul sticlei sparte.

Dru reacționă imediat. Sări de pe scaun și se năpusti asupra lui. Ei căzură amândoi. Gray avu doar timp să-și amortizeze căderea cu mâna înainte ca restul greutății sale să fie suportat de umărul și coapsa lui. Dru ateriză peste el. Scaunul lui se prăbuși la pământ.

Fusese cumva un foc de armă? Pocnetul acela putea fi cauzat și de altceva decât de o armă. Explozia unei tobe de eșapament. O petardă. Numai că acele lucruri nu explicau sticla spartă.

— Nu te mișca.

Dru își desprinse picioarele dintr-ale lui și îngenunche în spatele lui. O apucă pe Ashley de încheietură și o trase în jos, sub masă.

Se auzi un nou *pocnet*. Mai multă sticlă spartă. Cineva trăgea cu arma în restaurant. Din cauza lui Gray? Oamenii aceștia – și Dru, și Ash – erau în pericol din cauza… lui? Ideea asta îl lovi precum o piatră în stomac. Oare hărțuitorul lui era cel care trăgea? Ce fel de om și-ar descărca arma într-un restaurant înțesat cu oameni, când Gray era cel pe care-l ura?

Dru îl apucă pe Gray de umăr.

— Ești rănit?

— Nu. *Tu* ești rănită?

— Sunt bine. Dar *tu* sigur ești bine? Stai puțin.

Gray văzu concentrarea din privirea lui Dru, dar nicio urmă de frică în timp ce ochii ei îl cercetau.

— N-am nevoie să mă verific, spuse el. Sunt bine.

Oamenii din restaurant reacționau la o viteză umană normală, murmurând de confuzie și frică.

— Jos, toată lumea! strigă Dru. S-au tras focuri de armă în restaurant. Ascundeți-vă sub mese. Apelați numărul de urgențe.

Oamenii făcură ce li se spusese, mișcându-se panicați.

— O să te mut într-o locație mai sigură, îi spuse Dru lui Gray.

El se ridică într-un genunchi.

— O luăm și pe Ash.

Părul menajerei lui se ridicase aiurea într-o parte. Pielea, deja palidă a lui Ash, se albise de-a dreptul.

— Bine, spuse Dru. Fugi de-a lungul holului, pe acolo, Ashley. Duce la o cameră de serviciu, o bucătărie și apoi la ieșirea din spate. Apleacă-te cât de mult poți și ține-ți capul și umerii în jos, în timp ce alergi. Oprește-te la camera de serviciu. Gray, tu mergi după ea. Bine?

— Nu. Urmeaz-o tu, iar eu vin în spatele tău.

Ochii lui Dru sclipiră de furie.

— Nu, șuieră ea. Dru se întoarse spre Ash înainte ca Gray să se mai certe cu ea.

— *Du-te!*

Ash fugi înspre hol. Urmată de Gray, cu Dru chiar în spatele lui, aproape, punându-se pe sine între el și restaurant. Ash nu se mișca îndeajuns de repede pe tocurile ei ca să țină pasul cu el, așa că Gray o săltă pe sus cu un braț și fugi cu ea pe hol.

Dru împinse ușa de la camera de serviciu. Se aprinse automat lumina, care dădu la iveală o încăpere de mărime medie plină de ustensile de curățat și rafturi cu farfurii extra, fețe de masă și făină.

— Înăuntru, ordonă Dru.

Ashley intră, dar Gray rămase în pragul ușii uitându-se după ea cum mergea spre capătul holului în direcția ieșirii. Scoțându-și arma, deschise ușa din spate a restaurantului. Se lipi de perete, făcându-se astfel o țintă greu de nimerit în timp ce scană parcarea întunecată din spatele clădirii. Doar să o privească era tot ce putea face Gray, nu putea să se ducă după ea și nici să o tragă înapoi.

Îl salvase când se trăsese primul foc de armă. Totul se întâmplase repede. Într-un timp mult mai scurt decât i-ar fi luat să pocnească din degete, Dru îl și scăpase.

Mulți oameni îi spuseseră cât de important era pentru ei. Fanii. Echipa lui. Antrenorii lui. Agentul lui. Asta era prima oară când cineva își pusese pielea la bătaie pentru el. Slujba ei era să-l apere. Dar faptul că pusese acțiunea înaintea vorbelor făcu ca ceva rece și închistat din inima lui să se frângă.

Dru lăsă ca ușa de la ieșire să se închidă și își puse arma pe dedesubtul jachetei în timp ce merse cu pași mari pe hol înspre Gray.

Lui îi păsa de ea. Ținea la ea mai mult decât era înțelept s-o facă.

Gray nu intrase în camera de serviciu așa cum îi poruncise Dru. În schimb, stătea mai mult pe hol. Mai devreme, în cursul zilei, ea verificase restaurantul și alesese camera de serviciu drept încăpere sigură.

Voia ca Gray să stea înăuntrul acelei zone securizate.

Totuși, chipul lui aspru era încordat. Sprâncenele îi erau lăsate în jos, iar ochii verzi îi clocoteau. Toate astea îi spuneau lui Dru că Gray

nu era într-o stare de spirit foarte agreabilă. Părul îi era în dezordine din cauza modului în care îl trăsese la pământ. Una dintre manșetele cămășii lui albastre de afaceri era pe cale să se desfacă, iar materialul era șifonat.

— Intră înăuntru, îi ordonă Dru.

Era un tip masiv, dar nu-i era frică să-l împingă în camera de serviciu.

— Gray. Intră –

Merse până la ea și o sărută.

Dru se forță să depășească șocul. Era un atacator prin preajmă… nu se așteptase la așa ceva… *Ce făcea Gray?*

O săruta.

Tăria lui de a-i ține piept o făcu să se împleticească. Gray o sărută ca un maestru, perfect în toate privințele și cu multă încredere. O făcu să simtă dorința și sentimentele lui dincolo de cuvinte. Tânjirea după Dru. Afecțiunea lui față de ea.

Trupul ei răspunse. Gray mirosea atât de bine și scump –

El *era* scump. Prea scump pentru cariera, ambițiile și independența lui Dru.

Se smulse de lângă el.

Gray o privi, iar pieptul îi fremătă.

— Ce-a fost asta? întrebă Dru.

— Un sărut.

Probabil că sărutul lor durase vreo patru secunde. Dar fiecare dintre aceste secunde se multiplicase și avusese efectul unuia de zece secunde. Dru ar fi trebuit să-i pună capăt după două secunde. Faptul că nu-l oprise, că îi plăcuse la fel de mult ca și lui, o rușina. *Specialist. În protecție. Personală!*

— Intră în camera de serviciu. Dru vorbi încet, punctându-și fiecare cuvânt cu o notă de avertizare.

Ashley scoase capul afară, cu o mână pe ușă și cu cealaltă pe tocul ușii. Rimelul i se prelinsese. Plângea de frică? Ashley făcu tot posibilul să zâmbească. Cu buzele slabe și pe jumătate crispate și cu ochii îngroziți, arăta cu siguranță ca o nebună. Minunat.

Dru îi zorise pe Gray și pe Ashley să intre în camera de serviciu și închise ușa în urma ei.

— Vom mai sta aici câteva minute până vine poliția, spuse Dru. Totul va fi bine.

— Tocmai... s-a tras în noi? întrebă Ashley tremurând toată.

— Da, s-au tras două focuri de armă.

Ashley își puse o mână pe piept în dreptul inimii.

— De ce crezi că e mai bine să stăm aici în loc să ieșim prin spate? întrebă Gray.

Îi era greu să se uite la el fără ca amintirea acelui sărut să nu-i cuprindă toată ființa.

— Nu-mi place ieșirea din spate. Am verificat-o mai devreme în cursul zilei înainte să venim și acum încă o dată. Duce într-o parcare. Dacă o traversăm, suntem expuși pericolului. Nu avem unde să ne ascundem. E posibil ca atacatorul să fi dorit să ne facă s-o luăm prin spate. N-am de gând să-l las să te împuște, Gray.

Ashley scoase un țipăt scurt.

— Aici suntem în siguranță, continuă Dru. N-am mai auzit alte focuri de armă. Totul se liniștește și poliția o să vină în curând.

— Crezi că hărțuitorul meu a făcut asta? întrebă Gray.

— Da. Orice altă ipoteză mi se pare o prea mare coincidență în clipa asta.

— La ce... ? Ashley înghiți convulsiv. Îi reveni acel zâmbet de nebună. La ce grădiniță predai, Dru?

Naivitatea ei, gen Pollyanna, o călca pe nervi pe Dru.

— Nu sunt educatoare. Asta era doar acoperirea mea. Sunt unul dintre agenții executivi de pază ai lui Gray.

— Un... specialist în protecție personală?

— Da. Echipa Mustangs ne-a angajat să-l păzim pe Gray deoarece primea scrisori de amenințare.

Ashley se clătină pe picioare. Gray își încolăci un braț în jurul umerilor ei în același mod în care ar fi luat de umeri un copil și o trase aproape de el.

— Ești în siguranță, Ash. Suntem cu toții bine.

— Îhmm. Sunt bine.

— Sunt antrenată exact pentru genul acesta de situații, o asigură Dru.

— Nu ești iubita lui Gray? întrebă Ashley.

— Nu. Nu sunt. Dar aceasta *este* acoperirea mea. Deci dacă întreabă cineva, aș aprecia mult dacă ai confirma povestea.

— Desigur. Ashley își drese vocea. Ei bine. Mă bucur că am putut servi masa înainte de..ăă… de focurile de armă.

Cuvintele lui Ashley sunară pițigăiat și mult prea siropoase. Cu totul nepotrivit în situația lor. Dacă ar fi avut loc un cutremur, Ashley ar fi stat printre ruine cu praf în păr, zâmbind și vorbind despre cât de drăguț era să poată vedea cerul *prin* tavan.

— Mâncarea a fost gustoasă.

— Vrei să știi ce mă enervează cu adevărat? întrebă Dru.

— Abia aștept să aud, spuse Gray sec.

— N-am luat nicio îmbucătură din tortul red velvet.

Capitolul 11

upă cum estimase, poliția ajunse la scurtă vreme după incident. Toți trei dădură declarații. Dru explică polițiștilor că firma Sutton Security lucra cu detectivul Carlyle de la Departamentul de Poliție din Dallas la o investigație în desfășurare privind amenințările la adresa lui Gray.

Polițiștii încercară să fie atenți la ce le spunea. Chiar încercau asta, dar Dru vedea cât le era de greu să se concentreze. Erau fani NFL și cu toții voiau poze cu Gray și autografe pentru fiii lor. Unul dintre ei chiar aduse o minge de fotbal pentru a primi o semnătură.

În timp ce îl venerau pe clientul ei, Dru se uită peste probele de la fața locului. Una dintre ferestrele cu sticlă incasabilă ale restaurantului avea două găuri de gloanțe, una cu aproape doisprezece centimetri mai jos decât cealaltă. Gloanțele se înfipseseră în peretele din spate al localului cu câțiva centimetri deasupra locului unde stătuseră ei. Dacă atacatorul intenționase să-l împuște pe Gray, atunci își ratase ținta.

Firma Sutton avea să ia legătura cu detectivul Carlyle pentru a culege date balistice cu privire la muniția care fusese folosită în atac odată ce informația era disponibilă. Locul prin care intraseră gloanțele și cel în care ajunseseră cartușele îi oferiseră lui Dru o

idee destul de clară despre unghiul de tragere al acestora. Ceea ce o conduse la identificarea aproximativă a poziției trăgătorului în momentul atacului.

Ashley ședea pe un scaun, strângându-și puloverul în jurul umerilor, iar Gray râdea cu polițiștii adunați la fața locului pe tema victoriei lui la Super Bowl, în timp ce Dru ieși pe ușa din față a restaurantului. Se opri pe trotuarul din fața localului. De jur împrejur erau alei pietonale. Luminile stradale erau de modă veche. Merse până identifică fereastra care fusese lovită, apoi își imagină traiectoria pe care o luaseră gloanțele ca să ajungă acolo. Atacatorul trăsese cu arma într-un unghi ușor descendent, dintr-o poziție aflată la înălțime.

De cealaltă parte a străzii, într-un șir ordonat, fuseseră construite încă din zilele Vestului Sălbatic mai multe magazine. Toate erau folosite. Unele dintre construcții aveau două etaje, altele unul. Dru făcu câteva poze cu telefonul, apoi se îndreptă în spatele șirului de clădiri. Dădu într-o alee, plină cu containere de gunoi. Dru deschise aplicația de lanternă de pe telefon.

Nu aveai cum să ajungi ușor de la nivelul aleii pe acoperișuri, dar n-ar fi fost greu să mergi de-a lungul aleii cu o scară extensibilă, să te urci pe acoperișul unei clădiri cu un singur etaj, apoi să tragi înapoi scara. Dacă ar fi făcut așa, atacatorul ar fi avut tot timpul din lume ca să se uite prin lunetă și să-i privească prin ferestre.

Dru avea să revină aici a doua zi pe lumină pentru a cerceta cu de-amănuntul aleea și acoperișurile. Dacă cel care îi atacase era hărțuitorul lui Gray, iar ea așa bănuia, era destul de sigură că n-avea să găsească nimic. Hărțuitorul nu era un amator. Chiar și așa, avea să se întoarcă.

Ea stătu în mijlocul aleii, încruntându-se la spatele clădirii pe care credea că o folosise atacatorul.

Ce îl motivase pe hărțuitor să treacă de la scrisori la o muncă mult mai murdară și mai riscantă de a căra o armă pe acoperiș și de a trage focuri de armă în direcția lui Gray? Se întâmplase oare ceva, un moment definitoriu, care să incline balanța și să-l facă pe hărțuitor să facă acest pas?

Dacă ținta hărțuitorului ar fi fost pe jumătate la fel de bună ca

ținta lui Dru, ea ar fi acum la morgă alături de Gray, cu o etichetă legată de picioare.

Gândul acesta o cutremură pe Dru.

Când auzise primul foc de armă, teama pentru Gray o străpunsese precum o țeapă. În acele prime secunde după ce îl trăsese la pământ, Dru nu știa dacă fusese rănit. Ea nu-și făcea griji în privința propriei siguranțe. Însă spaima ei legată de el fusese ceva mult mai greu de gestionat.

În primii ei ani la firma Sutton, Dru avusese o grijă strict profesională față de clienții ei. Ceea ce era cât se poate de cuviincios. Apoi fusese desemnată lui Mark. Și acum lui Gray. Dru se implicase emoțional în cazurile ambilor bărbați. Era ceva umilitor și enervant să trebuiască să se străduiască atât de mult să fie obiectivă. Și era de-a dreptul năucitor să fie sărutată de un client.

Acel sărut…

Dru era mulțumită datorită solitudinii aleii și brizei care îi răcorea obrajii. Acel sărut fusese intens. Gray venise drept spre ea și o sărutase. Fără ocolișuri sau cuvinte șoptite. Nu-i ceruse voie și cu siguranță că nu fusese intimidat de ea, așa cum erau majoritatea bărbaților. Pur și simplu… bum. O sărutase.

Dru încă nu-și revenise din șoc. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că avea să fie retrasă din serviciul lui Gray dacă Anthony Sutton afla despre acel sărut.

Dru i-ar fi raportat personal acest lucru lui Anthony și și-ar fi dat demisia imediat dacă ar fi crezut că relația pe care o înfiripase cu Gray îi afecta capacitatea de a-și face treaba.

Dar nu era cazul în situația asta. Chiar credea că se descurca.

Gray o surprinsese cu un scurt sărut. Frenezia momentului îi înfierbântase. El supraviețuise pericolului. Oricum. Nu fusese mare lucru. Dru pusese capăt sărutului repede. Poate nu la fel de rapid pe cât ar fi trebuit, dar totuși… scăpase.

Nu avea de gând să-l mai sărute și nici să înceapă o relație amoroasă cu el. Îi plăcea de el și se simțea atrasă de Gray, dar asta nu însemna că trebuia să-i afecteze calitatea muncii. Dimpotrivă ar putea-o ajuta să se descurce mai bine.

Găsești scuze, Dru. Șuvițe de păr negru îi alunecară pe față. Ea și le

dădu la o parte. Sperase că depășise tendința ei de a-și găsi justificări pentru acțiunile voite. De data asta, dorințele ei aveau să câștige deoarece ea *chiar* dorea să-l prindă pe atacatorul lui Gray. Aceasta era singurul ei țel.

Era o femeie în toată firea. Putea să reziste ispitei.

Mai făcu câteva poze, apoi se întoarse la restaurant.

Din moment ce Dru avea motive să creadă că hărțuitorul lui Gray știuse unde vor fi în seara asta, bănuia că știa și care le erau mașinile. Ea sună la Sutton și ceru ca un angajat să le aducă una dintre mașinile de la firmă. Apoi îi escortă pe Gray și pe Ashley din restaurant până în noul autoturism negru Chevrolet Suburban cu geamuri fumurii. Dru se așeză pe scaunul șoferului, iar angajatul de la Sutton – pe scaunul din dreapta.

— Nu stau de obicei pe bancheta din spate, spuse Gray în timp ce mașina pleca de la restaurant. Mă simt ca un puști de doisprezece ani.

Desigur că trupul lui Gray părea mult mai masiv pe bancheta din spate.

— Șșșt, fotbalistule cu nazuri. Savurează o gustare și joacă-te pe Nintendo DS până când ajungem la destinație.

Dru se asigură ca de obicei că nu erau urmăriți. După ce îl lăsă pe angajat la sediul firmei, o duse pe Ashley acasă la părinții acesteia. Niciunul dintre ei nu voiau ca Ashley să rămână singură peste noapte în apartamentul ei. Era mai bine pentru ea să fie înconjurată de familie care o putea alina după șocul serii și putea să o răsfețe în voie mâine, de ziua ei.

— Mulțumesc că mi-ai făcut cinste cu cina, Gray.

Ashley îi oferi o îmbrățișare de rămas bun, care părea să dureze mai mult decât era necesar pentru un angajat și asistenta lui. Dru simți o umbră inexplicabilă de gelozie.

Când Ashley se dezlipi de Gray, se întoarse spre Dru.

— Mulțumesc că mi-ai salvat viața.

Dru voi să-i spună că era încă în viață pentru că gloanțele fuseseră trase cu câțiva centimetri mai sus de locul pe care stătuse în restaurant. În schimb, conchise:

— Oricând.

Dru ținu direcția nord în timp ce conducea, iar întunericul și tăcerea umplură atmosfera din interiorul mașinii.

— Vreau să conduc, spuse Gray.

— Nu.

— Eu sunt clientul.

— De data asta, nu e mașina ta. Treci peste misoginismul ăsta.

Beculețele de la bordul mașinii erau aprinse. În răstimpuri, un fascicul de lumină pătrundea în interior, când treceau pe lângă stâlpii de iluminat de pe autostradă, apoi dispărea. Amintirea sărutului lor pluti între ei, devenind tot mai copleșitoare cu fiecare milă.

Când Dru trecu de ieșirea care ducea la el acasă, Gray se uită la ea.

— Mergem la mine acasă, spuse ea. Numai în seara asta. Sau poate până mâine seară.

Anunțul ei fu urmat de liniște și uimire.

— Un agent care-și duce clientul acasă nu cred că apare în manualul gărzilor de corp.

— Ai dreptate. Nu e trecut.

— Atunci de ce mă duci acolo?

Povestea cu Mark o făcuse pe Dru să devină foarte protectoare. Nu-și dăduse seama pe deplin cât de protectoare devenise până când gloanțele nu zburară deasupra capului lui Gray. Deci. Asta era.

— Casa mea e într-o zonă retrasă. Sunt sigură că vei fi în siguranță acolo până când ne asigurăm că lucrurile s-au liniștit și avem timp să adunăm mai multe informații despre atacul din seara asta.

— Am putea foarte bine să mergem și la un hotel.

Bineînțeles că ar fi putut. Dar Dru nu voia deloc să-l ducă într-un hotel necunoscut. Ci într-unul unde avea un avantaj. Cunoștea orașul Holley, Texas și își știa proprietatea ca-n palmă, iar cunoașterea însemna putere.

— Nu e nevoie ca amândoi să ne părăsim casele. Weston poate lua orice ai nevoie și să-ți aducă la mine acasă când începe tura lui.

Gray se gândi o clipă, apoi spuse:

— N-ai de gând să mă pui să dorm pe canapeaua ta, nu-i așa? Nu accept așa ceva.

Dru știa ca trupul lui se refăcea în timpul somnului după bătaia

zilnică pe care o încasa. Odihna potrivită era la fel de necesară pentru un atlet precum nutriția.

— Am un dormitor un plus. Mai ai și alte probleme?

— Nu cred că e nevoie să vină Weston. Nu dacă locuința ta este atât de solitară și de sigură precum pretinzi.

— Casa mea e într-o zonă mai retrasă, dar e numai relativ sigură, nu complet sigură. Și oricum mi se termină tura la zece.

Era deja nouă și douăzeci.

— Weston și Mack își vor continua turele ca de obicei.

— Weston e un tip ciudat. S-a gândit cineva că *el* ar putea fi persoana care mă hărțuiește?

— Nu.

Gray plescăi din limbă.

— Ar merita să cercetezi și pista asta. E doar o idee.

Dru nu se putu abține să nu zâmbească. Era adevărat că Weston era puțin ciudat. Cei care lucrau în turele de noapte trebuiau să fie așa. Apelă numărul telefonului lui Weston și i-l înmână.

— Spune-i ce ai nevoie.

Dru îl ascultă în timp ce Gray vorbi cu agentul.

Conducerea unui autoturism în care Gray era pasagerul o făcea pe Dru să devină extrem de conștientă de cât de valoroasă era viața lui. Și, de asemenea, de responsabilitatea ei pentru siguranța lui. Era ca și cum l-ar fi plimbat pe președinte cu mașina. Acum că se gândi la asta, poate că Gray avea nevoie de mai multă protecție decât președintele. Oamenilor le plăcea mai mult de el. Dacă Dru ar fi făcut un accident de mașină cu Gray la bord, America n-ar fi iertat-o niciodată.

Gray termină convorbirea și se foi pe locul lui, sprijinindu-și un umăr voinic de geam. O privea ca și cum și-ar fi dat toată silința să-i citească gândurile, cu o mână relaxată pe spătarul care îi despărțea.

Avea un chip puternic și interesant. O gură serioasă. O bărbie masculină. Trăsăturile lui erau la fel de echilibrate și incoruptibile ca oricare dintre sculpturile de pe Muntele Rushmore.

Gray nu era un tip tânăr. Și nici blând. Era un bărbat care se maturizase grație experienței și efortului și, dacă putea ghici, datorită necazurilor.

— Ai vorbit serios mai devreme, când ai zis că nu ești dispusă să fii sedusă fără un inel pe deget?

— Întotdeauna vorbesc serios.

— Nu ești virgină, nu-i așa?

— Nu.

— Atunci care-i povestea ta?

Dru își cântări opțiunile. Ar fi preferat să-l ignore și să-și păstreze intimitatea. Totuși, Gray îi ceruse să-i spună motivul din spatele principiului „fără relații intime înainte de căsătorie", iar ea nu putea să țină lucrurile ascunse la nesfârșit.

— De la vârsta de șaptesprezece ani până acum un an și jumătate, am încercat orice lucru stupid și nebunesc care se poate testa. Multă vreme am fost îndrăzneață, motivată și provocatoare în cel mai nesăbuit fel. Orice ai fi făcut în viață, eu am reușit performanța să excelez în rău.

— Nu se poate.

— Ba da, dar nu sunt mândră de acea perioadă din viața mea. Când venea vorba de muncă, eram întotdeauna punctuală și munceam din greu, dar de îndată ce terminam orele de serviciu, îmi satisfăceam oricare poftă aveam. Sunt norocoasă că încă trăiesc după toate astea.

— Și?

— A fost distractiv într-un fel.

Era o oarecare doză de plăcere și de adrenalină în a fi rău. Dacă n-ar fi stat așa lucrurile, păcatul n-ar mai fi fost o problemă.

— Totuși, de-a lungul timpului, făceam tâmpenii din ce în ce mai mari ca să obțin aceeași stare de extaz. Și nimic din toate astea… nu mă împlinea cu adevărat. Bănuiesc că știi câte ceva despre asta, nu-i așa? Să cauți fericirea în lucruri precum realizările profesionale și bogăția, numai ca să-ți dai seama că nu te împlinesc?

Expresia lui Gray deveni neîncrezătoare.

— Dru, am o slujbă pentru care aproape orice bărbat ar ucide ca s-o dețină. Nimeni nu este mai împlinit decât mine.

— Vezi să nu.

Dru zâmbi cu fața spre parbrizul mașinii. Gray n-avea decât să zică orice. Dar ea ajunsese să-l cunoască și nu credea o iotă din ce-i spusese.

— Sunt împlinit, insistă Gray.

— Cum zici tu.

— Deci… ce s-a întâmplat cu un an și jumătate în urmă de te-ai schimbat?

Durerea și suferința se mai domoliseră cu trecerea timpului. Dar ele nu dispăruseră niciodată. Dru încă mai experimenta valuri de tristețe din când în când.

— Eram în Mexic, într-o misiune, asigurând paza unui director executiv. A fost răpit.

— E chiar momentul potrivit să-i spui actualului tău client că fostul tău client a fost răpit?

— Tu ai întrebat.

Dru își aminti acea zi fierbinte și prăfuită. Mirosurile îi reveniră în minte. Sunetele. Acea îngrozitoare dejucare.

— Răpitorii erau extrem de profesioniști. Au înfundat ruta pe care i-o cerusem șoferului s-o ia, apoi au blocat strada pe care o aveam drept alternativă. Ne-au prins într-o ambuscadă.

Gray așteptă ca Dru să continue.

— Pe directorul executiv îl chema Mark Hanson, spuse Dru. Sutton mă trimisese ca agent cu un an înainte de atac.

— Ce s-a întâmplat în ambuscadă?

Plămânii lui Dru se încordară.

— Când răpitorii ne-au urmărit mașina, șoferul s-a aruncat la podea. L-am împins jos pe Mark și am deschis focul. Aș fi avut mai multe șanse de succes dacă aș fi avut un agent cu mine sau dacă răpitorii ar fi venit dintr-o singură direcție. Dar eram singură, iar ei au venit din două direcții. Am doborât câțiva dintre ei într-o parte a mașinii, apoi mi-am întors arma în partea cealaltă și am tras mai multe focuri. În timp ce eram întoarsă cu spatele, au deschis portiera și m-au tras afară. M-am luptat. Dar erau mulți. M-au dezarmat și l-au luat pe Mark.

— Mi se pare c-ai făcut tot ce-ai putut. Erai depășită numeric.

Gray o apăra. Era îndeajuns de loial ca să o apere, deși deznodământul acelei zile în Mexic arătă clar eșecul ei.

— Ai fost rănită? întrebă Gray.

— Brațul mi-a fost atins de un glonț în schimbul de focuri. În

lupta din afara mașinii, m-am mișcat ca să blochez o lovitură, iar impactul mi-a frânt tibia. Răpitorii m-au legat de un stâlp, iar ca să mă eliberez mi-am rupt încheietura mâinii. Dar era prea târziu. Plecaseră deja.

Gray rosti câteva cuvinte de furie. Mașina continuă să ruleze cel puțin un kilometru.

— Povestește-mi despre Mark, spuse Gray.

— Avea șaizeci și cinci de ani. Avusese o căsnicie fericită timp de patruzeci de ani, trei copii și șapte nepoți. Era un tip grozav. Extrem de inteligent, dar și extrem de blând. Răbdător. O persoană care întâi te asculta, apoi vorbea. Spre deosebire de *unii oameni*, s-a înțeles foarte bine cu mine și făcea tot ce-i spuneam.

— Ai ținut la el.

— Da. Mi-a fost ca un tată sau ca un unchi preferat.

— Ce fel de muncă presta?

— Era directorul executiv al unei companii de energie nepoluantă.

— Folosești timpul trecut când vorbești despre el. Bănuiesc că răpirea nu s-a încheiat bine pentru Mark.

Dru dădu din cap.

— Răpitorii l-au ținut în viață pentru răscumpărare. Prețul era scandalos, dar compania și familia lui erau dispuși să plătească. Totuși, înainte ca asta să se întâmple, lucrurile s-au înrăutățit. Nu cunoaștem detaliile. Se poate ca Mark să fi încercat să scape. Tot ce știm sigur este că a fost împușcat în spate și a murit departe de casă și de familie.

— Îmi pare rău, spuse Gray.

Dru își strânse buzele. Această tragedie – adevărul dureros, amintirile, sfârșitul nefericit – era mult prea împovărătoare de purtat.

— I-am explicat lui Anthony Sutton cu lux de amănunte tot ce se întâmplase. Dar șoferul stătuse cu fața la podeaua mașinii tot timpul și nu mi-a putut susține afirmațiile. Situația nu arăta bine, faptul că clientul meu fusese răpit, iar eu eram totuși în viață. Toată lumea de la Sutton m-a privit cu suspiciune multă vreme după aceea. Știam că făcusem tot ce-mi stătuse în putință pentru Mark, dar asta mi-a oferit mult prea puțină consolare fiindcă, tot eșuasem. Ai auzit vreodată expresia „vino la Isus“?

— Da.

— Eșecul meu m-a apropiat de Isus. Nu pentru că nu mai văzusem oameni morți înainte. Văzusem în Marină. Moartea îmi era familiară până într-un punct. Dar nu m-am putut împăca cu vina pe care am experimentat-o după ambuscadă. Nici cu furia pe care o resimțeam. Sau, ce era și mai rău, să mă confrunt cu faptul că, atunci când Mark a avut cea mai mare nevoie de mine, nu l-am putut salva. Înainte de întâmplarea asta, mă lăudasem întotdeauna cu abilitățile mele. Dumnezeu S-a folosit de tragedia asta pentru a mă smeri. Pentru a mă aduce la El.

— Nu mi-aș fi închipuit niciodată că mergi la biserică.

— Sunt una mai neortodoxă. Mă duc la întâlnirile bisericii de motocicliști în serile de miercuri împreună cu vecina mea.

— Și atunci când te-ai întors la Isus, ai renunțat la relațiile intime, alcool și toate celelalte lucruri rele? întrebă Gray neîncrezător.

— Ei bine, am păstrat o motocicletă. Dru îi zâmbi strâmb. Dar da, în afară de asta, am scos celelalte lucruri din viața mea. Odată ce am înțeles că fusesem iertată și cât de mare fusese prețul iertării mele, m-am schimbat. Am început să trăiesc ca un om iertat. Dar tu?

— Ce-i cu mine?

— Îți schimbi des partenerele și consumi băutură. Trăiești ca un om neiertat.

— Deodată ai început să vorbești ca o femeie de la biserică.

Mașina părăsi autostrada pe ieșirea spre Holley.

— Mă rog împreună cu ceilalți bărbați creștini înainte de fiecare meci.

Gray vorbi pe tonul unui profesor care încerca să vorbească logic cu un elev exaltat. Ai putea fi tentat să crezi că toți jucătorii de fotbal ar fi temperamentali. Nu și Gray. El își păstra ferocitatea pentru terenul de joc, și chiar și acolo se controla cu extremă precizie.

— Sunt corect cu oamenii. Îmi petrec timpul sprijinind organizații caritabile, precum Grace Street, și îmi donez o bună parte din bani. Am mers la biserică în copilărie. Dar cel mai important lucru, sunt din Texas. Gray îi zâmbi șăgalnic lui Dru. Toți cei din Mullins, Texas, sunt creștini.

— Am crescut în biserică, Gray. Dacă m-ai fi întrebat în timpul celei mai agitate perioade din viața mea dacă eram creștină, ți-aș fi spus că da. Dar conduita mea nu-mi reflecta spusele.

— Mă judeci.

— Nu, spun lucrurilor pe nume, spre deosebire de majoritatea celor pe care-i cunoști, care ar fi de acord cu tine chiar dacă ai susține că cerul e roșu.

Ajunseră la unul dintre puținele semafoare din Holley. Dru se întoarse cu fața către Gray.

— Îmi placi, spuse el. Nu era deloc timid și nici nu-și cerea scuze. Vreau să ieșim împreună.

Pielea lui Dru fu cuprinsă de un fior. Sângele i se înfierbântă. Trupul ei! Trupul o trăda, în ciuda discursului pe care i-l ținuse lui Gray cu privire la modul în care Dumnezeu o salvase și cum viața i se schimbase.

Asta era problema cu ispitele. Dumnezeu nu le îndepărta. Rămâneau acolo – puternice și încă mai trebuia să se lupte cu ele. Dacă le făcea chiar și puțin loc, aveau puterea malefică de a o trage înapoi.

— Nu.

— Te rog?

— Nu.

Trecură câteva secunde, iar Dru avea sentimentul îngrijorător că răspunsul ei îmboldise de fapt firea competitivă a lui Gray. În felul în care un toreador flutura o pelerină roșie în fața unui taur. Era un tip plin de încredere în forțele proprii căruia îi plăceau la nebunie provocările.

— Cel mai drăguț lucru pe care ți-l pot spune este că ești clientul meu. Întâlnirile amoroase dintre agenți și clienți sunt împotriva politicii companiei.

— Și?

— Și chestia asta pentru mine contează.

Gray o privi insistent.

— Te-ai întâlni cu mine dacă n-aș fi clientul tău?

Urmă o pauză.

— Poate. Sau, poate că nu.

— De ce „poate că nu“?

— Ești egoist și misogin și… *Ai o mulțime de calități. Îmi place de tine, deși mi-aș dori să nu-mi placă…* mi-ești antipatic în general și va trebui să-ți pui viața în rânduială cu Dumnezeu înainte să te iau în serios.

— Sunt bine cu Dumnezeu!

Chiar era? Gray o acuzase că îl judecase și așa făcuse. Îl evaluase după comportamentul lui. Cel din trecut. Era posibil ca Gray să fie acum creștin, deși instinctele îi semnalau contrariul.

— Cine a spus că trebuie să începem o relație? întrebă Gray. Nu trebuie să ai gânduri de genul ăsta ca să ieși cu mine la o întâlnire sau două.

Îndoiala o încolți. Nu se gândise prea mult la varianta de a se întâlni cu cineva. Nu avusese de ce. De când se întorsese la Isus, Dru primise multe astfel de invitații. Le refuzase pe toate din cauza lipsei ei de interes.

Cât de „creștin“ trebuia să se dovedească a fi un bărbat ca să-ți poți da întâlniri cu el? Era dispusă să iasă la câteva întâlniri cu cineva dacă nu era sigură de credința lui? Un răspuns negativ părea ridicol. Cum putea Dru să fie sută la sută sigură de credința altcuiva? Mai mult de-atât, era înconjurată de necredincioși la muncă, la poligon, în oraș. Chiar ea fusese necredincioasă nu cu mult timp în urmă. A refuza să iasă la cină cu cineva care părea să fie necredincios i se părea drept exces de zel. Creștinii trebuiau să iasă în lume – altminteri cum își extindea Dumnezeu Împărăția?

Dar întâlnirile amoroase sunt ceva diferit, Dru. Ai fi înhămată la un jug cu cel necredincios și așa mai departe.

Ea nu avea răspunsuri.

— Am încheiat discuția asta ipotetică cu privire la o posibilă întâlnire între noi dacă n-ai fi clientul meu, spuse Dru. Realitatea este că *ești* clientul meu.

— O să am răbdare, Dru. Și într-una din zilele astea o să ieși cu mine la o întâlnire.

Ea flutură o mână.

— Poți să-ți dai întâlniri cu cine vrei, Gray. Te poți întâlni cu una dintre milioanele de femei care ar sări la prima ocazie.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu ele. Te aleg pe tine.

Atmosfera din mașină deveni atât de încărcată de tensiune încât lui Dru i se uscă gâtul. O făcea să-și dorească să strângă în pumni materialul albastru deschis al cămășii lui și să-l aibă lângă ea.

— Scopul meu este să păstrăm distanța profesională dintre noi, nu să o reducem, spuse Dru, ușor răgușită. Nu mai putem să ne sărutăm, precum aseară în hol.

— Ți-a plăcut.

— Nu. Nu mi-a plăcut.

Se lăsă puțin tăcerea după afirmația ei.

— Ești directă, spuse Gray.

— Da.

— Și chiar te mândrești cu asta. Nu-i așa?

— Da.

— Când nu mai spui adevărul, atunci nu mai ești directă, Dru. Asta se cheamă minciună.

Supărată pe Gray și pe ea însăși, Dru strânse din dinți. Avea dreptate. Mințise când spusese că nu-i plăcuse sărutul. Iar el știa asta. Cuvintele ei – *Întotdeauna vorbesc serios* – îi reveniră în minte, tulburând-o.

Gray îi dădea dureri de cap. Dru avea nevoie de o pungă de doritos Cool Ranch.

O camionetă trase în spatele lor și îi claxonă. Dru se uită la semafor. Era verde. Nu știa când se schimbase culoarea cît timp stătuseră pe loc. Acceleră.

— Dacă mă mai săruți, va trebui să-l informez pe Anthony Sutton și nu voi mai lucra la cazul tău.

Așa deci. Credea că asta îl va potoli pe Gray.

Cincisprezece minute mai târziu, Chevroletul Suburban ajunse pe drumul noroios care ducea la cabana ei.

— Ești mai retrasă decât credeam la început, spuse Gray, dacă trăiești atât de departe în inima pădurii.

Dru parcă mașina și împreună se îndreptară spre ușa de la intrare. Ajungea acasă târziu în noapte atunci când lucra, așa că întotdeauna lăsa aprins lampadarul rustic de la ușa din față, precum și o lampă în camera de zi.

— Nu e genul de casă în care mă așteptam să locuiești, spuse Gray. N-ai destul de mult spațiu pentru mașina ta de super eroină.

Dru n-ar fi trebuit să se simtă atât de măgulită de insistența lui Gray cu privire la alter egoul ei de super eroină. Chiar n-ar trebui.

— Țin mașina într-o peșteră subterană super secretă.

Sunetul zgârieturilor făcute de unghiile lui Fi pe lemnul tare ajunse la ei înaintea cățelușei. Dru o scărpină pe gât și sub urechi.

— Ea e Fi.

— Ca în *Semper Fi*?*

— Da.

Cățelușa se duse la Gray, care o mângâie în timp ce aceasta dădu din coadă.

— Arată ca și cum ar avea în jur de treizeci de ani.

— Are unsprezece. Am adoptat-o de la un adăpost pentru animale în perioada de recuperare după fractura de la picior și încheietură. Și-a adus aportul la schimbarea mea.

Dru întinse spre Fi o mână cu palma în sus.

— Una care adoră petrecerile.

Apoi pe cealaltă mână.

— Proprietară de câine.

Lui Dru îi luă cam treizeci de secunde pentru a-i arăta lui Gray camera de zi și bucătăria. Casa nu-i era murdară, dar era într-o dezordine plăcută. Pături, cărți, o sticlă goală de apă și corespondența zăceau de-a valma. Pe podea zări două perechi de pantofi – marca New Balances pentru alergat și pantofii eleganți cu tocuri L.K. Bennett**. Laptopul îi era deschis pe canapea.

La etaj, îi arătă dormitorul ei și baia. Apoi se opriră în pragul celui de-al doilea dormitor.

— Ăsta e al tău.

Gray păși în spațiul strâmt, umplând jumătate din el.

— E cumva un dulap?

---

* O expresie latină care înseamnă „mereu credincios“ sau „mereu loial“. Este deviza Corpului marin al Statelor Unite, scurtată de obicei la Semper Fi [n. trad.].

** L.K.Bennett – brand internațional de modă de lux, cu sediul la Londra, Marea Britanie [n. trad.].

Părea să fie pe punctul de a izbucni în râs.

— E într-adevăr foarte mic. Nepoții și nepoatele mele dorm aici când rămân peste noapte la petrecerile în pijamale.

Patul dublu, cu tăblia rustică din aramă acoperit cu o cuvertură în culorile albastru, roșu și alb, ocupa peretele de vizavi de geam. O mică bibliotecă cu cărți pentru copii și jucării ținea locul unei măsuțe de toaletă. O veioză solitară era așezată deasupra.

— Ei bine, vai cât e ora? Dru se uită la ceasul ei. E zece. Mi-am terminat tura, deci o să-mi scot câinele la plimbare, apoi o să mă închid în camera mea și o să mă ascund de tine. Mă simt ca o profesoară care a trebuit să-și aducă acasă unul dintre elevi.

Ochii lui Gray luciră poznaș.

— Vrei să te joci de-a profesoara?

— N-ai leac.

Capitolul 12

ui Gray i-ar fi plăcut să inspecteze casa lui Dru. Să se uite ce are în congelator și în cămară. Să-i răsfoiască revistele. Să se uite la emisiunile TV pe care ea și le înregistrase ca să știe ce îi place.

Dar a doua zi dimineață după ce făcuse un duș și se îmbrăcase cu pantalonii de trening și cămașa Dri-FIT* pe care Weston i-o adusese aseară, și coborî la parter îl găsi pe Big Mack stând în camera de zi. S-a zis cu distracția.

— Bună, Mack.

— Bună, Gray.

Melodia lui Taylor Swift, „Blank Space," se auzea încetișor din căștile telefonului bodyguardului. Mack își mișca capul și arăta înspre Gray în timp ce cânta: *I've got a blank space, baby, and I'll write your name.***

---

* Echipamentul de tenis Nike este fabricat dintr-un material superior prin tehnologia Dri-FIT. Aceasta consta in insertii in interiorul tesaturii amplasate strategic pentru a absorbi traspiratia corpului si a o evapora, permitand aerului sa circule si sa raceasca organismul [n. trad.].

** „Iubire, am să scriu numele tău aici, în acest spațiu liber al meu." (traducere liberă din engleză) [n. trad.].

— Ai nevoie de consiliere. Gray se întoarse înspre bucătăria lui Dru.

Big Mack se mișcă greoi în spatele lui, aducând și acordurile muzicale cu el.

— Am auzit că ai avut o cină palpitantă aseară.

— Așa a fost. Gray făcu cu mâna înspre cafetiera lui Dru. Ce șanse avem să găsim ce ne trebuie ca să facem cafea?

— *Eighty/Twenty?** Mack se porni din nou să fredoneze, de data asta adăugând și niște mișcări de dans în timp ce îl ajută pe Gray să găsească cafeaua măcinată, filtrul și cănile. *„So it's gona be forever,* fredonă el, *or it's gonna go down in flames...***

Gray reuși totuși să cotrobăie prin dulapurile bucătăriei. Nu erau foarte aprovizionate. Nu se compara deloc cu modul în care Ash se gospodărea. Mâncarea nu era nici organică, nici sănătoasă.

Și apoi, unde era Dru? Voia să o vadă înainte să plece la antrenamente în jumătate de oră.

De îndată ce cafeaua începu să fiarbă în cafetieră, Gray se sprijini cu mâinile de blatul de bucătărie, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei și văzând în mare parte doar siluetele golașe ale copacilor de la începutul lui decembrie. Nu era obișnuit să fie înconjurat de atâta pustietate și singurătate. Era ceva straniu. Și totodată liniștitor.

Casa lui Dru îi amintea de stațiunile de lux a căror locații erau construite pentru oaspeții care căutau puțină intimitate la sfârșit de săptămână. Camera lui multimedia avea mai mulți metri pătrați decât întreaga ei casă. Așa-zisa cameră în care dormise aseară era mai mică decât masa din sufrageria lui.

Chiar și așa, se odihnise bine în patul îngust. Foarte bine. Mult mai bine decât cineva care era obișnuit să doarmă într-un pat king size.

Stătea împreună cu Mack la masa rotundă din bucătărie, ascultându-i ponturile despre apărarea celor din echipa Patriots***

* Optzeci/douăzeci [n. trad.]

** Deci povestea noastră va dura pentru totdeauna sau va pieri în flăcări [n. trad.]

*** New England Patriots - echipă de fotbal american cu sediul în zona Greater Boston [n. trad.].

înainte de meciul din deplasare de mâine din Massachussets, când Dru și Fi intrară în bucătărie.

Gray rămase nemișcat, observând-o cu atenție. Purta adidași de alergat, pantaloni negri de sport și o cămașă subțire Nike cu mâneci lungi de culoare albastru deschis. Nu era machiată. Părul ei negru și strălucitor era prins într-o coadă de cal.

Faptul că era aici și o vedea era ca și cum i s-ar fi divulgat un secret. Până acum, Gray nu o văzuse îmbrăcată altfel decât în hainele de la muncă. Lui îi plăcuse întotdeauna cum arătau femeile îmbrăcate cu haine de sport. Dru, însă?

Doamne, arăta superb.

— Bună dimineața, domnilor.

— 'Neața.

— Se pare că v-ați descurcat cu cafeaua. Vrea cineva micul dejun?

— Sigur, răspunse Gray. Doresc clătite și șuncă. El rânji și așteptă replica ei acidă.

— Fixurile tale cu privire la femei sunt nesfârșite, nu-i așa, Gray? Bluza ei albastră făcu ca ochii să-i pară și mai deschiși la culoare. În primul rând, eu nu gătesc. În al doilea rând, chiar dacă aș găti, n-am ingredientele necesare pentru clătite. Aici nu te trezești cu June Cleaver* în bucătărie, ca la tine acasă.

Mack pufni în râs, distrat ca de obicei de dinamica dintre Gray și Dru.

— Am cereale. Sau Pop-Tarts. Dru așeză cutiile pe masă lângă boluri, linguri și o sticlă cu lapte. Vă puteți servi.

— Cap'n Crunch sau Apple Jacks**? întrebă Gray. Unde sunt cerealele sănătoase, Dru?

— Acasă la tine, răspunse ea. Aceasta e casa mea, iar mie îmi plac cerealele care chiar au un gust bun.

— Cum de te păstrezi atât de slabă? întrebă Mack. Eu numai ce mă uit la o pungă de Cap'n Crunch și mă îngraș cinci kilograme.

---

* Actriță care juca în serialul de televiziune american „Lasă-l pe Beaver". June și soțul ei, Ward, sunt adesea invocați ca model tipic pentru părinții din suburbiile americane în anii '50 [n. trad.].

** Diferite tipuri de cereale [n. trad.].

— Alerg în fiecare zi. Dar în mare parte e vorba de moștenirea genetică. Am un metabolism rapid. Mănânc mult, dar nu se depune.

— Aș vrea și eu să am un metabolism rapid, murmură Mack.

— Aș fi crezut că Războinica bea sucuri verzi din fructe sau mănâncă carbohidrați sănătoși, spuse Gray.

— Cine e Războinica? întrebă Mack.

— Un personaj de benzi desenate pe care eu și Dru îl cunoaștem, răspunse Gray.

— Războinica nu trebuie să-și facă griji cu privire la sucurile verzi din fructe sau la carbohidrații sănătoși, îi răspunse ea. Super eroinele pot mânca tot ce poftesc. Am dat o lege în privința asta în anii '70.

Gray râse.

— Ne vedem mai târziu, doamnelor, spuse Dru, dispărând în spatele casei.

Gray simți o împunsătură dureroasă dată de pierderea ei.

— Unde te duci?

— Să alerg, strigă ea.

Gray se îndreptă spre ușa din spate, unde Dru își punea o bentiță de cap mai călduroasă și un pulover.

— Pot să vin cu tine? O să fie o încălzire bună pentru mine.

— Mack nu poate să țină pasul, iar eu aș prefera să nu alerg cu arma la mine.

— Haide, o rugă Gray. Trebuie să plecăm în curând, așa că o să te însoțesc doar zece minute, apoi o să alerg înapoi aici zece minute. Vreau să văd de ce ești în stare.

— Am viteză.

— Aș fi surprins dacă n-ar fi așa.

Dru îl observă preț de o clipă îndelungată, apoi se duse sus, ghici Gray, să-și ia arma și tocul. El începu să se întindă.

Când Dru se întoarse, porniră într-o alergare ușoară, cu Fi alături. Un pârâu curgea de-a lungul unei văi micuțe pe lângă ei. Gray putea auzi clipocitul apei care curgea peste pietre. Un aer rece le suflă din față.

La început, flexiunea șoldului fu rigidă, dar începu să se încălzească pe cum alerga. Cei doi întețiră pasul treptat. În sfârșit, mobilitatea i se îmbunătățea considerabil.

— Ți-aduci aminte ce mi-ai spus aseară? spuse Gray. Că trăiesc ca și cum aș fi neiertat?

— Da?

— Mă deranjează.

— Te deranjează – vorbele lui Dru ieșiră în reprize în timp ce respirația îi deveni tot mai ritmică – deoarece e adevărat, iar Dumnezeu te convinge de asta.

— Nu-i adevărat. Cred că sunt iertat.

Dru îi aruncă o privire sceptică.

— Chiar. Cred.

— Eu rămân la convingerea mea de aseară. Nu mă pot uita în sufletul tău sau ceva de genul ăsta. Nu sunt psiholog sau preot –

— Poți să mai repeți o dată.

— Conexiunea dintre tine și Dumnezeu e întreruptă.

Dru se înșela amarnic. Era hotărât să-i demonstreze contrariul, dar cum? Când avea să-l cunoască mai bine, avea să-și dea seama. Era creștin. Da, consuma tărie și avea iubite. Dar se comporta exemplar în comparație cu majoritatea tipilor pe care îi cunoștea.

Ea mări pasul. Gray era atlet profesionist. Era mai rapid decât Dru. Dar acolo unde el era greoi, ea era ușoară. Abia dacă atingea pământul în timp ce alerga, iar picioarele ei lungi se mișcau rapid și grațios. Ea își mări ritmul. Cu toate astea Gray rămase lângă ea, deosebit de amuzat, aruncându-i ocheade.

Și-o putea imagina cu ușurință în copilărie, încercând din răsputeri să țină pasul cu frații ei, maxilarul fiindu-i încordat exact în același unghi. Tandrețea pe care el o simțea față de ea era ca o băutură caldă într-o zi rece. Se atașase foarte mult de ea. Îi plăcea spiritul arțăgos, curajul și independența ei încăpățânată. Chiar și spiritul ei competitiv.

Mai târziu în acea dimineață, Dru părăsi poligonul de tragere și parcă în fața magazinului alimentar. Se întinse să ia din torpedou lista de produse pe care le achiziționa cel mai adesea. O folosea întotdeauna pentru a-și aminti ce trebuia să cumpere în timp ce se plimba printre rafturi.

Luă lista care zăcea în spatele actelor mașinii. Și chiar în clipa aceea, își dădu seama ce anume nu îi dăduse pace cu privire la Mildred Osbourne și camioneta ei Ford maronie.

Meg se mișca greoi zilele astea. Ca un tren care trăgea o încărcătură mult prea mare.

Se apropie de padocul din spatele grajdului de iepe de prăsilă de la Whispering Creek, pe jumătate mergând ca o persoană normală, pe jumătate balansându-se ca o femeie însărcinată. O iapă și mânzul ei se aflau în interiorul țarcului împrejmuit, ceea ce era bine. Decembrie nu era sezonul potrivit pentru mânjii nou-născuți ai cailor de curse.

Cu grijă, Meg își așeză un braț pe gardul vopsit în alb și se poziționă pe o parte astfel încât să-i poată vedea mai bine pe cei doi cai.

Amândoi erau negri. O pată albă străbătea fruntea mamei, iar toate cele patru picioare ale ei aveau pete albe. Mânzul era negru ca smoala și foarte tânăr. Picioare fusiforme îi susțineau corpul. Coama și coada aveau părul fin de culoarea piersicii.

Meg zâmbi, văzând cum mânzul stătea la câțiva centimetri depărtare de mama lui. De fiecare dată când iapa făcea câțiva pași pentru a paște iarbă, micuțul mergea alături de ea, iar coastele lor se atingeau.

Trecuseră câteva luni de când Meg vizitase padocul ăsta. Aproape un an, poate? Așa de mult? Da. Atât de mult. Pe vremuri, Meg venea aici mai des. Apoi viața, munca și lucruri mai urgente o ținuseră departe.

Stătuse pentru prima dată în același loc în urmă cu opt ani, la scurt timp după ce moștenise ferma. La vremea respectivă, Meg își jelea tatăl. Atacurile de panică o asaltau, nu voise să preia controlul unei ferme de cai de rasă.

Totuși, ce îi plăcuse întotdeauna la fermă? Mânjii. De prima dată când îi văzuse, Meg îi adorase. Erau frumoși, delicați, nevinovați și o amintire vie a faptului că viața merge mai departe. În fiecare an, un nou început.

Se împrietenise cu Bo chiar în locul acesta. De fapt, odată ce-și dăduse seama că el apărea la gard de fiecare dată când ea venea, continuase să vină *doar* ca să petreacă timp cu Bo. Obișnuia să-i zâmbească în felul lui masculin. Ochii aceia de un cenușiu care o topeau îi calmase în vremea aceea inima ei foarte tulburată și singuratică. Dumnezeu o mângâiase prin intermediul lui Bo.

Se îndrăgostiseră unul de celălalt.

Și datorită acestui fapt, Dumnezeu îi condusese destinul lui Meg într-un mod surprinzător. Ei, căreia îi plăcuse arta și muzeele mult mai mult decât caii și cursele, se hotărâse să păstreze ferma tatălui ei.

Slavă Domnului pentru asta. Ferma era chemarea lui Bo. Era mijlocul prin care Jake și Lyndie își dovedeau abilitățile sclipitoare în ceea ce privea antrenamentul cailor de rasă. Traseele pentru cai pe care le păstraseră aduseseră bucurie familiilor care locuiau la conac. Fără fermă, Silver Leaf n-ar fi avut niciodată șansa de a inspira lumea cu viteza lui uimitoare și cu inima lui curajoasă.

Dumnezeu lucrase într-așa fel încât toate lucrurile se aranjaseră cât se poate de bine.

Meg își închise ochii și-și întoarse fața înspre soarele de iarnă, rugându-L pe Dumnezeu să-i dea aceeași liniște pe care El i-o dăduse odinioară în locul acesta.

Cu douăzeci de minute în urmă, stătuse la biroul ei din clădirea administrativă de la Whispering Creek, recuperând munca rămasă nefăcută din zilele în care lipsise de la Fundația Cole. Simțise o împunsătură puternică și dureroasă în zona pelvină. Inima îi tresărise și aproape că nu mai putuse respira de frică. Meg apelase linia directă care i se dăduse către asistenta dr. Peterson. Femeia, care o cunoștea bine, îi explicase cu seninătate că senzația era normală și că nu avea de ce să-și facă griji.

Banală? Meg încercase să-și vadă mai departe de treabă, dar sfârșise prin a se holba la monitorul computerului în timp ce gândurile i-o luau razna. Se hotărâse să iasă din birou și să conducă mașina până la padocuri.

Își luase haina din lână pentru a nu simți răcoarea zilei. Totuși, fără vânt și cu mult soare, vremea era plăcută – mult mai plăcută – afară. Aerul avea acel iz mușcător al lunii decembrie. Meg putea simți

mirosul lemnului și al frunzelor uscate care se zdrobeau sub pașii ei și un iz fin de pin.

Meg auzi zgomot de pași. Se întoarse și îl văzu pe Bo mergând în direcția ei. Exact ca pe vremuri. Un val de nostalgie o năpădi.

Bo purta același model de jachetă pe care îl preferase întotdeauna. Cu petice pe coate de un maro închis și cu un guler din piele de oaie. Meg îi dăruise jacheta asta cu ocazia zilei lui de naștere. Blugii îi erau uzați, ghetele zgâriate, iar părul lui negru era tuns scurt.

— Cum reușești să faci asta? întrebă Meg.

— Ce anume?

— Să afli că sunt aici.

— Am o rețea de spioni. Bo o sărută ușor în loc de salut. Încolăcindu-și un braț pe după gard, se întoarse cu fața spre ea. Ce te aduce în padocul de iepe pentru prăsilă, doamnă Porter?

Meg ridică din umeri.

— Aveam nevoie de o pauză. Voiam să ies în natură.

Chipul lui îi trăda înțelepciunea de care dădea dovadă.

— De ce aveai nevoie de o pauză?

— Am simțit o durere ciudată care m-a speriat. Asistenta doctoriței Peterson m-a asigurat că totul este în regulă, dar trebuia să mă liniștesc.

Îi putea spune orice și totul lui Bo. Faptul că putea să-i vorbească liber, fără ocolișuri o liniștea foarte mult.

— Bine.

Bo îi luă mâna și o sărută înainte să-și întoarcă atenția înspre iapă și mânz. Mâna lui caldă, încălzindu-i degetele reci. Liniștea prezenței lui o întări.

— E de-abia a doua oară când cei doi au ieșit afară, spuse Bo.

— Cât are mânzul?

— Trei zile. Dar s-a născut cu o lună mai devreme de termen, așa că i-am ținut înăuntru mai mult decât o facem de obicei.

— Arată grozav.

Bo o observă pe Meg cu atenție, așteptând până când privirile li se întâlniră.

— Mânzul s-a născut prematur. Dar și el și iapa sunt foarte bine.

Cu doar aceste două propoziții, Bo rosti o întreagă predică de încurajare. Mânzul se născuse prematur, așa cum probabil aveau să se

nască și bebelușii ei. Dar iapa și mânzul se simțeau grozav, la fel cum Bo era sigur că Meg și bebelușii aveau să se simtă bine. Dumnezeu avusese grijă de acești doi cai chiar și atunci când lucrurile nu au mers conform planului sau orarului. Se puteau baza pe faptul că Dumnezeu avea să aibă grijă și de Meg și de copiii ei.

Meg își încolăci brațul în jurul brațului lui Bo și își puse capul pe umărul lui. Rămaseră așa, admirând frumusețea exemplului din fața lor fără să schimbe o vorbă. Meg și Bo trecuseră prin multe împreună. Comuniunea lor trecea pragul cuvintelor.

Când Meg privi retrospectiv cursul evenimentelor prin care trecuse, putu vedea amprenta credincioșiei lui Dumnezeu în fiecare etapă a vieții.

Rămase orfană de mamă pe când avea doi ani. Dumnezeu însă se îngrijise de ea și i-o dăruise pe Sadie Jo în calitate de dădacă, suporter, îngrijitoare și bunică vitregă.

Primul soț o mințise pe Meg, îi furase încrederea și o părăsise. Dumnezeu fusese alături de ea tot timpul. Îi dăruise un nou început de fiecare dată. O nouă speranță.

Tatăl lui Meg murise când ea avuse douăzeci de ani. Dumnezeu o chemase la Whispering Creek. El îl adusese pe Bo în viața ei. Și tot El îi oferise ceea ce avea să devină pasiunea vieții ei.

Complicațiile sarcinii acesteia aveau puterea de a o îngrozi până în măduva oaselor. Atacurile de panică pe care nu le mai avusese în ultimii ani făceau tot posibilul să revină în forță în viața lui Meg.

Voise să scape de frică și să se încreadă în Dumnezeu. Meg se rugase să-i fie luate temerile. Își purtase familia în rugăciune înaintea Lui în fiecare zi. Dar până acum, Domnul alesese să lucreze așa cum o făcuse după ce prima căsnicie a lui Meg se destrămase. Nu-i îndepărtase îngrijorările. Ci mai degrabă, o sprijinea în mijlocul lor. Câteodată, i se părea că Dumnezeu o susține de un simplu fir de ață.

Ea oftă și îi strânse mâna lui Bo.

— Nu vreau să te rețin dacă ai treabă, șopti ea.

— Tu ești prioritatea mea, Contesă. Pentru tine am tot timpul din lume.

— Ți-a spus Dru că o scot diseară în oraș la un desert?

Cuvintele lui Corbin îl loviră ca un duș rece. Clipi o singură dată.

— Ce-ai spus?

Stătea în fața vestiarului său din sala de antrenamente a echipei Mustangs.

Prietenul lui era la câțiva centimetri distanță. Plin de sine, Corbin își încrucișă brațele.

— Am stabilit întâlnirea de câteva zile. Ne întâlnim diseară în orășelul ei. Holley parcă? Nu ți-a pomenit nimic de ieșirea noastră?

— Nu. Gray se apleca și își legă șiretul de la pantof ca și cum viața lui depindea de asta.

— Îmi miroase a victorie.

Gray se încruntă tare. Își legă șiretul de la celălalt pantof, apoi se ridică ușor în picioare. Era cu doi centimetri mai înalt decât Corbin. Amândoi întâmpinaseră greutăți în copilărie. Amândoi erau cu totul dedicați echipei lor. Aveau interese comune și un simț al umorul aparte.

Gray îl stima mult pe Corbin. Dar în momentul ăsta furia care-l cuprindea și tendința bruscă de a-l pocni nu-i demonstrau loialitatea de prieten.

Corbin îl studie pe-ndelete, iar sprâncenele i se ridicară.

— Dacă îmi rupi ceva, uriașule, nu uita că n-o să mai fiu în stare să-ți arunc mingea. Îi zâmbi timid. Chiar începe să-ți placă de ea, nu-i așa? Ce s-a întâmplat cu părerea ta despre Dru că e prea dură? Prea competitivă? Îți mai aduci aminte ce spuneai?

— M-am răzgândit.

— De obicei nu ești posesiv.

— De obicei, nu.

În trecut, ce-i drept nu fusese. Dar în cazul lui Dru era altă poveste.

— Ce e diferit la ea?

— Este... prietena mea.

Gray își dădu seama că era adevărat. Pentru prima dată în viață, femeia cu care voia să se întâlnească era și prietena lui.

— Ei bine, noroc în amiciția voastră. Să văd dacă o pot convinge pe Războincă să fim mai mult decât prieteni în seara asta.

Corbin îi făcu cu ochiul și se duse la vestiarul său.

Gray rămase nemișcat ca o stâncă, iar în jurul lui activitățile coechipierilor săi erau în toi.

Știa cum aveau să decurgă lucrurile diseară. Oricine îl întâlnea pe Corbin îl idolatriza.

Existau câteva nume sonore pe fiecare listă NFL, dar noul atacant era chiar în capul acelei liste. În calitate de atacant central, Gray aprecia un atacant profesionist. Fără el, indiferent cât de buni erau ceilalți, echipa era sortită eșecului. Corbin Stewart fusese numit Cel Mai Valoros jucător al Super Bowl-ului pe care îl câștigaseră. El deținuse unul dintre cele mai bune locuri în clasamentele atacanților timp de cinci ani la rând. În situații stresante, Corbin era la fel de calm ca suprafața unui lac, era un lider înnăscut și putea arunca o minge prin urechile acului.

Pe de altă parte, atacanții erau puțin mai molâi decât restul, după părerea lui Gray. Dacă unul era eliminat de pe teren, făcea un tărăboi imens. Gray încasa lovituri în fiecare meci.

Gray nu voia ca Dru *a lui* să iasă în oraș și să mănânce desert împreună cu Corbin. Toată lumea avea să i se arunce la picioare, femeile aveau să saliveze după el, iar el avea să-și folosească din plin șarmul personal.

Gelozia împovărătoare îi clocotea în piept, înfierbântându-l cumplit.

Capitolul 13

ru se întoarse la cabana ei în acea după-amiază chiar înainte de a-și începe tura. Era încă destul de departe, când zări mașina Denali a lui Gray și camioneta lui Mack parcate în față.

Chiar și simpla vedere a autoturismului condus de el o umplea de emoție. Jalnic.

După își achită îndatoririle din dimineața asta, se întorsese în zona restaurantului Urban Country. Cu ajutorul unei scări, escaladă zidul din spate al unei clădiri vechi cu un singur etaj care era vizavi de restaurant. Dru găsi urme proaspete de pași în praful de pe acoperiș, într-un loc bătătorit de multe alte tălpi. Presupuse că urmele de pași neatinse erau ale trăgătorului. În timpul investigației, polițiștii le evitaseră cu grijă, călcând numai pe lângă ele.

Dru făcuse poze ale urmelor de pași și le măsură lungimea și lățimea. Pașii păreau să fie de pe talpa șănțuită a unui adidas de bărbat. Talpa avea în jur de douăzeci și cinci de centimetri lungime. Ceea ce însemna mărimea 40.

Lunetistul nu fusese îndeajuns de amabil încât să lase în urmă și alte indicii evidente, așa că Dru îl sunase pe Anthony Sutton, care o

informase că vorbise cu detectivul Carlyle. Pe lângă analiza urmelor de pași, poliția mai cercetase și câteva dintre zonele de dimprejur, căutând amprente, și îi rugase pe proprietarii magazinelor cu camere video să le ofere acces la înregistrări.

Gloanțele erau de șapte milimetri, marca Remington, și se găseau foarte ușor. Muniția nu avea să-i ajute să localizeze atacatorul. Dru credea că lunetistul *era* hărțuitorul lui Gray, așa că nu trăgea speranță să-i descopere identitatea prin intermediul urmelor de pași și al înregistrărilor de pe camerele video. Hărțuitorul era mult prea atent la detalii.

Toată ziua reflectase cu o oarecare neliniște la acele aspecte ale atacului de aseară pe care nu le înțelegea. De ce hărțuitorul nu-și corectase ținta după ce văzuse că primul foc de armă fusese tras prea sus? Dacă persoana asta voia să-l omoare pe Gray, de ce încetase focul după numai două gloanțe?

Ce știa Dru mai exact? Sigilarea unor cuvinte de amenințare într-un plic era un lucru total diferit față de a lua o armă în mână și de a trage țintit înspre o ființă umană. Hărțuitorul lui Gray trecuse de acea barieră aseară, și astfel Gray se afla acum într-un pericol mult mai mare.

Dru îl întrebase pe Sutton dacă îl putea ține pe Gray încă o seară în cabana ei, iar acesta fusese de acord, atâta vreme cât victima atacului era de acord. Nu se gândise cum să-i ceară voie. Avea să-l informeze că va mai rămâne la ea acasă.

O întâmpină mirosul de popcorn atunci când intră în cabană. Gray ședea pe unul dintre scaunele din camera de zi, cu un picior încrucișat pe genunchiul opus, cu ultimul număr din revista *Guns & Ammo* deschisă în poala lui și cu un bol de popcorn pe măsuța de lângă el. Părea complet relaxat, simțindu-se ca la el acasă.

— Bine ai venit acasă, spuse Gray.

— Mulțumesc.

Lui Dru i se părea ceva ireal să-l aibă pe Gray aici, așezat atât de confortabil. Ea se întorcea întotdeauna într-o casă goală. Întotdeauna. Era un gând periculos și ispititor… atât de minunat… să vină acasă și să-l găsească pe el așteptând-o.

— Care mai e treaba, Mack?

— Nu cine știe ce.

Dru îi zâmbi lui Big Mack, care se instalase pe canapeaua ei.

Inevitabil, atenția lui Dru se mută din nou asupra lui Gray. Purta o șapcă cu sigla echipei Mustangs și un hanorac negru cu fermoar în față peste hainele de sport. Părea că făcuse duș de curând și probabil că mirosea ca un bogat.

— Vei mai rămâne aici încă o noapte, îl informă Dru.

— Poftim? Gray se prefăcu scandalizat. Chestia aia căreia îi zici pat are mărimea unui săpun.

— Da. Iar disconfortul tău în calitate de oaspete îmi oferă multă satisfacție.

Mack râse zgomotos.

Dru se duse la bucătărie să caute o sticlă de Cola și să-și găsească echilibrul mintal. Faptul că Gray stătea în cabana ei era deopotrivă cel mai umilitor lucru și cea mai plăcută plăcere pur feminină care o agitase ca bulele de șampanie. Latura ei casnică se bucura să-l aibă în casă.

Stai așa, nu avea o latură casnică? Cum? Dru nu avea o astfel de înclinație spre partea casnică.

Se spălă pe mâini la chiuvetă, încercând să se curețe complet de gândurile ei nepotrivite. Fi îi stătea la picioare.

Un sfat înțelept pentru tine, Fi. Nu te îndrăgosti de jucători de fotbal încrezuți și afemeiați. Orice femeie isteață știe ce prostie ar fi un lucru ca ăsta.

Retrieverul ei se uită la Dru cu o privire întrebătoare.

— Ce mai faci tu, draga mea Fi? Ți-e foame?

Dru îi aruncă doi biscuiți de câini, apoi scoase dopul de la sticla de Cola și bău cafeina dulce și carbogazoasă.

Când reuși să-și revină, Dru se duse cu sticla de Cola în camera de zi. Mack era în picioare și se mișca atât de unduitor de parcă era un șarpe. Pocnea din degete în ritmul cântecului în timp ce vocea lui Miley Cyrus răzbătea din casca care îi atârna din ureche.

— Rămas bun, nefericiților. Mack rânji și merse în pași de dans spre ușa de la intrare. Am șters-o de aici. Ne vedem mâine.

Își luară la revedere.

Ușa se închise în urma lui, lăsându-i pe Dru și pe Gray singuri într-un mediu care deodată păru mai intim.

— Mack e mult mai distractiv decât tine, spuse Gray.

— Dar îți place de mine mai mult oricum.

— Adevărat. Gray mestecă niște popcorn. Ceva nou în legătură cu atacul de aseară?

Dru se așeză pe măsuța de cafea și îi spuse ce aflase.

— Practic, spuse Gray când ea termină, n-au descoperit încă nimic care să ne ajute să identificăm atacatorul.

— Cu excepția posibilului număr de la pantofi.

Dru luă o gură de Cola.

— Ce-mi ascunzi?

Ea îl privi inexpresivă.

— Hai, spune-mi.

— Probabil că nu e nimic important.

— Spune-mi oricum.

Dru își frecă bărbia. Ajunsese să-l cunoască destul de bine, dar era surprinsă de fiecare data când descoperea că și el o înțelese la fel.

— Mi-am dat seama de ceva mai devreme… în legătură cu Mildred Osbourne și camioneta ei maronie.

— Ce anume… ?

— Am deschis torpedoul mașinii mele și înăuntru am dat de actele de înmatriculare ale autoturismului. Ceea ce m-a pus pe gânduri. Mașina e înregistrată pe numele meu, nimic anormal. Sunt necăsătorită și am peste douăzeci de ani. Dar Mildred e măritată și are optzeci de ani. De ce o femeie de vârsta ei ar avea un vehicul înregistrat numai pe numele ei?

— Îmi miroase a misandrinism, Dru.

Buzele lui Gray se arcuiră. Îi servea aceeași acuzație de care Dru îl suspectase.

— Ceea ce ar putea explica motivul pentru care mi-a luat ceva timp până m-am hotărât să investighez de ce numai Mildred e trecută pe actul de proprietate al camionetei. Susțin cu tărie feminismul.

— Nu mai spune, spuse Gray sec.

— L-am verificat deja pe fiul lui Mildred, Rich, deoarece el este singurul care se află în posesia camionetei. Am rugat-o pe Julie, experta tehnică de la Sutton, s-o cerceteze din nou pe Mildred.

— Ar fi bine ca persoana care mă hărțuiește să nu fie o bătrânică, Dru. Țin mult la imaginea mea de superstar NFL imbatabil.

— Poftim?

— Să te am pe tine drept gardă de corp și pe Mildred drept hărțuitoare mi-ar strica imaginea –

— Nu spun că Mildred *este* hărțuitoarea ta, spuse Dru. O să mai aflu câte ceva despre ea. Asta-i tot.

De sub cozorocul șepcii, Gray o observă cu atenție pe Dru. În loc ca ochii lui să pară mai întunecați în umbră așa cum ar fi fost de așteptat, mocneau ca jăraticul încins. În timp ce îl privi, tachinarea din ochii lui începu să pălească. Sobrietatea îi luă locul. De fapt, era ceva mai mult decât austeritate. Era aproape durere.

— Mai stau aici o noapte, spuse Gray.

— Da.

— Cum o să ne ocupăm timpul?

— În după-amiaza asta, ne vom duce în vizită la vecina mea. Augustine mă va altoi bine cu figurinele Precious Moments dacă află că ai fost aici și nu te-am dus să te vadă.

— Ce altceva o să mai facem? Diseară, de exemplu?

Aha. Gray aflase de planurile ei cu Corbin. Asta îl rodea.

— Știi deja ce fac diseară?

— Am auzit un zvon.

— O să ies puțin cu Corbin. Weston va fi aici cu tine, deci n-o să fii singur.

Gray își încordă bărbia. Gura i se întinse într-o linie fermă.

— Ieși la o întâlnire cu prietenul și coechipierul meu și crezi că-mi fac griji dacă Weston va fi aici sau nu ca să-mi țină companie? Ți-am spus aseară că vreau să ieșim în oraș împreună.

— Și eu ți-am spus că nu se poate.

— Dru. Gray o privi serios. Drept în ochi. Nu vreau să ieși la întâlniri cu altcineva decât cu mine.

Firea ei independentă se aprinse ca amnarul cremenea.

— Ești clientul meu. Dru își punctă fiecare cuvânt. N-ai niciun drept să-ți pese de viața mea personală.

— Prea târziu.

Dru se încordă.

— Ca să-ți poți păstra slujba, îi spuse Gray, acum nu putem ieși împreună. N-am nevoie să-mi reamintești. Am priceput.

— Bun.

— Nu vreau să ies cu alte femei. Aș prefera să te aștept pe tine.

— Nu ți-am promis niciodată că o să ieșim împreună de îndată ce nu mai ești clientul meu.

— Iei în considerare ideea de a fi iubita lui Corbin?

— N-am de gând să fug cu el diseară, dacă la asta te gândeai. M-a invitat la un desert, iar eu i-am spus că o să vin. Nu-i mare lucru.

— Ți-a cerut să ieșiți la o întâlnire, Dru. Și tu ai spus „da" la o întâlnire.

— L-ai văzut pe Corbin? E chipeș, drăguț și de succes. Aș putea nimeri mai rău.

Trupul lui Gray se încordă de enervare.

— *Eu* sunt chipeș, drăguț și de succes.

— Nu ești chiar atât de drăguț. Drept vorbind, *drăguț* nu era chiar în capul listei ei de calități dezirabile. Drăguț era aproape sinonim cu supus.

O venă se încordă în gâtul lui Gray.

— Și cum rămâne cu povestea că ar trebui să te dai drept iubita mea?

— Mergem la un restaurant micuț din centrul orașului Holley. Nimeni de acolo n-o să mă recunoască.

Gray se ridică în picioare. Un tip masiv, puternic și furios de 1.93 metri.

— Îți dai seama că Corbin nu este ușă de biserică, da? S-a împăcat el cu Dumnezeu? Sau chestia asta e valabilă numai în cazul meu?

Au! O întrebare corectă. Dru se ridică în picioare.

— Cred că cuvintele mele exacte au fost că tu ar trebui să te împaci cu Dumnezeu înainte ca eu să te iau în serios. Nu-l iau pe Corbin în serios. Am vorbit cu el la telefon și mergem la un restaurant. Până acum, doar ne împrietenim.

Poate că era ceva greșit, dar Dru nu-și făcuse deloc griji în privința vieții spirituale a lui Corbin și nici nu se gândise să-i pună întrebări pe tema asta. Cu Gray era ceva diferit. Se implicase emoțional. Ajunsese

să-l cunoască. Îi păsa de el, de aceea îl dojenise. Îl evalua pe Gray după un standard diferit.

— Poți să fii sigură, îi spuse el cu o voce joasă, că vrea mai mult decât prietenia ta.

— E doar un desert, Gray.

— Nu vreau să te duci, îi spuse el răspicat.

Dru avea o viață întreagă de practică atunci când venea vorba să se țină tare pe poziții și să mențină contactul vizual cu frații ei care o depășeau ca vârstă și mărime. Nu se lăsă intimidată de el.

— Mă duc.

Luase în vizită la vecina ei un bărbat pe care era furioasă – și care îi împărtășea starea – și se dovedise că nu fusese cea mai bună idee.

Dru, Gray, Augustine, plus două boluri de salată englezească cu mazăre, stăteau la masa din sufrageria lui Augustine, o masă care fusese lustruită într-atât de mult încât semăna cu un patinoar din mahon. Vecina lui Dru petrecu primele douăzeci de minute ridicându-l în slăvi pe Gray și reamintind toate motivele pentru care avea o așa de mare slăbiciune față de jucătorii de fotbal. În tot timpul ăsta, o mânie palpabilă plutea între Dru și Gray, deși amândoi se străduiau să-i arate bunăvoință femeii.

Bietei Augustine îi căzu cu tronc Gray, așa cum cad merele dintr-un copac, cu ajutorul trăsăturilor lui chipeșe, faima și naturalețea în conversație. Faptul că Gray îi mâncase și ultima îmbucătură din salata ei de mazăre și că o complimentase pe tema asta nu o făcea pe Augustine decât să-l îndrăgească și mai mult.

Ticălosul.

O figurină Precious Moments cu un copil care ținea o floare în mână o fixă cu privirea pe Dru dezaprobator, ca și cum fetița din porțelan i-ar fi citit gândurile acre.

— Fostul meu soț, Roy, era un mare fan al fotbalului. Colecționa semnăturile jucătorilor și tot felul de suveniruri și, dacă era vreun meci de fotbal la televizor, atunci se instala pe canapea și se uita.

Gray încuviință din cap.

— Roy m-a părăsit acum douăzeci de ani. Mâna bolnavă de artrită a lui Augustine îndepărtă o scamă de pe masa ei. Nu l-am mai văzut de atunci. Până de curând, nici nu voiam să-l mai văd. Dar m-am răzgândit. Mi-ar plăcea să mai dau ochii cu el o singură dată. Numai o dată. Nu cred că o să pot dormi cum trebuie până nu-i spun exact ce cred despre el. Deci eu și fiii mei l-am căutat. N-am avut noroc.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Gray.

— Roy nu vrea să fie găsit. În spatele ochelarilor, ochii lui Augustine se îngustară încet, apoi se rotunjiră. Mă întreb dacă... ce grozav ar fi. Poate că Roy ar ieși din ascunzătoare pentru un eveniment la care ar ști că tu vei fi acolo.

— Augustine, o avertiză Dru. Nu voia ca vecina ei să-i ceară favoruri. Oamenii urmăreau în mod constant să obțină anumite lucruri de la el.

— E în ordine. Gray nu se uită la Dru.

— Vei participa la vreun eveniment în lunile următoare? îl întrebă Augustine.

— O organizație caritabilă numită Grace Street găzduiește Winter Family Fun Day în fiecare an, în luna februarie. Voi merge acolo.

— Nu mai spune! Augustine părea că trăiește un episod de moarte clinică, așa cum unii oameni au parte și relatează despre ea, în care ar fi murit, ar fi ajuns în rai și s-ar fi întors pe pământ ca să spună ce a văzut acolo. Te superi dacă îmi scrii detaliile?

— Deloc. Cu mare plăcere.

— Vei participa la evenimentul ăsta numai dacă îți descoperim hărțuitorul până atunci, îi reaminti Dru.

— Dacă nu-l găsim până atunci, mă sinucid.

Dru se duse după un carnețel și un pix astfel încât Augustine să nu fie nevoită să se ridice.

— Cum îți petreci timpul în afara sezonului, Gray? întrebă Augustine.

— Cu fizioterapie. Mă antrenez la sală. În primăvara trecută am călătorit în Australia.

— Australia! Am făcut scufundări la Marea Barieră de Corali.

Dru strecură pixul și carnețelul aproape de cotul lui Gray, apoi se sprijini cu șoldul de masa din sufragerie în timp ce el notă informațiile cu privire la eveniment.

— Am înotat alături de meduze și de peștii de piatră, continuă Augustine. Ai făcut scufundări la Marea Barieră de Corali?

— Da.

— Tot atunci, am mers într-un safari la bordul unei bărci cu motor și am făcut un tur prin Snowy Mountains*, călare, timp de trei nopți.

— Uau!

— Ce părere ai, Dru? Bătrâna se întoarse plină de speranță înspre Dru. Ar trebui să organizez o excursie pentru noi două în Down Under? ** Am putea sta la pândă să vedem unele dintre cele mai mortale animale.

— Sigur, Augustine. Oricând.

Dar mai întâi ne vom întoarce în timp ca să-ți recapeți trupul pe care l-ai avut odată.

— Știai că Dru mă duce la biserică în fiecare săptămână? îl întrebă Augustine pe Gray.

— Nu-i nevoie să te lauzi cu mine, îi spuse Dru.

— Mă vizitează și îmi ține companie. Îmi scoate gunoiul afară. Mm! O iubesc pe Dru.

Gray se uită în ochii lui Augustine. Se vedea aversiunea lui față de Dru.

— Dru este cea mai interesantă și cea mai frustrantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

Dru inspiră și își împinse limba într-o parte a gurii. Pe bune? Gray discuta asta cu Augustine?

Femeia clipi de două ori, iar ochii i se făcură ca de bufniță.

— De ce zici că Dru e frustrantă?

— Deoarece știe că vreau s-o scot la o întâlnire și chiar îi place de mine. Dar în schimb în seara asta iese în oraș cu prietenul meu cel mai bun.

---

* Lanțul muntos cel mai înalt din Australia ce cuprinde masivul Mount Kosciuszko din Parcul Național Kosciuszko [n. trad.].

** Oraș situat în regiunea Northern Rivers din New South Wales, Australia, în Tweed Shire [n. trad.].

Augustine fluieră.

— Ei bine, asta explică totul! Aerul de aici e așa de plin de scântei că ar porni bateria moartă de la mașină. Ea se uită de la unul la altul cu chipul ei blând și înțelept. Știți ce cred eu?

— Că Gray o să mă facă să mă apuc de băutură? întrebă Dru.

— Că sunteți perfecți unul pentru celălalt, declară Augustine.

Dru petrecu trei sferturi de ceas pregătindu-se pentru întâlnire. Gray știa asta deoarece, în timp ce ea se pregătea, el stătea la parter singur, uitându-se la un meci de baschet al echipei Mavericks.* Weston ajunsese cu câteva minute în urmă, dar numai ce ieșise din nou afară, probabil ca să supravegheze zona cufundată în întuneric.

Gray pleca mâine, pentru că duminică avea un meci împotriva celor de la Patriots. Competițiile la nivel național erau solicitante. Gray prefera să-și păstreze mintea relaxată în zilele de dinaintea meciurilor. De fapt, era modul în care își trăia viața în afara terenului de joc: relaxat.

Și totuși, iată-l aici, stând într-o cabană din nordul Texasului în mijlocul pustietății, gata să-și roadă unghiile de ciudă.

Fotbalul conta cel mai mult pentru el. Fusese prioritatea lui numărul unu încă de când era în clasa a zecea.

De ce se dădea de ceasul morții din cauza unei femei?

Când Gray auzi pașii lui Dru pe scări, privirea lui se îndreptă într-acolo. Era îmbrăcată cu un pulover, blugi și cizme. Își luă o haină din piele, îl privi în ochi mai puțin de o fracțiune de secundă, apoi ieși pe ușă.

— E pe jumătate beat, îi spuse Weston când ea se întoarse la cabană cu o jumătate de oră după miezul nopții.

---

* Dallas Mavericks este o echipă profesionistă de baschet din Dallas, Texas, SUA [n. trad.].

Beat?

Dru se uită la Weston ca și cum i-ar fi vorbit într-o limbă străină. Gray se abținea de obicei și nu se lăsa ademenit de alcool ca să nu-i afecteze în vreun fel prestanța pe terenul de joc. Zborul spre Massachussets era programat pe dimineață și echipa urma să joace duminică. Administrația echipei Mustangs și sute de mii de fani se bazau pe el că avea să fie la înălțime.

Weston ședea pe canapeaua ei cu picioarele încrucișate. Părul blond și lins al tipului în vârstă de douăzeci și nouă de ani era atât de deschis la culoare încât aproape că se potrivea cu tenul lui. Constituția lui vânjoasă și îmbrăcămintea la modă îți dădeau impresia că era inofensiv. Dacă-l urmăreai bine, observai cât de atent era, ceea ce te făcea să crezi că se petrecea ceva în spatele comportamentului lui atât de liniștit. Și, în final, îți dădeai seama că era absolut de temut.

În seara asta, Weston arăta la fel de netulburat ca întotdeauna în cămașa lui în carouri și cu blugii mulați, maro. O carte despre istoria lui Constantin cel Mare stătea deschisă cu coperta în sus pe canapea lângă el.

— Unde este Gray? întrebă Dru.

— Sus, în camera de oaspeți.

— Unde a găsit băutură?

— În cămara ta.

Dru tresări.

— Am uitat că mai aveam.

Când ea se lăsase de băut, pusese sticlele pe care le avea pe raftul de sus din cămara ei ca să nu le mai vadă și să nu se mai gândească la ele. Ar fi trebuit să le golească conținutul la chiuvetă.

Scoțându-și haina, Dru se lăsă pe un scaun. Fi își făcu apariția, iar ea îi frecă capul și urechile cățelușei.

— Cu vreo oră în urmă, spuse Weston, Gray a vrut să se suie în mașină și să plece. Dar își lăsase cheile pe măsuță, iar eu i le luasem de îndată ce începuse să bea. N-a fost prea bucuros.

— Sunt convinsă.

— Gray e de obicei un tip înțelegător. Weston o cântări pe Dru din priviri. Ai ideea ce l-a stârnit așa în seara asta?

Dru se hotărî să-i evite întrebarea.

— Crezi că e înțelegător fiindcă doarme aproape tot timpul când e tura ta, Weston.

Ea se ridică în picioare, sperând să afișeze un zâmbet relaxat. De fapt, conștiința îi șoptea că avea și ea partea ei de vină. Putea să-și fi planificat altă dată întâlnirea cu Corbin. Când Gray îi spusese că nu voia să plece în seara asta, firea ei încăpățânată se răzvrătise. Pusese piciorul în prag. Discreția nu fusese niciodată punctul ei forte.

— Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Noapte bună.

La etaj, ușa dormitorului gol se deschise. Fi țopăi în spatele ei, apoi merse tiptil în dormitorul lui Dru, așteptând fără îndoială să fie ridicată pe saltea.

Dru se opri în pragul ușii. Înăuntru, veioza nu fusese aprinsă. Lumina difuză de pe scări ajungea în cameră, dând la iveală silueta înaltă și bine făcută a lui Gray, care stătea la fereastră în umbră, uitându-se afară. Își îngropase mâinile în buzunarele puloverului său.

— Te-ai distrat? întrebă Gray fără să se miște. Rotunjise consoanele. În loc să le pronunțe destul de abrupt, le rostise peltic. Dar nu se bâlbâia și nici nu se clătina pe picioare. Se pare că Weston avusese dreptate. Gray era pe jumătate beat.

— Da, m-am distrat.

Dru și Corbin serviseră prăjitură lava cake și un cappucino. Ce fusese atât de rău în asta?

Dru își strânse buzele și se întrebă cât de mult alcool consumase Gray. Ea nu mai pusese strop de băutură în gură de multă vreme încât dacă ar lua un pic cu siguranță s-ar cherchelі. Era nevoie numai de un pahar plin ca s-o amețească. Dar Gray? Probabil că băuse o găleată.

Ea se abținu să-i țină morală. Dru nu putea face așa ceva din același motiv pentru care Weston nu-l putuse împiedica să bea. Clienții firmei Sutton aveau vicii. Agenții nu aveau niciun drept să-i judece sau să-i controleze. Rolul lor era de a le oferi protecție.

— Te-ai îndrăgostit de el? întrebă Gray.

— Eu și Corbin suntem doar prieteni.

El încă nu se întoarse cu fața înspre ea, așa că Dru se duse lângă el. Cei doi se uitară pe fereastră la priveliștea de dincolo de geam. Luminile casei colorau în nuanțe de gri vârfurile copacilor. O lună

în creștere atârna pe cerul rece al nopții ca un dirijor înconjurat de o orchestră de stele.

Corbin nu-i trezea lui Dru niciun fel de fior. Chiar era ciudat că nu simțea nimic. El avea puterea de a cuceri o femeie. Dar ea nu experimenta acea atracție mistică pe care o simțea față de Gray.

Însă, bărbatul de lângă ea? O dorință copleșitoare o îmboldea în prezența lui. Emoțional. Fizic. Legătura aceasta devenea tot mai puternică și mai insistentă cu fiecare secundă care trecea.

Dru nu era o femeie obișnuită care să-și piardă controlul de sine. Ea nu voia să-l dorească pe Gray Fowler. Totuși, era prea târziu pentru a mai schimba ceva.

— Cred că te-ai bosumflat destul, nu crezi? întrebă Dru blând. Nu ești atât de gelos pe cât ești de *competitiv*. Nu mă dorești, de fapt, ci doar nu vrei să fiu a lui Corbin.

— Te înșeli amarnic.

Gray se întoarse, iar Dru știu că el își îndreptase privirea asupra ei.

Ea se uită în sus la el, iar contactul lor fizic dădu naștere unei unde de șoc.

— Cred... zise Gray cu o voce atrăgătoare, leneșă și ușor neclară.

— Da?

— Că te iubesc.

Dru rămase cu gura căscată. Cuvintele lui alunecară lin în inima ei, și-i produseră o undă caldă de plăcere.

— N-ai voie să-i spui unei femei că o iubești când ești beat.

— Faptul că te iubesc nu-mi va face tare mult bine, nu-i așa?

Dru făcu câțiva pași înspre ușă.

— E târziu, și ai un avion de prins mâine. Trebuie să te odihnești și să fii cumpătat. Treci în pat, fotbalistule.

— Vrei să mi te alături?

— Știi deja că nu.

Gray se întinse pe patul dublu, care era amuzant de mic pentru dimensiunile lui. Se așeză cu spatele pe perne. Își băgă din nou mâinile în buzunarele de la pulover. Și își încrucișă picioarele goale. Gray o studie cu atenție pe Dru, cu un amestec de animozitate și vulnerabilitate, iar Dru fu speriată rău – o speria *tare mult* – cât de mult se atașase de el.

— Am ajuns unde sunt astăzi datorită faptului că sunt un tip hotărât, spuse Gray.

— Nu mă îndoiesc de asta.

— Sunt la fel de – gura lui Gray se împiedică – de hotărât în ceea ce te privește, Dru.

— Culcă-te, atacant beat.

— O să ajungi să mă iubești, spuse Gray.

Dru închise ușa în urma ei, cu inima bătându-i cu putere. Se agăță cu putere de ultima fărâmă de imparțialitate pe care o avea față de el, deoarece, dacă o pierdea și pe asta, ar fi trebuit să se retragă din funcția ei ca pază de corp. Poate că ar trebui *să se retragă* –

Nu! Dru nu găsise încă persoana care îl hărțuia pe Gray.

O să ajungi să mă iubești, îi spusese el.

O, Doamne, se rugă Dru, trebuind să se sprijine. Era îngrozită de faptul că Gray ar putea avea dreptate.

Capitolul 14

ei de la Mustangs pierdură meciul. Gray dădu vina pe Dru. Orice se petrecuse în tinerețea lui în cadrul familiei lui disfuncționale, indiferent de rănile pe care le purtase sau cât de mult îl duruse trupul, dincolo de îngrijorările din viața personală, Gray fusese întotdeauna în stare să se concentreze numai pe fotbal în timp ce se afla pe teren.

Gray își dădu scaunul pe spate în avion. Era duminică seara, împreună cu restul echipei zburau spre casă în Dallas, pe un cer care se întuneca de la portocaliul deschis al apusului de soare la cenușiul nopții. Muzica reggae se auzea încet din căștile lui. Gray încercă să se lase pătruns de muzică, să se calmeze.

Nu reuși.

Bineînțeles că vremea fusese incredibil de rece în Massachussets. Ninsese pe toată durata meciului. Terenul devenise noroios, iar mingea le scăpase printre degete. Loviturile erau întotdeauna mai dureroase la temperaturi scăzute, iar apărarea celor de la Patriots fusese bestială, punând presiune pe Corbin.

Chiar și așa, Gray n-avea nicio scuză pentru prestația lui mediocră de azi. *Detesta* să joace sub nivelul lui. Jucase în felul acesta deoarece

nu-și putuse lua gândul de la Dru. În timp ce se îmbrăcase în vestiar și ascultase sfaturile antrenorilor, Gray se gândise la cât de dor îi era dor de Dru. Pe tușă, își amintise exact cum arătase Dru când venise lângă el la fereastră, când își ridicase privirea înspre el și se uitase în ochii lui. Pe teren, în învălmășeala meciului, îi auzise vocea catifelată spunându-i: *N-ai voie să-i spui unei femei că o iubești atunci când ești beat.*

Bruneta superbă cu ochi de turcoaz îi distrăsese atenția în timpul meciului. Ceea ce era rău. De asemenea, îi afectase și relația cu Corbin, o prietenie trainică care dura de opt ani și pe care nimic nu o amenințase până atunci.

Gray și Corbin se purtaseră în această deplasare ca de obicei. Râseseră și se tachinaseră unul pe altul. Dar în tot acest timp, Gray simțea cum resentimentul față de prietenul său creștea tot mai mult înăuntrul lui. Supărarea tacită îi făcuse să nu se sincronizeze pe teren.

Gemând ușor, Gray își ridică o mână în sus și își frecă pielea capului.

Detesta prestația mediocră. Și *nu suporta* să piardă.

Seara lui Dru petrecută în oraș cu Corbin fusese una dintre cele mai proaste nopți pe care Gray le avusese de mult, mult timp. Fusese neliniștit și furios, stări care îl făcuseră să poftească cu disperare băutura.

Alcoolul îi accentuase agitația și mânia. Nu putuse suporta că fusese închis în casa ei cu Weston și Fi în timp ce Dru era de cealaltă parte a orașului, împreună cu Corbin.

Prima lui greșeală fusese să încerce să plece. Iar a doua, să-i spună lui Dru că credea că o iubește. Gray regreta ambele rătăciri.

Nu-i venea să creadă că gândul de a o iubi pe Dru îi trecuse măcar prin minte, cu atât mai puțin greșeala de a-i fi mărturisit acest lucru în față.

Ce lucru tâmpit a putut spune! Nu o iubea.

Gray își lăsă încheieturile mâinilor pe cotiere. Supărat pe el însuși, își întoarse capul într-o parte, încercând să-și găsească o poziție confortabilă.

Dragostea nu era pentru el. Știa din proprie experiență cât de mult rău putea face dragostea nu doar persoanei implicate direct, ci și tuturor celor care aveau legături cu ea.

Ești un nimic, Gray! Cuvintele îl bântuiră din trecut. Nenorocitul îl împinse din spate. Gray se împiedică, lovindu-se cu capul de marginea unui dulap. O durere surdă îi sfredeli craniul, iar el își duse instinctiv o mână la locul dureros, ca și cum ar fi putut opri durerea și rana. *Pune-te pe genunchi și cere-ți scuze pentru că ești un ticălos mic atât de nerecunoscător și egoist. Acum.* O mână îl înșfăcă pe după umeri și îl împinse pe vine. *Am spus: Acum!*

De fiecare dată când Gray participase la o petrecere de nuntă, închinase un toast în cinstea cuplului în timp ce se uita la mire și se gândea în sinea lui: *Felicitări, fraiere. Nu-mi vine să cred că zâmbești pentru c-ai renunțat la libertate și la jumătate din avere.*

Gray nu voise niciodată să se îndrăgostească. Nu-și dorise niciodată o soție.

Rămăsese fidel unicului său vis. O nouă victorie la Super Bowl. Echipa asta chiar avea o șansă. Povestea cu Dru îi stătea în cale. Afecțiunea lui pentru ea îl transformase într-un prost care o implorase să iasă în oraș cu el și care se îmbătase când îl respinse și căruia îi era atât de dor de ea încât îl durea fizic, deși trecuse doar o zi de când nu o văzuse.

Ce se întâmplase cu el? Gray nu se mai recunoștea.

Poate că din cauza timpului petrecut cu Dru sau poate din cauza pariului cu Corbin, Gray se implicase mult mai mult în povestea asta decât plănuise inițial.

Trebuia să pună capăt acum.

Avea să-i dea lui Corbin Rolexul lui și să-i lase prietenului său cale liberă spre Dru.

Durerea îl măcina doar la gândul ăsta, dar nu-l putea opri din hotărârea lui.

Dragostea nu era pentru el.

Dru aștepta în parcarea rezervată jucătorilor de lângă sala de antrenamente a echipei Mustangs împreună cu un mic grup de iubite, soții și membri de familie. Lămpile de iluminat industrial cu reflexia lor ternă se războiau cu întunericul cerului înnorat în timp ce

autobuzul echipei Mustangs se opri în parcare. Jucătorii începură să coboare.

Îl zări pe Gray îmbrăcat cu pantaloni de costum și o cămașă de afaceri.

O bucurie neghioabă se iscă în ea ca un zmeu care se înalță într-o zi cu vânt. Îi urmărise fiecare mișcare din timpul meciului, ceea ce fusese un exercițiu lung de tortură. Dru *simțise* răcoarea ascuțită și neînduplecată la fel de clar precum simțise frustrarea crescândă a lui Gray. Fusese trântit la pământ în nenumărate rânduri. Dăduse tot ce putuse. Dar când camerele de filmat îl luaseră în obiectiv, arătase posomorât – ochii îngustați și gura strânsă într-o linie subțire.

Gray se apropie de Dru cărându-și geanta duffel, fiind cât se poate de obosit.

— Bună, spuse Dru.

— Bună.

Simți o nevoie stringentă de a-l îmbrățișa. Dar Dru nu era din fire adepta îmbrățișărilor.

— Ai adus mașina? întrebă el.

— Da.

Ea încuviință din cap înspre locul unde o parcase, iar cei doi se îndreptară într-acolo. Gray își puse lucrurile înăuntru, apoi își întinse palma.

Fără să spună vreun cuvânt. Dru îi puse cheile în mână. Uite cât de agreabilă putea fi! Cât de binevoitoare.

În câteva clipe, Gray ieși din perimetrul îngrădit al sălii de antrenamente. Vreo sută și ceva de fani așteptau la poartă. Unii țineau în mână pancarte, cei mai mulți aclamau, alții strigau. Mulțimea ar fi fost mult mai vioaie, fără îndoială, dacă echipa Mustangs ar fi câștigat.

Super fanul Kevin Lee se năpusti în fruntea mulțimii purtând o jachetă cu sigla echipei și o căciulă de schi. El făcu hotărât cu mâna și strigă:

— Gray, Gray! Ești cel mai tare, amice! Poți să-mi dai un autograf pe o fotografie și să mi-o trimiți pe mail?

— Continuă să conduci, îi spuse Dru. Nu deschide geamul.

Gray ridică o mână și îl salută pe Kevin, dar nu opri mașina.

— Ai să-ți iei revanșa data viitoare în fața celor de la Patriots! strigă Kevin, alergând pe lângă ei. El făcu tot ce putu ca să se apropie de Gray, mai avea puțin și sărea pe capota mașinii. Îmi poți trimite o poză, amice? Gray! Te rog? Mi-ar plăcea foarte mult unul dintre tricourile tale…

— O, Dru. Lasă-mă să-i dau ceva. Tipul practic aleargă cu limba scoasă ca să țină pasul cu noi.

Mașina încetini.

— Nu te sfătuiesc –

— E inofensiv.

Gray opri mașina și se întinse să ia ceva de pe bancheta din spate. Dru se încordă, iar ochii îi erau ațintiți asupra lui Kevin, cu arma pregătită în mână.

Cum stătea în afara mașinii, cu capul încadrat de geamurile laterale părea o poză într-o ramă. Gâfâia și zâmbea plin de speranță.

Gray găsi o minge de fotbal. Luă un pix din consola din mijloc și scrise *Pentru Kevin*, apoi se semnă. După ce lăsă geamul în jos, Gray îi dădu mingea lui Kevin.

— Poftim, omule.

— Mulțumesc! Uau! Mulțumesc atât de mult. Chipul lui Kevin radia de fericire. E minunat.

— Ai grijă de tine, îi spuse Gray în timp ce o luă din loc.

— Pe curând, amice! Hai, Mustangs! Mi-ar plăcea cu siguranță și un tricou semnat într-o zi! Și o poză...

Mașina coti pe drum, iar vocea lui Kevin se pierdu în depărtare. Sistemul de încălzire se strădui să îmblânzească aerul rece din interior. Farurile străpunseră întunericul.

Dru încercă să fie atentă atât la obstacolele ivite pe drumul din fața lor, cât și la porțiunea de șosea rămasă în spatele lor, în caz că erau urmăriți, dar și la Gray. Părea tăcut în seara asta. Deprimat.

— Ești obosit? întrebă Dru.

— Da.

— Te doare ceva?

— E suportabil.

Îi învălui o liniște apăsătoare în timp ce o luară înspre nord în direcția cartierului lui.

Aproape două zile veniseră și trecuseră de când Gray îi spusese: *Cred că… te iubesc.* Apoi o năuci cu *Faptul că te iubesc n-o să se sfârșească bine pentru mine, nu-i așa?* Și, la final, lovitura de grație *O să ajungi să mă iubești.*

Prea puțin se mai gândise la altceva. Derulase în minte acele frânturi de conversație ca și cum ar fi fost decupaje prețioase dintr-un ziar, analizându-le în detaliu. Își amintise tonul vocii lui. Rememorând cum arătase, scăldat în umbrele nopții, când i le spusese.

Cuvintele lui… ah, cuvintele lui aveau un farmec ciudat pentru ea. Fusese o surpriză că i se păreau atât de atrăgătoare. Dar așa le simțise. Vorbele lui îi inundaseră sufletul, topind acele trăiri captive gheții ei interioare. Iar Dru se răsfățase cu amintirea lor în același fel în care cineva s-ar fi delectat cu o bomboană cu caramel pe care nu voia să o înghită.

Dar acum, uitându-se la el, posibilitatea ca Gray Fowler să-i fi spus vreodată acele cuvinte părea cu totul deplasată. El părea acum distant și obosit.

— Ți-e foame? întrebă el.

— Nu prea.

— Sunt lihnit.

— E opt și jumătate. N-ai mâncat în avion?

— Ba da, dar a trecut ceva vreme.

El trase mașina în parcarea de la Hillstone, un restaurant aflat la marginea cartierului său Preston Hollow.

De fiecare dată când adăuga o oprire neplanificată în traseul lui, Gray îi îngreuna munca. Îl mai însoțise la Hillstone și atunci cercetase incinta restaurantului. Totuși, doar pentru că era familiară cu locul nu însemna că erau eliminate riscurile. Nu văzuse pe nimeni care să-i urmărească, dar era mai greu să fie sigură pe întuneric. Mai mult, Gray fusese împușcat înăuntrul unui restaurant cu doar trei nopți în urmă, iar Dru avea sentimentul ciudat că hărțuitorul își cam pierduse răbdarea.

Scoțându-și telefonul, căută informațiile pe care le salvase cu privire la localul Hillstone. Rute de ieșire, locația camerei de siguranță

pe care o alesese, cele mai apropiate spitale din zonă, adresa și numărul de telefon al restaurantului și altele.

Mergeau în tandem spre local, iar zgomotul făcut de tocurile lui Dru accentua nefireasca tăcere dintre ei.

Gray își trecu mâna prin păr, care fusese ușor aplatizat de tetiera din avion. Efortul lui de a și-l pieptăna cu degetele îi dădură un aer foarte atrăgător, ca și cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un pui de somn.

Chipul tânăr al chelneriței se albi de șoc când îl recunoscu pe bărbatul care se apropia de standul ei. Probabil că visase cu ochii deschiși la Nick Jonas* atunci când îl zărise pe Gray.

— Două, te rog, îi spuse Gray fetei.

Ea se îmbujoră.

— Da, domnule, Desigur. Pe aici – se scutură puțin – pe aici, vă rog.

Îi conduse către unul dintre separeurile din piele foarte joase în timp ce aruncă priviri în jur ca să vadă dacă mai observa și altcineva vedeta faimoasă care intrase în localul lor.

Dru își ascunse un oftat și își îndreptă atenția către clienții restaurantului. Hillstone se lăuda cu un iluminat plăcut, farfurii la fel de mari ca platourile, o abundență de piele de culoarea ciocolatei maronii și suprafețe lucioase din lemn. În aer se simțea aroma delicioasă a costițelor fripte.

Abia ce se așezară la masă și izbutiră să studieze meniul că două femei de vârsta lui Gray se și apropiară de masa lor. Una dintre ele fie se ascundea oarecum după cea din față, fie o împingea de la spate pe cealaltă. Ele se scuzară foarte mult pentru întrerupere, apoi îl întrebară dacă le poate da un autograf și eventual – poate? – să facă o poză cu el.

Gray se ridică politicos. La fel făcu și Dru, observând cu atenție împrejurimile și fiind cu ochii pe el în timp ce interacționa cu cele două.

De când începuse să lucreze pentru el, Dru observase ceva subtil

---

* Interpret, compozitor și actor american – cunoscut în principal pentru apartenența sa la formația Jonas Brothers [n. trad.].

în timpul acestor interacțiuni cu fanii. Ceva foarte discret. Gray se descurca excelent cu oamenii, iar ei îi luase mult timp până să observe un soi de tristețe care îl cuprindea de fiecare dată când ceilalți îl ridicau în slăvi. Își ascundea mâhnirea foarte bine.

Gray și Dru se întoarseră la locurile lor din separeu.

— Știi, spuse Dru, am presupus că fiind idolatrizat de alții înseamnă că ești prețuit. Dar nu este așa, nu? Ci mai degrabă te fac să te simți exact pe dos.

Gray își întredeschise buzele. Nu părea atât de surprins pe cât părea de șocat și de amuzat, ca și cum nu-i venea să creadă tupeul lui Dru.

— Valoarea personală nu stă în bani, succes sau faimă, continuă ea. Totul este lipsit de sens fără Dumnezeu, de aceea trebuie să ne silim să-L găsim. Dar tu știi asta deja, nu-i așa? Cum că totul este deșertăciune?

— N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești, îi spuse Gray calm.

— Ba cred că știi. Văd asta. Tot la fel de bine cum complimentele străinilor îți lasă un gol interior.

— Dar tu, Dru? întrebă el, cu o umbră de tandrețe sau poate compasiune în priviri. Nu cumva strădaniile tale și nemulțumirea constantă te fac să te simți mai goală în interior?

Cuvintele lui o atinseră cu o acuratețe incredibilă.

Continuând s-o fixeze cu privirea, Gray se mișcă în scaun și își întinse relaxat un braț de-a lungul spătarului.

Dru înțelesese un element cheie în ceea ce-l privea pe Gray. Dar și el înțelesese ceva crucial în ceea ce-o privea. Făcuse eforturi disperate toată viața ei. Se străduise din greu, cu mult zel. Să fie liberă. Să fie aclamată. Să exceleze în orice domeniu în care își propunea. Și, deși Îl găsise pe Dumnezeu, mai exista o parte din ea care nu se liniștea cu niciun chip.

— Da, recunoscu Dru, câteodată mă face să mă simt mai goală pe dinăuntru.

— Pentru ce te zbați atât de mult?

Ea se gândi.

— Presupun că pentru a câștiga respectul celorlalți.

— În caz că n-ai observat deja, te bucuri de respectul tuturor. Ce-ai zice să te relaxezi puțin pentru câteva minute și să mănânci cu mine un hamburger și o porție de cartofi prăjiți?

Dru își împinse buzele într-o parte, scrutând cu privirea în căutarea persoanei cu cea mai mare predispoziție spre atac din mulțimea de clienți ai restaurantului.

— Am mâncat deja, dar n-o să refuz o negresă cu alune.

Chelnerul le preluă comanda fără să-și noteze nimic. Dru presupunea că făceau lucrul acesta în speranța de a-și impresiona clienții ca să primească bacșișuri consistente. Dar obiceiul ăsta i se păruse întotdeauna suspect. Ar fi preferat ca tipul ăsta să știe ce face, decât să-și stoarcă creierul încercând să-și amintească tot.

— Dorești să-ți petreci întreaga carieră ca pază de corp? întrebă Gray când rămăseseră din nou singuri.

— Nu. N-am parte de destulă acțiune în ceea ce fac.

— N-ai parte de destulă acțiune?

— Mi-ar plăcea să ofer sprijin tactic și răspuns la situații de criză pentru FBI în cadrul echipei SWAT cu sediul în Dallas.

— Asta ar trebui să-ți ofere mai multă acțiune.

— Așa ar trebui.

Dru își ținu bărbia sus, gata să-și apere alegerile în carieră în fața atacurilor lui.

— Ai fi bună la așa ceva, fu tot ce spuse Gray.

Credea că ar fi potrivită în cadrul echipei SWAT de la FBI? Încrederea lui neașteptată i se păru ca un dar.

Tăcerea se strecură printre ei. Gray o observă cu aceeași seriozitate care îl cuprinse de când se dăduse jos din autobuz în timp ce Dru se bucura de faptul că el credea că ar fi potrivită în echipa SWAT –

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

Inima lui Dru o luă razna, În mintea ei, își formulă o dojană blândă.

— Drept să-ți spun, începi să mă zăpăcești de cap, spuse Gray. Mi-a fost dor de tine și m-am gândit mult la tine cât am fost plecat. Prea mult. Aceasta este cea mai importantă perioadă din sezonul nostru. Ar trebui să mă concentrez asupra fotbalului.

— Sunt de acord.

— Deci o să fac ceea ce m-ai rugat să fac și o să mă retrag.

Dru chiar fu surprinsă de chestia asta.

— O?

— Suntem prieteni, iar tu ești garda mea de corp.

— Da.

— Și o să mă mulțumesc cu relația asta, așa că nu o să mai forțez lucrurile. Voiam numai să știi.

— Excelent, spuse ea cu mai multă certitudine decât simțea de fapt. Ceva ce n-ar fi trebuit să fie dezamăgire – deși semăna leit – o cuprinse pe Dru. Știa prea bine că nu se putea baza pe ce îi spuse un tip pe jumătate beat, cum că o iubește. Chiar ar fi trebuit. Să știe mai bine.

— Aș renunța mai ușor la luptă dacă nu mi-ar plăcea atât de mult de tine.

Gray își puse mâinile lui masive pe masă. Leneș, arătă cu două degete în direcția ei.

— Și dacă n-ai fi atât de frumoasă.

— Asta nu ar trebui să spună un prieten gărzii lui de corp.

— Uit cât de frumoasă ești când sunt departe de tine, continuă Gray, ignorându-i comentariul. Și când te revăd sunt din nou uimit.

— Nici tu n-arăți rău, își permise Dru să-i spună.

Puțin spus. Ochii aceia verzi! Chipul de gladiator.

— Ți-am spus seara trecută că mă încearcă un sentiment de iubire la adresa ta.

Dru era obișnuită să fie directă cu oamenii, dar nu la fel de obișnuită ca și alții să fie direcți cu ea. Nu se așteptase să-i pomenească de momentul în care îi spusese: „Te iubesc." Fu surprinsă preț de o clipă.

— Nu eram sigură că-ți amintești.

— N-am uitat. Îmi porți pică?

— Nu.

— Bun. Mulțumesc.

Gray nu-și nega declarația de dragoste, dar nici n-o confirma. El încuviință din cap o dată, ca și cum fu satisfăcut de modul în care încheiase subiectul legat de relația lor.

Chelnerul așeză pe masa lor un bol cu chipsuri crocante de tortilla făcute în casă cu sare mare presărată deasupra.

— Din partea casei, le spuse el. Noi… ei bine, mulți dintre noi suntem fani ai fotbalului, inclusiv managerul. Așa că… hai, Mustangs!

Apoi aduse o farfurie cu dip aburind de spanac și anghinare și două boluri mici cu smântână și sos salsa.

— Mulțumim, îi spuse Gray.

Chelnerul lor încuviință din cap și se retrase zâmbind.

Gray își întoarse întrebător bărbia înspre mâncare.

— Tu primul, gurmandule, spuse Dru.

Gray luă un chips.

— Ai vești în cazul meu?

— Ieri a mai venit încă o scrisoare prin poștă de la hărțuitor.

Gray rupse o bucată dintr-un chips.

— M-a invitat la clubul lui de la țară ca să jucăm golf?

Dru găsi imaginea scanată a scrisorii pe care și-o salvase în telefonul ei.

— Vrei să ți-o citesc?

— Te rog.

Gray mai luă un alt chips.

— *Tu*, citi cu voce tare Dru, îmm… cuvinte cenzurate… altele la fel… *nu pot să te suport*.

— E prietenos.

— *Mă crezi idiot?* continuă Dru să citească foarte încet astfel încât să nu-i poată auzi nimeni. *Cine se întâlnește cu iubita lui cinci zile pe săptămână exact între aceleași ore zilnic? Tipa e garda ta de corp. Nu iubita ta.*

Dru își îndreptă atenția spre Gray, care înlemnise.

— *Lașule,* citi Dru, *crezi că gărzile de corp pot să te salveze? Nimic nu te poate salva. O să vă omor pe amândoi.*

Gray se lăsă pe spate în scaun.

— Deci persoana care a tras focurile de armă la Urban Country *era* hărțuitorul meu.

Dru încuviință din cap.

— Și tipul și-a putut da seama, după modul în care ai reacționat la focurile de armă, că nu ești iubita mea.

— Asta-i concluzia mea. Se pare că iubitele obișnuite nu-și pun iubiții la pământ la primul foc de armă. Cine știa asta?

Gray se încruntă.

— Mă întreb dacă el sau ea și-a dorit să te nimerească la Urban Country, continuă Dru. Gloanțele au fost trase cu mult mai sus decât era ținta. Poate că agresorul a devenit suspicios în privința relației noastre…

— Așa că și-a descărcat arma în restaurant ca să te pună la încercare? Să vadă cum reacționezi?

— Exact. Hărțuitorul a tras cele două focuri în restaurant ca să vadă dacă sunt garda ta de corp.

— Asta ar explica de ce n-a continuat să tragă. Văzuse cum ai reacționat, ăsta fiind și motivul pentru care venise.

— Da.

Gray își bătu vârfurile degetelor pe masă de câteva ori, gândindu-se.

— Totuși, de ce să se deranjeze atât de mult pentru o informație de genul ăsta? Dacă era un țintaș bun, m-ar fi putut omorî pe loc. De ce n-a făcut-o?

— Pot numai să-mi imaginez hărțuitorul n-a dorit să-ți facă felul la Urban Country. Probabil are un alt plan. Cred că s-a hotărât deja să te elimine în alt fel și în altă parte.

Trei sferturi de ceas mai târziu, Dru îl lăsă la barul restaurantului și părăsi incinta localului ca să-și urmeze procedurile de verificare a siguranței mașinii lui. Un strat subțire și alunecos de umezeală sclipea pe suprafața trotuarului și a parcării, dovadă a ploii ușoare care începuse să cadă cât timp fuseseră înăuntru. În timp ce Dru coborî de pe bordură, observă o zonă de asfalt uscată aflată în mijlocul parcării, la dreapta ei. Se opri.

Până acum câteva momente, cu siguranță o mașină staționase acolo. Parcase înainte să înceapă ploaia, de aceea zona de dedesubt rămase uscată. Probabil tocmai plecase… poate că șoferul mașinii îl urmărise pe Gray și o șterse când îl văzuse pe Gray că se ridică de la

masă. Autoturismul nu părea să fi plecat demult. Dacă ar fi luat-o din loc de ceva vreme, ploaia ar fi acoperit toată parcarea.

Mijindu-și ochii, Dru se întoarse încet, căutând stopurile roșii care ar fi putut aparține unuia dintre vehiculele pe care le urmărea constant. Camioneta maronie. Mașina Lexus a Kaylei. O mașină bej Cherokee. Duba care aparținea familiei lui Kevin Lee.

Noaptea o învălui în timp ce în depărtare se auzea forfota orașului într-o seară de duminică. Un cuplu traversă cealaltă parte a parcării, zgribuliți de frig. Pe stradă, un BMW staționa cu motorul pornit. Asta era tot.

Dru intră înapoi în restaurant și ceru o ruletă. Personalul îi dădu una dintr-o ladă cu scule. Se întoarse în parcare și măsură repede lungimea și lățimea zonei uscate. I se părea a fi mai lungă și mai pătrată decât a unui Sedan.

O camionetă?

Camioneta maronie?

Gray ședea pe un scaun la barul restaurantului Hillstone, iar sprâncenele i se încruntară în timp ce o privea pe geam, cum măsura ceva pe asfalt.

Fusese o zi foarte grea. Efectul ibuprofenului pe care i-l dăduseră antrenorii mai devreme trecuse, iar spatele și gâtul îl înnebuneau de durere. Tortura fizică era cumplită, dar gândurile îl chinuiau și mai tare.

Dru atinsese un punct sensibil când îi spusese că-și putea da seama că interacțiunea lui cu fanii îi lăsau un gol interior. Relația lui cu suporterii fotbalului era… complicată. Într-o anumită măsură, îi plăcuse întotdeauna să primească aprecierile lor. De fapt, tânjise după atenție încă din timpul colegiului și în anii de început petrecuți în NFL. Încercase să se folosească de adorația fanilor lui pentru a umple vidul stimei de sine rămas din perioada copilăriei.

În cele din urmă se dovedise că adulația lor nu funcționase. Aflase pe propria piele cât de repede se puteau întoarce împotriva lui atunci când nu juca bine într-un meci important sau când avea o perioadă

mai proastă. Se amestecau întotdeauna când avea nevoie de intimitate, îl urmăreau mereu și-l judecau în consecință. Scriau articole în care îi condamnau greșelile, sau îl criticau pe rețelele de socializare, sau sugerau să fie înlocuit cu alți jucători din ligă care se descurcau mai bine decât el. Un jucător nu se putea încrede pe deplin în suporterii săi. Gray ridica din umeri când îl vorbeau de rău și se bucura – la un nivel superficial – de binele pe care i-l aduceau fanii.

Până la urmă, nu-și construise stima de sine prin intermediul oamenilor care îi spuseseră că avea potențial. Și-o formase petrecând nenumărate zile pe terenul de joc și în sala de antrenamente. Când nu era nimeni care să-l vadă, Gray își dovedise sieși abilitățile de jucător.

Se simțea bine în compania suporterilor. Și nu îl deranja de obicei să vorbească cu ei. Dar Dru avusese dreptate într-un fel. Câteodată conversațiile lui cu ei îl făceau să se simtă ca un obiect. Un fotbalist de jucărie care funcționa cu cheiță. Gray era perfect conștient de faptul că cei care îi spuneau cât de mult îl iubeau și cât de mult îl adorau nu-l *cunoșteau* cu adevărat. Și conștientizarea acestui fapt nu făcea decât să-i adâncească sentimentul de însingurare.

La cei treizeci și doi de ani ai săi își construise viața, în parte motivându-se singur, fără prea multe relații reale și profunde cu alți oameni. Nu se hotărâse el, cu doar câteva ore în urmă, să facă un pas înapoi în relația cu Dru fiindcă devenea prea personală? Prea profundă?

Gray avea nevoie să bea ceva.

— Poți să-mi aduci o înghițitură de lichior cu amaretto?

— Bineînțeles.

Gray o urmărea cu privirea pe Dru, care analiza acum mașina lui și făcea ce știa că era necesar pentru a se asigura că autoturismul nu avea să sară în aer de îndată ce îl pornea.

Se hotărâse să se îndepărteze de Dru, dar nu putea nega faptul că *era* legat de ea. Când îi spusese că hărțuitorul lui descoperise că nu era iubita lui, ci garda lui de corp, inima i se strânse de îngrijorare. Nici acum nu se liniștise.

Își tot spusese că situația nu se agravase. Hărțuitorul lui amenințase că o va ucide pe Dru în ultima scrisoare, dar mai făcuse asta și mai înainte, când crezuse că era iubita lui Gray.

Numai că pe atunci încă nu-i luase în ținta puștii. Nici nu se arătase dornic să-și pună în practică amenințările.

Încă de când începuse să primească scrisorile, Gray îl catalogase pe hărțuitorul lui drept un laș. Nu-și făcuse prea multe griji în legătură cu siguranța lui. Dar acum îi dăduse motive să-și facă griji în privința lui Dru. Iar lui nu-i plăcea chestia asta. Nu-i plăcea chinul care venea odată cu grijile cu privire la altă persoană.

Dădu pe gât băutura dintr-o înghițitură.

Mai târziu în acea seară, cu mult după ce Dru ieșise din tură, se așeză pe canapeaua din cabana ei cu computerul în poală. Căută și găsi în cele din urmă specificații de lungime și lățime pentru Ford Rangerul din 1988.

Dimensiunile erau asemănătoare cu măsurătorile pe care Dru le făcuse în parcarea restaurantului Hillstone. Își roase marginea buzei și își plimbă degetele prin blana lui Fi în timp ce mintea ei procesa informația, sperând să găsească o pistă utilă.

Ieși din ascunzătoare, îl îndemnă Dru pe hărțuitorul lui Gray. *Descoperă-te. Nu-l poți avea pe Gray, dar pe mine? Cu mine te poți răfui.*

Sunt gata.

Capitolul 15

i-ai revenit după șocul de la restaurant? o întrebă Dru pe Ashley în după-amiaza următoare.

Dru se sprijinea de blatul mesei din bucătăria luxoasă a lui Gray, în timp ce Ashley zdrobea cartofii cu un mixer vertical. Îi pregătea alături de sparanghel și de pieptul de pui umplut pentru cină.

De când fusese ultima oară aici, casa fusese decorată pentru Crăciun cu mult bun gust. Crenguțe verzi proaspete erau împletite pe toată lungimea balustradei de la scară. Un brad umplea camera de zi și coronițe de butași erau agățate în exteriorul fiecărei ferestre. Melodia *I'm dreaming of a White Christmas** se auzea din boxe.

Dru ajunsese la concluzia că o soție plătită era un lucru bun.

— Am avut coșmaruri în fiecare noapte de când cu atacul, mărturisi Ashley. N-am fost niciodată atât de aproape de o… situație de urgență.

Dru scoase un oftat empatic, deși nu-și putea imagina cum era să ai coșmaruri după ceea ce se petrecuse la Urban Country. La urma urmei, gloanțele nici nu fuseseră trase foarte aproape de ei.

---

* Melodie clasică de Crăciun (Visez la un Crăciun alb.)[n. trad.]

— Crezi că Gray e în regulă? Ashley o privi pe Dru îngrijorată.

— Sigur că da.

— Îmi fac griji pentru el. Povestea asta cu hărțuitorul lui e foarte sinistră. Părul blond al lui Ashley îi atingea ușor gâtul subțire. Funda șorțului ei cu imprimeu floral de la spate se mișca agitată. Îl păziți bine, nu-i așa?

— Sigur.

Ashley asezonă pireul de cartofi cu sare și smântână.

— Deci… nu ești *de fapt* educatoare la grădiniță?

Dru râse.

— Nu. Deloc.

— Și cum rămâne cu povestea întâlnirii voastre? Cea în care el a venit la tine la grădiniță, iar tu purtai o bentiță de cap de Ziua Recunoștinței și îi învățai pe cei mici cum să folosească olița?

— Ashley. Dru făcu un semn înspre ea însăși. Uită-te la mine. Arăt ca o persoană care ar purta o bentiță de cap de Ziua Recunoștinței și care i-ar învăța pe copii să folosească olița?

Ashley oftă.

— Presupun că nu. Numai că povestea mi s-a părut atât de drăguță, știi tu, că lucrezi cu copilași. Tonul vocii ei se subție cu o drăgălășie nostimă.

— De ce nu predai tu la școala primară? Ai fi bună la asta.

— O, nu. Fiindcă atunci n-aș putea…

Să fiu în apropierea lui Gray. Completă Dru cu ușurință fraza.

Era imposibil să n-o placi pe Ashley în același fel în care era imposibil să nu-ți placă de un cățeluș. Totuși, devotamentul lui ei față de Gray o zgândărea pe Dru. Nu-și dădea seama că el n-avea s-o iubească niciodată așa cum visa ea?

Lui Dru îi sună telefonul. Îl scoase din buzunarul interior al jachetei și văzu că era Julie, specialista IT de la Sutton.

— Scuză-mă.

Dru se îndreptă spre partea din față a camerei de zi. Aroma dulce a bradului de Crăciun o învălui.

— Bună, Julie.

— Bună, Dru. Am aflat ceva în legătură cu Mildred Osbourne ce te-ar putea interesa.

Dru își concentră atenția pe fâșia întinsă de pe proprietatea lui Gray ce se zărea dincolo de ferestre.

— Ascult.

— Mildred a fost măritată de două ori.

— Așa.

— Pe primul soț îl chema Eugene Osbourne. Rich Osbourne este fiul lor.

— Am înțeles.

Dru vorbise cu Rich la telefon, se dusese la el acasă și văzuse camioneta maronie parcată în partea din spate a garajului său.

— Se pare că Mildred a fost căsătorită cu Eugene Osbourne numai câțiva ani. A murit tânăr din cauza unei afecțiuni la inimă. La doi ani după decesul lui, Mildred s-a măritat cu Walt Right. Nu mi-ai spus tu că l-ai cunoscut pe Walt când te-ai dus să vorbești cu Mildred?

— Ba da, dar nu știam că Walt are un nume de familie diferit de cel al lui Mildred. Credeam că numele lui de familie era Osbourne.

Dru nu avusese motive să creadă altceva.

— Nu.

— Deci… deși Mildred e măritată cu Walt de zeci de ani, a păstrat numele de familie al primului soț?

— Da. La un an după ce s-a căsătorit cu Walt, au avut un fiu pe nume Douglas Wright.

— Aaa...

Dru își aminti vag cum că Mildred spusese ceva despre „băieții" care se uită la fotbal împreună. Avea mai mult decât un singur fiu.

Dru își frecă degetul mare de pervazul ferestrei, gândindu-se. Primul soț al lui Mildred murise în mod tragic de tânăr. Nu petrecuse mulți ani împreună cu el, ceea ce ar putea explica ce anume o motivase să-l onoreze prin faptul că-i păstrase numele de familie. De asemenea, Osbourne era numele de familie al fiului ei Rich. Păstrându-și numele de familie, Mildred se asigurase că fiecare dintre fiii ei va avea un părinte cu același nume de familie ca al lor.

Femeia avea o fire mai independentă decât crezuse Dru la început. Doamnele care nu-și schimbau numele de familie atunci când se

căsătoreau erau genul de femei care cumpărau mașini și le înregistrau pe numele lor.

— Ce știi despre Dennis Wright? o întrebă Dru pe Julie.

— Are cincizeci și șase de ani și locuiește în Bonham. S-a însurat la douăzeci de ani și a lucrat mult timp într-o fabrică care producea țevi de scurgere. Apoi, cu nouă ani în urmă, și-a abandonat slujba și a divorțat. Din câte pot să-mi dau seama, fosta lui nevastă s-a mutat înapoi în Midwest*, locul ei natal.

— Ce slujbă are Dennis acum?

— Lucrează ca paznic cu jumătate de normă la o clădire de birouri. Singurul lui copil – Dru putu auzi pe fundal cum Julie mișca mouse-ul de la computer – un fiu pe nume Alex – a murit într-un accident de mașină cu zece ani în urmă la vârsta de douăzeci și patru de ani.

— Douăzeci și patru de ani?

— Da.

Ceea ce ar putea explica de ce slujba și căsnicia lui Dennis se destrămaseră. Tragediile distrugeau vieți.

— Să mă anunți dacă te mai pot ajuta cu ceva, Dru, da?

— Mersi, Julie.

Ele își luară la revedere și întrerupseră convorbirea în timp ce Dru se îndreptă spre biroul lui Gray. Ea bătu la ușă.

— Intră.

Gray stătea în spatele biroului său. Fără să se grăbească, se îndepărtă de computer și își întoarse scaunul cu fața înspre Dru. Exact cum îi spusese seara trecută la Hillstone, încetase să o mai bată la cap cu întâlnirile în doi și se limitase la prietenia de la locul de muncă.

Dar se putea vedea în ochii lui cum atracția față de ea nu pălise, ci încă exista, puternică și intensă. Ea petrecuse deja cu el câteva ore azi în tură și, de fiecare dată când erau împreună într-o încăpere, Dru îi simțea privirea asupra ei.

După antrenamente, Gray făcu un duș și se îmbrăcă cu o pereche de blugi vechi și un pulover gri deschis. Nu purta de obicei papuci în

* Vestul Mijlociu al SUA [n. trad.].

casă, nici măcar acum în decembrie. Ceea ce lui Dru i se păru ciudat. Nu îi era frig la picioare?

— Mildred Osbourne, spuse ea, proprietara camionetei maronii, mai are un fiu. Dru se opri direct în fața biroului său. Îl cheamă Dennis Wright. Cunoști pe cineva cu numele ăsta?

Gray se gândi.

— Nu.

— Dar Alex Wright? Ai auzit vreodată de el?

Gray se îndreptă de spate. Își ridică atent capul, iar trăsăturile lui deveniră alerte.

— Ai zis Alex Wright?

— Da. Intuiția lui Dru se activă. Alex este fiul lui Dennis. A fost ucis într-un accident de mașină acum zece ani. Avea –

— Douăzeci și patru de ani, termină Gray.

Pe Dru o trecură fiorii.

— L-ai cunoscut pe Alex.

Încuviințând din cap, Gray își ridică mâinile pentru a și le prinde sub cap. Mușchii din umeri și din brațele voinice i se încordară. Trupul lui părea sculptat. Michelangelo ar fi acceptat imediat să sculpteze silueta lui Gray în marmură. Linii uimitoare, un echilibru plăcut între grație și tărie, între splendoare și un potențial nimicitor.

Dru se lăsă pe unul dintre scaunele cu fața înspre birou.

Gray își lăsă în jos brațele și își puse mâinile pe coapse.

— Alex era … ?

— Nepotul lui Mildred Osbourne.

— Eu am fost înlocuitorul lui Alex, spuse Gray, măsurându-și fiecare cuvânt. El a început să joace ca fundaș pentru echipa Mustangs timp de două sezoane. Era un tip solid, dar nu se descurca grozav. Poate că și-ar fi îmbunătățit prestația în timp. I-a fost greu să treacă de la colegiu la ritmul mai alert de la NFL. Se mai întâmplă. Era tânăr.

Gray își încreți fruntea și păru să se ducă cu mintea în trecut.

Dru așteptă.

— Cei de la Mustangs m-au selectat pe mine. Apoi au mai angajat un jucător pe aceeași poziție, ceea ce a însemnat că Alex era în pericol să fie eliminat. Muncise din greu ca să-și păstreze locul în lot.

— Și?

— Echipa Mustangs l-a păstrat până la formarea lotului de cincizeci și trei de jucători. Apoi l-au eliminat.

Dru putea numai să-și imagineze cum l-a afectat chestia asta pe Alex.

— Ce știi despre accidentul de mașină?

— După ce echipa Mustangs a renunțat la el, a petrecut zile întregi încercând să-și înece amarul în băutură.

Pieptul lui Gray se ridică cu fiecare răsuflare.

— Unora le este greu să renunțe la fotbal. Pentru mulți dintre noi, asta e tot ce știm să facem în viață… e tot ce ne-am dorit din copilărie.

— Înțeleg.

— La vreo săptămână după ce l-au concediat, Alex s-a suit beat la volanul mașinii lui. După vreun kilometru sau doi, mașina s-a izbit de un copac. A murit pe loc.

Dru îl privi cu compasiune.

— A fost un tip de treabă, spuse Gray. Avea mult potențial și o viață întreagă de trăit. M-am simțit întotdeauna prost cu privire la ce s-a întâmplat cu el.

— Părinții lui trebuie să fi fost devastați.

Gray își lăsă în jos bărbia.

— Săptămâna asta, fiul lor juca în NFL. Și în următoarea, era mort.

— La un an de la moartea lui Alex, părinții lui au divorțat, iar mama lui s-a mutat, îl informă Dru. Tatăl lui a încetat să mai lucreze pentru compania la care lucrase de multă vreme. E posibil ca durerea tatălui provocată de moartea fiului său să se fi transformat în ură la adresa ta. Tu ești cel care a luat locul lui Alex în echipă.

— Aceasta a fost decizia antrenorilor. Se hotărâseră să-mi dea poziția de atacant cu luni înainte, când mă selectaseră.

— Îmi dau seama de asta. Dar nu sunt sigură că părinții îndurerați sunt suficient de raționali încât să gândească logic.

Gray își împinse scaunul, ca și cum nu mai putea suporta să stea în el. Se plimbă prin cameră încoace și încolo, oprindu-se la câtiva pași de Dru cu brațele încrucișate.

A încerca să-l privești pe Gray în ochi era ca și cum te-ai fi uitat la Empire State Building. Era incomod. Dru se ridică în picioare.

— Crezi că tatăl lui Alex – Dennis – este cel care mă hărțuiește, spuse Gray calm.

Inima lui Dru se strânse văzând vina și îngrijorarea care aspriseră trăsăturile lui și care îl făcuseră să pălească.

— Cred că este posibil.

— Crezi că mă urăște atât de mult?

— Poate. Ai zărit camioneta mamei lui Dennis că te urmărea și nu avem motive să-i suspectăm pe Mildred sau Rich.

— Mildred ți-a spus că Rich este cel care conduce camioneta. Chiar tu ai văzut camioneta parcată acasă la el.

— E posibil ca amândoi frații să o folosească, dar s-o țină acasă la Rich. Sau se poate ca Mildred să-mi fi spus că Rich e cel care conduce camioneta fiindcă el este cel respectabil. Ea știa că nu aveam ce să găsim în dreptul lui Rich. E posibil ca ea să-l fi sunat pe Dennis din clipa în care am plecat de la ea de-acasă și i-a spus să ducă camioneta acasă la Rich. Ar fi avut suficient timp pentru asta, înainte să ajungă acolo.

— Dar nu ți-a spus Rich că el iese cu treburi cu camioneta în oraș?

— Ba da. Dar dacă ai ști că fratele tău are probleme, nu l-ai acoperi atunci când un agent băgăcios te sună să-ți spună întrebări?

Gray își încordă gura posomorât.

— Dacă Dennis e hărțuitorul meu, nu vreau să fie arestat. El și familia lui au suferit îndeajuns de mult.

Dru lăsă să treacă câteva clipe.

— Au suferit, spuse ea rezonabil. Dar această suferință nu justifică amenințările la adresa ta sau focurile de armă trase în Urban Country. Dacă Dennis este hărțuitorul tău, atunci trebuie să-l oprim. Acesta este singurul mod în care te putem proteja și îl putem împiedica să facă ceva care îl va băga la închisoare pentru tot restul vieții.

— Ce o să faci?

— O să-l sun pe detectivul Carlyle. Am putea avea în sfârșit un suspect și un motiv.

Dennis Wright nu era de găsit.

După ce aflase de legătura lui Gray cu Alex Wright, Dru transmise informația detectivului Carlyle. A doua zi, fiind liberă, o puse pe Fi în autoturismul ei Yukon și conduse până în Bonham. Julie îi oferi lui Dru adresa lui Dennis, care se afla la un complex de apartamente dărăpănat. Dennis nu era acasă. Perdelele apartamentului erau trase, iar cutia poștală era plină ochi cu corespondență. Potrivit datelor registrului auto, conducea un autoturism albastru Camaro din 1994. Mașina nu era parcată în spațiul de parcare al complexului.

Dru se opri la complexul de birouri unde muncea Dennis. Șeful lui îi spuse că nu mai venise la muncă de zece zile.

Poliția căută informații legate de cardurile de credit ale lui Dennis. Avea numai două. Niciunul dintre ele nu mai fusese folosit de la dispariția lui.

Dennis se lăsase de muncă, își părăsise apartamentul și trecuse de la carduri de credit la bani gheață. Toate astea i se păreau lui Dru faptele unui bărbat vinovat, un bărbat care știa că fie era urmărit, fie urma să fie luat în vizor.

Dru îl apăra cu îndârjire pe Gray în timpul orelor de serviciu. Când nu era cu el, citea și recitea scrisorile hărțuitorului. Căutase fiecare articol tipărit și de pe internet care se scrisese vreodată despre Alex Wright.

Avusese parte de atenția presei. Fusese un fundaș excelent la echipa Alabama înainte să se înscrie la Mustangs. Își exprimase mulțumirea față de tatăl său în mod public de multe ori. Se părea că Dennis fusese un adevărat jucător de fotbal în liceu, apoi antrenorul personal al fiului său când acesta era în școala primară, apoi cel mai dedicat suporter al lui Alex.

Găsise o mulțime de poze cu Alex, fusese bine făcut, cu părul blond închis, abordabil și care părea să fi fost hrănit numai cu friptură.

Dru reușise să descopere și câteva poze cu părinții lui. Mama lui era o brunetă sfioasă. Dennis semăna cu fratele său Rich în pozele pe care le văzuse. Rumen și robust. Cu păr rar. O durea pe Dru să vadă fotografiile cu familia lui Alex, alcătuită din trei persoane, deoarece în imaginile cenușii, toți cei din familia Wright zâmbeau mândri, neavând habar de nenorocirea care se apropia de ei.

Dru alerga în fiecare dimineață.

Petrecea timp cu Meg, care de curând fusese sfătuită de către obstetricianul ei să rămână la pat. Se pare că medicamentele nu-i reduseră tensiunea arterială pe cât de mult speraseră doctorii. Așa că era nevoită să stea la pat.

Dru îi ducea lui Meg cărți de Sudoku, pungi de biscuiți Oreo și DVD-uri cu seria filmelor *Underworld*.* Deoarece, pe bune, atunci când era țintuită la pat, fără să poată face aproape nimic grație ordinelor medicului și a unei burtici însărcinate, de ce să nu trăiască imaginar aventurile unei uimitoare femei-vampir care dobora tipii răi?

Meg era la fel de amabilă ca de obicei în timpul vizitelor lui Dru, dar puțin pământie la față și oarecum cu gândul în altă parte. Nu o dată Dru o surprinsese învârtind închizătoarea cercelul ei, o făcea în mod subconștient atunci când era neliniștită. Doar când intra Bo în încăpere, Meg se relaxa.

Dru fu nevoită să recunoască că Meg îl alesese pe cel mai bun dintre frații familiei Porter. Ty era un amestec rebel de farmec plin de sine și încăpățânare. Jake era mult prea protector cu soția lui și era aproape la fel de distractiv ca o înmormântare. Bo, totuși... Lucrurile cu privire la Bo pe care le considerase odată plictisitoare acum le aprecia. Era o combinație minunată de umor subtil și curaj constant.

Dru o ducea pe Augustine la biserica motocicliștilor.

Stătea cu nepoții și nepoatele ei.

În timpul ăsta, Gray mai primi două scrisori de la hărțuitorul lui.

Dru devenise bună la tranșarea problemelor în timpul șederii ei în Marină. Dar cazul lui Gray depășise limitele normale, la fel cum și sentimentele ei față de el merseseră prea departe. Ținea la el atât pe plan personal, cât și profesional, ceea ce explica faptul că nu putea scăpa de un simțământ sinistru de amenințare la adresa lui ca o umbră lungă care se agăța de ea.

Febra sezonului de Crăciun deveni tot mai intensă în jurul lui Dru. Ea așeză câteva decorațiuni înăuntrul cabanei și cumpără câte un dar fiecărui membru din marea ei familie. Și asta fu tot. Dru nu

* Serie de filme artistice fantasy-horror [n. trad.].

era o mamă casnică cu cinci copii. Era o tânără necăsătorită căreia îi plăceau armele și artele marțiale. Crăciunul nu o extenua așa cum le obosea pe unele femei.

Corbin continuă să o sune pe Dru și să o invite la întâlniri. Mai ieși o dată cu el la un grătar la restaurantul Taste of Texas din Holley. Dar în ciuda faptului evident că era un bărbat râvnit, mâncatul grătarului împreună cu el o făcea să se simtă că îi este necredincioasă lui Gray. Neloială unui client? Cuiva cu care nici măcar nu-și dădea întâlniri? Asta-i bună. Dru îi spuse lui Corbin că era bucuroasă că erau prieteni, dar că nu voia ceva mai mult în clipa de față. Nici nu elimină cu totul această posibilitate în viitor, fie verbal în fața lui Corbin, fie în sinea ei.

Numai că, în clipa de față, Gray îi ocupase tot spațiul din viață pe care o relație cu Corbin l-ar fi solicitat. Până nu găsea hărțuitorul, Dru n-avea chef și nici răbdare să-și dea întâlniri. Nici măcar pentru întâlniri cu atacanții chipeși din NFL.

De când cu cina de la Hillstone, relația ei cu Gray intrase într-un impas. Atât de mult încât Dru începea să creadă că prefera modul în care stăteau lucrurile înainte, când discutau într-o manieră deschisă. Ca atunci când Gray îi spusese că vrea să iasă la o întâlnire cu ea, iar Dru îl refuzase. Gray nu-i mai spunea că ar ieși cu ea. Și totuși valul de emoție și de dorință creștea cu fiecare zi care trecea. În curând avea să se reverse. Tăcerea lor mutuală în fața lui o agasa pe Dru.

Echipa Mustangs jucă în San Francisco pe 12 decembrie. O nouă victorie.

La o săptămână după ce descoperiseră legătura lui Alex și Dennis Wright cu Gray, într-o zi noroasă de luni, Dru primi un mesaj de la Big Mack.

Se întâmplă ceva cu mama lui Gray. O să meargă cu mașina până în Mullins s-o vadă azi. Tura mea se termină imediat după ședințele lui de fizioterapie. Ești gata de-o excursie?

Da, răspunse Dru. Orașul Mullins era în inima statului Texas, în vestul Austinului. Le-ar lua aproximativ trei ore ca să ajungă acolo cu mașina.

Mama lui e în regulă?

Cred că da. Ne întâlnim la sala de antrenamente?

Capitolul 16

ru avea un permis de trecere, așa că-și opri motocicleta în parcarea rezervată jucătorilor de la complexul echipei Mustangs și așteptă, pe jumătate sprijinindu-se de ea, pe jumătate stând pe șa.

Cerul abătut de deasupra ei era ca o tapițerie de nori cât porumbeii de un gri ca de cositor. Dru își ridică gulerul jachetei până la gât pentru a se feri de frig și își îngropă mâinile înmănușate în buzunare chiar în timp ce Gray și Mack ieșeau din clădire.

Avea părul ud de la duș. Era nebărbierit. Purta un pulover negru cu un fermoar scurt la gât. Hainele simple și nesofisticate arătau incredibil de bine pe el.

Dru simți imediat o atracție față de el. Instant, intră în defensivă, înăbușind sentimentul.

— Ce zici să conduc eu? spuse ea în loc de salut.

— Ai vrea tu, răspunse Gray și deschise portiera din fața scaunului pasagerului pentru ea.

În câteva minute, ajunseră pe autostradă.

— Deci… Dru observă cu atenție profilul lui Gray. Ce s-a întâmplat cu mama ta?

— Nu se… simte bine. Sora mea, Morgan, este în Arkansas cu o prietenă timp de două zile. Și-a lăsat cei doi copii cu ea.

— Și?

— Morgan a tot încercat să ia legătura cu ea de dimineață, dar telefonul suna și suna, fără ca mama să răspundă.

Îngrijorarea o cuprinse pe Dru.

— Morgan a sunat-o pe vecina mamei, o mamă tânără care are copii mici de seama celor ai surorii mele, și a rugat-o să treacă să vadă ce-i cu mama. A găsit-o în pat. Bebelușul plângea în pătuț și fetița de trei ani se juca de una singură în bucătărie.

— Unde sunt copiii acum?

— Vecina i-a luat la ea acasă.

— Și sora ta?

— Se întoarce din Arkansas. Dar tot este la câteva ore distanță de noi. M-a rugat să văd ce face mama.

— Cum se face că mama ta nu s-a ridicat din pat în dimineața asta?

Ochii lui verzi îi aruncară o privire lui Dru. Gray fusese întotdeauna foarte discret când venise vorba despre familia și copilăria lui. Nu trebuia să-i spună cu voce tare cât de mult detesta faptul că trebuia să vorbească despre subiectul ăsta. Dru știa deja.

Gray se întoarse cu fața către drum, iar chipul îi era posomorât.

— E o poveste lungă, Dru.

— Avem ore întregi la dispoziție, Gray.

— Nu vreau să te împovărez cu problemele familiei mele.

De fapt, Gray nu voia să îi încredințeze problemele din familia lui.

— Nu prea ai de ales din moment ce n-am de gând să te scap din ochi.

Mușchii de la baza gâtului lui Gray se încordară. Ridică volumul de la sistemul audio. O muzică reggae vioaie umplu atmosfera, închizând astfel subiectul.

— Cât timp o să stăm în Mullins? Vru să știe Dru vorbind mai tare pentru a se face auzită.

— Nu prea mult. Ne întoarcem diseară.

Dru se uita în oglinda retrovizoare, după mașini care i-ar fi putut urmări. Cu cât se depărtau mai mult de casă, cu atât era mai sigură că

nu erau urmăriți. Drumurile de țară nu lăsau loc hărțuitorilor unde să se ascundă.

Îi aruncă o privire lui Gray și îl surprinse uitându-se la ea, cu o expresie adumbrită. O străbătu un fior înainte ca el să întrerupă contactul vizual.

Ciudat bărbat. Secretos. Zdrobit. Frustrant. Și mai mult decât chipeș în ciuda tuturor lucrurilor.

Dru deschise rucsacul pe care îl adusese cu ea, care conținea laptopul ei, un roman voluminos pe care îl citea de aproape șase luni și telefonul ei.

Ei se opriră o singură dată, la magazinul 7-Eleven. Clienții și personalul localului se zgâiră la Gray ca și cum însuși Elvis Presley ar fi intrat în prăvălia lor din mijlocul pustietății. Gray își luă o sticlă de apă, un baton de cereale și gumă de mestecat Trident cu aromă de mentă.

— Ce vrei să-ți iau? o întrebă el pe Dru.

— Îmi cumpăr singură gustările, fotbalistule.

Ea își cumpără o sticlă de Cola și un pachet de Sour Patch Kids.*

În mai puțin de zece minute erau din nou pe drum când telefonul lui Gray îl anunță că primise mesaje noi. Treisprezece semnale sonore în douăzeci de minute.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Dru în cele din urmă.

Derulându-și mesajele, Gray îi dădu telefonul lui Dru. Toate erau de la fosta lui iubită, Kayla Bell.

— Să-ți spun ce-ți scrie? întrebă Dru.

Gray își înclină capul.

— Kayla vrea să știi că te iubește. Că erați perfecți unul pentru celălalt. Că ea a fost cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată și care ți s-ar putea întâmpla vreodată în lumea asta. Că este furioasă pe tine. Să vedem. În penultimul mesaj scrie că nu vrea să te mai vadă vreodată. Și în ultimul se așteaptă să mori singur și nefericit.

— Frumoase gânduri.

— Kayla e întotdeauna atât de bucuroasă.

— Mie mi se pare că a băut cam multe cocktail-uri în după-masa asta.

---

* Bomboane moi cu un amestec de gusturi între acru și dulce [n. trad.].

Dru reciti cu atenție fiecare mesaj, încercând să găsească similarități cu vreuna dintre scrisorile hărțuitorului.

— Nu este ea persoana care mă urmărește, spuse Gray.

— Ar putea fi.

— Nu este.

— De ce nu i-ai blocat numărul pe telefonul tău?

Gray ridică din umeri.

— Nu prea m-am gândit la asta. Nu-i atât de greu să ignori apelurile și mesajele cuiva.

— Ce-ai zice să-i blochez numărul în locul tău?

— Te rog.

Dru apăsă câteva butoane pe telefonul lui.

— Te-ai gândit vreodată să o reclami la poliție? Nu e în regulă cum parchează mașina în fața casei tale.

— Are un copil, Dru. Dacă o reclam la poliție, n-aș face decât să-i provoc necazuri ei și fetiței sale.

— Cum rămâne cu greutățile pe care ți le provoacă?

— Care anume? Nu-mi blochează accesul. Și apoi, nu mi-e greu să ies la poartă și să stau puțin de vorbă cu ea din când în când.

— Nu-i dai speranțe în vreun fel, nu-i așa?

— Nu. De fiecare dată când vorbesc cu ea, îi spun cât de frumos pot că între noi lucrurile s-au terminat și îi doresc toate cele bune. Mă tot aștept să-și găsească un iubit de care să-i placă mai mult decât de mine.

Slabe șanse pentru așa ceva, se gândi Dru.

— Poate o voi prezenta lui Corbin, spuse Gray.

Trecu kilometru după kilometru de pământ texan. Norii estompară culoarea peisajului, aruncând o lumină supărătoare asupra câmpurilor, dealurilor și văilor care păreau să oglindească starea de spirit a lui Gray în timp ce se apropiau de orașul Mullins.

Trecură de o arenă de rodeo de la marginea orașului. Apoi de o pancartă care anunța că populația din Mullins era de 5883 de persoane. Apoi se apropiară de un indicator masiv din lemn pe care se putea citi *Mullins, Texas, orașul natal al lui Gray Fowler, jucător NFL!* Afișul prezenta aparițiile lui la Pro Bowl și victoria de la Super Bowl. Cu cât era mai nouă fiecare completare, cu atât mai puțin ștearsă

era vopseaua verde. Realizările lui Gray erau atât de numeroase încât aproape că se consumase tot spațiul disponibil.

Dru arătă cu mâna înspre afiș în timp ce trecură de el.

— Ai un afiș.

— Am. De fiecare dată când se întâmplă ceva în cariera mea, vin aici cu mașina și aduc o pensulă și o cutie cu vopsea verde.

Dru rânji, iar Gray reîncepu să bată cu degetul mare volanul în ritmul muzicii. Muzica lipsită de griji din Caraibe și bătutul cu degetul nu o păcăliră pe Dru. Învățase să-l citească. Simțea repulsia lui față de acest loc.

Mullins nu avea un centru istoric vechi precum Holley. Comunitatea își desfășura viața în jurul străzii principale. Trecură de un magazin Walmart. Ace Hardware*. Un vechi tribunal impunător și un penitenciar. Un local numit The Beer Barn care oferea alcool la drive-thru. Un magazin Sonic. Bineînțeles și un McDonald's. Apoi câteva magazine în unele clădiri istorice cu ziduri groase.

Gray parcă mașina pe trotuar.

— Mama ta locuiește la Cindy's Cinammon Rolls? întrebă Dru, observând magazinul de lângă ei.

— Rulourile cu scorțișoară ale lui Cindy sunt cel mai bun lucru din Mullins. Am o foame de lup.

— Gray –

Dar el ieșise deja din mașină și închisese portiera cu un zgomot zdravăn.

Gray ținu deschisă ușa magazinului pentru Dru. Interiorul mirosea precum Cinnabon** la mall. O ghirlandă artificială de Crăciun încadra un galantar cu trei tipuri de rulouri cu scorțișoară: simple, cu nuci și micuțe, care erau fiecare cam de mărimea unei papiote de ață.

Comandară două rulouri simple. Dru îl așteptă, ținându-și în mână farfuria din hârtie, pe care se afla în mijloc ruloul cu scorțișoară, în timp ce Cindy stătea de vorbă cu Gray. Proprietara magazinului când îl trata ca o fană înfocată, când i se adresa de

* Corporație americană de retaileri de hardware cu sediul în Oak Brook, Illinois, Statele Unite [n. trad.].

** Lanț internațional de brutării, celebru pentru rulourile cu aceleași nume, ce conțin ingredientul special, scorțișoară Makara [n. trad.].

parcă ar fi fost mama unui cercetaș. În timp ce ieșeau pe ușă, Cindy îl dojeni, spunându-i să vină mai des în vizită în Mullins și să facă tot posibilul să participe la strângerea de fonduri pentru școala publică din oraș.

Trecură de cealalată parte a străzii la o clădire joasă, construită din cărămidă galbenă.

— Aceasta este gara veche, spuse el.

Pe laterală se vedeau ferestre mari pătrate, iar numele orașului fusese gravat pe o piatră fină, dreptunghiulară, așezată sus în zidărie.

— Cu câțiva ani în urmă, cineva a cumpărat gara și a transformat-o într-un restaurant unde se servește micul dejun și prânzul.

Ceea ce explica de ce locul era pustiu la ora cinci seara. Ei se așezară pe o bancă în spatele restaurantului, unde fusese odinioară peronul. Spațiile părăsite dintre șinele de tren abundau de iarbă veștejită.

Dru își scoase ruloul cu scorțișoară și mușcă din el. Savură gogoașa caldă și fină cu aromă de scorțișoară și glazura cu smântână.

Gray puse farfuria între ei pe bancă, dar nu se atinse de ea. Trecuseră câteva ore de la antrenamente, iar Dru nu-l văzuse mâncând altceva decât un baton cu cereale și o gumă de mestecat. Deși pretindea că moare de foame, lui Gray îi pierise poftă de mâncare.

Ea mai mușcă din ruloul ei cu scorțișoară, așteptând să-i spună ce îl preocupă. Părea că se făcuse stană de piatră.

— Nu te-ai oprit la magazinul lui Cindy ca să mă aduci aici să mâncăm rulouri cu scorțișoară, spuse Dru în cele din urmă.

— Mi-aș fi dorit ca vizita asta să se fi nimerit în timpul turei lui Mack sau a lui Weston. Gray vorbi pe un ton sec și controlat. Nu-mi place să te aduc aici.

— Nu mă duce cu zăhărelul, Fowler. O să mi se urce la cap.

Îi fusese greu de străbătut drumul până aici și acum se frământa cu faptul că trebuia să-i spună lui Dru lucruri pe care nu le împărtășise niciodată nimănui. Mai bine vorbea în doi peri, decât să se pricopsească cu compasiunea cuiva.

O privi pe Dru peste umăr.

Ea își arcui provocator o sprânceană.

— Te-ai hotărât să-mi povestești despre mama ta înainte să mă duci la ea. Corect?

— Da.

— Deoarece…

— Deoarece am putea găsi la mama acasă ceva ce s-ar putea să nu fie prea... plăcut. Vreau să-ți explic. Înainte să ajungem.

Probabil că se certase cu el însuși până în clipa asta dacă să-i spună sau nu lui Dru.

Poate că el își dorea ca vizita asta să se fi nimerit în timpul turei unui alt agent, dar Dru își dorea să fie aici. Își dorea să fie aceea unică persoană care să afle secretul lui. Folosind unul dintre șervețele pe care le adusese, își șterse glazura de pe vârfurile degetelor.

— Mama mea a crescut aici.

Gray se lăsă pe spătarul băncii, încrucișându-și brațele și luând o poziție de autoapărare gest pe care Dru îl surprinsese de nenumărate ori. Materialul negru al puloverului său se strânse în jurul umerilor săi. El își îndreptă privirea înspre spațiul gol din fața lor.

— Când mama avea șaptesprezece ani, s-a îndrăgostit de un tip pe nume Jeff Crawford. S-au întâlnit timp de un an și ceva, apoi s-au despărțit. A spune că a fost supărată ar fi doar o jumătate de adevăr. A ieșit și cu alți tipi, apoi a rămas însărcinată după primul an de colegiu.

Gray tăcu mult timp.

— Cu tine, ghici Dru.

— Cu mine. S-a lăsat de școală și a urmat un curs de coafeză. Jeff a mers la colegiu în alt stat, dar venea des pe-acasă. El și mama au reluat relația. Apoi s-au certat și s-au despărțit. Apoi iar au început să-și dea întâlniri. Apoi s-au despărțit. Și tot așa.

Gray spuse toate aceste lucruri cu răceală și într-un mod impersonal, nelăsând-o pe Dru să-i citească mai mult în suflet decât fusese forțat s-o facă.

— Când aveam cinci ani, mama s-a măritat cu un tip pe nume Dan. Drăguț tip. Eu și mama ne-am mutat din casa bunicilor mei, unde locuisem până atunci, și ne-am dus să stăm în rulota lui Dan. Fratele meu, Colton, s-a născut. Eu am început școala.

— Cum a fost la școală?

— Bine, cu excepția faptului că toată lumea mă cunoștea drept copilul din flori al lui Sandy Fowler.

Dru nu zise nimic deoarece știa că Gray n-ar fi dorit să-l compătimească și nici să comenteze prejudecățile pe care le aveau oamenii cu privire la copii nelegitimi. Acum era prea târziu ca să-i ia partea copilului în vârstă de cinci ani care fusese el odinioară.

— Faptul că mama era măritată n-a împiedicat-o să se vadă și cu Jeff în timpul ăsta.

— Nu.

— Căsnicia ei cu Dan a durat câțiva ani. Când s-a destrămat, ne-am mutat cu chirie într-o micuță casă de narcomani. Chiar în perioada aia, Jeff s-a însurat. Mama n-a putut accepta chestia asta. A început să bea din greu și totul a luat-o la vale.

— Tu și fratele tău ați fost vreodată luați din casă?

— Nu.

În depărtare, Dru auzi o mamă care-și striga copilul și sunetul unei sirene.

— Cel de-al doilea soț al mamei era un tip chipeș care s-a dovedit a fi la fel de afurisit ca un șarpe. Avea un temperament aprins. Aveam zece ani când mama s-a măritat cu el.

Furia încreți fruntea lui Gray, îi supse obrajii și îi făcu riduri în jurul gurii.

Dru simți cum inima îi bătu în urechi. Își putu da seama ce se întâmplase, judecând după amărăciunea de pe chipul lui.

— El și-a vărsat nervii pe mama ta, pe tine și pe fratele tău?

— Țipa la mama și la Colton.

— Și la tine?

— La mine țipa și mă bătea.

— Asta-i îngrozitor, Gray.

Dru încercă să nu-și arate furia din voce, dar nu reuși pe deplin.

El îi întâlni privirea atât cât Dru putu să vadă în ochii lui, rușine. Deși nu el fusese cel care făcuse ceva rău. Gray se întoarse să se uite înspre apus.

— Cât a durat povestea asta? întrebă Dru.

— Trei ani. Vocea lui rămase inexpresivă.

Dru fu uluită, gândindu-se la Gray pe când avea vârsta de zece,

unsprezece și doisprezece ani, fiind bătut de către tatăl lui vitreg. Aceia erau oricum anii ciudați ai adolescenței, când copiii și așa sunt nesiguri pe ei înșiși.

— Cum a reacționat mama ta la abuz?

— Am încercat toți să păstrăm tăcerea.

— Am înțeles.

— Niciunul dintre noi nu l-a înfruntat pe nenorocit. Am încercat doar să nu-i trezim mânia.

— Și când se înfuria oricum? Atunci ce făcea mama ta?

— Când venea acasă și mă vedea învinețit sau cu buza spartă sau mai știu eu cum se prefăcea că nu observă. Dacă era de față când se întâmpla, se uita în altă parte. Lipsea mult de acasă și când revenea consuma alcool din greu. În curând, a reînceput relația ei amoroasă și cu alte episoade de certuri cu Jeff. Numai că acum trebuiau să se întâlnească pe ascuns, fiind amândoi căsătoriți.

Aroma ruloului cu scorțișoară ajunse până la Dru, făcându-i stomacul să se strângă.

— Nenorocitul a plecat în sfârșit de-acasă într-o noapte. Mama a divorțat de el câteva luni mai târziu. Dar atunci era din nou gravidă. Ne-am mutat într-un apartament. Eram într-o stare proastă. Fratele meu era aproape la fel. Mama a făcut tot ce i-a stat în putință să nu se atingă de alcool în timpul sarcinii, dar la scurtă vreme după ce a născut-o pe Morgan, s-a apucat din nou de băutură. Pe atunci am descoperit fotbalul.

Sportul cu siguranță i s-a părut ca un colac de salvare.

— Mama ta s-a mai recăsătorit vreodată?

— O singură dată când eram la liceu. Un alt tip bun pe care n-a știut să-l păstreze. A durat un an și jumătate. Niciodată nu m-am bucurat așa de mult să plec dintr-un loc ca atunci când am părăsit orașul Mullins. Nu este tocmai… locul meu preferat în care să mă întorc.

— Deci mama ta nu s-a mai lăsat niciodată de băutură?

— A renunțat la băutură de atâtea ori încât am pierdut șirul. Să se abțină definitiv asta e problema.

— Te rog, spune-mi că și-a venit în fire și că i-a dat papucii lui Jeff pentru totdeauna.

Gray o privi direct.

— Nu. Ba se împacă, ba se desparte de Jeff. După mai bine de treizeci de ani.

— Gray – e tot ce reuși Dru să spună.

— Jeff are trei copii cu soția lui. Au rămas căsătoriți până acum câțiva ani când a murit de cancer. N-am cunoscut-o foarte bine. Dar din ce am auzit, a fost o persoană minunată. Toată lumea din oraș o plăcea.

— Ce s-a întâmplat cu Colton și cu Morgan?

— Colton e la închisoare. Morgan nu s-a măritat niciodată, dar are deja doi copii cu doi bărbați diferiți. Gray râse cinic. E de rău, nu-i așa? Ca o melodie tristă de country-western.

— Așa sună până când te-ai ridicat deasupra tuturor greutăților și ai început să ai succes. Ce s-a ales de nenorocit?

— S-a luat la bătaie într-un bar. Celălalt tip l-a lovit cu un tac în cap și l-a omorât. Mi-a făcut o favoare deoarece l-aș fi executat în cele din urmă.

Urmă o pauză de tăcere.

— Îți cunoști tatăl biologic?

Gray se întinse înainte, punându-și coatele pe genunchi.

— Nu. Mama m-a sunat odată când eram la facultate. Era băută și tot îmi spunea: *Știi, Gray, nu? Știi cine este tatăl tău. Nu-i așa?* Îi tot închideam telefonul, iar ea mă tot apela. Mi-a zis în cele din urmă că Jeff e tatăl meu.

Gray își întoarse mâinile cu palmele în sus și observă cu atenție liniile și adânciturile din ele. Acele palme erau binecunoscute pentru faptul că prindeau mingile de fotbal, le apărau și alergau cu balonul oval pe terenul de joc.

— Nu cred că știe cine este tatăl meu. Și dacă ar ști, prefer să nu-mi spună deoarece nu vreau să aflu că e vorba despre Jeff.

Soarele coborî dincolo de linia copacilor și a caselor la apus, lăsând în urmă o aureolă arzătoare de culoarea coralilor.

— Dacă ai întreba-o pe mama de ce a făcut toate aceste alegeri în viață, ți-ar spune că a făcut totul din iubire. Datorită marii, minunatei și nețărmuritei iubiri pe care o împărtășesc ea și Jeff.

Nu era de mirare că Gray nu se implicase emoțional în niciuna

dintre relațiile lui amoroase. Cine l-ar putea învinovăți pentru că nu voia să aibă parte de versiunea mamei lui în materie de iubire?

— Destul. El se ridică în picioare. Hai să mergem acasă la mama.

Capitolul 17

asa nu arăta ca locuința unei desfrânate alcoolice, el știa asta. Gray i-o cumpărase după ce semnase primul lui contract cu NFL-ul. Avea patru dormitoare și o fațadă din piatră naturală calcaroasă, albă, fiind situată în zona cea mai înstărită a orașului Mullins.

Împreună cu Dru stătură pe verandă în întuneric, așteptând ca mama lui să răspundă în timp ce el bătea în ușă. Ea nu veni să le deschidă.

Gray îi trimise un mesaj. *Sunt la ușa de la intrare. Deschide sau intru forțat.*

Tot nu se întâmplă nimic.

Lumina de pe verandă nu fusese aprinsă atunci când se lăsase întunericul. La fel nici cele din camera de zi sau cele care s-ar fi zărit prin ferestrele de către stradă.

Gray își scoase cheile din buzunar.

— Când intrăm, o să mă duc să vorbesc cu ea. Singur.

— În regulă.

Cele două cuvinte simple ale lui Dru spuseră mult mai mult. Înțelegea situația și îi respecta intimitatea.

— O să dau o raită prin casă să văd ce găsesc. Apoi o să te aștept în hol.

— Bun.

Gray vorbise serios când spusese mai devreme că regreta faptul că trebuise să facă vizita asta în timpul turei lui Dru. Nu vorbea cu nimeni despre copilăria lui. Îi era rușine că, dintre toți oamenii din lume, Dru fusese cea căreia trebuise să-i împărtășească toate aceste detalii, ea fiind persoana pe care voia cel mai mult s-o impresioneze. Și ea era ultima persoană din lume căreia voia să-i dezvăluie latura aceasta a lui.

N-ar fi putut suporta dacă Dru ar fi încercat să-l compătimească. Ea nu făcuse asta. În mare parte, îl ascultase. Acum stătea lângă el, în tăcere, cu umerii trași înapoi și cu bărbia sus, la fel de neclintită ca întotdeauna.

El își dori să se simtă la fel. Ar fi preferat mai degrabă să fie doborât pe terenul de joc decât să facă asta. Deschise ușa. Înăuntru, o lumină slabă venea din hol, dând la iveală o casă care arăta la fel de curată ca întotdeauna. Mamei lui îi plăcea să decoreze. Mai ales cu printuri cu piei de animale, pietre decorative sau fâșii de culoare roșie.

Aerul cald dinăuntru mirosea a mentă. Cu ocazia fiecărei sărbători, ea umplea un bol cu uleiuri aromate – Gray nu-și putea aminti cum se chema aia. Și apoi așeza bolul pe măsuța de cafea din locul ei preferat. În această lună decembrie probabil optase pentru mentă.

Dru începu să tragă toate perdelele, fără îndoială încercând să-l apere de vreun lunetist.

Aprinzând luminile, Gray se duse în bucătărie. Umplu un pahar cu apă cu gheață. Din cămară luă o cutie de Triscuits* – preferata ei – apoi se îndreptă pe hol către camera ei. Ușa era deschisă. Prin ea, o putea vedea pe mama lui zăcând pe pat în întuneric, nemișcată, cu spatele la el.

---

* Triscuit este o marcă de biscuiți pătrați din grâu, cu o formă specială de fire de cereale suprapuse creând o pânză crocantă. Bogați în fibre se găsesc în peste 30 de sortimente de la cei originali din făină de grâu, ulei și sare, până la cei cu arome de usturoi, roșii, parmezan, ierburi aromate și altele. Pot fi consumați ca atare sau ca bază pentru gustări rapide. [n. trad.].

Inima lui se frânse.

Încet, făcându-și curaj, înconjură patul ca să o poată vedea la față. Ea își ținea ochii închiși, dar Gray știa că era trează.

Avea numai cincizeci și doi de ani. Dar nu-și arăta vârsta deoarece părul ei era brunet și lung și avea o siluetă de invidiat. În zilele ei bune, petrecea mult timp în fața oglinzii, aranjându-și machiajul și alegându-și ținuta. Astăzi însă nu era una din acele zile. Chiar și așa, arăta… înșelător de frumoasă.

Purta un pulover roz. Probabil se demachiase la un moment dat. Aseară? Așa că lacrimile îi lăsau doar urme strălucitoare pe obraz, dar nu și dâre de rimel.

Gray așeză paharul cu apă și biscuiții pe măsuța de lângă patul ei, în locul unde își lăsase telefonul. Aprinse veioza, apoi se așeză pe marginea patului, aproape de genunchii ei. Fără să spună un cuvânt, Gray îi luă mâna și i-o ținu într-a lui. Degetele mamei lui erau mici, fragile și reci.

O apăsare puternică se lăsă peste umerii lui Gray. Se simțea extenuat și înfrânt, ca un moșneag de o sută de ani.

Nu mai avea ce să-i spună. De-a lungul anilor, o confruntase cu tot ce crezuse că ar fi ajutat-o. Încercase să o convingă să trăiască fără Jeff și fără băutură. Îi explicase că i-ar fi mai bine. Se certase cu ea pe tema asta. O și internase într-o clinică de sănătate mintală. Existase o vreme când sperase că siguranța financiară pe care i-o oferise avea să o pună pe picioare.

Nimic din ce făcuse nu avusese un efect de durată. Nimic nu avea, nici nu putea s-o schimbe în bine. Gray rămăsese fără cuvinte. Nu mai avea energie pentru a se mai răfui cu ea și nici nu mai simțea imboldul de a continua lupta. Aproape nu-l mai mișca nimic, dar totuși mai era ceva. O tristețe ce nu-i dădea pace. Și un simțământ al datoriei.

Simți izul fin al parfumului ei. Folosea același parfum Paris, de când își amintea Gray. Unul floral, proaspăt și plin de speranță. Camera ei ar fi trebuit să aibă mirosul deznădejdii. Al întunericului, al disperării și al băuturilor tari. Dar nu era așa. Consuma votcă, care nu avea miros. Mama lui zăcea neajutorată într-o cameră în care plutea speranța.

În copilărie, când împreună cu mama lui locuiau la bunici, împărțiseră aceeași cameră. Gray dormea într-un pătuț lângă perete, iar ea într-un pat dublu. În fiecare dimineață de sfârșit de săptămână, ea dădea la o parte cuverturile de pe patul ei. Iar Gray sărea lângă ea, iar mama lui trăgea cearșafurile și păturile peste capetele lor. Se cuibăreau unul lângă altul pe spate. Ea își întindea brațul drept în față, ridicând așternuturile și formând o cupolă de circ în miniatură doar pentru ei. Acolo, dedesubt, era puțin întuneric și cald și mirosea a parfumul ei. Lumina care pătrundea în micul cort era aurie.

— Odată, începea ea.

— Ca, spunea el.

— Niciodată.

Râsetele lor umpleau locul în timp ce inventau câte o poveste împreună, completând fiecare cu câte un cuvânt.

Gray își amintea la fel de clar ca și cum sub ochii lui se derula pelicula îngălbenită de timp a unui film în care el își întorcea fața spre ea în acel cort. Ea îl privea, și amândoi zâmbeau.

— Te iubesc, îi spunea mama lui.

— Și eu te iubesc, mami.

Gray se simțise în siguranță. O iubise și avusese încredere în ea.

Amintirea păli, iar o alta îi luă repede locul. Detalii legate de mizera casă închiriată în care trăiseră după ce mama lui se măritase prima oară. Gray avea atunci cam opt ani, iar Colton – trei. El se jucase în curtea din spate și venise înăuntru târziu, într-o după masă, auzindu-i plânsetele disperate.

Panicat, Gray ascultase de unde venea sunetul și o găsise pe mama lui pe podeaua din hol, cu genunchii trași la piept și cu spatele la perete. Era ca și cum durerea o împiedicase să mai facă un pas, iar ea se prăbușise exact acolo unde se afla în clipa aceea.

Gray se lăsase pe vine lângă ea și o bătuse ușor pe spate. Mirosea ca mama – ca parfumul ei. Plânsul ei disperat era cel mai trist sunet pe care Gray îl auzise vreodată.

— El… s-a… însurat, abia reuși ea să îngaime.

Cine? De ce căsătoria cuiva o întrista atât de tare?

— Îl iubesc… *pe el!* Și… plânse din nou. Și acum Jeff s-a însurat cu alta. Azi. Azi… este ziua nunții lor. El e însurat.

Colton ieșise din dormitorul lui, unde trăsese un pui de somn, cărându-și păturica după el. O privi pe mama lor și începu să plângă speriat.

Ea își deschise brațele, și el se duse la ea. Mama lui îl ținu pe Colton în brațe și îl legănă înainte și înapoi, ca și cum acesta era pe punctul de a muri. Sau ea era pe punctul de a muri. Niciunul dintre ei nu se opri din plâns.

Gray tot continua să o bată ușor pe umăr. Deși era prea mare ca să plângă, plânse și el, deoarece se simțea atât de trist, de îngrozit și de neajutorat.

Știuse în acea zi, stând pe podeaua din hol, alături de ea, că viitorul lui era plin de teamă.

— Am fost o mamă oribilă, spuse ea.

Cuvintele ei îl aduseră pe Gray înapoi în prezent. Ea își deschisese ochii verzi, dar nu se uita la el. Privea drept înainte. Lacrimile continuau să i se prelingă pe obraji, umezindu-i genele.

— Ai făcut ce-ai putut, spuse Gray.

— Am vrut să fiu o mamă bună. V-am iubit pe toți. Am... încercat... Vocea i se frânse. Dar am fost o mamă oribilă. Și acum Colton... și Morgan... și tu.

— Ce-i cu mine?

Din câte știa despre el, era un membru activ în societate.

— Aproape că nu vii niciodată acasă.

Nu se deranjă să-i răspundă. Întotdeauna se simțise puțin vinovat față de mama lui. Ea voia să-l vadă mai des, dar el nu putea să-și facă mai mult timp pentru vizite. Vorbeau la telefon tot la câteva săptămâni. Între convorbiri comunicau prin mesaje. Gray se ocupa financiar de nevoile mamei sale, de Morgan și de copiii acesteia. Își vizita fratele în închisoare și o punea pe Ashley să-i trimită lui Colton cărțile și revistele permise.

Acesta era echilibrul pe care îl menținuse Gray între sănătatea lui mentală și rudele lui. Nu putea oferi mai mult de-atât. Ar fi trebuit să facă mai mult? Poate. Putea să facă mai mult? Nu.

— Ce s-a întâmplat, mamă? întrebă Gray cu o voce stăpânită. Dumnezeu să-l ajute, știa ce avea de gând să-i spună. Se pregăti pentru tirada ei.

Timpul trecea, luând cu el și lacrimile ei tăcute care curgeau mai tare. Pentru prima dată, ea își întoarse capul pe pernă ca să se uite la el. Drept în față. Gray văzu disperare în ochii ei. Frângere.

— S-a terminat. Relația mea cu Jeff.

Sigur, se gândi Gray cu cinism.

— Am fost atât de fericiți în ultimul an. Dar ne-am certat aseară și ne-am despărțit. Tonul ei deveni subțire și încordat. Ce… ce rost mai are, Grayson? Nu sunt bună pentru nimeni. Viața mea nu valorează nimic.

Ea îi dusese adesea pe Gray, pe Colton și pe Morgan la biserică când erau mici, dar nu intrase niciodată cu ei. De ce? Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă l-ar fi avut pe Dumnezeu în viața ei? Dacă trăia cineva ca și cum ar fi neiertat, acea persoană era mama lui.

— Ridică-te, spuse Gray obosit. Trebuie să mănânci și să bei ceva.

Ea protestă, așa că o ridică în șezut lângă el. Îi dădu apa și se încruntă la ea până când o bău. Apoi Gray îi dădu tot câte doi biscuiți Triscuit o dată, până când mâncă zece.

— Ai mâncare în casă? întrebă el. Îți pregătesc ceva de cină.

— Au mai rămas niște spaghete pe care le-am făcut pentru copii… aseară.

Ea plânse ușor și își duse o mână tremurândă la frunte.

— Copiii! Sunt o bunică groaznică. Nu… nu m-am putut ridica din pat în dimineața asta. I-am auzit și am vrut să... dar n-am putut. N-am rezistat să fac ceva. Morgan o să fie atât de supărată pe mine –

— Hai să mergem în birou. O să încălzesc spaghetele și apoi o să ne uităm la un film – *și o să-ți torn votcă așa cum fac întotdeauna* – și o să ne relaxăm puțin.

— Gray? strigă Dru din fața casei.

Ochii mamei lui se măriră, se uită la Gray întrebătoare, aproape într-un mod acuzator. Fusese atât de copleșită de nefericirea ei încât nu-și dăduse seama că se mai afla cineva în casă.

— Da? îi răspunse Gray.

— Un Mercedes tocmai a parcat pe alee. E negru. Clasa C. Pare să aibă trei sau patru ani. Cunoști mașina?

— E Jeff, spuse mama lui.

— Da, îi strigă Gray lui Dru. Știu a cui e.

Mama lui îl apucă strâns de încheietura mâinii. Amărăciunea și determinarea străluceau în ochii ei.

— Du-te afară, Grayson, și spune-i că nu mai vreau să-l mai văd câte zile mai trăiesc.

Furia mocnise precum cărbunii înăuntrul lui Gray de când primise apelul lui Morgan din dimineața asta. Acum cărbunii se înroșeau, înăbușindu-i tristețea și simțul răspunderii. Ea voia ca Gray să o apere? În războiul creat de *ea*?

El se ridică, iar mama lui îi dădu drumul la mână. Îl *ura* pe Jeff, care o amăgise zeci de ani, arătându-i lipsă de respect și niciodată nu se comportase onorabil. Dar era ea mai bună decât Jeff? Îi permisese să-și bată joc de ea. Iar acum nu avusese grijă de copiii lui Morgan din cauza simțământului ei nesfârșit de auto-distrugere.

— Poți să-i spui singură, îi spuse Gray pe un ton scăzut. Nu vreau să am nimic de-a face cu chestia asta dintre voi doi. Se îndreptă spre ușa de la intrarea în casă. Plec.

Dru se uita prin vizor. Se dădu înapoi în timp ce Gray se apropie de ea.

— Un bărbat și un adolescent vin pe alee. Cine sunt?

Gray întinse mâna spre ușă, intenționând s-o deschidă –

Dru se puse între el și ușă, oprindu-l cu o palmă pe piept.

— Pari destul de supărat, Gray. Îmi spui și mie ce-ai de gând?

— Plecăm.

— Nu înainte să-mi spui cine-i afară.

Se auzi o bătaie la ușă.

— E Jeff.

— Cine este cu el?

Gray aruncă o privire prin vizor.

— Fiul lui cel mai mic, Daniel.

— Câți ani are Daniel?

Gray se gândi, calculând metodic în mintea lui.

— Nouăsprezece ani.

Dru se gândi bine la asta, iar ochii ei de culoarea turcoazului erau serioși. Se auzi o nouă bătaie în ușă. Cu toate acestea, Dru nu părea să se grăbească.

Personal, Gray abia aștepta să iasă afară.

— Există vreun motiv pentru care Jeff sau Daniel să dorească să-ți facă rău? întrebă ea.

— Nu.

— Putem să nu le deschidem ușa și să așteptăm până pleacă. Sau îi putem lăsa în casă.

— Jeff are cheie. Vor intra oricum.

— Atunci le deschid eu.

— Sunt gata s-o iau din loc.

— Înainte să plecăm, trebuie mai întâi să-ți verific mașina.

— De ce? Știm că hărțuitorul meu nu ne-a urmărit până aici.

— Hărțuitorul tău știe unde locuiește mama ta, ai uitat? A expediat și aici scrisori mai demult. Va trebui să-ți verific mașina.

— Atunci acum ar fi momentul potrivit să faci asta.

— O să-i analizez puțin pe Jeff și pe Daniel, apoi mașina.

Dru deschise ușa.

— O... Jeff se bâlbâi la vederea lui Dru. Eu...

Era clar că nu se aștepta ca un străin să-i răspundă la ușă.

— Sunt Dru, o prietenă de-a lui Gray.

Jeff își reveni repede. Se prezentă pe sine și pe fiul lui, iar Dru dădu mâna cu amândoi.

El se născuse într-una dintre cele mai înstărite familii din orașul Mullins. Arăta ca președintele unei frății – genul șmecherului, tipul care-ți displăcea de la bun început. Chiar și acum, la cincizeci de ani și ceva și purtând costum, arăta tot ca un șarlatan.

Daniel era mai scund decât tatăl lui, mai introvertit și mai slăbuț. Avea un păr nisipiu tuns foarte scurt și ochi mari, iar chipul său avea trăsături ascuțite. Puștiul stătea cocârjat în jacheta lui de camuflaj ca și cum nu voia să fie aici.

Nu ești singurul.

— Gray.

Jeff făcu un pas în față cu mâna întinsă. Avea expresia impunătoare a unui director de pompe funebre.

Dacă tânărul n-ar fi fost de față, Gray l-ar fi împins pe Jeff în piept și i-ar fi spus să iasă din casa mamei lui. Dar puștiul nu merita chestia

asta. Se simțea deja îndeajuns de incomod. Gray își încordă maxilarul și dădu mâna cu el.

— Ce mai face mama ta? întrebă Jeff, bătându-l ușor pe braț ca și cum ar fi fost apropiați.

Gray se dădu înapoi, trăgându-se din atingerea lui.

— Nu prea bine.

— Îmi pare rău să aud asta.

Jeff își întinse buzele, îngrijorat.

— Tot încerc să iau legătura cu ea.

Gray îi aruncă o privire lui Dru, întrebând-o din ochi dacă puteau pleca acum.

— Eu și Daniel servim întotdeauna cina la clubul country în serile de luni, spunea Jeff, și urmărim Monday Night Football pe ecranul lor mare. Eram în drum cu mașina înspre acolo când ți-am văzut mașina parcată în fața casei.

— Aha.

— Cu numai câteva săptămâni în urmă, *tu* erai cel pe care îl vedeam pe ecranul mare de la club. Jeff arboră un zâmbet viclean. Ai jucat minunat. Pe bune. Când ți-am văzut mașina, eu și Daniel a trebuit să venim aici și să-ți spunem cât de bine ne simțim să te vedem înapoi în Mullins.

Jeff îi dădu înainte cu vorba, amintindu-și momentele principale de la cel mai recent meci de luni seara al celor de la Mustangs.

Poate că el își dorise să se oprească când văzuse mașina lui Gray, dar era clar că nu așa stăteau lucrurile și cu Daniel. El întruchipa în mod desăvârșit tiparul adolescentului care spunea că părintele lui e un tâmpit.

Copiii lui Jeff erau toți mult mai tineri decât Gray, așa că acesta nu îi cunoscuse pe niciunul dintre ei foarte bine. Dar îi văzuse prin oraș de multe ori. Era greu să-i placă de copiii unei persoane pe care nu o suporta, totuși o parte din el empatiza cu Daniel. Se pricopsise cu Jeff ca tată și nu avea cum să schimbe această realitate. Și el fusese afectat de deciziile greșite ale părinților lui.

Dacă relația mamei lui cu Jeff ar fi reprezentată printr-o monedă, atunci Gray era aversul, iar Daniel reversul acesteia. Diferența de vârstă dintre ei era de mai bine de zece ani și cea de înălțime avea de

suferit, puștiul fiind mult mai scund. Dar, în ciuda deosebirilor, Gray se regăsea într-o oarecare măsură în el. Opoziția pe care o resimțea la Daniel o reflecta pe-a lui.

Oare tânărul era student? Era destul de sigur că mama lui îi spusese că locuia cu părinții și mergea la cursuri la facultatea de stat din oraș.

— În fine... Trăncăneala lui Jeff se isprăvi.

Gray nu simțea nevoia să spună ceva. Nici Dru. Ea își îndesă mâinile în buzunarele jachetei ei din piele și îl privi neîncrezătoare pe Jeff.

— Deci. Acesta chicoti. Alcătuiesc o echipă pentru un turneu de golf în martie.

Ochii lui Dru se îngustară.

Jeff era pe cale să-i ceară o favoare. Nivelul de iritare al lui Gray, era greu încercat peste limita de suportabilitate.

— E unul dintre cele mai bune evenimente de golf, continuă Jeff, pentru a strânge bani pentru clubul părinților* de la liceu. Ce-ai zice să vii, Gray? Mulți băieți ar vrea tare mult să te cunoască. Hei, poate că putem să aranjăm o ședință foto cu tine –

— Jeff.

Mama lui Gray intră cu grijă în hol, de parcă punerea unui picior în fața celuilalt i-ar fi solicitat toată atenția. Își puse o mână pe perete pentru a se sprijini.

— Salutare, Daniel.

— Bună ziua.

Apoi, adresându-se lui Dru:

— Sunt Sandy, mama lui Gray.

— Sunt Dru, prietena lui Gray.

Mama lui îi spusese că nu voia să-l mai vadă pe Jeff câte zile mai avea, dar își putu da seama imediat că se pieptănase și se machiase înainte să iasă din camera ei pentru a se întâlni cu bărbatul pe care nu voia să-l mai vadă niciodată.

---

* *Booster Club* – grupuri de suport din rândul părinților copiilor și a studenților constituite pentru a strânge fonduri necesare susținerii activităților școlare din sectorul public în urma tăierilor subvențiilor din partea statului.

Jeff se duse la ea.

— Te simți bine, iubito?

Depinde ce înțelegi prin bine, Jeff. A fost într-o stare de letargie toată ziua.

Mama lui Gray dădu din cap de parcă ar fi spus: *Am fost extrem de rănită, dar iată-mă aici, înfruntând curajoasă situația creată.*

— Dru? întrebă Gray.

Nu mai putea suporta. Încă două minute în compania lor și era pe cale să le spună vreo două.

Dru păși cu spatele spre ușă.

— Eu și Gray tocmai plecam.

— Nu, spuse mama lui Gray. Deja?

— Deja. Mă duc să pornesc mașina, îi spuse Dru. Apoi plecă.

Slavă Domnului pentru Dru. Ce bine că avea un aliat. Dru era onestă și loială, iar Gray credea că îi dorea binele, ceea ce nu se putea spune despre niciunul dintre cei care rămăseseră în casă.

Jeff rămase lângă mama lui Gray, ținând-o de cot.

— Ce zici despre turneul de golf, Gray? întrebă Jeff. Ai putea vinde tricouri, fotografii sau mingi de fotbal cu semnătura ta? Știi tu... obiecte de colecție? Câștigurile ar fi donate clubului părinților, bineînțeles.

— Colaborez deja cu câteva organizații caritabile, spuse Gray. În afara acestor angajamente, programul meu este plin.

— Bine. Desigur. Înțeleg.

— Pa, mamă.

— Grayson. Ochii ei îl implorară. Rămâi și mănâncă cu mine spaghete, așa cum ai zis –

— Mersi, dar nu pot. Noapte bună.

Gray ieși din casă și se îndreptă spre mașina lui, simțindu-se ca și cum tocmai scăpase dintr-o temniță, respirând de-a binelea pentru prima oară de când trecuse de afișul cu *Mullins, Texas, orașul natal al jucătorului NFL, Gray Fowler*.

Preț de o jumătate de oră, Gray nu vorbi. Doar conduse mașina.

Dru stătea pe scaunul pasagerului, observându-l. Gray părea amețit de ceea ce tocmai îndurase.

Când Jeff intrase în casa lui Sandy și Dru se uitase bine la el, stomacul i se strânse. Era clar că era tatăl lui. Gray avea o mulțime de motive ca să nege lucrul ăsta, dar semăna prea mult cu el ca să nu fie adevărat.

Probabil că moștenise anumite gene care îl făcuseră cel mai mare și cel mai înalt dintre toate rudele lui. Dar și Jeff avea peste 1.80 metri și era într-o formă fizică foarte bună. Forma bărbiei și a gurii era asemănătoare cu a lui Gray.

Apoi Sandy își făcuse apariția. După ce îi aflase povestea de viață, Dru se așteptase să arate istovită. În schimb, era extrem de delicată, dar și surprinzător de drăguță, cu pomeții ei înalți și ochii verzi.

Văzându-i pe Jeff și pe Sandy, Dru fusese în stare să descopere de unde își moștenise Gray trăsăturile fizice. Dar cum rămânea cu cele morale? În ce-l privește, erau net superioare celor moștenite. Însă cele ale părinților lui erau catastrofale. Dru nu înțelegea pe cine semăna în caracter. Fusese influențat de fotbal? De antrenorii lui? Oare aceste trăsături morale i se imprimaseră în propria ființă prin grija ce le-o purta fraților mai mici?

Era uluită de faptul că Jeff nu recunoscuse niciodată că este tatăl lui Gray.

Nu se implicase financiar în creșterea lui, iar Sandy avusese atât de puțini bani. Jeff nu bătuse mingea cu Gray în curtea din fața casei, nici nu-l învățase să conducă mașina și nici nu-l dusese la vânătoare. Nu-l trecuse pe numele lui, nici nu-i lăsase vreo moștenire. Ce era cel mai rău – nu avea scuză pentru așa ceva – era faptul că Jeff nu intervenise atunci când Sandy începuse să bea și nici când cel de-al doilea soț al ei îl *bătuse* pe Gray.

Îl bătuse. Dru încă încerca să proceseze informația asta… și cum trebuie să fi fost pentru Gray. Cum îl afectase perioada aceea din viață pe termen lung?

Dru credea că îl cunoștea pe Gray. Știa doar frânturi. Munca lui asiduă. Spiritul lui caritabil. Rezistența lui la accidentări. Dru fusese foarte, foarte atașată de Gray înainte de ziua de azi. Dar astăzi lucrurile se schimbaseră. Îi aflase secretele trecutului, iar acea percepție îi adâncise sentimentele față de el, le făcuse chiar și mai personale și o umpluse cu o ferocitate protectoare.

— A fost aiurea de tot, spuse Dru în sfârșit, făcând cu mâna în direcția persoanelor pe care le lăsaseră în urmă.

— A fost, spuse Gray o clipă mai târziu. Nu-i așa? Ca și cum avea nevoie de confirmarea faptului că nu era nebun.

— Da. Răspunse ea cu tărie. Nimic din scena aia nu are de-a face cu modul în care funcționează o familie sănătoasă. Cu siguranță nu partea în care mama ta a apărut abia ținându-se pe picioare și cu un aer de martiră sau când Jeff a încercat să te facă să participi la turneul lui de golf.

— Ca un trist… spuse Gray, invitând-o pe Dru să termine propoziția.

— Cântec country-western.

Dru își încleștă ușor buzele, cu tristețe. Voia să-l binedispună. Își dorea să poată face acest lucru.

În schimb, îl pierdu în gândurile lui negre. Stând lângă el, putea *simți* cum se lupta cu furia, frustrarea și oboseala.

— Îmi pare rău pentru mama ta, spuse Dru.

Fără îndoială că el ar fi preferat ca ea să n-aducă în discuție ce se întâmplase azi. La urma urmei era doar paza lui de corp. Dar ea nu putea să nu-i spună *nimic* și să lase trecutul lui să-l sufoce.

— Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu Jeff și pentru copilăria ta. Nu e drept prin ce ai trecut. Și nu este vina ta. Ar trebui să fii mândru de ce ai realizat și de cine ești. Ai multă bunătate de oferit.

Gray nu reacționă la remarca ei, așa încât crezu că nu va răspunde deloc.

Apoi o privi, iar Dru putu vedea un simțământ puternic de inutilitate în ochii lui. Privirile li se întâlniră înainte ca Gray să-și întoarcă atenția la drum. El își puse o mână pe unul dintre cotierele dintre scaunele lor și și-o întoarse cu palma în sus. Dru nu ezită decât preț de o secundă înainte de a-și pune mâna într-a lui. Făcând lucrul ăsta, ea depăși bariera unei relații strict profesionale dintre un client și un agent.

Atunci când mâinile li se uniră, o năpădi un sentiment de înțelegere, consolare și un fior de încântare. Faptul că Dru îl ținea de mână părea cel mai drept lucru din lume. Era ca și cum se întorcea acasă.

Gray dăduse la o parte exteriorul protector al lui Dru. Ea nu suportase niciodată să fie considerată inferioară... Nu-i plăcuse să fie exclusă din compania fraților ei. Crescuse pe un tărâm texan dur și devenise puternică și pe dinăuntru, și pe dinafară. Nu îi plăcea să fie… vulnerabilă. Nu avea nevoie de un bărbat ca să se simtă întreagă.

Dar ajunsese într-un punct în care, în miez de noapte, stând în mașină în timp ce aceasta își urma drumul șerpuit, trebuia să se confrunte cu faptul că sentimentele ei față de Gray se adânciseră îndeajuns de mult încât să-i pună în pericol capacitatea de a-și executa slujba așa cum trebuie. Se implicase emoțional în viața lui. Prea mult încât să rămână imparțială.

Trebuia să-l sune pe șeful ei, să-i explice motivele și să demisioneze din escorta lui Gray. O răzvrătire puternică se ivi în mintea ei. Dru o înăbuși. Ura ideea de a se retrage și de a le încredința altora cazul. Considera cazul acesta ca fiind al *ei*. Voia tare mult să continue să lucreze pentru el. Voia să fie cea care descoperea identitatea hărțuitorului lui Gray.

Dar Anthony Sutton merita să afle adevărul, deoarece el instituise reguli pentru agenții lui din motive bine întemeiate. Îi era datoare lui Gray, deoarece merita să aibă parte de cea mai bună protecție posibilă.

Mâine avea să-l sune pe Anthony.

Și se va retrage din cazul lui Gray.

Capitolul 18

e părere ai? o întrebă Bo pe Meg în după-amiaza următoare. Cu sau fără pălăria de cowboy?

Stăteau lângă camioneta lui pe una dintre aleile de la Whispering Creek.

Meg își observă cu atenție bărbatul.

— Știi că îmi place pălăria de cowboy, dar votez împotriva ei pentru fotografie. Mi-e teamă că o să arătăm ca J.R și Sue Ellen Ewing.*

Bo își aruncă pălăria de paie în camionetă și o luă pe Meg de mână. Parcurseră cei cincizeci de iarzi până la locul unde fotograful și asistentul acestuia terminau de aranjat decorul. Silver Leaf, flancat de unul dintre îngrijitorii lui, stătea nemișcat și cu un aer regal.

Pentru cel de-al treilea an consecutiv, Meg fusese de acord să permită organizației caritabile Grace Sreet să găzduiască Winter Family Fun Day pe terenurile de la Whispering Creek. Propria ei organizație caritabilă, Fundația Cole, făcuse un parteneriat cu Grace Street de câteva ori de-a lungul anilor. Câteva dintre familiile

* Personaje din serialul TV de mare success „Dallas“ [n. trad.].

nevoiașe care locuiseră la conacul de la Whispering Creek ajunseseră aici trimise de către aceeași organizație, care oferea adăpost femeilor și copiilor abuzați.

Meg le puse la dispoziție terenul pentru organizarea evenimentului, iar cei de la Grace Street se ocupaseră de restul. Aduseseră sculpturi din gheață și amenajaseră un săniuș care urma să fie funcțional indiferent de vreme. Aveau să fie castane prăjite, cidru fierbinte de mere, cacao, caramel, ciocolată, tarabe, jocuri, călărit, trupe muzicale și apariții ale celebrităților. Evenimentul recrea atmosfera vremurilor de demult din Texas, în preajma sărbătorilor de iarnă. Rustic și fermecător.

Cu luni în urmă, persoana de contact al lui Meg de la Grace Street o întrebase dacă puteau să-i facă o poză ei, lui Bo și lui Silver Leaf pentru a o include în materialele promoționale pentru eveniment. Fusese de acord. Deci iată-i. Bo arăta splendid și într-o formă fizică excelentă. Iar ea semăna ca mărime cu un balon cu aer cald.

În ciuda formei ei rotunjite, Meg voia să facă această poză de dragul celor de la Grace Street și pentru că avea să fie ultima fotografie pentru ea și Bo „înainte de“ schimbare. Tot ce însemnase pentru ei familia lor, alcătuită din două persoane, avea să se modifice pentru totdeauna. Meg voia să se uite la poza asta peste ani și să-și amintească de sarcină.

Asta-i bună. Panta ușoară îi luă răsuflarea. Zăbovi puțin.

Bo se opri, aruncându-i o privire îngrijorată.

— Sunt bine, îi spuse ea înainte ca el s-o întrebe. Tensiunea ei arterială îi făcea din nou probleme în ultima vreme, așa că doctorița Peterson îi prescrise odihnă la pat. Dar nu pe toată durata zilei. Doctorița o încurajase să se ridice și să se plimbe câteva minute în fiecare zi. În interiorul casei lor, Meg făcea ture dintr-o cameră în alta. Dacă vremea nu era prea răcoroasă, îi plăcea să se aventureze afară și să se stea în veranda din spate. În fiecare zi, pentru câteva ore, se retrăgea în biroul lor de acasă pentru a se concentra la munca ei din cadrul Fundației Cole, șezând așezată cu picioarele sprijinite și ridicate.

De când cu prescripția doctoriței de a rămâne la pat, lumea lui Meg se făcuse mică. Se bucurase pentru răgazul de a veni cu mașina până aici în după-amiaza asta și să evadeze puțin din mediul ei familial și lase pentru o clipă grijile ei obișnuite.

Fotograful alesese această locație dintre multele disponibile la Whispering Creek datorită priveliștii deosebite.

Meg netezi partea din față a hainei ei de un albastru deschis pe care o purta. I se potrivea bine pe brațe și pe bust, înainte de a se lărgi în dreptul burții. Își dorise să fi arătat la fel bine însărcinată așa cum arătase Ducesa Kate*. Asta sperase Meg atunci când alesese haina asta. Dar din păcate, nu-i merse.

— Ești frumoasă, spuse Bo.

Meg îi zâmbi. Bărbatul ei era literalmente un dar de la Dumnezeu.

— Mulțumesc.

— Ești gata?

Ea își mută atenția înspre scaunul pe care fotograful îl pregătise pentru ea și se calmă.

— Nu trebuie să faci poza dacă nu vrei, știi asta, spuse Bo deodată, oprind-o.

Meg clipi spre el.

— Pot să te duc acasă și să-l aduc pe Jake în locul tău, continuă Bo. O să fie un înlocuitor nasol, dar o să pozeze dacă trebuie.

— Nu e nevoie.

— Vrei să-l rog pe fotograf să-ți aducă scaunul aici? Putem face poza și aici, dacă preferi așa.

— Nu. E în regulă.

Bo nu se mișcă. Continuă să o fixeze cu privirea. Avea un aer serios. Meg își putea da seama că el voia să spună mai multe, așa că așteptă.

Existase o vreme în viața lui Meg când îi fusese greu să aibă încredere în bărbați, să aibă încredere în *el*. Uitându-se acum la Bo, aproape că nu-i venea să creadă. Părea că acea neîncredere aparținea unei alte femei, cu totul străine.

— Suntem norocoși, spuse Bo.

— Foarte.

— Acești doi copilași vor fi mai mult decât suficienți pentru mine.

Meg înțelese mai mult decât Bo spusese de fapt. El recunoștea

---

* Catherine, ducesă de Cambridge, cunoscută popular sub numele „Kate" este soția Prințului William de Wales [n. trad.].

faptul că parcurseseră un drum lung. Nu cel de la camionetă până la fotograf, ci anii întregi în care se străduiseră să-și întemeieze o familie. Îi transmitea că, atunci când ajungeau la sfârșitul așteptării, la nașterea gemenilor, el avea să fie pe deplin împlinit. Nu se mai gândea să aibă și alți copii.

Cu numai câteva cuvinte, soțul ei deschisese subiectul planificării familiale. Tocmai aici, pe o pantă presărată pe alocuri cu pâlcuri de iarbă ofilite, alături de trei persoane și un armăsar care se uitau la ei.

Dacă Bo ar fi dorit să discute cu ea ceva important în timp ce mergeau în echilibru pe o sârmă la înălțime, în bătaia vânturilor care suflau cu o sută de kilometri pe oră, Meg s-ar fi oprit și l-ar fi ascultat.

Spera că fusese o parteneră iubitoare. Așa își dorea să fie. Pentru că Meg îl iubea cât putea de mult. Îl iubea pe Bo Porter cu fiecare celulă din trupul ei, cu fiecare speranță și cu fiecare colțișor din inima ei. Dar când se gândea la asta, părea că Bo o iubea și mai mult. El fusese piatra de căpătâi. Nu se plânsese niciodată și crezuse, fără să se îndoiască, că lucrurile aveau să iasă cât se poate de bine.

Chiar și așa, lupta cu infertilitatea și grijile legate de sarcina asta își puseseră amprenta asupra lui Bo. Putea vedea lucrul acesta în ridurile de pe fruntea lui și în adânciturile de lângă ochii lui. Își aminti că, atunci când îl cunoscuse, se gândise că fața lui s-ar fi potrivit unui șerif din Texas din Vestul Sălbatic. Masculin și serios. Încă mai credea asta.

— În toți acești ani, spuse ea, luptându-se cu emoțiile care i se puseseră ca un nod în gât, L-am rugat pe Dumnezeu să-mi dea un bebeluș. Numai unul. Dar în generozitatea Lui, El ne-a trimis doi. Dacă – Meg se abținu să spună *dacă totul merge bine și bebelușii sunt sănătoși* deoarece avea să-l supere și să-l forțeze să o liniștească. Fiul și fiica noastră vor fi mai mult decât suficienți și pentru mine. Asta-i sigur.

Bo fu cuprins de ușurare.

Și așa *era* cu siguranță. Dacă Dumnezeu avea să-i țină sănătoși pe ea și pe bebeluși pe toată durata sarcinii, Meg avea să fie mulțumitoare ani buni. Poate că nu ar mai îndrăzni să-I mai ceară nimic lui Dumnezeu toată viața ei nici măcar un biscuit.

— Acum, haide. Doar mi-am pierdut puțin răsuflarea, asta-i tot. Să facem poza asta odată.

Merseră împreună restul drumului și îi salutară pe fotograf și pe asistentul acestuia. Bo făcu conversație cu ei în timp ce Meg se așeză pe scaunul pregătit pentru ea.

— Bună, Mike, îi spuse ea îngrijitorului armăsarului. Cum se simte Silver Leaf azi?

— E la fel de fericit pe cât poate fi un cal, doamnă Porter.

Îngrijitorul îl conduse pe Silver Leaf la Meg. Vântul răsfira coama și coada de culoare albă ca zăpada a armăsarului ei. Trupul lui cenușiu strălucea de curățenie. Se îngrășase de când nu mai alerga, dar volumul îi prindea bine. Îi scotea în evidență statura.

Silver Leaf își coborî capul în dreptul lui Meg ca un rege care își salută un supus. Ea își puse mâna pe nasul lui catifelat.

— Bună, Silver Leaf.

Trecuse mult timp de când avusese o întâlnire față în față cu cel mai faimos și mai iubit cal al ei.

Salutări, mică ființă umană, păru Silver Leaf să spună.

— Ești la fel de fabulos ca întotdeauna, șopti Meg.

El o privi într-un mod care spunea, *Chiar că sunt*, apoi făcu un pas înapoi, dându-și capul într-o parte.

— Abia aștept să-mi aduc bebelușii să-l vadă pe Silver Leaf într-o bună zi, în curând, îi spuse ea lui Mike.

Acesta încuviință din cap, iar pe chipul lui se putu citi încântarea.

— Asta chiar ar fi grozav.

Silver Leaf își ridică și mai sus bărbia. Îți poți aduce odraslele să-mi aducă un omagiu data următoare când c*onvoc curtea regală și când permit oamenilor de rând să mă vadă*, păru să spună postura lui. *Vorbește cu secretara mea*.

Bo scărpină calul sub obraji. Apoi fotograful îi dădu căpăstrul armăsarului lui Bo și îi așeză pe toți. Bărbatul. Soția. Calul. Bineînțeles că Silver Leaf era de departe cel mai bun subiect. El făcu întocmai cum i se spuse, ridicându-și gâtul semeț.

— Unu, doi, trei, spuse fotograful. Zâmbiți.

Și camera făcu clic.

Trecuseră mai bine de două zile de când Gray o văzuse pe Dru.

El stătea pe un scaun înalt la insula din bucătăria lui de acasă, încercând să citească știrile pe tabletă, dar cel mai mult numărând minutele pe ceasul montat pe perete până când începea tura lui Dru.

Big Mack era așezat la trei scaune distanță de el. Amândoi savurau gustările care îi așteptaseră atunci când Gray se întorsese de la antrenamente, mulțumită lui Ash.

Când se întorseseră noaptea târziu, după vizita din Mullins, la sala de antrenamente de la Mustangs îi aștepta Weston. Lui Dru i se terminase tura, așa că se despărți de Gray cu un salut șmecheresc, se urcă pe motocicletă și băgă viteză. Nu fusese nimic neobișnuit.

Dar el știa că ceva se schimbase, se tot gândise ce anume – înnebunind practic, deoarece nu putea să se gândească la altceva – toată ziua de marți și cea de miercuri, care erau de obicei zilele ei libere.

Trecuseră deja câteva zile de când se hotărâse să se retragă din competiția pentru câștigarea inimii ei. Nu fusese ușor să se țină de promisiune, dar făcuse tot posibilul. Se purtase cuviincios cu ea, deși era cât se poate de conștient de prezența ei ca și cum era soarele lui. Chestia asta era penibilă. Și incontrolabilă. Gray încercase.

Când plecaseră din Mullins, el avusese un nod în stomac. Trecutul lui nu era unul frumos. Nici familia lui nu era de vază. Nici el nu era. Mulți oameni îl considerau un bărbat realizat în viață, însă Dru văzuse realitatea. Fusese oripilat de gândul că Dru stătea lângă el, compătimindu-l sau simțindu-se dezgustată de el.

Apoi ea îl surprinsese cu totul, înmânându-i ceva mai prețios decât aurul. *Nu este drept prin ce-ai trecut. Și nu este vina ta. Ar trebui să fii mândru de ce ai realizat și de cine ești. Ai multă bunătate de oferit.*

Dru nu îndulcise lucrurile. Spusese adevărul. Nădăjduia că ea credea fiecare cuvânt pe care-l rostise. Dru îl cunoștea mai bine decât oricine, iar ea... vorbise serios.

Gray fusese cuprins de tandrețe și de mulțumire. Își întinsese mâna. Iar Dru i-o luase.

Cu câteva luni în urmă, ar fi râs la ideea de a se agita atâta pentru că ținuse o fată de mână. Ce era cu el? Avea cumva doisprezece ani? Dar faptul că *Dru Porter* îl ținuse de mână era ceva important.

Câștigase din greu gestul ei afectiv. Inima lui – inima lui istovită și plictisită – vibrase cu putere în acel moment. Îi zăpăcise mintea.

Se gândi că atingerea mâinilor lor însemnase pentru ea ce însemnase și pentru el. Și anume, că îi plăcea de el. Nu de Corbin. Ci de Gray.

Dru lucra pentru el, așa că nu se puteau lăsa conduși de sentimente, cel puțin deocamdată. Dar era dispus să aștepte. Și acum știa că ei îi plăcea de el – nu de Corbin – toată gelozia și îndoiala lui se puteau disipa. Dacă știa sigur că lui Dru îi plăcea de el, atunci Gray își putea controla sentimentele pe care le avea față de ea și, în același timp, să se ocupe cum trebuie și de fotbal. Lucrurile se puteau așeza pe un făgaș normal.

Toate astea se puteau întâmpla *dacă* lui Dru îi plăcea de el. Bănuia numai că îl prefera pe el. Era posibil ca Dru să-l fi ținut de mână doar din bunătate. Gray nu credea asta. Dar era o variantă. Azi intenționa să afle cum stătea treaba.

Se uită din nou la ceas. Îi era dor de Dru. Abia aștepta să vină. Atât de mult încât se grăbise acasă și se schimbase într-o cămașă albă pe care o purtase de câteva ori prin cluburi și în cei mai buni blugi pe care-i avea. Mack îl privise întrebător când coborâse la parter. Gray se prefăcuse că nu observă.

Tot mai erau cinci minute până la ora două?

— Gray? Vocea lui Ash se auzi de la etaj. Mă duc să-ți întind rufele uscate. E în regulă?

— Da.

— Am nevastă, mormăi Big Mack. Dar cu siguranță că mi-ar prinde bine o… care este slujba lui Ashley?

— Femeia care le face pe toate.

— Da. Chiar mi-ar prinde bine una ca ea.

Gray își arcui o sprânceană, tachinându-l.

— Soția ta nu face toate muncile din casă?

— Nu. Toată chestia aia cu emanciparea femeii s-a petrecut cu ceva timp în urmă. Poate că ai observat?

— Care chestie cu emanciparea femeii? întrebă Gray sec.

Mack își dădu capul pe spate, râzând zgomotos.

— Eu și soția mea avem câte un loc de muncă, omule. Ne-am

împărțit treburile gospodărești, îngrijirea copiilor și toate celelalte lucruri care trebuie făcute. Suntem is-to-viți. Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp relaxându-mă, știi tu? Să mă odihnesc. Aș putea să fac asta dacă am avea o Ashley prin casă.

— Ți-o recomand.

Gray se mai uită peste câteva articole. Data următoare când își ridică privirea spre ceas, acesta arăta ora două și două minute. Îl cuprinse un fior de neliniște. Dru nu întârzia niciodată. Își puse deoparte tableta. Întorcându-se pe scaun, Gray miji ochii spre poarta din față a proprietății sale de parcă ar fi putut vedea prin ziduri.

Se auzi un bâzâit de la interfon.

Slavă Domnului. Dru era aici. Mack se duse în biroul lui Gray pentru a verifica panoul video care reda imaginile surprinse de camerele de supraveghere și pentru a deschide poarta.

Gray ieși pe poarta de la garaj și așteptă pe alee în vântul rece de iarnă. Motocicleta bine-cunoscută a lui Dru nu apăru. În schimb, se apropie o camionetă argintie.

Era nedumerit. Ceva nu era în regulă.

Mack veni să stea lângă el.

— Unde-i Dru? întrebă Gray încordat.

— Nu știu. Mă așteptam să o văd la poartă ca întotdeauna. Se scărpină pe gât. Tipul care e la volan este Rod Campbell, un alt agent care lucrează la Sutton.

Un bărbat cu păr cărunt și cu o statură militărească se dădu jos din camionetă și veni în dreptul lor.

Mack le făcu prezentările.

— Unde-i Dru? îl întrebă Gray pe Rod, fără să piardă timpul cu politețuri.

— Voi prelua tura lui Dru, începând de azi.

— Pentru cât timp?

— Permanent.

Cuvântul îl lovi pe Gray în piept.

— De ce?

— Nu cunosc motivul, răspunse Rod calm. Știu doar că s-a întâlnit cu Sutton, și unul dintre ei sau poate amândoi au hotărât de comun acord că ar fi mai bine ca Dru să se retragă.

— Mai bine? Gray îl iscodi din priviri pe Mack.

Expresia veselă pe care acesta o afișa de obicei dispăru de pe chipul lui.

— Nu știu nimic despre asta, pe bune.

Dru nu mai era agentul lui? De ce? Din cauza... călătoriei în Mullins? Faptului că se ținuseră de mână? Fusese ceva atât de nevinovat! Sau era altceva la mijloc? O concediase Sutton fiindcă nu îi plăcuse prestația ei la locul de muncă?

După tot ce pătimise în Mexic, Dru fusese extrem de hotărâtă să-și reabiliteze imaginea și să exceleze în cazul lui. Și chiar asta făcuse. Dintre toate gărzile lui de corp, ea era cea mai bună.

Gray se uită de la un bărbat la altul, iar furia îi clocotea în vene. De ce nu-l anunțase Sutton despre schimbarea asta? Rod era un străin pentru el, și totuși știuse de înlocuirea ei înaintea lui.

Gray refuză să accepte faptul că Dru nu mai lucra pentru el.

— Te simți bine, omule? întrebă Mack.

Gray se întoarse în bucătărie și înșfăcă cheile de la mașină.

— Ash?

Ea se repezi în fugă pe scări, cu pași ca de felină.

— Da?

— Vreau să-mi anulezi întâlnirile din după-amiaza asta.

— Una dintre ele este un interviu cu un blogger sportiv.

— Întreabă-l dacă putem reprograma.

Gray se îndreptă cu pași mari spre mașina lui.

Mack și Rod stăteau amândoi în garaj, vorbind. Își întrerupseră conversația când îl văzură.

— Unde te duci? întrebă Mack.

— Acasă la Dru.

— Hai să ne liniștim puțin, sugeră Mack.

— N-am cum.

Noul agent abia avu timp să se urce în scaunul pasagerului înainte ca mașina să demareze în trombă. Gray avea nevoie de răspunsuri, și voia să le primească personal de la Dru. Ce se întâmplase la firma de pază? Și dacă nu mai era clientul ei, ce era acum pentru ea?

Încă de când se trezise, o năpădise o tristețe ciudată și un sentiment de singurătate. Se amplificase pe măsură ce ora de plecare la serviciu, veni și apoi trecu. Se așezase pe canapea cu Fi, cuibărită lângă ea. Își strânse cu mâinile la piept romanul voluminos ca pe un scut hotărâtă să-l citească.

Când venise ora două, Dru așteptase, plină de egoism și de o speranță nesăbuită. Nădăjduise că Gray fusese supărat când văzuse că ea nu ajunse la muncă. Visase cu ochii deschiși cum el făcuse un scandal pe cinste. Cum le spunea celor de la Sutton că o vrea pe ea și numai pe ea. Cum o suna și îi cerea explicații. Toate aceste scenarii fuseseră… fermecătoare în imaginația ei. Ar fi însemnat că îi păsa de ea.

Ora două venise și plecase fără să primească un mesaj din partea lui.

Acum era două și un sfert și o combinație enervantă de depresie și confuzie o înnebunise cu totul pe Dru.

Doamne Sfinte, Dru! Te porți ca o… fată.

În seara zilei de luni fusese sigură că trebuia să se retragă din poziția de gardă de corp a lui Gray. Încă mai avea această încredințare, în ciuda faptului că își petrecuse fiecare clipă de când se întâlnise cu Sutton, jelind pierderea rolului ei în cazul lui Gray. Își prețuise slujba. Faptul că putuse să se reîntoarcă pe teren și să fie responsabilă pentru siguranța lui Gray o însuflețise. Misterul hărțuitorului lui Gray o captivase atât de mult încât se căznise să-l dezlege chiar și în zilele ei libere.

Mai mult, pentru că făcuse parte din escorta de pază a lui Gray, fusese șansa ei de a-și dovedi vrednicia. Așa că retrăgându-se din rezolvarea cazului însemna renunțarea la oportunitatea de a-și demonstra abilitățile.

Când se întâlnise cu Anthony Sutton pentru a-l informa despre decizia ei în cazul lui Gray, acesta nu-i reproșase atitudinea. El prețuia prea mult sinceritatea angajaților lui ca să îi jignească pentru franchețea lor. Chiar și așa, era conștientă că nu o avantaja faptul că ultimul ei client fusese ucis și că eșuase să-și păstreze obiectivitatea în cazul clientului următor.

Anthony o anunțase hotărât, dar respectuos că avea să desemneze

un alt agent care să-i preia tura. Mai mult ca sigur într-un efort de a destrăma vreo relație romantică între Dru și Gray, Anthony îi oferise un post de gardă de corp a unui director executiv care urma să plece într-o călătorie de afaceri timp de o lună la Londra.

Dru îi refuzase oferta. Prefera să facă muncă de birou la sediul din Dallas deoarece, de aici, putea cel puțin să continue să se implice în cazul lui Gray.

Sutton îi spusese să-și ia câteva zile libere pentru a-și limpezi mintea, apoi să se prezinte la birou vineri – adică mâine – dimineață.

Realiză că motivul principal pentru care îl ținuse pe Gray la distanță, în ciuda sentimentelor pentru el, dispăruse. Viitorul relației lor părea la fel de deschis ca cerul din Texas, dar și tulburător de incert.

Grijile ei cu privire la faptul că Gray nu era conectat cu Dumnezeu nu se risipiseră. Ceva *nu era* în regulă, între el și Dumnezeu, exact cum îi spusese în seara în care se traseseră focuri de armă în Urban Country. Dar o puteau opri să se întâlnească cu el – dacă Gray voia lucrul acesta?

Nu. Dacă el voia asta, acele îngrijorări nu o mai împiedicau. Nu era ca și cum avea de gând să i se dăruiască. Nu însemna că dacă accepta să iasă cu el în oraș avea să-și compromită convingerile. Poate putea contribui la salvarea lui Gray? Poate că deja se eliberase de greșelile trecutului.

Acum că îi cunoștea copilăria, nu se putea abține să nu aibă încredere în el, pentru că trecuse prin atâtea greutăți. Având în vedere abuzul pe care îl îndurase, Gray era un exemplu viu că reușise cu brio. Asta îl făcea în ochii ei să fie un partener de dorit.

Toate acestea i se păreau justificări. Chiar și ei.

Închizându-și ochii, Dru gemu și își așeză capul pe brațul canapelei. Nu era obișnuită să aibă sentimente atât de puternice pentru un bărbat ca și cele care o încercau cu privire la Gray. Senzația asta nu se împăca prea bine cu personalitatea ei independentă. Nici cu sinceritatea de sine debordantă. Faptul că îi păsa atât de el o smerea foarte mult pe Dru.

Îi era de folos să-și amintească că toată introspecția asta de sine ar putea fi oricum irelevantă. Gray îi spusese că se hotărâse să renunțe

la implicarea într-o relație romantică cu ea. Până acum își respectase promisiunea, iar Dru nu știa dacă faptul că se ținuseră de mână în mașină alaltăieri seară sau faptul că nu mai era într-o relație agent-client avea să-l facă să se răzgândească. Poate că nu mai voia să iasă cu ea.

Supărată pe sine, Dru se ridică brusc de pe canapea și se duse val-vârtej în bucătărie. Avusese parte de o viață împlinită înainte ca Gray Fowler să apară în peisaj!

Ai fi putut crede că solitudinea îi prindea bine. Însă tânjea după acțiune, activitate, muncă. Chiar și două zile de liniște erau prea mult pentru ea. Se trezise târziu în dimineața asta, plecase într-o plimbare foarte lungă împreună cu Fi, se întâlnise cu Augustine, dereticase prin casă și făcuse cât mai multe treburi.

Dru luă din frigider găletușa cu aluatul de biscuiți cu ciocolată pe care îl cumpărase de la Addie la o strângere de fonduri pentru școală. Se apucă să formeze cu o lingură grămăjoare de aluat pe care le puse pe o tavă de copt. Tocmai se îndrepta de spate după ce băgase tava în cuptor și pornise cronometrul de bucătărie când o mișcare dincolo de fereastra de deasupra chiuvetei îi atrase atenția.

Mașina Denali a lui Gray venea pe aleea. Era încă departe, dar Dru îi putu distinge clar mașina.

Gray vine pe alee!

Dispariția ei din escorta lui conta pentru el. Faptul că venise până aici cu mașina îi dădea speranțe. Îi sugera că era posibil să se petreacă ceva mai mult. Euforia îi provocă furnicături pe piele.

Se zori să intre în baia de la mansardă. *E aiurea, Dru. Nu te porți așa când vine vorba de bărbați*, își spuse ea în timp ce se pieptănă și se spălă pe dinți foarte repede. După ce făcuse un duș mai devreme, Dru se îmbrăcase cu o cămașă la baza gâtului și o pereche de blugi comozi și decolorați pe care îi avea de câțiva ani. Ținuta părea în regulă.

În timp ce se grăbi să ajungă la parter, Gray îi striga numele din fața ușii de la intrare. Nu se deranjase să bată la ușă. Stătea în verandă, urlând.

Deschise ușa și fu întâmpinată de o matahală de atlet de un metru și nouăzeci și trei.

Dorul după el o năpădi ca un val care se izbea de țărm. O, Doamne. Se amorezase până peste cap de el. Sentimentele îi întunecau atenția.

Trecu pe lângă Gray pentru a se adresa lui Rod, care stătea la câțiva pași de cabană, părând nesigur.

— Ești sigur că n-ați fost urmăriți? întrebă Dru.

— Sigur, o liniști Rod.

— Du-te și verifică zona, îl îndemnă ea. Gray e în siguranță cu mine înăuntru.

— Am înțeles, Dru.

Gray intră în cabană. O așteptă în hol.

Dru se îndreptă hotărâtă înspre el, închizând ușa cu piciorul odată ajunsă în interior. În același timp, Gray venise spre ea, iar tensiunea dintre ei crescuse, iar sprâncenele lui coborâră.

Se lipiră unul de altul, iar Dru îl sărută. Fără cuvinte dulci. Fără șovăieli. Fără dezmierdări tandre. Se sărutară cu pasiune, abandonându-se total dorinței unuia după celălalt.

Dru se ridică pe vârfurile picioarelor și își înlănțui brațele după gâtul lui. Gry îi cuprinse fața în mâini. Sărutul lor o zăpăci cu totul. O înfierbântă. Senzația buzelor lui pe ale ei. Aroma proaspătă a gelului său de duș. Fu copleșită de o dorință puternică și insistentă.

Ea îl săruta. Multă vreme, nici măcar nu-și permise să viseze la așa ceva. Nu știa dacă era bine ce făcea. Trăia momentul ca și cum era martora unei furtuni impresionante – cu fulgere, ploaie ușoară și vânt plăcut – prinsă într-o sticlă.

Făcu un pas înapoi ca să răsufle și se uită în ochii lui de un verde marin intens.

— Era și timpul.

Gray rosti cuvintele solemn, ca și cum îi făcea o promisiune. Își luă câteva clipe pentru a o observa cu atenție înainte ca gura lui să se arcuiască poznaș.

— Doar atât, Dru? Cu siguranță că sărutul n-a fost totul? A durat numai treizeci de secunde.

— Prostii. Trebuie să fi durat cel puțin cinci minute.

— Ți s-a părut fiindcă-ți ieșiseși din mână.

— Greșit.

Dru se hotărî să-l conducă înspre peretele de lângă intrarea în bucătărie. Punându-și palmele pe pieptul lui larg, îl împinse înspre zid. Gray avea de ce să se sprijine, așa că putea să se sărute mai mult –

Gray chicoti malițios. Nu voia – n-ar fi vrut să se miște.

Cu viteza lui uluitoare, o apucă de mijloc. Dru se dădu înapoi și folosi o simplă mișcare de karate pentru a-i bloca mâna. Gray nu era singurul care era rapid.

Rânjind, Gray schimbă tactica, întinzându-și o mână leneș spre tâmpla ei, ca și cum avea de gând să-i dea părul într-o parte. Dru își ridică palma la fel de încet și îi opri degetele. În clipa următoare, se apleacă spre ea, luând-o în brațe cu o singură mână.

— Mă săruți? întrebă el.

Dru se găsi deasupra lui, iar chipul îi era doar la un centimetru distanță de al lui. Îl sărută, iar Gray o lăsă ușor în jos până când picioarele îi atinseră podeaua.

Îi apucă mâna liberă, împletindu-și degetele cu ale lui. Când reuși să o prindă bine, Dru i-o dădu într-o parte și dintr-o îndoire rapidă i-o răsuci la spate.

— Au, făcu Gray ușor.

Strânsoarea ei nu-l rănea. Nu avea de gând să lezeze vreo bucățică din trupul lui de un milion de dolari. Îl trase înspre peretele unde încercase să-l împingă mai înainte și se puse repede în fața lui.

— Așa, spuse Dru, mulțumită că ieșise victorioasă.

Gray stătu cuminte, cu umerii lipiți de suprafața netedă a peretelui, cu un zâmbet pe față.

— Ești destul de supus, remarcă Dru. Gata cu trucurile?

Gray o surprinse cu un croșeu, iar ea reacționă imediat, adoptând o postură de karate și blocându-i mișcarea.

El râse. Ea realiză că o testase numai pentru plăcerea de a-i vedea reacția. Gray nu intenționase să o atace.

Își încolăci mâna pe după încheietura brațului pe care îl întinsese Dru și o trase ușor în direcția staturii lui musculoase.

— Gata cu trucurile, șopti Gray, și se sărutară din nou.

Faptul că îl săruta, că îl atingea, că-și simțea bătăile inimii ei în acord cu ale lui, o umplură de bucurie. Fata dură și singuratică se îndrăgostise de Gray.

Din bucătărie se auzi alarma cronometrului. Dru se trase repede înapoi.

— Biscuiții.

Înainte ca să-i răspundă, se auzi un ciocănit la ușă.

— Îi scot eu, se oferi el.

— Eu răspund la ușă.

Rod stătea în prag. Vădit curios, își plimbă privirea de la Dru la Gray care se mișca prin bucătărie.

— E totul în ordine? întrebă Dru, încercând să pară calmă și stăpână pe situație. Probabil că arăta ca și cum tocmai fusese sărutată. Buzele îi erau ușor umflate, iar pielea îi era înfierbintată. Probabil că și părul îi era răvășit într-un mod comic.

— Totul e în ordine, răspunse Rod. O să alternez supravegherea din Denali cu contra-supravegherea dintr-un loc din spatele casei din pădure.

— Sună grozav.

Înainte ca Rod să plece din pragul casei și să-și vadă de treburile lui, Gray începu să tragă toate perdelele de la parter.

— Ochi iscoditori, spuse el.

Bucătăria lui Dru mirosea puternic a biscuiți cu fulgi de ciocolată. Ea aprinse o flacără sub ibric, scoase două căni și goli pachețele de ciocolată fierbinte în fiecare. Gray era la câțiva centimetri distanță, sprijinindu-și șoldul de marginea mesei. Semăna cu un motan care tocmai înghițise un canar.

— Da? îl imboldi Dru să vorbească.

— Îți place de mine.

— Puțin, da.

— Atât cât să mă săruți.

— Adevărat.

Dru se apucă să așeze câțiva biscuiți pe farfurii și să scoată șervețele.

— Și ție îți place de mine atât cât să mă săruți.

— Adevărat, încuviință Gray.

Toate întrebările lui Dru cu privire la faptul dacă Gray o plăcea sau nu și cum ar fi reacționat la vestea că ea nu mai era agentul lui de pază primiseră un răspuns categoric prin acțiunile lui. *Îi plăcea de ea*.

— Îți place mai mult de mine decât de Corbin, clarifică Gray.

— Pot să mă bazez întotdeauna pe gena ta competitivă.

— Recunoaște că îți place mai mult de mine.

— Hmm… Dru își împinse buzele într-o parte. Poate că de Corbin îmi place mai mult ca persoană. Dar dintr-un motiv anume, îmi place mai mult să te sărut pe tine.

Gray încuviință încrezut. Dru își dădu ochii peste cap.

Ibricul începu să fluiere. Turnă apă fierbinte în cănile lor și amestecă conținutul în amândouă până când mini-bezelele apărură deasupra ciocolatei de un maro deschis cu alb.

— Te deranjează dacă îmi torni whiskey în ciocolata mea? întrebă Gray.

Dru chicoti.

— L-am aruncat după ce te-ai îmbătat ultima dată.

Ei se așezară pe scaune la masa din bucătărie.

— Deci, spune-mi. Cărui fapt datorez plăcerea acestei vizite azi, Gray?

Ea mușcă din biscuitul cald și lipicios.

— Am așteptat toată ziua de marți și cea de miercuri să te întorci azi la muncă. La ora două, s-a ivit, în schimb, la ușă Rod.

Gray nu se atinsese încă de porția lui. Își așeză brațele pe masă.

— Nu ești… înlocuibilă, Dru.

Plăcerea o săgetă.

— Rod e bărbat. Se potrivește tiparului clasic al gărzii de corp pe care ți-ai dorit-o de la început. Cu el nu riști să fii rănit în amorul propriu.

— M-ai cucerit, spuse Gray. Rod mi-a spus că te-ai întâlnit cu șeful tău. Ce s-a întâmplat?

Dru ridică ușor din umeri. Mai mușcă din biscuit.

— După călătoria în Mullins, nu simțeam că puteam rămâne obiectivă în ceea ce te privește. Mă implicasem prea mult și știam lucrul ăsta, așa că i-am spus lui Anthony Sutton ce simțeam. M-a retras din serviciul tău imediat. A trebuit să procedez astfel și să-i spun lui Anthony. Totuși, sunt furioasă că n-am găsit hărțuitorul. Voiam să fiu cea care îl descoperă. Și nici nu-mi place că trebuie să-mi predau tura lui Rod.

Ea luă o înghițitură de ciocolată caldă. Dulce și fină, băutura ajunse în stomacul ei.

Gray mușcă din biscuitul lui, mestecă, apoi mănâncă și restul.

— O să fac tot ce-mi stă putință din sediul central al firmei ca să-ți găsesc hărțuitorul. Am de gând să îi verific din nou cu de-amănuntul pe Dennis și pe Alex Wright. Dacă găsesc ceva nou, asta ne-ar putea ajuta să-i aflăm ascunzătoarea lui Dennis.

— Bine.

Gray zâmbi. Chipul lui o încânta mai mult decât definiția clasică a frumuseții. Era cel al unui bărbat, fără nicio trăsătură tinerească. Acum că Dru trăise extazul de a se afla în brațele lui, îi era puțin rușine să recunoască cât de mult dorea din nou să fie în brațele lui.

— Vreau să ieșim împreună, spuse Gray. Fără să mai avem alte întâlniri niciunul din noi cu altcineva

Dru râse.

— Ne-am sărutat de trei ori. E prea devreme să negociem o clauză de exclusivitate.

— Simt ca și cum ne-am vedea de săptămâni întregi. Nu o să ies cu altcineva dacă am promisiunea ta.

Gray părea să fie foarte mulțumit de schimbarea din relația lor. Bineînțeles că era un expert în domeniul întâlnirilor amoroase, își aminti Dru. Trecuse de începuturi, jumătăți și sfârșituri de iubiri superficiale.

— Ne-am înțeles? întrebă Gray.

— E prea devreme să purtăm o discuție de genul ăsta. Mult prea devreme.

— Bine. Gray se ridică și îi întinse o mână. E prea devreme să dansezi cu mine?

Ea îi luă mâna, iar el o trase înspre el. Dansară în ritm lent în bucătăria ei fără urmă de acorduri. Zâmbind, Dru își puse obrazul lângă al lui și își imprimă în minte senzația mâinii lui în a ei și felul în care brațul lui o lipea de el.

— Îți petreci restul zilei cu mine? întrebă Gray.

— Și cum rămâne cu programul tău?

— Am pus-o pe Ash să-mi contramandeze toate întâlnirile.

Chiar așa făcuse?

— Am putea să tragem cu arma. Ar fi distractiv să-ți dovedesc că sunt mai bun.

— Mi-ar plăcea să te văd că încerci. Apoi pot să te scot în oraș la cină?

— Să ne scoți pe mine și pe Rod la cină, vrei să spui?

— Mă rog.

— Sigur.

Mai dansară un pic, apoi Gray o lăsă pe spate. În răspuns, Dru ridică un picior. Gray o ridică și o învârti , apoi o trase în siguranță înapoi la pieptul lui. Gray crescuse într-un orășel din Texas, ceea ce însemna că se pricepea să danseze pe muzică country. Nu avea nevoie de muzică pentru a ține ritmul.

Gray e subtil, Dru. Alarma internă de avertizare a lui Dru începu să sune. *Nu poți să-l iei – pe el sau situația asta – prea în serios. Cine spune că trebuie să mă iei în serios, oricum?* îi spusese el odată. *Nu trebuie să mă iei în serios ca să ieși cu mine la o întâlnire sau două.* Gray avusese o grămadă de relații pasagere. Ceea ce ar putea explica dorința lui de a fi cu Dru, care se putea termina la fel de ușor cum începuse.

Dar chiar în timp ce se avertiza singură în privința lui, Dru simți cum cade pradă și mai mult farmecului său.

Capitolul 19

e obicei, când alarma ceasului se declanșa pentru a-l trezi să meargă la antrenamente, Gray răspundea cu un mârâit. Primul lui gând conștient se agăța de fiecare dată de durerea și rănile pe care le avea. Apoi, se gândea la responsabilitățile pe care le avea de îndeplinit în acea azi, care în schimb îl făceau să fie pregătit să le îndeplinească.

Dar în dimineața asta, după ce Dru nu mai era garda lui de corp și devenise iubita lui, Gray nu avu nicio astfel de reacție.

În schimb, un simțământ de ușurare îl cuprinse.

Apăsă butonul de amânare, apoi se întinse la loc în patul imens din dormitorul lui mare, cu ochii închiși, zâmbind în timp ce își aminti de ea și de ce se întâmplase cu o zi în urmă. Dru închisese literalmente ușa de la cabană, *trântind-o* cu piciorul. Apoi se dusese direct la el și îl sărutase. Așa era ea. Directă, fără ocolișuri.

Niciun alt sărut din viața lui, nici măcar primele săruturi din liceu, nu avuseseră efectul acesta profund asupra lui Gray. Fusese cu totul zăpăcit de el, învins prostește. El. Puștiul sărac, jucătorul experimentat de fotbal. Nu era ca și cum ar fi un novice în ale sărutului. Nici nu era naiv. Gray considera că era mult mai matur

decât vârsta lui biologică datorită vieții pe care o dusese. Aproape că făcuse și încercase totul.

Gray își deschise ochii și își plimbă o mână prin păr, observând cu atenție liniile groase din metal ale candelabrului.

Dru nu era iubitoare de distracții sau agreabilă. Gray își dăduse întâlniri cu femei și mai frumoase decât ea. Dar nu fusese niciodată atât de… *dependent* de cineva înainte. Până la urmă, îi plăcură mai mult genul bătăios și încrezător decât femeile iubitoare de distracții și cele agreabile. Personalitatea lui Dru o făcea mai frumoasă în ochii lui decât orice frumusețe exterioară a altei femei.

Se potriveau. Se înțelegeau bine. Ce-i drept, câteodată se mai luau la harță. Dar oricum ar fi privit lucrurile, era ceva autentic între ei. Erau într-o armonie unul cu celălalt.

Alarma ceasului sună din nou. O opri, sări din pat, apoi se duse la ferestre și ridică jaluzelele. Lumina blândă a dimineții și ceața acopereau piscina și curtea din spate ca o pătură.

El și Dru se potriveau cu siguranță. Atât de mult încât el trebuia să aibă grijă. Era fericit ca un pește în apă – folosind una dintre expresiile pe care le auzise în copilărie – să o aibă pe Dru drept iubita lui. Dar asta nu însemna că voia să se trezească săptămâni și luni întregi de acum încolo îndrăgostit lulea de Dru.

Iubire. Simplul cuvânt îl făcea să înghețe.

Mușchii dintre gât și umeri i se încordară. Nu voia să aibă nimic de-a face cu –

Gray își întrerupse gândul inspirând adânc, apoi expirând ușor. Nu exista niciun motiv pentru care el și Dru să nu continue să se placă unul pe altul, să se întâlnească, să râdă, să vorbească, să iasă împreună. Toate astea nu trebuiau să aibă drept rezultat faptul că se îndrăgostea de ea.

Relația lor începuse de-abia ieri.

Gray se ambala prea mult cu grijile astea.

O oră mai târziu, Gray zări mașina lui Corbin pe alee. Amândoi erau în drum spre antrenamente. În mod obișnuit, se strecura lângă

prietenul lui, îl aștepta să-l vadă la volan, apoi făcea tot posibilul să demareze în trombă și să-l lase pe Corbin în urmă într-un nor de praf.

În dimineața asta, trebuia să-și revendice premiul convenit pentru pariu, așa că se postă în spatele lui Corbin și merse în urma lui tot drumul până la antrenamente. Încet, se opri în spațiul de parcare de lângă cel al atacantului.

— Te-a sărutat, nu-i așa? întrebă Corbin în clipa în care ieși din mașină. De asta m-ai urmărit cu rânjetul ăsta prostesc pe față.

— Exact de asta. Cum e zâmbetul ăsta, Corbin? Suficient de mare?

Corbin dădu din cap, prefăcându-se cu succes că se simte dezgustat.

— Ticălosule!

Merseră unul pe lângă altul prin parcare.

— M-am străduit din greu cu Dru. Cred că nu prea gândește. Așa s-ar explica de ce te-a ales pe tine.

— Nu-i adevărat. Amândoi știm că rațiunea ei e impecabilă. Ce dovedește alegerea ei e foarte simplu. Doamnele mă iubesc pe mine mai mult.

— O doamnă anume te iubește pe tine mai mult. Și numai pe moment.

Cei doi intrară în clădire și o luară pe holul care ducea la vestiarul lor.

— Am pierdut pariul, dar e posibil ca în viitor, cândva, să o conving pe Dru să-mi mai dea o șansă.

— De fapt, aș aprecia mult să-o lași în pace.

— Să renunț?

— Îmi place de ea, spuse Gray simplu.

Corbin se opri. Doi fundași din echipa defensivă îi salutară în trecere.

— Adică îți place *pe bune* de Dru? întrebă Corbin.

Gray înțelegea uimirea prietenului său. El nu recunoscuse niciodată că ar fi avut astfel de sentimente față de vreo femeie în trecut.

— Îmi place de ea.

— Și mie îmi place de ea, Gray.

— Nu. Mie îmi place *cu adevărat* de Dru.

Gray îl privi drept în ochi pe Corbin.

— Ce aiurea.

— S-au întâmplat chestii și mai caudate de atât.

— Cum ar fi?

— Că ai fost desemnat Cel Mai Valoros Jucător din NFL.

Corbin râse zgomotos. Reluară mersul.

— Fiindcă pariul ăsta al nostru s-a terminat atât de bine pentru tine, Gray, bănuiesc că nu-ți mai dorești televizorul meu cu ecran plat. Războinica este o răsplată suficientă.

— Dru este cu adevărat o recompensă binemeritată. Cu siguranță. De aceea ar fi grozav să am și televizorul tău. Gray îl bătu pe Corbin pe umăr în timp ce intrară în vestiar.

— Trimite-mi-l oricând săptămâna asta.

Gray se despărți de amicul lui și se îndreptă spre dulapul său.

Nu-i păsa de televizor. Dar avea de gând să-i dea peste nas cu victoria asta lui Corbin. Faptul că putea să se laude cu premiul constituia nouăzeci la sută din distracția câștigării pariului.

Mai târziu, în acea după-amiază, Dru ședea la biroul ei de la Sutton, citind imaginea scanată a scrisorii primite în cursul zilei de la hărțuitorul lui Gray. Tasta ceva într-un document deschis pe computerul ei, hotărâtă să descopere o pistă care să o conducă, asemeni firimiturilor de pâine ale lui Hansel și Gretel, la Dennis Wright.

Telefonul o anunță că primise un mesaj nou. De la Gray. O străbătu un fior – la fel cu cel pe care o fată de liceu îl simțea atunci când băiatul de care îi plăcea îi zâmbește.

De ce avea reacțiile astea exagerate când venea vorba de el? Era al cincilea mesaj pe ziua de azi. De ce roșea? Zâmbea cu siguranță.

Vrei să treci pe la mine și să rămâi după muncă? întrebă el.

Nu.

Te rog?

Nu. Dru nu avea niciun motiv să-i dea de înțeles că a zâmbit și s-a înroșit toată când i-a citit mesajele. Sau să-i dea apă la moară.

Ashley face pui prăjit și legume gratinate, îi scrise Gray.

Deodată sunt mult mai interesată.

Și eu o să fiu aici.

Aha.

Și o ne putem săruta. *Evident. Dacă vrei.*

Poate că o să trec, scrise Dru. *Unii dintre noi mai trebuie să și lucreze, știi, nu.*

Ne vedem la șase.

— Mai ai nevoie de altceva înainte să plec? îl întrebă Ash pe Gray în acea seară.

— Nu cred.

Gray ședea în sufrageria de lângă bucătărie, așteptând-o pe Dru să vină.

Ash se opri la intrarea în micul antreu care ducea la garaj și începu să se îmbrace cu haine de iarnă. Jachetă, eșarfă, mănuși și căciuliță tricotată.

— Nu știu de ce te îmbraci de parcă am fi în Alaska, Ash. Sunt patru grade afară.

— Ție ți-e cald de felul tău, dar mie mi-e frig întotdeauna. Nu ai observat că mi-am pus un pulover peste haine în fiecare zi săptămâna asta?

— Nu.

Gray o vedea pe Ash ca o combinație între un angajat, o soră mai mică și o prietenă mult prea naivă. Dacă îl întrebai despre Dru, ți-ar fi putut spune până și cel mai mic detaliu. De exemplu, știa ce model era gravat pe inelul din argint pe care îl purta uneori. Dacă îl întrebai despre Ash, era ca și cum ar fi avut amnezie.

Se auzi un bâzâit de la interfon.

— Dru e aici, strigă Rod din biroul din față.

În sfârșit. Gray se duse să o aștepte pe alee.

Ea își parcă motocicleta și se repezi grăbită înspre el. Când își scoase casca, Gray văzu că ochii îi scăpărau de enervare. Punându-și palmele peste bicepșii lui, Dru îl conduse cu spatele până când intrară amândoi la adăpostul garajului.

Pulsul lui Gray se înteți de dorință.

— Ai de gând să mă ataci așa cum ai făcut-o ieri la cabana ta? întrebă el, plin de speranță.

— Nu. Și nu te-am atacat.

— Dacă n-ai de gând să mă ataci, atunci de ce m-ai împins aici?

— Pentru că aș prefera să nu stai afară, sub lumina felinarelor unde orice lunetist te-ar putea doborî.

— Bună seara și ție. Și bine ai venit.

După o clipă, Dru îi zâmbi pizmaș.

— Bună seara.

— Nu mai ești garda mea de corp, îi reaminti Gray. Nu mai trebuie să te îngrijorezi în privința lunetiștilor.

— Sunt tot eu... Dru se desprinse din strânsoarea brațelor lui... și aș prefera să nu te văd împușcat în fața mea în seara asta. Mi-ar putea pieri pofta de mâncare.

Apăsând butonul care închidea garajul, îl conduse în bucătăria lui ca și cum ea era proprietara locului.

Ash și Dru se salutară în timp ce Gray se duse la cuptor să scoată puiul. Avea o culoare brun-aurie și arăta crocant. Era înconjurat de morcovi, ceapă și cartofi, iar toată mâncarea mirosea a rozmarin și piper. Gray avea o foame de lup.

— Arată bine? întrebă Ashley.

— Glumești, nu? îi spuse Dru.

Ash clătină din cap, pe care și-l acoperise cu o căciulă de iarnă.

— Mâncarea ta merită să fie pe coperta unei reviste culinare, spuse Dru. Recunoaște că arată minunat. Pe bune. Ridică-ți bărbia în felul ăsta.

Dru îi arată cum.

Ash o imită.

— Trage-și umerii înapoi. Acum încearcă să arăți foarte încrezătoare și distinsă.

Ash chicoti jenată.

— În seara asta am venit pentru mâncarea ta, îi spuse Dru.

— Vizita ta nu are nimic de-a face cu mine? întrebă Gray.

— Nimic.

Poate că Ash nu era în stare să arboreze expresia aceea de superioritate, dar Dru era expertă în așa ceva.

— Atunci mă bucur că o am pe Ash drept arma mea secretă.

Privirea lui Gray se întâlni cu cea a lui Dru. Atracția dintre ei deveni palpabilă.

Ash își drese vocea. Când niciunul dintre ei nu se mișcă, ea își repetă gestul.

— Deci… vă pricepeți foarte bine să vă prefaceți că sunteți un cuplu.

— Nu ne mai prefacem, spuse Gray. Acum suntem un cuplu *cu adevărat*.

Ash se uită de la unul la altul.

— Poftim?

— Când am început să lucrez ca gardă de corp a lui Gray, mă prefăceam că sunt iubita lui, explică Dru. Acum că nu mai sunt agentul lui, m-am hotărât să-i dau o șansă.

— O?

— Gray s-a tot ținut de mine să ieșim împreună, continuă Dru, până când i-am spus în cele din urmă că mă întâlnesc cu el doar ca să scap de gura lui. Nu e ceva serios între noi. Nu cred că relația asta o să dureze mai mult de două luni.

Gray rânji. Credea că va rezista mai bine de atât. Nu era niciodată înțelept să lansezi o provocare unui atlet.

— Ei bine, mă bucur pentru voi. Foarte mult! Ashley bătu ușor din palmele ei înmănușate. Vă doresc tot ce-i mai bun. Sunteți amândoi atât de drăguți.

Drăguți? Nici Gray și nici Dru nu erau drăguți.

Ashley arboră un zâmbet larg care nu păru în totalitate sincer.

— Asta înseamnă că ești educatoare la grădiniță până la urmă?

Gray râse.

Dru își puse mâinile în șolduri.

— Nu am fost, nu sunt și nici nu voi fi vreodată educatoare la grădiniță, Ashley. Ea vorbi calm. Dacă era altcineva, s-ar fi luat de acea persoană. Dar nu se putea purta așa cu Ash. N-ar fi fost corect. Era ca și cum ar fi trântit o greutate în cârca unui copil de doi ani.

— Ar trebui să iei în considerare ideea asta, Dru. Ai fi bună la așa ceva.

Ar fi fost groaznică.

— Aș fi groaznică, spuse Dru.

— Ei bine, eu cred că ai fi minunată. Lui Ashley îi apărură gropițe în obraji. În regulă. Ne vedem mai târziu. Să aveți o seară frumoasă!

— Pa! strigă Gray.

Ash ieși afară.

— Cine a crescut-o pe Ashley? întrebă Dru. Încep să cred că părinții ei au fost niște animăluțe fericite care cântau într-o pădure, undeva.

— Da. Cam așa ceva.

— Mi-a părut rău pentru ea când i-ai spus că suntem cu adevărat un cuplu.

— De când îți pare ție rău pentru oameni?

— Mie? Dru se prefăcu că era nedumerită. Sunt plină de sensibilitate.

Gray pufni.

— S-a uitat lung la tine chiar, înainte să iasă pe ușă, spuse Dru.

— Când s-a uitat la mine?

— Când nu erai atent și ea se holba la tine cu o privire tragică și plină de dor.

— Ash n-a spus niciodată că ar avea asemenea sentimente față de mine.

— De asta e tragic și lipsit de speranță. Te sfătuiesc să te însori cu ea. Vreau să spun, *pâinea asta e făcută în casă*?

Dru se uită la pâinea pe care o așezase Ash ca și cum ar fi fost Mona Lisa.

— Da, e făcută în casă.

— Ashley e de modă veche. Probabil că e ultimul exemplar din specia ei.

Dru rupse o bucățică de pâine și o gustă.

— Mă surprinde faptul că te-ai grăbit atât de mult ca să dai de veste că suntem un cuplu.

— De ce să ascund chestia asta?

— I-ai spus și lui Corbin?

— Bineînțeles că da. Tânjește după *tine* într-un mod tragic și fără speranță, Dru.

— N-ar fi primul.

Gray avu sentimentul neliniștitor că ar trebui să-i spună lui Dru despre pariul încheiat cu Corbin. Ea aprecia sinceritatea. Foarte mult.

Pe de altă parte, faptul că puseseră pariu pe un sărut din partea ei probabil ar înfuria-o. N-ar fi prea fericită să afle că nu o curtaseră în același timp din simplul motiv că le plăcea de ea. Gray și Dru de-abia reușiseră să dărâme zidurile care îi împiedicaseră să-și dea întâlniri. Gray nu voia să agite apele în seara asta.

Își umplură farfuriile cu bucăți de pui și legume, salată de spanac și felii groase de pâine cu maia. După ce se contraziseră puțin în privința locului unde ar trebui să mănânce, Dru îl convinse să se bucure de meniul bogat în camera de zi deoarece voia să stea lângă pomul de Crăciun. Își așezară farfuriile pe măsuța dreptunghiulară aflată lângă ferestre. La căderea nopții, Rod trăsese jaluzelele peste acele ferestre. Masa avea deja două scaune la fiecare capăt, așa că tot ce trebuia să facă Gray era să mute într-o parte tabla de șah care se găsea la mijloc.

Cât timp mâncară discutară despre ce se întâmplase în ziua respectivă. Bradul uriaș se odihnea lângă ei, iar muzica sentimentală preferată de Ashley se auzea din sistemul audio.

Dru aruncă o privire bradului de Crăciun de vreo câteva ori pentru a-l admira. De fiecare dată când făcu asta, Gray se opri din mâncat și se uită fix la ea. Ash sau decoratorii angajați de ea înfășuraseră ramurile bradului în luminițe albe, care scăldau chipul lui Dru așa cum ar fi făcut-o o lumânare. Nasul ei era drept. Genele lungi și dese. Pomeții grațioși. Bărbia mică și fermă.

Gray nu mai simțea foamea fizică. Ci totul în el tânjea după ea. Cei de la firma Sutton Security trebuiau să-i găsească hărțuitorul deoarece nu voia să se împiedice în gărzile de corp când încerca să o admire pe Dru. Chiar și acum, în propria lui casă, Rod, care se afla în biroul lui Gray, putea să intre peste ei în orice clipă.

În plus, își dorea ca Dru să fie în afara oricărui pericol. Hărțuitorul o amenințase în mod specific când crezuse că era iubita lui Gray și, din nou, când aflase că era garda lui de corp. Până ieri, Dru fusese de serviciu de fiecare dată când Gray petrecuse timp cu ea. Fusese înarmată, în defensivă și pregătită de atac.

Dar acum nu mai era înarmată. Încă nu se obișnuise să o vadă fără una dintre acele jachete pe care le avuse întotdeauna. În seara asta,

purta un maieu cu bretele subțiri sub o bluză largă și ușor transparentă, pe care și-o deschisese la gât și își suflecase mânecile.

Dru era rapidă, dură și își putea purta singură de grijă, dar îi părea mai vulnerabilă decât înainte.

Frica îi împânzi inima, era rece și întunecată. Plină de avertizări.

Până acum, Dru purtase povara care venea odată cu datoria ei de a-l apăra. Acum, Gray simțea că acea povară se transferase pe umerii lui.

— Când pleci de-aici în seara asta, asigură-te că nu ești urmărită, spuse el. Tipul care mă urmărește e și pe urmele tale.

Dru își întoarse privirea de la pomul de Crăciun la Gray.

— Fotbalistule?

— Da?

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Pot să am grijă de mine.

Cuvintele ei nu îl liniștiră. Dru locuia într-o cabană izolată și neprotejată din pădure.

După ce terminară de mâncat, o convinse să joace Xbox cu el, deoarece camera lui multimedia de la etaj era privată și închisă. Gray puse jocul lui preferat de curse și scoase telecomenzi pentru amândoi.

— Dacă eu câștig, ne sărutăm, spuse Gray.

— Se pare că nu dorești deloc să mă săruți.

Dru îi aruncă o privire provocatoare din colțurile ochilor.

— Cât de mult te înșeli. Nu accept cu ușurință să pierd.

— Nici eu.

— Vreau să câștig, Dru. Și vreau să te și sărut. Foarte mult.

— Atunci pune mâna pe volan, Ricky Bobby*.

Dru apăsă pedala de accelerație a mașinii ei virtuale și trecu repede de linia de start. Gray fusese prea ocupat ca să se uite la ea și nu-și dădu seama că începuse numărătoarea inversă.

Spre marea lui frustrare, Dru se strecură pe lângă el chiar în ultima clipă în care Gray ar fi putut să câștige. Îl învinse. Se descurca grozav la jocul ăsta. Dar pierduse în fața ei.

---

* Protagonist de film, cu o replică celebră: „Dacă nu ești primul, ești ultimul."

Rânjetul pe care îl arboră ea emana triumf pur. Îi spunea lui Gray: *Nu mă subestima niciodată, neîndemânaticule*, mult mai limpede decât ar fi făcut-o cuvintele.

— Din nou, mârâi Gray.

El câștigă data următoare. În clipa în care mașina lui trecu de linia de sosire, își aruncă volanul într-o parte atât de tare încât îi căzu. El se mută pe podeaua care le despărțea pozițiile. De pe genunchi, Gray o apucă de încheietura mâinii și o trase pe podea lângă el. Dru râse și se îndreptă de spate ca să-l privească în față. Erau amândoi pe genunchi, la numai câțiva centimetri distanță, Gray fiind de două ori mai lat și mult mai înalt decât ea.

— Credeam c-ai zis că nu accepți să pierzi ușor.

Gray își împleti degetele ambelor mâini cu ale ei. Dru nu părea mânioasă. Chipul i se îmblânzise, iar buzele i se întredeschiseră.

În inima lui pulsa o dorință aprinsă.

— Numai atunci când sunt învinsă cinstit, spuse Dru. Te-am lăsat să câștigi.

— Mincinoaso.

Gray începu să respire sacadat. Ce se întâmpla cu el? Numai simplul fapt că o avea lângă el îl făcea să-și piardă cumpătul cu totul.

Dru își îndreptă atenția spre chipul lui, observând fiecare detaliu. Nu era chipeș. Când venea vorba de femei, se bazase întotdeauna mai mult pe cariera lui decât pe înfățișare. În afara fotbalului, Gray nu avea prea multe calități.

— Există un singur mod corect de a lămuri situația, spuse Dru.

— Mmm?

— O să jucăm de mai multe ori în seara asta. De mult mai multe ori.

Tachinându-l, Dru se dădu la o parte ca și cum voia să se întoarcă la locul ei.

— Nici să nu te gândești. Gray o aduse înapoi. În primul rând, îmi vreau sărutul.

Își trecu ușor mâinile lui mari peste ceafa ei, stătu ceva timp așa, simțind părul ei catifelat pe pielea lui în timp ce îi sprijini blând ceafa. Gray fu străbătut de un fior.

Dru îi zâmbi ușor. Apoi buzele lor se întâlniră și nu se mai gândiră la nimic.

Capitolul 20

A doua zi, Gray se cază la hotelul echipei din Dallas. În ziua următoare, cei de la Mustangs jucau cu echipa Dolphins pe stadionul de la Mustangs. Gray o invitase pe Dru la meci. După cum se obișnuise deja cu ea, îl refuzase deoarece se hotărâse să urmărească meciul la televizor, ca să se streseze în liniște, să rămână cu gura căscată și să-și roadă unghiile de atâta concentrare. Cei de la Mustangs câștigară, mulțumită unui gol în ultima clipă.

Gray o sună pe Dru după meci.

— Ei bine? întrebă el.

— A fost cât pe-aci, îi răspunse Dru.

Gray chicoti.

— Se pare că n-ai primit mesajul. Trebuie să mă complimentezi la greu după meciuri.

— Dacă-l primesc vreodată, am să-l ignor.

— Ia cina cu mine.

Dru voia să se vadă cu el. Și să ia cina împreună. Dar apropierea asta dintre ei îi stârnea emoții și impulsuri… foarte puternice și o speriau.

— Rămâne pe altă dată. Mai sunt doar șase zile până la Crăciun

și am o mulțime de lucruri de făcut. *În mare parte, să mă gândesc mult la tine și să respir adânc.*

— Atunci când pot să te văd?

— Miercuri seară?

Își trimiseră mesaje des și vorbiră mult la telefon în decursul următoarelor zile. Dru era ocupată cu munca și își petrecea serile împreună cu familia ei. Gray era ocupat cu antrenamentele și își petrecea serile împreună cu cei mai apropiați prieteni ai lui din echipă: Corbin, Duayne și Rashid.

Ce vrei să mănânci? întrebă Gray într-un mesaj miercuri după-amiază.

Mâncare italienească?

O să rezerv o masă la Morelli la ora șapte. O să vii, nu-i așa? Gray o tot tachinase că îl făcea să aștepte câteva zile până s-o vadă din nou.

Chiar dacă nu vin, răspunse Dru, *n-o să fii singur. O să-l ai pe Rod.*

Rod poate să stea unde dorește. Rezerv o masă pentru noi doi și nici să nu te gândești să mă lași singur să par ca un idiot.

Ce gând ispititor! Nu-mi mai da idei atât de bune…

Ar fi bine să vii, scrise Gray. *Mi-e dor de tine.*

Dru închise ochii după ce citi cuvintele. Mi-e dor de tine. O simplă propoziție, dar una atât de picantă încât îi dădea fiori de plăcere. Atât de puternică încât o speria. Îi fusese dor de ea, deși avusese destule activități și destui oameni care să-i umple timpul.

Făcuse o mișcare înțeleaptă, îndepărtându-se puțin de Gray timp de câteva zile. Dar nu era sigură dacă reușise să se adune sau nu.

Dru își făcu apariția la Morelli la șapte fix.

Ea și Gray mâncară antipasto*, urmat de cea mai delicioasă lasagna gătită pe care o gustase Dru vreodată.

* Antipasto sau aperitivele unei mese tradiționale italiene [n. trad.].

Nu era rău să se întâlnească cu cineva care aprecia mâncarea bună; comanda ceea ce ea nu-și permitea, fiindcă era prea scump, și o putea înfierbânta numai privind-o.

Rod stătea la trei mese distanță de ei. Avea un simț dezvoltat al observației și se pare că era fan linguinii.*

Admiratoarele lui Gray le întrerupseră cina de vreo câteva ori. Dru îi făcu amabilă poze de două ori cu alte femei care, datorită entuziasmului, păreau că erau pe punctul de a face un atac de cord.

După ce mâncară, așteptară înăuntrul restaurantului în timp ce Rod se duse să ia mașina lui Gray.

Dru îl văzuse pe Gray cum tresare când se ridicase din scaun, iar ea putu vedea durerea pe chipul lui.

— Ce te doare? întrebă ea.

— Spatele.

— Lombar sau cervical?

— Șalele.

Dru prefera iubirea năbădoioasă, în locul celei grijulii. Dar avea sentimentul că se lupta cu durerea mult mai des decât lăsa să se vadă. Nu pomenise de ea nimic în timpul cinei lor lungi, iar Dru nu știa dacă tăcerea lui se datora unei masculinități sadice, unei tării remarcabile sau unei conviețuiri normale cu ea.

Probabil că se datora unei conviețuiri normale. Durerea făcea parte din fișa postului. De când îl cunoscuse, Dru îl privise cum se lupta cu ea, cum mergea mai departe în ciuda ei. Ea își puse mâna în zona dureroasă. Mușchii i se încordară în jurul vertebrelor.

— Aici?

— În partea stângă.

Folosindu-se de degete, Dru masă locul dureros.

Gray îi aruncă o privire peste umăr, iar ochii lui verzi sclipeau amuzați și tandri. Dru încercă să-i reziste. Poate că era amuzat de ea sau de el însuși. Spera că ultima variantă era cea valabilă, cariera lui implica lovituri corporale săptămânale.

Rod parcă mașina pe marginea trotuarului.

---

* Pastele Linguine sunt fâșii lungi și plate de paste, dar mai subțiri și mai înguste. Provin din regiunea Liguria a Italiei [n. trad.].

— Stai o clipă.

Dru ieși din clădire înainte ca Gray să aibă șansa să ajungă la ușă. Unele obiceiuri erau greu de lepădat. Nu voia să-l expună vreunui pericol în zona nesupravegheată dintre restaurant și mașină înainte să fi avut șansa să cerceteze strada în ambele direcții.

Restaurantul Morelli se afla în complexul de locuințe de la Mockingbird Station, o mini-comunitate modernă cu magazine și localuri amplasate la parterul clădirii și cu apartamente de lux și mansarde situate la etajele de deasupra. La ora nouă și jumătate, într-o seară de miercuri, cu trei zile înainte de Crăciun, doar o mână de oameni se plimbau alene pe trotuar. Pe străzile dimprejur se așternuse liniștea.

Dru se uită înspre Mockingbird Lane*. Nu văzu nimic neobișnuit. Apoi privi în direcția treptelor care urcau spre cinematograful situat în partea de nord a complexului. Remarcă un vehicul albastru oprit în lungul șir de mașini parcate.

Își opri privirea la mașina albastră și își miji ochii. Ce îi atrăsese atenția, în mod special? Mașina arăta ca…

Dru avu un déja-vu așa cum flacăra aprinde un băț de chibrit. Mașina arăta ca un model mai vechi de Chevrolet Camaro. Dennis Wright conducea un astfel de model. Sute de mărci identice de automobile erau parcate pe marginea drumului, și de la distanță, nu-și putu da seama dacă mașina pe care o zărise era din același an cu a lui Dennis. Cu toate astea, simți cum i se ridică părul de la ceafă.

Dru deschise portiera mașinii lui Gray dinspre scaunul pasagerului.

— S-ar putea să fi zărit autoturismul lui Dennis Wright, îi spuse ea lui Rod. Gray e înăuntru. Aș vrea să-l duci cât mai departe de aici.

Rod încuviință din cap, iar Dru o porni în direcția mașinii Camaro, folosindu-se de simțurile ei pentru a căuta indicii în împrejurimi.

Magazinul de îmbrăcăminte de lux din apropierea restaurantului zăcea în întuneric, cu excepția luminițelor de Crăciun care-i luminau fațada. Câteva tinere comandau desert la tejgheaua magazinului

---

* Mockingbird Lane este o șosea importantă de aproximativ 17 km, situată în centrul orașului Dallas, Texas, una din cele trei artere principale de circulație din această parte a orașului [n. trad.].

următor, o gelaterie. Lângă, era o cafenea. Chiar în timp ce trecu prin dreptul vitrinei, un bărbat întoarse semnul ce atârna pe ușă, pe care scria Închis și se întoarse cu spatele spre ea. Dru își continuă drumul … se opri. Câteva persoane rămaseră în cafenea. Luminile plăcute din interior străluceau. Observă programul de funcționare al localului, pe un panou de sticlă, chiar lângă intrare. *Zilnic între 6 AM și 10 PM.*

Nu era încă ora zece. Cine întorsese semnul de pe ușă era foarte posibil să nu fi fost unul dintre angajați.

Să fi fost Dennis? Dru nu văzuse chipul bărbatului, dar acesta avea constituția potrivită. Era posibil să-i fi urmărit până la Morelli și să-i fi supravegheat din interiorul cafenelei până când plecau. Dacă așa stăteau lucrurile, Dennis probabil o recunoscuse pe Dru și întorsese semnul pentru a o împiedica să intre și să-l găsească înăuntru.

Ea intră în magazin, care mirosea a zaț de cafea și a scaune din piele. Niciunul dintre patroni nu era Dennis. Dru petrecuse ore întregi studiind pozele. Avea să-i recunoască chipul când îl vedea.

Ușa de la capătul holului din care se intra în toalete se închise cu un zgomot ușor. Nimeni nu rămase pe hol. Dacă Dennis fusese cel care întorsese semnul în timp ce Dru trecuse pe acolo, el tocmai plecase.

Trebuia să-l prindă – acum. Nu se mai apropiase niciodată atât de mult de el și poate că asta era singura ei șansă.

Trecu repede pe lângă toalete și ieși pe ușa din spate, care o scoase într-un coridor industrial lung și larg. Era gol. Ferestre uriașe și uși din sticlă care se deschideau înspre o parcare erau aliniate de o parte a coridorului. De cealaltă parte, alte uși care ofereau accesul spre zona destinată magazinelor, precum și o mulțime de cutii poștale și scări care urcau către apartamentele de deasupra. La câtiva metri distanță, o femeie dispăru în sus pe scări. Nicio mișcare în garajul slab luminat de dincolo de hol. Dru nu-l vedea pe Dennis. Nu-l auzea.

Strâmbându-se de frustrare, începu să se deplaseze în josul coridorului în direcția în care el își parcase mașina Camaro. Indiferent ce se întâmpla, trebuia să ajungă la mașină înaintea lui. Picioarele ei se mișcară iute pe podeaua din ciment. Dru își ciuli urechile.

Unde ești?

Ea nu uitase povestea de viață a lui Dennis. Cum își pierduse

singurul copil. Sau faptul că Gray nu voia ca Dennis să sufere mai mult decât o făcuse deja. Nu uitase nici veninul care umplea scrisorile cu amenințări, focurile de armă care fuseseră trase în restaurantul Urban Country sau vânătoarea neobosită de a pune mâna pe Gray.

Simți imboldul de a apuca pistolul cu mâna dreaptă. Degetele i se îndoiră, apoi se relaxară. Cum nu fusese de serviciu în seara asta, nu-l avea la ea.

Departe, în spatele ei, o ușă se izbi cu putere. Se întoarse la timp ca să-l vadă pe Gray ieșind din cafenea și oprindu-se pe coridor, cu Rod pe urmele lui. El stătea cu picioarele depărtate într-o poziție de luptă. Obrajii îi erau îmbujorați. Avea o căutătură sălbatică și furioasă.

Inima lui Dru se strânse. Le făcu mânioasă semn cu mâna amândurora să se retragă, deoarece dacă striga cu voce tare, Dennis ar fi localizat-o, asta dacă era prin preajmă. Unde-i stătea capul lui Rod? Dru voise ca Gray să fie departe de aici, în siguranță.

— Dru! țipă Gray, mergând în direcția ei. Ce faci? Nu ești garda mea de corp. Vino înapoi –

Un bărbat țâșni pe o ușă aflată între ea și Gray. El se întoarse imediat spre Gray, nelăsând-o pe Dru să-i vadă fața. Trupul lui, totuși... Trupul se potrivea descrierii, la fel și vârsta. Preț de o secundă, atât bărbatul, cât și Gray rămaseră nemișcați în timp ce privirile li se întâlniră.

— Dennis, spuse Gray, calm și autoritar.

La acest singur cuvânt – confirmarea de care avea nevoie – Dru fu cuprinsă de un val de adrenalină și o rupse la fugă.

Și Dennis se îndreptă spre Gray.

Rod se interpuse între cei doi și își scoase arma.

— Oprește-te, ceru el.

Dennis nu se opri.

— Nu! Gray împinse în jos arma lui Rod.

Dennis se mișcă repede, iar Dru trebui să facă un efort ca să-l prindă. Când reuși, îl apucă de umărul cămășii lui din flanelă și se folosi de toată puterea pentru a-l întoarce cu fața înspre ea.

El se întoarse, cu o mână întinsă, îndreptată spre fața ei. Dru îi pară lovitura.

În sfârșit, îl înfrunta pe Dennis. Fără îndoială că era chiar el, în

ciuda faptului că trăsăturile îi erau schimonosite de durere și de furie. Pielea lui rumenă se făcuse roșie de-a dreptul.

Dennis își făcu mâna pumn și dădu să o lovească pe Dru. Ea se feri din nou. Abia perceptibil era conștientă de zgomotul pașilor lui Gray și ai lui Rod în timp ce alergau spre ei – dar erau încă departe. Dru porni la atac, țintind stomacul lui Dennis cu o lovitură laterală. Îl nimeri. Dennis gemu și se dădu înapoi, dar izbitura nu păru decât să-l ațâțe și mai tare în timp ce își reveni, cu ambele mâini întinse pentru a o împinge pe Dru în zid. Ea se avântă în forță, blocându-i mâinile în lateral și lovindu-i încheieturile, apoi dându-i un pumn în vintre. Dennis era un tip masiv. Lovitura pe care i-o aplicase, deși era puternică, nu reuși să-l doboare. Se aruncă din nou asupra ei, trăgând-o cu el la pământ. Durerea o străbătu pe Dru în timp ce se lovi de caldarâm. Zăcea pe pardoseala din ciment, prinsă parțial sub trupul masiv al lui Dennis, încercând să tragă aer în piept.

Dennis o imobilizase, apăsându-și palma cărnoasă în pieptul ei pentru a o ține la pământ. Dru contracară, înfingându-și mâna în gâtul lui. El urlă, iar strânsoarea lui slăbi –

Dennis fu deodată tras înapoi. De peste Dru.

Gray, folosindu-și forța, îl apucă pe Dennis din spate și-l trase în picioare. În timp ce Dru privi, Gray se poziționă în spatele lui Dennis, încolăcindu-și un braț în jurul gâtului lui Dennis. Dennis se luptă cu el, îmboldit de o durere disperată. Bărbatul mai în vârstă fusese în stare să-și folosească forța brută împotriva lui Dru, dar nu avea nicio șansă în fața lui Gray, care era mai tânăr decât Dennis, mai în formă, mai puternic și mai mare. Și furios. Dru îl văzuse pe Gray de nenumărate ori cum se concentra în timpul meciurilor. Dar de data asta era ceva diferit. Emana o furie terifiantă și plină de răceală.

Respirând greoi, Dru se sprijini cu un braț și se ridică în șezut.

Dennis se zbătu și încercă să-și înfigă coatele în trupul lui Gray. Însă Gray nu-i dădu drumul.

Dru îngenunchea. Nu se simțea în stare să stea în picioare, încă încercând să-și revină după lovitura pe care i-o aplicase Dennis atunci când o trântise la pământ.

Rod veni în spatele lui Dennis, cu niște cătușe din plastic pe care le ținea între dinți. După o scurtă zbatere, i le prinse de încheieturile.

— L-am prins.

Gray îi dădu drumul, împingându-l dezgustat pe Dennis de lângă el. Rod îl trase, ridicându-l în șezut pe podea. Îl apucă de umăr și îl apăsă ca să-l țină jos.

Gray se duse după Dru, ridicând-o ușor în picioare. Chipul lui fusese nemilos cu o clipă în urmă, dar acum arăta tulburat.

— Ești bine?

— Da.

Gray o trase pe Dru într-o îmbrățișare de urs.

— Ești bine și la cap?

Mâna lui Gray acoperi locul unde ea se lovise și îl frecă ușor.

— Da.

Dru îl auzi pe Rod cum vorbea cu poliția la telefon, explicând ce se întâmplase și oferind detaliile locației lor.

— Îmbrățișarea asta trebuie să mă liniștească pe mine sau pe tine? șopti Dru în cămașa lui Gray.

El o sărută pe păr.

— Pe mine.

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci îmbrățișarea lui avea un dublu efect, pentru că o liniștea și pe ea. Se lăsă pradă mângâierii lui, care avea puterea binefăcătoare a mierii. Îi înlătura încordarea lui Dru și îi potolea tremuratul membrelor. Fusese o singuratică toată viața ei. Dar îmbrățișarea aceasta o lăsa fără cuvinte. Gâtul i se strânse de emoție.

— Mi-am făcut griji că te-a rănit, spuse Gray.

Dru înlătură sentimentul acesta străin care o imboldise și se lăsă pe spate pentru a se uita la Gray.

— Puțin credinciosule. M-am descurcat excelent blocându-i atacul înainte să sară pe tine.

— Ai fost feroce.

— I-am tăbăcit fundul.

— Tu îi *tăbăceai* fundul, o corectă Gray. Până când am intervenit eu și l-am împiedicat să-ți tăbăcească fundul.

Înainte de-a se burzului și de-a insista că l-ar fi doborât pe Dennis fără intervenția lui, Gray îi zâmbi ușor.

— Știi deja că m-aș fi descurcat foarte bine și pe cont propriu, spuse Dru pentru că-și dădea seama că i-ar fi făcut față.

— Da. Dar, ca să știi și tu, data viitoare când un tip masiv și furios se năpustește asupra mea, aș prefera să-l înfrunt singur.

— O să iau la cunoștință. Ca să știi și tu, data viitoare când urmăresc un atacator, aș prefera să gestionez situația singură. M-ai urmărit și apoi ai țipat când ți-am făcut semn să te retragi.

Gray își dădu capul într-o parte.

— Nu credeai sincer că o să-l las pe Rod să mă ducă de aici de îndată ce mi-a spus ce se întâmplă, nu?

— Ba da.

— Greșit. Oricum, ar trebui să-mi mulțumești pentru prinderea lui Dennis. A ieșit din ascunzătoare numai pentru că mi-a auzit vocea.

— După mine, nu trebuie să-ți mulțumesc pentru nimic. Ci să te dojenesc.

— Șșșș… Gray o strânse din nou la piept. Mi-a plăcut mai mult când te îmbrățișam și tu nu ziceai nimic.

Dennis începu să bombăne. Apoi se opri. Ca să reînceapă mai agitat. Gray și Dru se despărțiră din îmbrățișare și se întoarseră spre el.

El își ridică chipul pe care se putea citi înfrângerea suferită odată cu pierderea tuturor lucrurilor dragi. Îl pironi cu o privire încărcată de ură pe Gray.

— *Te urăsc*, spuse el răgușit, grav.

Se zbătu în strânsoarea lui Rod, încercând să se ridice și se sili să ajungă la Gray. Rod îl ținu bine.

— Uită-te la tine, șuieră Dennis. Încrezut ce ești, cu toți banii și mașinile tale, fără nicio grijă pe lumea asta.

Dru se crispă, spiritul protector activându-i-se.

— Alex e mort, îi spuse Dennis lui Gray. Din cauza ta.

Gray rămase impasibil. Chiar și așa, Dru își putu da seama că Dennis atinse un punct sensibil. Gray era dur, dar era și incredibil de onest.

— E mort, continuă Dennis. Din vina ta.

— Nu, răspunse Dru.

Gray era îndeajuns de puternic pentru a nu trebui să-l reducă la tăcere pe Dennis în clipa înfrângerii acestuia. Dar Dru nu era.

— Moartea lui Alex nu e din vina nimănui de aici. Nu e din vina ta. Și cu siguranță nu din vina lui Gray. Singurul responsabil pentru moartea lui Alex… e Alex însuși.

Epuizat, Dennis se zbătu în cătușe și încercă din nou să se ridice, fără succes.

— Alex e cel care s-a îmbătat și s-a suit la volanul mașinii. Dru vorbi pe un ton care nu admitea argumente. Îmi pare rău că a făcut asta. Foarte rău. Dar Gray nu este responsabil de tragedia aceea.

Dennis se zbătu îndelung și dureros înainte ca umerii să-i cedeze în cele din urmă. Își lăsă capul în jos.

— O, Doamne, suspină el. Alex.

Gray și Dru schimbară priviri între ei. Li se citi tristețea în ochi.

Bărbatul mai în vârstă fu scuturat de sughițuri de plâns.

— Fiul meu, continuă el să șoptească. Fiul meu. Alex al meu este mort. Singurul meu copil. Fiul meu.

Gray îngenunche la câțiva centimetri distanță de Dennis.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Alex. Mi-a plăcut de el. A fost un bun jucător de fotbal și un om de treabă.

Dennis nu răspunse.

Lui Dru îi părea rău de Dennis, chiar îi părea rău. De fapt, sentimentele ei erau un amestec de empatie, satisfacție că l-a prins, animozitate la adresa lui și ușurare pentru că amenințarea care planase asupra lui Gray fusese îndepărtată.

Dru o cunoscuse pe mama lui Dennis, Mildred, și se bucura de dragul acesteia și de dragul restului familiei lui pentru că îl găsiseră înainte să aibă ocazia să facă ceva mai rău. Încă mai avea timp să-și repare greșelile. Dru știa din experiență personală cum putea lucra Dumnezeu în viața cuiva.

Îl prinseseră pe hărțuitorul lui Gray.

Totul se terminase.

Lui Gray îi fu rău de la stomac pentru tot restul serii.

De fiecare dată când încerca să adoarmă, imaginea lui Dennis care o lovea din nou și din nou pe Dru i se derula în minte, ca și cum ar fi

fost o bandă de film. Gray alergase spre ea să o ajute la viteză maximă, dar îi luase prea mult timp, iar Dennis o lovise înainte să aibă șansa să-l oprească. La ce bun că avea un trup masiv și era rapid la fugă dacă nu se putea folosi de aceste avantaje atunci când avea mai mare nevoie?

Gray se dăduse jos din pat de ceva vreme și acum stătea în baie, holbându-se la reflexia lui din oglindă. De ce intervenise Dru să-l salveze? Ar fi trebuit să-l lase pe el să-l înfrunte pe Dennis. S-ar fi descurcat. În schimb, ea îl doborâse pe Dennis.

Ceea ce făcuse ea îl speriase pe Gray. Îl îngrijora și îl nedumerea, în egală măsură.

Anthony Sutton se întâlnise cu el și cu Dru la sediul poliției după prinderea lui Dennis. Chiar și Brian Morris, managerul echipei Mustangs, venise. Detectivul Carlyle îi informă că Dennis ceruse un avocat și mărturisise numai faptul că îl urmărise pe Gray. Ca să se protejeze, nu recunoscuse că trimisese scrisorile sau că trăsese focurile de armă la Urban Country. Refuzase să spună unde se ascunsese. Până când detectivii nu putea stabili adevărul, nu aveau cum să dovedească legătura lui Dennis cu scrisorile sau atacul armat.

Trebuiau să găsească arma lui Dennis, pantofii care lăsaseră urme pe acoperișul de vizavi de Urban Country sau, cel puțin, ciorne ale scrisorilor de amenințare salvate pe computerul lui.

Totuși, apariția lui în seara asta la Mockingbird Station dovedea că îl urmărise pe Gray. Tragedia fiului său îi oferea motivul. Și încercarea de a-l ataca pe Gray arăta că Dennis voise să-i facă rău.

Era foarte posibil să fi găsit făptașul. Dennis era reținut de poliție.

Gray, Anthony Sutton și Brian Morris fuseseră cu toții de acord că renunțarea la paza neîntreruptă a lui Gray era cea mai bună opțiune.

Atunci ce era? Ce era cu îngrijorarea și confuzia pe care o resimțea?

O parte din frământările lui aveau de-a face cu Dru.

Ea își riscase viața de două ori ca să-l protejeze. Prima dată, la Urban Country, când fusese de serviciu. Dar astăzi ea nu fusese de serviciu, iar Gray simțea cum îl lasă picioarele fiindcă atitudinea ei punea la îndoială ceva ce crezuse mult timp că era adevărat.

Când Gray era mic, învățase că nu se putea încrede pe deplin în mama lui că va avea grijă de el sau că-l va apăra. Din moment ce nu

putea avea încredere în ea, Gray nu-și pusese încrederea în nimeni. Se bazase pe el însuși ca să se descurce în viață, crezând că așa trebuiau să stea lucrurile mereu.

Dar Dru dovedise că era dispusă să facă ceea ce mama lui nu fusese dispusă să facă. Ea îl protejase de cineva care voia să-i facă rău.

Dru era de încredere.

Gray se tot gândi la chestia asta, încercând să se obișnuiască cu ideea, să vadă cum reacționează la așa ceva. Dru era demnă de încredere. Putea avea încredere în ea. *Să aibă încredere în ea?*

Putea să facă așa ceva? Încercă să se apere de răspunsul pe care trebuia să-l dea. Însă avea nevoie de el. Gray voia să se încreadă în Dru. Să lase pe cineva să pătrundă în viața lui. Totuși, trebuia să facă un salt... unul important ca să ajungă în punctul acela.

Gray nu era pregătit. Încă încerca să se obișnuiască cu profunzimea sentimentelor lui față de Dru.

El ședea pe marginea căzii mari și moderne din baie, pe care nu o folosise niciodată. Aplecându-se în față, își puse coatele pe genunchi și fixă cu privirea dalele curate de pe podeaua băii.

El văzuse și altceva în seara asta. Dincolo de ce făcuse Dru. Îl văzuse pe Dennis căzut la pământ, tremurând de durere. Dennis nu fusese în stare să depășească tragedia care se petrecuse cu fiul său, Alex. Greutățile cu care se confruntase îi dăduseră viața peste cap.

Și mama lui Gray avusese parte de greutăți în viață care o dărâmaseră și pe ea.

Gray însuși avusese parte de ele. La fel ca Dennis și mama lui, nici el nu fusese în stare să depășească durerea dintr-un anumit punct de vedere. Ca să recunoască lucrul ăsta față de sine însuși – să recunoască faptul că semăna cu mama lui sau cu Dennis – asta cerea să fie brutal de sincer.

Trăiești ca și cum ești neiertat, îi spusese Dru.

Negase atunci lucrul acesta în fața ei și față de sine, dar Dru era perspicace. Văzuse adevărul. Nu era vorba de neiertarea lui, ci că el era *neiertător*. Asta explica de ce trecutul lui încă avea puterea de a-i influența relațiile. Și mai explica și problema dintre el și Dumnezeu, lucru de care îl acuzase Dru. Dumnezeu ierta. Dar El cerea oamenilor Lui să ierte. Iertarea era o provocare pentru Gray.

Nu-l iertase cu adevărat pe nenorocitul care îl bătuse –

Nu. De îndată ce mintea lui o luă în direcția aia, Gray știu că era ceva greșit, nu asta era problema. Îl iertase pe nenorocit. În clipa în care aflase de moartea lui, toată furia pe care o avea la adresa lui se risipise. Chiar dacă nu Gray fusese cel care ținuse în mână tacul care îl ucisese pe tatăl lui vitreg, se simțise ca și cum fusese răzbunat. Nenorocitul meritase ceea ce i se întâmplase, și cu asta basta.

Nu, neiertarea lui nu-l viza pe nenorocit, așa cum ar fi fost de așteptat. Gray își înfipse degetele în păr și le frecă încoace și încolo, ciufulindu-și pieptănătura. Neiertarea lui avea de-a face cu mama lui.

Cândva o iubise. Ea încă mai pretindea că-l iubește. El întotdeauna se simțise responsabil de soarta ei și, într-un fel, o compătimea. Dar, pe de altă parte, o învinuia. Când se gândea la durerea pe care i-o cauzase lui, lui Colton, lui Morgan și ei însăși, îl sufoca amărăciunea.

Gray stătu nemișcat, își adună gândurile, apoi se rugă. Rugăciunea nu era ceva neobișnuit pentru el. Când îi spusese lui Dru că era creștin, vorbise serios. Nu participase în tabere creștine, nici nu citise cărți creștine, nici nu purtase tricouri cu mesaje creștine în copilărie. Nu. Dar el credea. Se ruga. Adesea conducea rugăciunile printre coechipierilor lui –

Schimbi femeile ca pe șosete și consumi băutură.

Era adevărat. Așa făcea. Semăna mult cu mama lui care schimba la fel de des bărbații și consuma băutură. Numai că Gray nu era atât de împătimit ca ea.

Simți dispreț față de propria persoană. Într-o măsură mai mică? Asta nu-l scutea de vină, nu-i așa? Ceva nu era în regulă.

După ce văzuse ce se întâmplase cu mama lui, Gray n-ar fi trebuit să cocheteze deloc cu același stil de viață. În ciuda conștientizării, mersese mai departe și făcuse ce voise, ignorând vina. Ani la rând, Gray își spusese că totul era în regulă fiindcă era mai bun decât majoritatea bărbaților necăsătoriți de vârsta lui pe care îi cunoștea. Nu încălcase legea. Avusese grijă să nu rănească pe nimeni –

O imagine a Kaylei îi apăru în minte.

Iartă-mă.

Gray trebuia să-și schimbe stilul de viață. Să-și schimbe modul de

a gândi. Să renunțe la obiceiul de a se ține departe de oameni pentru a se apăra de ei. Și trebuia să ierte.

O iert pe mama. Gray încercă să fie sincer. Își imagină că își deschise ambele palme și că renunță la toate lucrurile inutile din trecut de care se agățase.

Venise vremea să renunțe. Să lase în urmă trecutul și să meargă mai departe.

Capitolul 21

ra un Ajun de Crăciun de poveste în familia Porter. Sărbătoarea începu la biserică cu un program dedicat copiilor de la ora trei după-amiază, la care participă toată familia. Și umplură două rânduri de bănci. Apoi se încolonară cu mic, cu mare spre casa Celiei și a lui Ty și gustară din tradiționala rețetă de aperitive sub formă de mingiuțe de brânză a mamei lui Dru din seara de Crăciun, în timp ce aranjară pe masă restul felurilor de mâncare.

Tocmai terminaseră de mâncat și așteptau desertul și cafeaua. După care, tatăl lui Dru avea să citească povestea de Crăciun din Biblie. Apoi, mama lui Dru avea să insiste ca toată lumea să meargă la colindat, în ciuda împotrivirilor acestora.

Oamenii și tradițiile acestea erau ceea ce făceau ca sărbătoarea de Crăciun să fie *Crăciun* pentru Dru. Ea se sprijini de ușa dintre sufragerie și camera de zi, cu micuța Ellerie agățată de șoldul ei, observând cu atenție forfota din jurul ei.

În fiecare an, părinții lui Dru îi invitau pe cei nou-veniți în oraș la reuniunea lor din seara de Crăciun. Doi studenți chinezi care studiau în SUA stăteau pe canapeaua albastră cadrilată a Celiei, clipind la Lyndie în timp ce cățelușii acesteia se făceau comozi la ei în poală.

O familie care se mutase din Idaho în Holley asculta un discurs al mamei lui Dru despre rețeta mingilor de brânză și cum aceasta fusese transmisă din generație în generație în familia lor timp de patruzeci și opt de ani.

Sora mai mare a lui Ellerie, Addie, stătea lângă Jake pe un fotoliu, spunându-i despre desenele realizate pe care le păstra în mapa pe care o ținea deschisă.

Într-un colț, Hudson strângea în mânuțe prăjiturelele de Crăciun făcute în casă, cele menite să fie savurate puțin mai târziu și din care se presupunea că vor mai rămâne câteva pe o farfurie și pentru Moș Crăciun. Era posibil ca Hudson să fi moștenit spiritul de sfidare a autorității de la ea, ceea ce o făcea pe Dru să fie nemaipomenit de mândră. O mătușă putea să spere, nu-i așa?

Bo îl ținea pe Connor cu capul în jos, lipit de pieptul lui, vorbind cu Meg, atât de natural, ca și cum nu l-ar fi atârnat pe micuțul amuzat de parcă era o cravată.

Era aproape greu să-ți amintești cum arăta casa asta atunci când fusese vizuina de burlac a lui Ty, goală și lipsită de culoare. După ce se însurase cu Celia, atât viața lui, cât și a casei lui suferiseră o transformare majoră. Celia iubea culorile. O explozie de culori vii. Ea zugrăvise pereții camerelor de la parter cu o nuanță veselă de galben. Articole de artă populară se găseau peste tot. Modele vesele în culori primare împodobeau covorașele, perdelele, pernele decorative și tapițeria mobilei.

Ellerie întinse o mânuță înspre scena nașterii Domnului care stătea pe un bufet din apropiere.

— Aaa.

— Vrei să te uiți la ea?

Din moment ce setul nu era sofisticat și nici casabil, Dru îi dădu lui Ellerie miniatura Mariei ca să se uite la ea.

— Ce zici, scumpete?

— Aa. La.

— Da. Dru îi zâmbi copilului. Bine zis, scumpo.

Celia o îmbrăcase pe Ellerie într-o rochie din stofă cu roșu și verde și cu o bentiță cu o fundă uriașă. O buclă a fundei începuse să cadă peste ochiul lui Ellerie. Dru o așeză la locul ei.

Deci… da. Atmosfera din seara asta era cât se poate de minunată. Greutatea caldă a lui Ellerie era comodă și reconfortantă. Cineva pusese albumul de Crăciun al lui Jewel*. Dru abia aștepta prăjitura cu brânză, cu aromă de mentă, îmbrăcată într-un strat generos de glazură de ciocolată făcut de Celia. Numai de-ar putea să și-l scoată pe Gray din minte și să se concentreze la cei din jurul ei, atunci ar fi cadrul perfect pentru o felicitare de Crăciun.

Dacă.

Dennis Wright fusese acuzat de urmărire și atac. Avocații lui Gray obținuseră un ordin de restricție împotriva lui. Dennis fusese audiat, i se plătise cauțiunea și fusese eliberat cu condiția să nu ia deloc legătura cu Gray sau cu Dru, să nu dețină arme și să nu călătorească în afara Texasului. Dacă se găseau dovezi care să indice legătura lui Dennis cu atacul armat de la Urban Country sau cu scrisorile de amenințare, atunci procurorul avea să-și întărească acuzațiile. Detectivul Carlyle era încrezător. El îi spusese lui Dru ieri că avea nevoie de mai mult timp pentru cercetări.

Când Dru aflase că Dennis fusese eliberat, se dusese la Anthony Sutton și îl rugase să-i ceară insistent lui Brian Morris să-l pună din nou pe Gray sub pază permanentă. Sutton o ascultă cu calmul lui obișnuit. Dru își dădu repede seama că Sutton considera acum părerile lui Dru la adresa lui Gray ca fiind cele ale unui iubite îngrijorate. Nu ale unui agent bine informat.

Dennis nu prea avea cine știe ce cazier. Nu rănise de fapt pe nimeni. Hărțuitorul temut, pe care toți îl credeau că era periculos, se dovedise a fi un tată cu inima zdrobită, și nimeni, cu excepția lui Dru, nu-și făcea griji prea mari în privința lui. Puteau să treacă câteva luni până să înceapă procesul. Ceilalți consideraseră că protecția lui Gray pe o perioadă atât de îndelungată și de nesigură era nejustificată. Gray avea un bun sistem de alarmă acasă, spusese Sutton. Iar Gray îi asigurase pe Sutton și pe Brian Morris că avea să fie atent pe unde merge și că avea să ia aminte la mașinile care îl urmăreau în trafic.

Deci asta era tot.

---

* Jewel Kilcher este compozitoare, muziciană, producătoare, actriță, și autoare de origine americană [n. trad.].

Dru nu era împăcată cu această situație. Îi plăcea ca lucrurile să aibă o finalitate. Nu avea să fie liniștită până când nu se găseau dovezile care să-l lege pe Dennis de atacul armat și de scrisorile de amenințare. Poate că își va găsi tihna după ce aveau să obțină o condamnare.

Dru se îndreptă spre bradul de Crăciun astfel încât Ellerie să-i poată observa cu atenție luminile multicolore, mari și de modă veche. O adunătură de ornamente cumpărate de la magazin și decorațiuni făcute de copii îi împodobeau ramurile.

Cu siguranță că nu aveau să se găsească ornamente făcute de copii în bradul de Crăciun de la petrecerea la care se ducea Gray diseară la unul dintre coechipierii lui. Ceea ce o aduse pe Dru la următorul motiv pentru care se gândea neîncetat la Gray în seara asta. Agenții lui îl apăraseră, dar jucaseră cumva și rolul unei conștiințe morale. Gray nu mai avea agenți cu el, iar Dru spera din toată inima că el nu avea să se îmbete în seara asta și că va rezista ispitelor provocate de multele femei care aveau să se arunce la picioarele lui.

Dru nu-și făcuse iluzii că relația lor avea să fie serioasă și de lungă durată. Prefera să fie realistă. Dru și Gray se plăceau unul pe celălalt. Începuseră să iasă la întâlniri în ultima vreme. Totuși legătura lor era reală și palpabilă. Era oare numai asta – faptul că Dru voia ca el să se poarte frumos la petrecere ca să poată continua să iasă la întâlniri deoarece… ce să vezi. Nu voia să-i dea drumul încă.

Dacă Dru l-ar fi invitat aici, în seara asta, bănuia că Gray ar fi acceptat. Nu-l invitase deoarece a-ți aduce iubitul la petrecerea din Ajunul Crăciunului ar fi fost o mișcare prea îndrăzneață. Era un gest tipic pe care l-ar fi făcut o femeie pe cale să se logodească.

— Vrei să te uiți afară, scumpo? Dru se duse la ferestrele din față. Peluza și aleea erau străjuite de luminițe albe pâlpâitoare.

Dru avea să-l întâlnească mâine pe Gray. Îl invitase să se oprească la cabana ei preț de o oră sau două dimineață înainte ca el să se cazeze la hotelul echipei cu ocazia ultimului meci al sezonului de duminică și înainte ca ea să se ducă acasă la părinții ei. Când Gray îi acceptase invitația, Dru se grăbise să-i spună să nu-i aducă vreun cadou. Nu avea niciun rost să devină sentimental doar pentru că era Crăciunul sau pentru că se simțea obligat să-i aducă un cadou –

— Am auzit că ai început să-ți dai întâlniri cu trădătorul ăla de

Gray Fowler, spuse Ty, îndreptându-se spre ea. El își băgă în gură un hot dog de mărimea unei îmbucături și îi scoase scobitoarea cu care-l apucase.

Cu câteva zile în urmă, Dru îi povestise mamei ei despre Gray fiindcă știuse că se putea baza pe ea să le dea vestea într-un mod înțelept lui Bo, Ty și Jake.

— Da, răspunse Dru. Mă întâlnesc cu el.

— Chiar dacă a înscris eseul ăla împotriva echipei Cowboys în septembrie?

— Sunt destul de ocupată după cum vezi, având grijă de micuța ta. Fii bun și–mi ia și mie niște hot dogi?

— Bună încercare. De cât timp te întâlnești cu el?

— Nu de mult.

— În ziua în care s-a inaugurat statuia lui Silver Leaf la Lone Star Park – Ty desenă niște cercuri în aer cu scobitoarea – din câte îmi amintesc ai spus că nu aveai deloc de gând să ieși cu el.

Dru își îngustă ochii.

— Ăsta era adevărul la vremea respectivă. N-am vrut să ies cu el până când deodată … am vrut. De când viața mea amoroasă e în grija ta, Ty –

— Ești sora mea. În plus, e distractiv să aflu câte ceva despre ea fiindcă devii frustrată și înțepată.

— Înțepată? Nu devin înțepată.

Bo și Jake se apropiară. Dru își înăbuși un geamăt. Un complot frățesc de toată frumusețea. Ty trebuie să le fi trimis celorlalți doi o alertă ultra secretă folosindu-se de telepatie.

— Vă amintiți cum s-a purtat Dru în ziua aia la Lone Star? îi întrebă Ty pe ceilalți. Când ne-a spus că era garda de corp a lui Gray Fowler și noi am avertizat-o să nu se îndrăgostească de el?

— Îmi amintesc exact, răspunse Bo. A spus: *Nu mă îndrăgostesc de bărbați. Prefer să-i las pe ei să se îndrăgostească de mine.*

— N-aș merge atât de departe încât să afirm că m-am îndrăgostit de Gray, minți Dru.

— Prostii, spuse Jake încetișor, cu o expresie gravă.

Dru era obișnuită să le țină predici altora, dar viceversa nu era valabilă.

— Oricum. Domnilor! Am un bebeluș aici. Dru o ținu pe Ellerie ca un scut împotriva lor. Nu există vreo regulă cu privire la frații care își chinuie surorile cu întrebări despre viața lor personală atunci când este de față și un bebeluș?

— Ar trebui să existe o regulă împotriva surorilor care au o viață personală. Întotdeauna.

Ty își băgă scobitoarea în gură și rânji. Era îndeajuns de malițios încât să se distreze pe seama lui Dru.

— Gray pare un tip de treabă, spuse Bo, de parcă era vocea rațiunii.

— Este de treabă, fu de acord Dru.

— Pentru un amărât de jucător la Mustang, Gray nu e *groaznic* ca persoană, își permise să spună Ty.

— Nu-mi place de el, spuse Jake.

— Jake!

— Ce mă îngrijorează cel mai mult este că Gray e un afemeiat, spuse Bo.

— N-aș spune că e un afemeiat, ripostă Dru. A fost implicat în multe relații, dar majoritatea au fost de scurtă durată. Cel puțin n-au fost aventuri de-o noapte. Au fost *relații reale*.

Argumentele acestea i se păreau jalnice până și lui Dru.

Niciunul dintre frații ei nu se lăsară amăgiți de vorbele ei.

— N-ai de gând să te lași pradă farmecelor lui, nu-i așa? întrebă Bo.

Dru se burzului.

— Bineînțeles că nu.

Ca să-și păstreze calmul, Dru trebuia să-și amintească de faptul că Gray avea o reputație care ar face pe mulți frați mai mari să aibă îndoieli în privința lui. Nu fusese tocmai ușă de biserică.

— Doar ieșim împreună. Nu plănuiesc să mă înamorez de el, așa cum sunteți voi de soțiile voastre.

Ty ridică din sprâncene.

— De ce oare mi se pare că fraza asta parcă cere să fie dezmințită?

— Fraților. De dragul a tot ce e bun și sfânt, e un bebeluș de față. Dru îi acoperi cu mâinile urechile lui Ellerie. N-ar trebui să fie martoră la disputa asta. Îi provoacă regurgitări.

— Ce se mai aude de hărțuitorul lui Gray? întrebă Jake. Bo văzuse ceva la știri dimineață, cum că un bărbat ar fi fost reținut de poliție.

Deci cei trei discutaseră între ei despre Gray. Așa explica Dru tot interogatoriul ăsta.

Toți se încruntară.

— Nu-l aduci mâine pe Gray. Jake nu-i adresă o întrebare, doar afirmă lucrul ăsta.

— Nu.

— Nici nu cred că e indicat să vină la tine acasă, spuse Jake. Cel puțin nu fără să se asigure întâi că nu este urmărit.

Începeau să o calce pe nervi.

— O să-l rog pe Gray să se asigure că nu este urmărit. Și cu asta, am încheiat discuția. *Pe bune.* Dacă vreunul dintre voi mai spune un cuvânt, o să vă aplic o mișcare de judo.

— Pot să te întreb de ce copilul meu roade figurina Mariei din scena Nașterii Mântuitorului? Ty făcu un semn cu capul înspre Ellerie.

Dru uitase complet că îi dăduse figurina micuței. Ellerie mesteca nestingherită picioarele Mariei în gurița ei. Dru scoase ușor figurina dintre buzele umede ale lui Ellerie.

— Bunicul se pregătește să citească povestea de Crăciun, strigă mama lor cu voce tare.

Studenții chinezi încă mai clipeau. Familia din Idaho vorbea șoptit despre mingiuțele de brânză. Tatăl lui Dru se așeză într-un balansoar cu doi dintre nepoții lui în poală și citi cuvintele binecunoscute din Evanghelia după Luca, capitolul doi.

Când termină, familia se rugă, apoi mama lui Dru bătu din palme pentru a-i face atenți.

— Crăciun fericit tuturor! Vouă, Lin și Changchang. Și vouă, familiei Myer. Acum să mergem la colindat!

— Iartă-mă, mamă, spuse Ty. Care stătea lângă Celia, cu un braț pe după umerii ei. N-am mâncat încă din cheesecake. De douăsprezece luni aștept după el, și aș prefera să mor decât să merg la colindat înainte să fi mâncat din cheesecake.

— Ai dreptate! exclamă Nancy, plesnind din palme și râzând.

M-am lăsat dusă de febra sărbătorii. Măi să fie! Servim mai întâi desertul. Și, imediat ce terminăm, mergem la colindat.

— Aș prefera mai degrabă să mă războiesc cu frații mei decât să merg la colindat, spuse Dru.

— Aș prefera mai degrabă să umblu pe cărbuni aprinși, adăugă Bo.

— Aș prefera mai degrabă să fiu torturat, spuse Jake, apoi renunță la tonul sumbru și arboră un zâmbet ușor. Soția lui Lyndie, chicoti.

— Copiii ăștia îmi dau bătăi de cap în fiecare an când vine vorba de colindat, spuse mama lui Dru familiei Myers. Dar nu las comentariile lor să-mi strice buna dispoziție.

— Nu ne pricepem să păstrăm linia melodică, spuse Bo studenților din străinătate. Au fost și vecini care chiar au stins lumina pe veranda casei când ne-au văzut că ne îndreptăm cântând spre aleea lor.

— Reușim să răspândim o atmosferă anti-Crăciun. Ty rânji.

Și așa o ținură toată seara. Odată cu trecerea orelor, se dovedi că fusese un Ajun pe cât se poate de reușit.

Ajunul de Crăciun al lui Gray ar fi trebuit să fie perfect. Duayne, gazda petrecerii, locuia într-un conac. Formația muzicală și mâncarea erau excelente. Mulți dintre prietenii lui apropiați din echipă stăteau în jurul lui, iar o blondă amețită îmbrăcată într-un costum sumar de Crăciuniță era mai mult decât dornică să-l înveselească.

De când primise prima leafă de la NFL, Gray cheltuise o grămadă de bani ca să se distreze cât mai bine. *O distracție pe cinste* merita tot efortul. Dacă ar fi întrebat o sută de bărbați de vârsta lui, toți ar fi fost de acord că această petrecere era una pe cinste. Ca în *Family Feud**.

Ce spune sondajul?

Distracție pe cinste.

Totuși, Gray se simțea ca și cum s-ar fi uitat la el însuși de undeva

* Emisiune de jocuri de televiziune creată de Mark Goodson în care două familii concurează pentru a numi cele mai populare răspunsuri la întrebările din sondaj pentru a câștiga diferite premii [n. trad.].

de sus, observând toate lucrurile din jurul lui care ar fi trebuit să fie distractive, dar nu erau.

Auzise oameni spunând că se „născuseră din nou“ prin credința în Dumnezeu sau că fuseseră transformați radical în comparație cu ceea ce fusese viața lor dinainte. Gray se rugase, cugetase la modul lui de trăire și se tot reevaluase. O mare parte din această introspecție fusese dureroasă și nu-l făcuse să se simtă născut din nou sau ca o ființă cu totul schimbată. Până acum, încercase să renunțe la obiceiurile vechi. Însă transformarea fusese abia perceptibilă.

Până acum. Deoarece chiar aici, la petrecerea asta, Gray experimenta prima schimbare majoră. Era ca și cum Dumnezeu țintea cu lumina strălucitoare a unui reflector puternic lucrurile care lui i se păruseră acceptabile în întuneric.

Acum înțelegea că acea Crăciuniță, în costumașul ei sumar și provocator, putea să-i ofere doar o satisfacție fizică a cărui efect avea să treacă foarte repede. Mulțimea asta de oameni nu avea puterea de a-l face să se simtă mai puțin singur. Muzica era atât de tare încât îi dădea dureri de cap. Și nu-i venea să creadă cât de mult tânjea după băutură.

Crezuse că deținea controlul asupra băuturii și o consuma ocazional doar din plăcere. Dar, el râvnea acel lichior. Înseta după el. Nu pentru că ar fi avut vreo dependență chimică – cel puțin așa credea Gray – ci pentru efectul de relaxare și de înlăturare a gândurilor tulburătoare și pentru că ar fi redus intensitatea luminoasă pe care o resimțea din partea lui Dumnezeu.

Se folosise de băutură ca de o cârjă, fără să-și dea seama de asta, ceea ce era jalnic.

Gray avea treizeci și doi de ani. Fusese aplaudat, complimentat și considerat grozav. Nu se privase de nimic și obținuse orice femeie și-ar fi dorit. Călătorise mii de kilometri în toată lumea. Se antrenase și se luptase în atât de multe meciuri încât le pierduse numărul.

Dar în clipa asta, toate aceste lucruri, îl făcuseră să se simtă epuizat și gol.

Gray tânjea după Dru. Îi era dor de ea atât de mult încât aproape că simțea o durere fizică.

— Vrei să dansezi? îl întrebă seducătoarea Crăciuniță.

— Nu, mersi. Am pe cineva.

Ea reacționă cu o dezamăgire fugară, înainte să-și recapete optimismul.

— Este aici în seara asta?

— Nu.

— Atunci hai să dansăm.

— Mă simt mai bine dacă stau.

— Prietena ta n-ar avea nimic împotrivă. Și din moment ce nu este aici, nici nu trebuie să afle.

Crăciunița își ridică ambele mâini deasupra capului, într-una ținându-și paharul cu băutură, și începu să danseze.

— Haide, îl îndemnă ea pe Gray. E doar un dans.

Privirea ei o întâlni pe a lui, iar el înțelese disponibilitatea ei.

Dacă ar fi întrebat o sută de bărbați de vârsta lui ce credeau despre ea, toți ar fi răspuns că era atrăgătoare.

Sondajul?

Atrăgătoare.

Costumul ei roșu îi scotea în evidență decolteul cu blăniță albă. I se vedeau trei centimetri din abdomen sub tivul jachetei. Pielea ei era tonifiată și bronzată. Cercelul din buric îi strălucea.

— Ce ar fi să-ți aduc ceva de băut? sugeră Crăciunița.

— Nu, mersi. Scuză-mă.

Gray îi făcu un semn din cap, trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre amicii lui. Primi complimente unele după altele. Politicos, îi salută pe cei care îl strigau. Dar hotărât își continuă mersul.

Meteorologii prognozaseră că mâine era posibil să ningă. În seara asta însă nu era nici urmă de zăpadă. Când ieși afară, cerul era greu, iar aerul rece și uscat. Gray venise cu una dintre motocicletele lui, astfel încât să nu trebuiască să aștepte după valeți. Se duse să-și ia motocicleta din locul în care era parcată, își puse casca și porni motorul. În câteva clipe, zburase spre casă.

Viața lui din trecut rămăsese în urmă. Îl aștepta o viață nouă în viitor.

Mâine, slavă Domnului, avea să o vadă pe Dru.

Capitolul 22

răciun fericit!

Îi spuse Dru după ce deschise ușa cabanei, zâmbind.

Gray o îmbrățișă pătimaș, iar îmbrățișarea lui mirosea a proaspăt.

— Crăciun fericit!

Gray nu-i dădu drumul. Dru simți o nevoie profundă în îmbrățișarea lui. Ea își încolăci brațele pe după spatele lui și își așeză capul pe pieptul lui. Fi, care nu voia să fie lăsată pe dinafară, făcu tot posibilul să se bage între genunchii lor.

Era deja pe la jumătatea dimineții de Crăciun. Oamenii – jurnaliști, pastori și cei asemenea lor – spuneau adesea că sărbătoarea Crăciunului putea fi una dintre cele mai dificile zile din an pentru unii oameni. Poate că Gray făcea parte din acea categorie. El renunțase la călătoria în Mullins și la sărbătorirea Crăciunului cu familia lui, așa că fără îndoială se simțea singur.

Fie era asta, fie Gray făcuse ceva foarte rău aseară și era chinuit de vină.

— Cum a fost petrecerea aseară? întrebă Dru ușor.

Gray se uită în jos la ea, de-abia slăbindu-și strânsoarea din brațele lui.

— Era tot ce și-ar fi putut dori cineva de la o petrecere de Ajun de Crăciun. Cu alte cuvinte, a fost groaznică.

— De ce a fost groaznică?

— Pentru că n-ai fost tu acolo.

Dru fu cuprinsă de încântare.

— Bănuiesc că erau multe femei disponibile.

— Da. Dar așa cum am spus… *tu* nu erai acolo.

Încântarea o cuprinse și mai mult pe Dru, ca și cum era scăldată în razele soarelui.

— Cred că știi că m-am împrietenit cu câtiva dintre membrii echipei tale?

— Declar public, că e o idee neinspirată. Toți vor încerca să-ți facă avansuri.

— Spune-i lui Corbin că poate să-mi facă avansuri oricând.

— Dru, mârâi Gray pe un ton amenințător.

— După cum spuneam, m-am împrietenit cu coechipierii tăi, deci o să aflu dacă ți-ai făcut de cap la petrecere. Sau, poți să fii sincer cu mine, spuse voioasă. Adevărul va ieși la iveală.

Gray înțelese.

— Ți-ai făcut griji că mi-am făcut de cap aseară?

— Mi-a trecut prin cap posibilitatea asta.

— Ar trebui să mă simt jignit deoarece crezi că-ți sunt infidel sau să mă simt măgulit fiindcă îți place îndeajuns de mult de mine încât să-ți faci griji?

— Bănuiesc că amândouă.

Gray zâmbi strâmb. O, acel zâmbet! Zâmbetul acela pe jumătate de gladiator înrăit, pe jumătate de îndrăgostit. Dru simți fluturi în stomac.

— Mă bucur foarte mult să te văd, spuse Gray.

— Și eu mă bucur foarte mult să te văd. Dru își puse palmele de o parte și de alta a feței lui și îl sărută. Intenționase ca sărutul să fie dulce, dar atracția dintre ei ieși la iveală. Dru respiră sacadat. Inima începu să-i bată puternic –

Trebuia să aibă grijă. Să se controleze.

— Vino în camera de zi, fotbalistule.

Abia făcură câtiva pași când Gray se opri și observă cu atenție locul.

— Unde e bradul de Crăciun?

— Aici.

Dru scutură vârful bradului artificial de douăzeci și cinci de centimetri care stătea pe o măsuță. În fiecare an, îl scotea din cutia de plastic care conținea întreaga ei colecție de decorațiuni de Crăciun.

— Ăsta nu-i copac. E un surogat.

— Nu sunt Doamna lui Moș Crăciun, Gray.

— O să trebuiască să mergem să cumpărăm un pom de Crăciun, Dru.

Ea rămase cu gura căscată.

— Toate magazinele sunt închise.

— Atunci o să trebuiască să luăm unul de afară. Gray arătă cu degetul mare înspre copacii de dincolo de geam.

— Vrei să mergi pe proprietatea mea și să tai un copac?

— N-ar trebui să fie o problemă pentru tine, Războinco. Activează-ți laserul din degete și taie-l cu el.

— Îți dai seama că nu vom găsi pini sau molizi pe aici. Tot ce crește pe proprietatea mea sunt copaci texani.

— O să găsim ceva care să se potrivească.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, ei localizaseră un laur*. Dru și Gray stăteau unul lângă altul, fixând cu privirea copacul.

Un front de aer rece adusese temperaturi arctice în nordul Texasului, așa că Gray se îmbrăcase cu pulovărul maro, blugi, și o jachetă neagră termoizolantă care îl făcea să arate precum un membru din echipa SWAT. Dru își luase peste bluza de culoarea prunei jacheta argintie, blugii strâmți, o șapcă și mănuși negre.

— Care-i planul de atac? întrebă Gray, scoțând aburi pe gură.

Deși nu era un pom tradițional de Crăciun, laurul era clar cea mai bună alegere pe care o aveau la dispoziție. Frunzele lui erau verzi tot anul, iar ciorchinele de bobițe roșii lucioase aveau un aer festiv. Cinci tulpini mari și subțiri creșteau din pământ și alcătuiau copacul.

— Zic să o tăiem pe cea mai mică dintre ele.

— Zis și făcut.

---

* Arbust a cărui frunziș este folosit în decorațiuni de Crăciun datorită frunzelor verzi și a bobițelor roșii [n. trad.].

Gray ridică fierăstrăul pe care îl scoseseră din magazia din curte. Dru ținu trunchiul nemișcat în timp ce Gray se puse pe treabă. Nu dură mult. În curând, se întorceau la cabana ei, Gray trăgând după el ramura înaltă de 1.80 metri și Fi, țopăind veselă în jurul lor.

Când primul strop de umezeală atinse obrazul lui Dru, presupuse că era ploaie. Uitându-se în sus, văzu în schimb mici fulgi de zăpadă. Ea se opri, întinzându-și mâinile cu palmele în sus și întorcându-și fața către cer.

Nu se lăsa foarte des copleșită de uimire. În anumite privințe, Dru fusese cinică și neînfricată încă din adolescență, cu mult înainte să cunoască pe propria piele pericolul și moartea în timpul misiunilor din Marină și, mai târziu, în ambuscada aceea din Mexic.

Dar aici, în această zi de Crăciun, cu zăpada care dansa în jurul lor, ca și cum ea și Gray se aflau în mijlocul propriului lor glob de zăpadă, o cuprinse un sentiment profund de uimire și adorare. Pădurea era străbătută de o tăcere magică. Era ca și cum creația lui Dumnezeu se oprise în loc pentru a se umple pe deplin de frumusețea care îi învăluia.

— Ninge rar de Crăciun prin părțile astea, murmură Dru.

De obicei, o dată sau de două ori în fiecare iarnă. Zăpada nu rezista niciodată mult timp. În toată viața lui Dru, ninsese poate doar de vreo trei ori de Crăciun în Holley.

— Foarte rar.

— Tu ești rară, spuse Gray. Vino și sărută-mă.

— Vino tu și sărută-mă, îl provocă Dru.

— Târăsc un copac după mine, mormăi Gray, dar veni oricum și o sărută, iar gurile lor erau un izvor de căldură într-un peisaj glacial.

Fi îi întrerupse cu un lătrat nervos.

— Nu-i plac precipitațiile, îi explică Dru. O să aibă pică pe chestia asta zile întregi de acum încolo.

— Atunci hai să ne întoarcem în casă. N-aș putea să dorm la noapte dacă știu că Fi îmi poartă pică.

Își continuară drumul prin mijlocul naturii împodobite cu alb. Un strat ușor de zăpadă acoperi crengile copacilor, pământul cu frunze uscate și umerii lați ai lui Gray.

De îndată ce intrară în casă, Dru o uscă pe Fi cu un prosop,

apoi o înveli cu o pătură în carouri cu roșu, verde și alb. Gray ridică labradorul pe scaunul cel mai comod din încăpere, unde cățelușa se făcu covrig. Având numai nasul și ochii în afara păturii, Fi arăta ca un burrito*. Dru îi dădu doi biscuiți pentru cățel. Unul ca scuză pentru că o pusese să stea în zăpadă. Celălalt pentru că Fi era din cale afară de drăgălașă.

Înainte să aducă ramura de laur în casă, Gray se folosi de o pereche de foarfeci pentru a-i da o formă tringhiulară. Din moment ce Dru nu avea suport pentru bradul de Crăciun, așezară tulpina într-o vază și o sprijiniră de pervazul ferestrei din camera de zi.

— Crezi că mai are nevoie și de ornamente? întrebă Dru. Poate că bobițele roșii sunt suficiente?

— Evident.

— Devii un pădurar destul de autoritar.

Dru găsi o panglică din satin alb în grămada de hârtii de împachetat. După ce căută prin casă, îi veni o nouă idee în legătură cu ornamentele.

— Mașinuțe Matchbox?** întrebă Gray neîncrezător.

— Sunt mici și colorate.

— Cum se face că ai un set de mașinuțe Matchbox?

Dru ridică o sprânceană.

— N-ai de gând să-mi servești o nouă porție de misoginism și să spui că ar fi trebuit să mă joc cu păpușile Barbie când eram mică, nu-i așa?

— Nici nu-mi trece prin cap să fac așa ceva.

Gray potrivi mașinuțele pe tulpina laurului. Dru făcu funde din satin alb. Când terminară, făcură un pas înapoi și apreciară creația lor ciudată, amuzantă și surprinzător de plăcută.

---

* Fel de mâncare din bucătăria mexicană constând dintr-o foaie de tortilla înfășurată înjurul diverselor ingrediente [n. trad.].

** Renumita marcă de mașinuțe pentru copii a fost produsă datorită penuriei de jucării din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Varianta miniaturală ia naștere în 1952, când unul dintre creatorii brandului Odell este provocat de regula impusă în școala fetiței lui care permitea fiecărui copil să-și aducă o singură jucărie care putea să încapă într-o cutie de mărimea celei de chibrituri [n. trad.].

— Vrei niște ciocolată caldă? îl întrebă Dru, nefăcând nicio mișcare în direcția bucătăriei.

— Te rog.

— Înainte să întrebi, răspunsul e „nu". Nu-ți pun whiskey în ciocolată.

— Am renunțat la el.

— La băutură? Te-ai lăsat de băut?

— Da.

Dru începu să zâmbească.

— Asta e o veste foarte bună, Gray.

Pentru el. Pentru ei, amândoi.

— Poate.

— De ce te-ai lăsat?

Gray se opri, părând stânjenit.

— Vorbele tale legate de consumul de alcool și de femei nu mi-au dat pace.

— Și?

— Păi… nu prea am ce să-ți spun.

Mai degrabă, nu voia să-i spună prea multe, asta bănuia Dru.

Gray se frecă la ceafă.

— Se poate să fi fost niște lucruri care nu erau… în ordine între mine și Dumnezeu. Mă ocup de problema asta.

Ca roua în lumina soarelui, cea mai importantă teamă a lui Dru cu privire la credința lui Gray începu să se topească.

— Oricum, continuă el, e posibil să nu te fi înșelat cu totul în privința mea.

— Ca să știi și tu, am întotdeauna dreptate.

— Ai greșit când n-ai cumpărat un brad adevărat.

Dru fusese cea care sugerase să servească o ciocolată caldă, dar deodată nu mai avu chef să se miște din loc. Dacă s-ar fi mișcat, ar fi rupt vraja.

Pacea și bucuria erau prezente chiar aici. Prinse în ziua asta de Crăciun. Aici, în cabana ei, și vibrau în inima ei. Cele două cuvinte *pace și bucurie* rezonau bine în felicitarea de Crăciun. Dar era mult mai greu de obținut.

Zăpada cădea din cerul de dincolo de ferestre. Fi sforăia ușor.

Lumânarea de pe măsuța de la intrare mirosea a portocale și cuișoare.

Gray se uită la Dru, apoi își împleti degetele cu ale ei. Gestul lui fusese la fel de serios de parcă ar fi negociat dezarmarea mondială.

Ceva se întâmplă înăuntrul ființei lui Dru, o îmblânzire pasională... se putea să-l...

Nu. Nu avea cum să-l iubească.

Poate îl iubea. Într-o oarecare măsură.

Nu.

Da.

O, Doamne. *Iubire?!*

— Revin imediat.

Dru urcă scările. De îndată ce ieși din raza lui vizuală, se năpusti în dormitor, închise ușa în urma ei și se sprijini cu spatele de ea. Avea nevoie de un moment de liniște.

Nu voia să iubească un bărbat care nu era capabil să-i împărtășească sentimentele. Aflase cum se raporta Gray la relații amoroase avute anterior. El nu se disculpase niciodată. Până în acest moment, Dru acceptase atracția dintre ei fiindcă nici ea nu era genul de persoană care să se îndrăgostească până peste urechi.

Cel puțin, nu fusese niciodată până acum.

Vai! Toată povestea asta ar fi trebuit să o poată controla. Așa cum făcuse toată viața. Nu voia să nutrească sentimente care nu puteau fi gestionate.

Tulburată, având nevoie să-și ocupe cu ceva mâinile, se duse la patul ei și netezi fiecare cută a cuverturii. Scutură pernele. Aranjă pătura din lână pe care o împăturise la capăt.

Ziua de azi o putea asemui cu o înghețată de vanilie *fudge sundae**. Trebuia să se bucure de clipa asta. Și de el. În decursul următoarelor două săptămâni, avea să aibă timp suficient să se gândească ce să facă cu Gray. Putea să se detașeze de el puțin mai târziu, dacă era necesar.

După ce mai netezi pătura, mai scutură pernele și se sfătui cu ea însăși, Dru se adună și coborî.

---

* Înghețată de vanilie servită cu cuburi de prăjiturele negresă și cu un sos fierbinte turnat pe deasupra [n. trad.].

Era la jumătatea scărilor, când auzi că ușa de la intrare se închise încetișor. Plecase Gray? Sau tocmai intrase altcineva? Dennis? Frica o pătrunse precum un fulger și se grăbi să coboare și restul de trepte până jos. Gray nu plecase. Nici nu îi găsise Dennis. Sunetul venise de la ușa care se închise în urma lui după ce intrase în casă.

Fizicul lui impunător umplea tot holul ei. În mâinile lui mari, ținea cu grijă un cadou. Cu siguranță se furișase la mașina lui ca să-l aducă.

— Pentru tine, spuse el, iar rânjetul lui era atât timid, cât și provocator.

Uitându-se la el, cuprinsă de emoții, Dru își dădu seama foarte clar de două lucruri. Unu, îl iubea *cu adevărat* pe Gray.

Au!

Doi, se temea pentru el. Îi era foarte frică că făcuse tot ce putuse să-l scoată în afara oricărui pericol, dar se putea ca încă să nu fie îndeajuns. Fusese gata să se repeadă la Dennis când auzise clicul produs de ușa care intra în cadrul ei din cauza unei presimțiri rele pe care o avea tot timpul.

— Ei bine? întrebă Gray.

Dru i-ar fi stricat toată distracția dacă nu s-ar fi luat puțin de el fiindcă îi adusese un cadou, când ea îi spusese să nu facă asta. Se îndreptă de spate și îi aruncă o căutătură fioroasă.

— Tu! îl acuză ea, îndreptându-se spre Gray. Nu-i ieșea căutătura aceea feroce la fel de bine ca altădată. Simțea cum buzele i se arcuiesc ușor într-un zâmbet. Numai că Gray arăta foarte simpatic, stând așa în picioare, ținând în mână cadoul. Și cât de furios putea fi cineva pe o altă persoană numai pentru că i-a adus un cadou?

— Ți-am zis să nu-mi aduci vreun cadou. Cred că m-am exprimat cât se poate de limpede.

— Și ce dacă? Ce o să faci în privința asta? își tărăgănă Gray vorba, arătând mulțumit de sine. O să te dai la mine? ... Chiar te rog?

O hârtie umflată și mototolită acoperea misteriosul obiect dreptunghiular. Colțurile fuseseră mai degrabă boțite decât împăturite cu grijă și bucăți mari de bandă adezivă fuseseră lipite la ambele capete ale pachetului. Nu avea fundă. Nici vreo etichetă de cadou.

Cu siguranță că nu Ashley împachetase cadoul. Ci Gray însuși, iar

farmecul acestui lucru o cuceri pe Dru. *Uff.* Tot sentimentalismul ăsta era puțin prea mult pentru ea.

Dru se duse la sertarul din mijloc al dulăpiorului de la intrare și scoase cadoul ei pentru el. Ea primi darul de la Gray și, în schimb, i-l oferi pe cel pe care îl luase din sertar.

Chipul lui se îmblânzi.

— Mi-ai cumpărat ceva?

— Da.

— Dar… mi-ai spus să nu-ți iau nimic.

— Am bănuit eu că nu o să mă asculți. Nu te pricepi prea bine să-mi îndeplinești ordinele.

Gray chicoti.

— Îmi place de tine.

— Învăț să te tolerez.

Gray se uită la cadoul pe care îl ținea în mâini.

— Nu mă așteptam. Mulțumesc.

Familia lui îi dăruise cadouri de acest Crăciun, nu? Prietenii lui? Cu siguranță. De la cineva tot deschisese cadouri în dimineața asta. Nu-i așa?

Deodată, Dru nu mai fu atât de sigură. Și-l imagină pe Gray în copilărie, stând în case dărăpănate împreună cu sora și fratele lui mai mic. Avusese parte oare atunci de cadouri la Crăciun?

— Tu, prima. El arătă spre cadoul ei.

— Tu, primul.

— Ce o să faci dacă refuz să deschid eu primul? Te dai la mine? … Chiar te rog!

Dru își dădu ochii peste cap și eliberă cadoul din împachetarea neîndemânatică. Descoperi un tablou înrămat superb. Imaginea părea să fie dintr-o revistă veche. Desenul în alb și negru arăta o femeie care călărea un cal elegant în timp ce își ținea în sus pușca. Dedesubt se putea citi următorul titlu: *Amatorii de circ la repetiții. Domnișoara Annie Oakley, trăgătoare de elită*.

— Îmi place, spuse Dru sinceră.

El îi spusese odată că îi amintea de o versiune modernă a lui Annie Oakley. Dru nu-și putu imagina unde găsise Gray poza asta veche. Nu trebuie să fi fost foarte ușor, fapt ce o emoționă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Dru merse pe vârfuri ca să-l sărute. Era un gest foarte familial. După aceea, Dru avea să-și pună un șorț în stilul lui Ashley și să mormăie ceva despre faptul că gătește rață de Crăciun.

— Acum, deschide-l pe al tău.

Gray rupse hârtia de împachetat dintr-o singură mișcare. Înăuntru, îl aștepta o cutiuță cu o bucată de hârtie. Apucând hârtia, el citi cu voce tare: „O zi de condus mașini de curse. Vino la Texas Motor Speedway* și testează-ți îndemânarea de conducător auto pe terenul nostru oval, lung de doi kilometri și jumătate. în spatele volanului unei mașini de curse."

— Am găsit o modalitate să poți să conduci cu viteză fără să fii certat de mine după aceea.

Privirea lui Gray o întâlni pe a lui Dru.

— Alta decât cea în care am mers cu o sută optzeci de kilometri la oră pe autostradă.

— Exact.

— Mulțumesc, spuse el. E grozav.

— Cu plăcere.

— O să vii cu mine pe pistă în ziua în care merg? N-o să poți să mă învingi, dar o să fie distractiv să te văd cum încerci.

— O să mă gândesc la asta.

Deși în sinea ei Dru își spunea: *S-ar putea să nu mai fim împreună, până când te duci pe pistă.*

— Vrei să-mi faci niște ciocolată caldă? întrebă Gray. Te-ai oferit, apoi nu te-ai mai ținut de promisiune.

— Da, fotbalistule. O să-ți fac ciocolată caldă.

La patru zile după Crăciun, Gray stătea în ușa deschisă a garajului lui Augustine, mâncând un bol de salată de mazăre și privindu-le pe Dru și pe Augustine cum se pregătesc să plece la întâlnirea lor

* Autostradă situată în partea de nord a orașului american Fort Worth, Texas – porțiunea situată în comitatul Denton, Texas [n. trad.].

de la biserica pentru motocicliști de miercuri seara. Dru purta blugi marca Dr. Martens și o jachetă neagră din piele. Augustine purta o bluză mov pe care scria CONDU SAU MORI, iar peste ea o vestă acoperită cu însemne și peticeli. Cerceii femeii mai în vârstă erau ciudați.

Dru avea de gând să conducă motocicleta Harley cu ataș a Augustinei cu Agustine alături, ceea ce i se păru lui Gray o idee năstrușnică. Adică avea de gând s-o pună pe biata femeie pe *atașul* motocicletei? Dar din moment ce amândouă vorbeau foarte serios, Gray făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

Dru se lăsă pe genunchi, lângă roata din spate a motocicletei, pentru a-i verifica presiunea. Augustine cu ochelarii pe nas merse șchiopătând către Gray, radiind toată.

— Din moment ce ți-au găsit hărțuitorul, vei participa la Winter Family Fun Day?

— Da. Le-am spus deja celor de la Grace Street că voi fi acolo. El termină ultima îmbucătură de salată și prinse cu o mână bolul și lingura și le sprijini de coapsa sa. Fratele și cumnata lui Dru găzduiesc evenimentul la ferma lor de la Whispering Creek.

— Mi-a spus Dru și sunt foarte, foarte mulțumită. Cresc cai de curse la Whispering Creek. Am călărit odată un cal de curse de-a lungul deșertului din Qatar împreună cu unul dintre prinții din Dubai.

— Impresionant.

— Dru? strigă Augustine. Ar trebui să organizăm o excursie în Qatar. Mmmm! Falafelul* de acolo e grozav.

— Planul e gata, răspunse Dru.

— Oricum. Din poziția ei cocoșată, Augustine trebui să-și întoarcă capul și să se uite la Gray din colțul ochilor. Fiii mei au descoperit în sfârșit unde ar putea locui Roy. Este în Decatur**, care nu-i prea departe. Ne-am hotărât ca Marvin să-i scrie o scrisoare, deoarece el este cel mai înțelept dintre noi toți. I-a scris. Dar Roy n-a răspuns la niciuna dintre cele două scrisori pe care i le-a trimis. Am rugat-o pe

---

* Chifteluțe preparate din năut [n. trad.].

** Oraș din statul Georgia [n. trad.].

sora mea să mă ducă până acolo săptămâna trecută. Dar n-a răspuns la ușă.

— Îmi pare rău.

— Călătoria asta m-a epuizat, știi cât de mult? Nu am de unde să ghicesc când va fi acasă. Chiar dacă ar fi acasă, n-am nicio garanție că-mi va răspunde la ușă.

Augustine își aranjă vesta cu degetele ei încovoiate.

— Cu câteva zile în urmă, atunci când Dru mi-a spus că s-ar putea să participi la eveniment, eu și băieții mei ne-am pus mintea la contribuție. Ne-am gândit că ar trebui să-i trimitem o felicitare lui Roy, anonimă, bineînțeles, să nu știe că e din partea noastră. Pe felicitare, vom menționa că vei fi prezent la eveniment. El o să vadă felicitarea. Și o să vină.

— Ești sigură că vrei să-l vezi, Augustine?

Gray nu voia să-i năruie visele, dar nici nu voia ca femeia să sufere degeaba.

— Din experiența mea, netrebnicii nu se schimbă niciodată. N-aș vrea să regreți faptul că l-ai văzut.

— Nu o să regret. Vreau să-l întâlnesc de dragul meu. Nu-mi pasă cum se poartă.

— În cazul ăsta, sper ca planul tău să funcționeze.

— Așa va fi. O să vină. Augustine își întinse o mână. Lasă-mă să-ți duc castronul în casă.

— Îl duc eu. Ultimul lucru pe care îl voia Gray era ca doamna în vârstă să se chinuie să pășească mai mult decât avea nevoie. Apropo, a fost delicios.

Augustine făcea o salată de mazăre pe cinste.

Când Gray se întoarse din casă, Dru terminase de așezat o pătură în atașul motocicletei lui Augustine.

El puse o mână sub cotul lui Augustine și o ajută să se urce în ataș. Dru mai puse vreo două pături în jurul bătrânei, apoi se urcă pe motocicletă. Amândouă își puseră căștile și își prinseră cataramele de fixare sub bărbie.

— Chiar aveți de gând să faceți chestia asta? întrebă Gray.

Văzându-le pe motocicletă și în ataș, în haine de motocicliști și cu căști negre strălucitoare, Gray se abținea din greu să nu râdă.

— Sigur că o să facem chestia asta.

Dru își potrivi pe nas o pereche de ochelari de soare marca Ray Ban* și zâmbi.

Avea un zâmbet de fotomodel. Putea să-l înghețe pe Gray cu intensitatea lui.

— Fiii mei mi-au cumpărat atașul acum câțiva ani, îi spuse Augustine lui Gray. Nu știu de ce. Le-am *spus* că încă *mă pot urca* pe motocicleta mea Harley. De fapt, femeia nu mai putea conduce nici mașina de tuns iarba. Dar fiii mei au insistat, așa că iată-ne.

— Așa ne deplasăm întotdeauna spre și de la biserica de motocicliști, adăugă Dru.

Augustine își coborî perechea de ochelari de soare pe care și-o îndesase până în vârful nasului.

— Hai să roadem cauciucurile!

Gray râse. Nici nu avea cum să se abțină.

Dru tură motorul lângă el.

— Voi fi chiar în spatele vostru, în mașina mea, spuse Gray.

— Noroc! Dacă poți să ții pasul cu mine.

— N-am nevoie de noroc. Am un Ferrari.

Gray le urmări îndeaproape din spate în drumul lor spre biserica motocicliștilor. Dacă nu putea face altceva, măcar mașina lui slujea drept scut între Dru și orice camionetă cu remorcă care și-ar fi putut face apariția și le-ar fi accidentat pe ea și pe Augustine.

După zece minute, Gray își dădu seama că nu se gândise la fotbal de când parcase mașina în fața casei lui Augustine și o găsise pe Dru așteptându-l pe verandă, cu un bol de salată de mazăre întins spre el.

Oare – oare îi scăpase ceva ce ar fi trebuit să-și amintească? Îl cuprinse îngrijorarea. Trebuia să se uite la înregistrările jocurilor de fotbal în seara asta? ratase vreo ședință de fizioterapie? Echipa lui pierduse duminică, dar ei avuseseră un sezon atât de bun, încât nu conta. Scorul lor de doisprezece la patru le câștigase un loc în runda divizională din playoffuri. Ceea ce însemna că aveau să aibă o pauză în acest sfârșit de săptămână, în timp ce echipele care nu se calificaseră

---

* Marcă italiană de ochelari de soare și ochelari de lux, creată în America, în 1936, de compania americană Bausch & Lomb [n. trad.].

aveau de lucru. Cei de la Mustangs aveau să joace acasă în următorul sfârșit de săptămână.

Gray își verifică mental calendarul. Ce uitase?

Nimic. Își îndeplinise responsabilitățile sportive.

Credea că așa se purtau oamenii care aveau o viață și în afara fotbalului. Se gândeau și la alte lucruri. Trăiau. Aveau iubite. Poate, la fel ca în cazul lui, le venea greu să se gândească și la altceva în afara iubitelor lor. Poate nici nu mai voiau să facă altceva decât să iasă în oraș cu iubitele lor. Poate că făceau și lucruri ridicole, cum ar fi să meargă la o biserică pentru motocicliști, doar pentru a fi cu ele.

Gray aruncă o privire în oglinda retrovizoare și observă o mașină la o oarecare distanță în spatele lui, care semăna cu un Cherokee bej. Mijindu-și ochii, se uită la mașină mai bine.

Semaforul de la intersecție se făcu roșu. Înainte să ajungă acolo, autoturismul Cherokee semnaliză și părăsi drumul. Gray încetini, continuând să se uite la drumul din spatele lui.

Cel mai probabil fusese o coincidență faptul că mașina Cherokee pe care el și Dru o zăriseră cu câteva săptămâni în urmă în ploaie urmase același traseu ca și ei. De când cu povestea cu hărțuitorul, Gray devenise foarte atent la mașinile Cherokee de culoare bej, camionetele maronii și autoturismele albastre Camaro. Atât de atent, încât le remarca rapid.

Dacă mașina din spatele lui fusese un Cherokee bej, acum se făcu nevăzută.

Capitolul 23

ntreaga zonă metropolitană Dallas/ Forth Worth intrase în febra playoffului în zilele de dinaintea meciului celor de la Mustangs. Dru era prea absorbită de evoluția unui anumit jucător al echipei încât să observe lucrul acesta. Cu fiecare zi care trecea, sentimentele lui Dru față de Gray deveneau din ce în ce mai puternice.

Se întâlneau în fiecare seară după ce ea ieșea de la muncă. Acasă la ea. Sau la el. Ori în restaurantele ei preferate. Fie ale lui. Între ieșirea lor cu Augustine la biserica motocicliștilor și confruntarea din finală a celor de la Mustangs, luară de două ori micul dejun la restaurant, înainte de muncă, timp în care râdeau și vorbeau, delectându-se cu napolitane belgiene, șuncă crocantă și cești fierbinți de cafea. Nu doar zilele în care savurau împreună micul dejun păreau mai noi. Întreaga lume părea mai proaspătă, mai luminoasă și mai plină de posibilități pentru ea și Gray. Părea mai însorită.

Merseră la petrecerea din Ajunul Anului Nou organizată de agentul lui. Cu excepția lui Ashley și a lui Corbin, toți prietenii lui Gray crezuseră de la bun început că Dru era iubita lui, așa încât putură foarte ușor să se poarte ca atare în public. La miezul nopții,

întâmpinară noul an cu un sărut memorabil, în acordurile piesei *Auld Lang Syne** care răsună în aplauze, în timp ce confettiul li se așeză pe cap și pe umeri.

Dru admise că dorința ei față de el și a lui față de ea era una puternică. De fapt, ar fi fost imposibil să *nege acest lucru*, deoarece, oricine îi văzuse sărutându-se de Ajunul Anului Nou, ar fi contrazis-o. Relația lor era atât de pasională, încât atunci când hormonii îi încețoșau mintea începea să se întrebe dacă nu cumva *acel sărut* pătimaș, comis cu *acest* bărbat, ar putea să… merite fiecare secundă. Dar jucătorul profesionist de fotbal care putea intra în orice bar din oraș și să-și aducă acasă cea mai frumoasă femeie prezentă acolo nu întrecu măsura. Pe cât de frivol fusese, Gray nu încercă nici măcar o dată să depășească limitele pe care Dru le stabilise pentru a controla atracția fizică dintre ei.

De fapt, lucrurile mergeau atât de bine încât povestea ei de dragoste cu Gray ar fi *putut* s-o facă pe Dru extrem de fericită, cu excepția faptului că…

Ei nu vorbeau niciodată deschis despre sentimentele lor.

Și Dru continuă să-și facă griji pentru siguranța lui Gray. Nu-l ducea în vizită la familia ei. Folosea în continuare numele de familie Montana când se afla în cercurile frecventate de Gray pentru a-și proteja adevărata identitate și legătura cu părinții ei, cu Bo, Ty, Jake și familiile lor. Când se afla la volan, Dru se uita mereu în oglinda retrovizoare pentru a vedea dacă nu era urmărită. De fiecare dată când Gray venea la ea acasă, insista să se asigure că nu era urmărit. Când ieșeau în oraș, Dru evalua și reevalua fiecare străin pentru a-și da seama cine ar putea reprezenta un potențial pericol.

N-o scăpa din ochi pe fosta lui iubită, Kayla Bell, și nici pe fanul exaltat al lui Gray, Kevin Lee, fiindcă nu îi scosese complet de pe lista suspecților. Manifesta însă o grijă compulsivă când venea vorba de Dennis. Era atentă la fața lui, la mașinile pe care știa că le conduce, culoarea părului, constituția fizică.

O parte din Dru voia să-l zărească. Dacă l-ar fi văzut, Dennis ar fi încălcat ordinul de restricție și ar fi sfidat curtea judecătorească –

* Cântec tradițional de Anul Nou în Occident [n. trad.].

intrând astfel imediat în custodia poliției. Iar dacă nu era reținut, Dru dispunea de probe evidente când urma să discute cu Anthony Sutton și Brian Morris despre repunerea lui Gray sub pază.

Totuși, pe cât de mult încercă, Dru nu depistă nicio urmă de Dennis. Chiar și scrisorile încetaseră. Gray nu mai primise niciuna din ziua în care Dennis fusese arestat.

De fiecare dată când Gray o tachina cu privire la vigilența ei, fie îi răspundea că este inteligent de atentă, fie îi arunca vreo replică superficială, de genul *Câtă vreme ieșim împreună, prefer să te știu în viață. Când ne despărțim, faci cum vrei, fotbalistule.* Apoi Dru își ridica bărbia și zâmbea.

Dar, în sinea ei, Dru nu era deloc nepăsătoare în privința subiectului ăsta.

Nici pe departe.

Mai erau câteva secunde până la încheierea meciului din playoff al celor de la Mustangs. Dru privi cum se desfășura inevitabilul, iar stomacul îi era strâns ca într-o menghină. Aveau să piardă.

Gray o rugase să vină la meciul ăsta într-un mod în care îi fusese imposibil să-l refuze. Cererea fusese însoțită de un sărut și de câteva șoapte stăruitoare. Așa că Dru își încălcă obiceiul de a-i urmări meciurile la televizor și ocupă locul oferit de el în tribune. Era din nou înconjurată de prietenii și familiile jucătorilor de la Mustangs. Ultima oară, fuseseră în al nouălea cer. De data asta, erau triști.

Când avusese cinci ani, Dru jucase în echipa de fotbal Fighting Unicorns un sezon. Le doborâse ocazional pe alte fetițe la pământ, adesea acaparase mingea și, după fiecare înfrângere suferită, fusese deprimată ore în șir.

Mama ei nu o mai înscrisese niciodată să joace fotbal.

După meciurile de la Fighting Unicorns, Dru își aminti cum stătea în vechea dubiță pe care o aveau și care mirosea a praf. Mama ei îi vorbea cu o voce calmă de ce nu era bine să fie prea competitivă și că nu conta rezultatul, ci felul cum juca.

Dru crezuse că mama ei o luase razna. Bineînțeles că era important să câștige! De asta juca în echipa Fighting Unicorns. Pentru a câștiga.

Aceeași mentalitate o făcea să se simtă și acum tristă. Gray fusese un luptător azi. Nimeni nu-i putea pune la îndoială geniul, hotărârea sau duritatea lui. Așa cum spune clișeul, dăduse tot ce avusese mai bun pe teren. Ofensiva celor de la Mustangs adunase un scor impresionant de treizeci și patru de puncte. Pierderea putea fi pusă numai pe umerii defensivei de la Mustangs, care nu fusese în stare să le țină piept celor de la echipa Colts*.

Dru își îndreptă atenția spre Jumbotron**. O imagine a lui Gray care stătea pe marginea terenului de joc umplu ecranul uriaș. El își scosese casca. Obrajii îi erau îmbujorați, părul leoarcă de sudoare, iar chipul îi era serios.

Mai erau cinci secunde. Două. Meciul se terminase. Și odată cu el și sezonul celor de la Mustangs.

Antrenorii principali își făcură loc pentru a da mâna unii cu alții. Jucătorii ambelor echipe umplură terenul.

Dru răsuflă îndurerată. *Nici măcar nu-ți place de echipa Mustangs, Dru. Nu sunt echipa ta preferată. Ai uitat? Nu ești fana lor.*

Gray zări motocicleta lui Dru parcată lângă garajul lui în timp ce intra cu Denaliul pe alee.

Era zece seara. După meci, el și câțiva dintre prietenii apropiați din echipă se întâlniseră acasă la Corbin. Câteodată îl ajuta să comenteze un meci împreună cu tipii care știau ce înseamnă presiunea, strategia, își cunoșteau oponenții, antrenorii și știau cât de devastați aveau să fie fanii lor. Coechipierii lui Gray înțelegeau cât de aiurea era să-ți dai toată silința într-un sezon. Să obții un scor atât de bun pe cât obținuseră ei. Și să fii atât de aproape de Super Bowl, apoi să pierzi.

* Indianapolis Colts este o echipă de fotbal american din Indianapolis, Indiana, Statele Unite [n. trad.].

** Un jumbotron, denumit uneori jumbovision, este un afișaj video folosind tehnologia de televiziune pe ecran mare [n. trad.].

O neputință absurdă îl cuprinsese pe Gray de când se terminase meciul. Regret. Frustrare. Dezamăgire.

Ceilalți tipi dăduseră iama în rezervele de băutură ale lui Corbin, și dacă fusese vreodată un moment potrivit în care să dai pe gât câteva pahare de lichior, acum era. Cu siguranță că lui Dumnezeu Îi plăcea fotbalul. Nici măcar El nu l-ar fi condamnat dacă ar consuma ceva după înfrângerea din seara asta.

Gray voise atât de mult să bea din lichiorul lui Corbin încât pofta lui îl speriase și refuză. Când devenise atât de slab încât să apeleze la băutură pentru a-și amorți simțurile? Era mai isteț de-atât.

Când refuzase alcoolul oferit, amicii lui se luaseră de el și îl numiseră cantorul din strană.

Dacă era așa, atunci Gray era unul extrem de deprimat.

Dru nu luase legătura cu el de când se terminase meciul, iar el nu o sunase. Era ceva prostesc, dar Gray avea sentimentul că o dezamăgise pe Dru. Ea fusese prezentă în tribună. De fiecare dată când se uitase spre ea și o văzuse acolo, fusese motivat. Gray voise să câștige. Parțial, voise să câștige *de dragul ei*. Îi era rușine că nu fusese în stare să-i ofere ceva ce însemna atât de mult pentru el, așa că Gray nu-i trimisese niciun mesaj deoarece nu fusese sigur că putea să dea ochii cu ea în seara asta.

Vederea motocicletei ei îi risipi orice urmă de îndoială. Gray *chiar* voia să o vadă pe Dru, cu disperare. Fu cuprins de emoție.

În ziua în care se sărutaseră pentru prima oară, după ce Dru renunțase la a mai fi garda lui de corp, ea încercase să-i înapoieze telecomanda de la poartă și de la ușa garajului. Gray îi spusese să le păstreze. La vremea aceea era proaspăta lui iubită, o iubită pe care trebuise să o aștepte și pentru care făcuse eforturi mari pentru a o câștiga. Voise ca Dru să se simtă ca la ea acasă în locuința lui. Acum era prima dată când Dru se folosise de accesul pe care Gray i-l oferise.

Nu reuși să-și parcheze mașina și să intre în casă atât de repede pe cât și-ar fi dorit. În drumul lui spre antreu, Gray își aruncă o privire. Cămașa pe care o cumpărase, pe care intenționase să o poarte după victorie, era șifonată și ieșea din pantalonii lui negri de costum peste maieu. Gray își trecu degetele prin păr, încercând să se aranjeze.

Bucătăria lui mirosea a vanilie. Era în aceeași stare în care era

întotdeauna după ce Ashley își termina treaba pe ziua respectivă: curată ca lacrima, cu câteva veioze aprinse.

Unde era Dru? Se întoarse înspre mica sufragerie care dădea din bucătărie –

Ea se îndreptă de spate, se ridică și aruncă telecomanda pe un scaun. Îi întâlni privirea în modul acela direct al ei – fără sfială sau milă.

Inima lui Gray începu să bată cu putere. Se duse drept la ea, îi luă fața în palme și o sărută profund.

Gray nu era singur. Dru era acolo.

O iubi în clipa aceea, sărutând-o în sufrageria lui, după o înfrângere zdrobitoare. Dintre toate femeile cu care ieșise, Dru era singura pe care o iubise vreodată. Poate că ea era prima persoană care îl iubise cu adevărat din copilărie. Îl înțelegea mai bine decât oricine altcineva.

Îl cunoștea pe *adevăratul* Gray. Și nu numai că îl cunoștea, ci îl și accepta și îl plăcea exact așa cum era. Înainte de Dru, el habar n-avea cât de mult avusese nevoie de o astfel de prezență în viața lui.

Dru îi răspunse la sărut, iar mâinile ei îi apăsară ceafa și îi pătrunseră în păr.

Gustul ei era divin. Mirosea a speranță. Iar trupul ei lipit de al lui, era cald.

Ardea de dorință, ca o flacără, de zile întregi. Îi pusese nervii la grea încercare. Îi încordase mușchii. Se surprinse gemând. Voia să –

Voia să fie intim cu ea, dar ea îi spusese răspicat că nu puteau fi. Gray fusese de acord cu condițiile ei fiindcă ar fi sacrificat orice pentru a fi împreună cu ea. Și datorită faptului că, la fel ca în cazul băuturii, voia să devină o persoană mai bună decât fusese în trecut.

Asta nu însemna că îi era ușor să se controleze. Când o săruta pe Dru era ca și cum ar fi pornit la război cu propriul său trup.

El o sărută de-a lungul gâtului ei subțire, apoi din nou în sus. Îi prinse ușor urechea între dinți. Dru râse ușor, iar Gray zâmbi auzind-o, ca un vulpoi, înainte de a-și încolăci o mână în jurul capului ei și de a o săruta pe frunte, ca și cum Gray ar fi pecetluit o promisiune pe care nu o făcuse cu voce tare.

Gray o lipi de el, și stătură așa, înlănțuiți, fără cuvinte clipe întregi. Gray își puse bărbia pe capul lui Dru. O sărută pe păr. Își puse din

nou bărbia pe capul ei și o ținu în brațe, bucurându-se de mângâierea faptului că ea era aproape.

Dru fusese angajată pentru a-l păzi, dar Gray ajunsese într-un punct în care ar fi făcut orice, ar fi dat orice și ar fi riscat orice pentru a o proteja. El ar fi sfâșiat pe oricine ar fi încercat să se amestece în relația lor. Dru făcea ca lucrurile pe care Gray obișnuise să le prețuiască mai mult decât orice – fotbalul, veniturile, realizările – să pară mult mai puțin importante în viața lui.

Copilăria lui dură, familia lui dificilă, șirul lui de relații superficiale îl făcuseră să înțeleagă cât de mult valora Dru.

— Mă bucur că ești aici, spuse Gray în sfârșit. Vocea îi era răgușită, iar cuvintele lui erau o subestimare a simțămintelor sale că păreau aproape o glumă. Meciul ăla…

— Știu, spuse Dru.

— Mă simt…

— Oribil?

— Da.

— Știu. Dru se dădu înapoi ca să se uite la el. *Tu* ai fost minunat, totuși. Înțelegi asta, nu? Ai jucat splendid.

Gray îi sărută pomeții, tâmplele și o sărută și pe buze.

Dru se prinse cu mâinile de cămașa lui și îl trase mai aproape. Îl sărută și ea, la rândul ei. Scânteia dintre ei izbucni și mai tare. Gray începu să respire precipitat –

Jucăușă, Dru îl împinse cu un pas în spate.

— Aș vrea popcorn. Tu?

Popcorn? Gray se amuză.

— Da.

— Și m-aș uita la un film.

— Cum zici tu.

— Tu găsește filmul. Eu mă ocup de popcorn.

Dru se îndreptă spre bucătărie.

Gray își lăsă trupul obosit și învinețit pe canapea. Rezemându-și picioarele pe un taburet, căută pe canalul TV cu abonament.

— Cel mai nou film *Transformer?* întrebă el.

— Perfect.

Înainte să se termine genericul, Dru veni cu popcornul. Gray îi

întinse brațul, iar ea se potrivi perfect în îmbrățișarea lui, ceafa ei sprijinindu-se de umărul lui. Frumusețea brunetă cu ochi albaștri avea un efect puternic asupra lui. Datorită ei, încordarea lui interioară începu să se detensioneze.

Gray o iubea.

Nu știa ce să facă în situația asta. Fusese atât de hotărât să nu se îndrăgostească. Totuși, se dovedise că iubirea nu se comportase în felul în care se așteptase. Nu era foarte practică sau precaută. Era posibil să se facă vulnerabil în fața unei relații care să-i aducă în final durere –

Nu te duce acolo, Gray.

Cu siguranță nu avea de gând să-i spună lui Dru despre frământările lui. Despre sentimentele lui. Avea să continue transformarea interioară – iertarea, lăsarea trecutului să se scurgă asemeni cadenței ploii, permițându-I lui Dumnezeu să-l schimbe.

Gray nu avea experiență în ceea ce privea încrederea în femei. Nu era încă bun la așa ceva.

Încă.

Dar, în timp, cu Dru alături, spera să fie.

Lui Dru i se păruse întotdeauna dezgustător atunci când auzise femei spunând că le plăcea să se cuibărească lângă iubiții lor sau alături de soții lor. *Să se cuibărească?* Adică, pe bune? Cuvântul în sine o ducea cu gândul la un copil care strângea în brațe un ursuleț de pluș.

Cum au căzut vitejii, se gândi Dru, stând lângă Gray, mâncând popcorn și uitându-se la filmul *Transformers*. Ei se cuibăreau unul în brațele celuilalt. Nu era chiar așa de rău pe cum crezuse. Din moment ce lui Dru nu-i ajungeau picioarele până pe taburet, ea își încrucișă gleznele și le așeză peste fluierul piciorului lui Gray.

Aici, lângă el, Dru simți că aparținea acestui loc. Aici, nu era exclusă. Aici, era autentică. De folos și se simțea apreciată.

Săptămâni întregi se certase cu ea însăși, fără să ajungă la vreo decizie în privința atașamentului ei față de Gray. Da, iubirea pe care o simțea pentru el era punctul ei slab. Și mai știa și că tânjirea ei de a aparține cuiva era tot o slăbiciune în ce-o privește. Ideea de a-și găsi căminul alături de Gray, în inima lui, în viața lui, o fermeca și îi

întuneca rațiunea. Era o breșă în armura care alcătuia personalitatea ei puternică.

Dru nu avea vreo dovadă solidă a faptului că locul ei era lângă el. Adevărul era că lui Gray îi păsa de ea ca persoană și o dorea ca femeie. La fel de adevărat era că o ținea ușor la distanță în moduri subtile. Nu-i plăcea deloc să vorbească despre copilăria lui. Nici nu vorbea foarte des despre viitor. Și, de fiecare dată când observa că discuția lor se îndrepta spre un subiect care putea pune pe tapet relația lor, Gray se folosea de umor pentru a schimba direcția conversației.

Fără doar și poate, modul în care fusese crescut îl afectase profund pe Gray. Dru căutase pe internet care puteau fi efectele abuzurilor suferite în copilărie asupra adulților. Printre ele se numărau lipsa încrederii și dificultăți de relaționare. Ea nu era un psiholog calificat care să înțeleagă cum să-l abordeze pe Gray, dar părea clar că avea nevoie de timp, multă îngăduință și răbdare.

Aici era problema. Nu-și putea găsi locul lângă el până când el nu începea să aibă încredere în ea.

Iar Dru nu știa cât putea să mai aștepte. În primul rând, inima ei era tot mai strâns legată de a lui. De asemenea, era o persoană directă. Era ceva împotriva principiilor ei ca să nu discute despre problemele care o tulburau.

Ce simți pentru mine, Gray? Cum stau lucrurile între noi? Încotro se îndreaptă relația noastră?

Într-una din zilele astea, trebuiau să stea de vorbă.

Nu era o chestiune de *dacă* ar trebui, ci *când* o vor face.

Capitolul 24

ouă săptămâni mai târziu, Dru și Gray încă nu purtaseră Marea Discuție.

Se gândea la asta în timp ce se îndrepta spre tejgheaua cafenelei pentru a-și plasa comanda. Chiar în clipa aceea, ușa de la magazin se deschise. Ea se întoarse, emoționată. Gray venise cu câteva minute mai devreme –

Corbin intră cu pași mari în cafenea. Se opri surprins când o zări pe Dru. Apoi rânji cu toată fața.

— Dru. Fetița mea preferată.

— Sunt o *lady*, îl corectă ea fără răutate.

Dru se îndoia că vreo femeie ar fi putut avea un motiv bine întemeiat ca să se poarte urât cu Corbin. Purta blugi și o jachetă bleu matlasată. Corbin arăta cât se poate de obișnuit, cu excepția faptului că hainele arătau superb pe el.

Toată lumea din local tăcu respectuoasă în timp ce el se îndreptă spre Dru, ca și cum apostolul Pavel s-ar fi aflat în mijlocul lor. Corbin era unul dintre chipurile cele mai cunoscute din zona metropolitană Dallas/ Forth Worth. Oriunde mergea, se bucura de o atenție electrizantă, de parcă reflectoare uriașe îl scăldau într-o lumină aurie.

— Ce pot să-ți iau? întrebă el, scoțându-și portofelul.

— Nimic, din moment ce pot să-mi achit singură consumația.

— Văd că ești bătăioasă ca întotdeauna.

Dru comandă o cafea simplă. Corbin comandă și el o cafea simplă. Ei se mutară la marginea îndepărtată a tejghelei așteptându-și comanda.

Cafeneaua era în apropierea centrului de antrenamente al echipei Mustangs, ceea ce explica de ce era frecventată de jucători și de ce Dru și Gray aleseseră să se întâlnească aici în ultima sâmbătă a lunii ianuarie. Gray avea să folosească în după-amiaza asta darul pe care îl primise din partea ei de Crăciun. Închiriaseră un tur pe circuitul de viteză de la Texas Motor Speedway și plănuiau să-l parcurgă într-o singură mașină.

— Vii de la centrul de antrenamente? îl întrebă Dru pe Corbin.

— Da. Tocmai am terminat sesiunea de exerciții fizice. Și Gray era la antrenamente. Te întâlnești cu el?

— În scurt timp.

— Unul dintre fizioterapeuți încă mai lucra cu el atunci când am plecat eu.

Chelnerița le întinse cafelele. Corbin o urmă pe Dru la o masă, apoi se așeză în scaunul din fața ei.

Dru nu-l văzuse de ceva timp. Corbin se tunsese scurt, ceea ce îi punea și mai mult în evidență trăsăturile chipeșe. Arăta mai bine odihnit, ochii lui căprui păreau mai luminoși și era mai relaxat acum că se încheiase sezonul. Jucătorii răniți din NFL își reveneau încet.

Câțiva dintre clienții cafenelei se apropiară de Corbin, așa cum ea știuse că o vor face. Se obișnuise să petreacă timp în compania unor atleți faimoși și să-și vadă de treburile ei în timp ce ei interacționau cu fanii lor. Dru își încrucișă picioarele și sorbi îndelung din cafeaua ei fierbinte și delicioasă.

— Scuze pentru întrerupere, spuse Corbin atunci când fanii lui plecară. Am un public care mă adoră.

O gropiță batjocoritoare îi apăru în obraz.

— Ce o să faci când n-o să mai ai un public care să te adore, Corbin?

El scoase un sunet neîncrezător.

— Ca și cum o să se întâmple chestia asta. Sunt mulți puști de opt ani care mă adoră. Când o să am nouăzeci de ani, ei vor avea de-abia șaizeci și opt.

— Văd că te-ai gândit ceva la asta.

— E bine să-ți faci planuri dinainte. Corbin o observă în timp ce sorbi din cafea. Tu și Gray mai sunteți împreună?

Dru încuviință din cap. În afara faptului că ieșeau și se sărutau, nu era sigură ce însemna cuvântul „împreună“ pentru ea și Gray. Totuși! Nu-și imaginase niciodată că ar putea să atingă nivelul ăsta de răbdare. Acest nivel de răbdare putea fi catalogat în două feluri: înțelept sau ridicol.

— Aștept să vă despărțiți ca să am acces la tine, spuse Corbin.

— Din câte îmi amintesc, ai încercat. Doar că încercarea ta n-a fost una reușită.

Corbin se strâmbă ca și cum Dru l-ar fi rănit și își puse o mână pe pieptul bine sculptat.

Dru zâmbi neiertătoare.

— Poți să fii cât de tăioasă vrei. N-ai decât. Numai să știi că atunci când relația ta cu Gray se termină, aș dori o nouă șansă.

— *Dacă* relația mea cu Gray se destramă, mă voi gândi la propunerea ta.

— Între timp, voi încerca să mă împac cu gândul că Gray s-a ales cu tine și cu televizorul meu cu ecran plat.

Dru își strânse sprâncenele.

— Cum a ajuns Gray să aibă televizorul tău cu ecran plat?

Expresia lui Corbin se domoli ușor.

— Gray ți-a povestit despre pariul nostru, nu?

Pe Dru o cuprinse îngrijorarea, un sentiment îngrozitor i se strecură în suflet ca viclenia unui șarpe.

— Care pariu?

— Nu contează.

— Nu, serios. Aș vrea să știu.

— Dru. Corbin vorbi ca un lider înnăscut. Nu merită să-ți bați capul cu el.

— Nu mă îngrijorez, spuse Dru cu un calm mormântal. Aș vrea să știu ce este cu pariul ăsta.

Corbin tăcu. Evitându-i privirea, sorbi o înghițitură de cafea din ceașca de unică folosință.

— Aștept, spuse ea.

— Nu e cine știe ce.

— Atunci poți să-mi spui.

— Chestia e că – el ridică din umeri – Gray a câștigat un pariu împotriva mea, iar eu a trebuit să-i dau televizorul meu plat. Eram sigur că avea să se laude cu premiul lui. Merita s-o facă. Dar din moment ce n-a făcut-o, îmi pare rău că am adus vorba.

— În ce anume a constat pariul, Corbin.

— Mersi, dar prefer să nu dau din gură mai mult decât am făcut-o deja. Nu știu dacă ai observat, dar am o gură mare.

Privirea lui Dru se plimbă prin cafenea –

Și o întâlni pe a lui Gray.

El stătea în cadrul ușii, fiind atent la ea și la Corbin, iar privirea îi era rece.

Gray fu năpădit de o gelozie sălbatică când îi văzu. Reacția lui era exagerată. Irațională. Chiar dacă-și spunea că nu avea dreptate nu scăpa de simțământul acesta bolnăvicios, visceral.

Îi fusese dor de Dru toată ziua. Intrase în cafenea nerăbdător s-o vadă. Apoi îi zărise pe ea și pe Corbin angajați într-o conversație destul de intensă și buna lui dispoziție se dusese pe apa sâmbetei.

Stăteau la o masă pentru două persoane. Puseseră la cale întâlnirea asta fără știrea lui?

Bineînțeles că nu. Niciunul dintre ei nu i-ar face așa ceva. Gândul îi trăda lipsa de încredere în iubita lui sau în vechiul lui prieten.

Gray merse la ei.

— Bună, omule, îi spuse Corbin degajat. Uite pe cine am găsit când am intrat să-mi iau o cafea.

— Văd, spuse Gray, încercând să nu pară surprins.

Corbin se ridică cu ceașca de cafea în mână.

— Am șters-o de aici. Înainte să ajungi tu, am făcut tot posibilul să o cuceresc pe Dru. Dar încă refuză să se îndrăgostească de mine.

Ce amuzant.

— Ne vedem mai târziu.

Corbin își lăsă în jos bărbia și ieși afară.

Ochii lui Gray îi întâlniră pe ai lui Dru. Linia subțire a gurii ei arăta că era nervoasă. Ce se întâmplase? El nu avu curajul să o întrebe. Nu voia să spună ceva ce avea să regrete mai târziu și, ca un taur într-un magazin de porțelanuri, să sfârșească prin a frânge toate lucrurile care erau foarte importante pentru el.

Evitând scaunul pe care stătuse Corbin, Gray își aduse un altul. Se așeză așa încât să fie feriți de privirile iscoditoare ale spectatorilor.

— Ce pariu ai pus cu Corbin? întrebă Dru.

Fiecare cuvânt fu pronunțat clar și tăios.

Stomacul lui se strânse. Se holbă la ea, încercând să-și mențină echilibrul mental.

— Ei bine? întrebă ea.

— Poftim… ? Vocea lui Gray sună răgușită. Avea să-l omoare pe Corbin. Chiar în clipa în care gândul îi veni în minte, conștiința îl acuză. Știuse că ar fi trebuit să-i spună despre el. Ce ți-a spus Corbin?

— A spus că încerca să accepte faptul că tu mă ai pe mine și noul lui televizor cu ecran plat. Dru se lăsă puțin pe spate, punând distanță între ei. Care e legătura dintre mine și televizorul cu ecran plat al lui Corbin?

— Am pus un pariu în seara în care l-ai cunoscut pe Corbin. La restaurantul unde se servesc biftecuri.

— Și care a fost mai exact pariul?

Nu voia să-i spună. Dar era prea târziu pentru asta. Putea să-i spună adevărul. Sau putea să o mintă, ceea ce ar fi putut înrăutăți de zece ori mai mult lucrurile.

— Am pariat pe… Gray își plimbă o mână peste față. O să sune mai rău decât este de fapt.

— Ce-ar fi să-mi spui?

— Am pariat pe un sărut, asta-i tot. Câștiga cel pe care îl sărutai primul.

Timpul stătu în loc.

— Și care a fost premiul?

— Dacă ar fi câștigat Corbin, s-ar fi ales cu ceasul meu. Dacă câștigam eu, primeam televizorul lui.

Ochii lui Dru arătau ca niște cuburi de gheață.

— Ați pariat pentru mine ca la un eveniment sportiv?

— În trecut, eu și Corbin am pariat pe multe lucruri.

Încet, Dru își mișcă un deget înainte și înapoi între ea și Gray.

— Cât din chestia asta a avut de-a face cu câștigarea pariului?

— În primele săptămâni în care ai fost garda mea de corp? Cam în jur de treizeci la sută, recunoscu Gray, fiind brutal de sincer. De atunci – cu mult înainte de primul sărut – nimic din relația noastră n-a avut de-a face cu pariul.

Dru nu spuse nimic. O privi cum își plimbă încet privirea prin cafenea. Făcea la fel ori de câte ori erau împreună în public. Dru cerceta pe toată lumea, căutând semne care să indice vreun pericol. Chiar și acum, ea îl proteja.

— Corbin mi-a dat televizorul cu săptămâni în urmă, spuse Gray. Dacă aș fi fost interesat numai de pariu și nu de tine, n-aș mai fi avut niciun motiv să mai ies cu tine după ce mi-am primit televizorul.

— Și asta ar trebui să mă îmbuneze?

Tonul ei avea o platitudine pe care el n-o mai auzise niciodată în vocea ei, iar atitudinea ei era mult prea controlată. Era furioasă și rănită, iar Gray ar fi preferat să țipe la el așa cum o făcuse în parcarea bisericii.

— Îmi pare rău că am făcut acest pariu.

— Ești dispus să-i înapoiezi televizorul lui Corbin? întrebă ea.

— S-a făcut. Nici că-mi pasă de el.

— Totuși, iubești competiția. Ții la câștigarea pariurilor.

— Tu ești singurul lucru de care îmi pasă în discuția asta. O să pierd o sută de pariuri în favoarea lui Corbin. O să-i dau ceasul meu. O să-i dau mașina mea. Tu ești cea pe care vreau să o păstrez.

Dru păru să-i cântărească spusele.

— De ce nu mi-ai spus despre pariu?

— Deoarece m-am gândit că n-o să-ți placă.

— Ai de gând să-mi ascunzi orice lucru care crezi că n-o să-mi placă? Pentru că n-o să meargă așa.

Gray strânse tare din dinți.

— Aș prefera să vorbim deschis. Despre lucrurile dificile, despre lucrurile bune și despre chestiile obișnuite de zi cu zi.

Dru se uită la Gray, părând să aștepte ceva. El nu știa ce anume. Își ceruse deja scuze. Dru își puse poșeta pe umăr.

— O să-mi anulez rezervarea pentru circuit.

— Atunci o să mi-o anulez și eu pe-a mea. Uite ce e, Dru…

Gray nu știa din nou ce să zică. Nu era sigur ce ar fi trebuit să spună.

— Vorbim mai târziu, Gray.

Sunetul pașilor ei deveni tot mai îndepărtat până când Gray nu-i mai auzi.

Ce se întâmplase?

În dimineața asta, vorbiseră la telefon înainte ca Gray să plece de acasă. Îi spusese că Ashley îi pregătea clătite de afine, iar Dru îi spusese că mânca un Pop-Tart de afine făcut în casă.

Îi venea greu să accepte faptul că, de când intrase în cafenea, el stricase totul.

Nu, stricase totul cu mult timp în urmă, atunci când fusese de acord cu un pariu absurd și apoi cu decizia neinspirată de a nu-i spune nimic lui Dru.

Era furios pe el, dar și pe Corbin. Dar cel mai mult, pe el însuși.

Se putea să o fi pierdut pe Dru. Nu, el nu putea s-o piardă. Frica îi pătrunse în oase. Totul avea să fie bine. Avea să pună lucrurile în ordine.

Când Gray o sună în seara aceea, ea răspunse.

Ea îl întrebă cum își petrecuse restul zilei și răspunse întrebărilor lui referitoare la modul în care ea își petrecuse ziua.

Gray stătea în camera lui multimedia, cu telefonul la ureche, uitându-se pe fereastră la peluza întunecată din fața casei și la decorul de lumini din copaci.

— Vrei să vii la mine acasă? întrebă el.

Se gândise că se putea descurca mai bine cu împăcarea dacă o invita la el. Așa avea ocazia să fie față în față cu ea. Gray nu se aștepta să se descurce grozav. Ci doar mai bine.

— Nu în seara asta.

— O să te las să mă bați la Xbox și poți mânca restul de brownies cu ciocolată pe care le-a făcut Ashley.

— Ashley face prăjituri brownies cu ciocolată delicioase.

— Deci vii încoace.

— Nu.

În sinea lui, Gray vorbi urât. Nu știa cum să-și ceară iertare în fața unei femei. În trecut, dacă se strica treaba cu vreo iubită, rupea relația și mergea mai departe.

— Dru, n-ar fi trebuit să pun acel pariu cu Corbin de la bun început. Și… regret că nu ți-am spus despre asta. M-ai crezut mai devreme când ți-am zis că relația noastră n-are nimic de-a face cu pariul. Nu-i așa?

— Cred că te cred.

Și *cred că te cred* însemna că nu era pe deplin convinsă. Gray își puse capul pe pervazul ferestrei și închise ochii. De când cu scena din cafenea, ziua lui fusese teribilă. Petrecuse cea mai mare parte a timpului acasă, uitându-se la televizor. Nu se deranjase să aprindă lumina la căderea nopții. Fusese prea ocupat gândindu-se la Dru și la neghiobia lui.

— Dru, spuse el calm.

Pariul păruse ceva atât de mărunt. Cum de periclitase ceva atât de important pentru el, ca relația lui cu Dru?

— Am nevoie de timp să mă gândesc la noi, spuse Dru.

— La ce trebuie să te gândești? Ne simțim bine împreună.

Replica lui Gray fu întâmpinată de tăcere. Apoi o auzi spunându-i:

— Noapte bună, Gray.

Iar Dru închise telefonul.

Capitolul 25

ragostea putea dăuna grav sănătății mintale. Asemeni miilor de femei de-a lungul Americii care sufereau din cauza iubiților lor, și Dru era deprimată și posomorâtă. Pentru un bărbat!

Era foarte umilitor.

Dru bătu cu mâna în biroul lui Julie în timp ce trecu pe lângă ea, apoi își luă la revedere de la asistentul personal al lui Anthony Sutton și de la recepționerul de la firmă înainte să plece în seara asta. Când ajunse în holul de la lifturi, își agăță rucsacul pe umăr și își închise fermoarul la jachetă.

Trecuseră două zile de când se întâlnise cu Gray la cafenea. O sunase în seara aceea și apoi, din nou, seara trecută. Seara trecută, Dru îi spuse din nou că avea nevoie de mai mult timp. Gray îi respectase cererea.

Aprecia faptul că îi răspunsese atât de respectuos, apoi, în clipa următoare, se întreba de ce nu-i bătea cu pumnul în ușă și de ce nu țipa ca în scena cu *Stella!* din filmul *Un tramvai numit dorință*.*

* Un film american din 1951, adaptare cinematografică a piesei omonime a dramaturgului american Tennessee Williams [n. trad.].

Liftul sosi, Dru urcă în el și apăsă butonul pentru a coborî în parcarea clădirii.

Nu-i plăcea deloc că Gray și Corbin puseseră un pariu pe sentimentele ei. Era ca și cum ar fi fost un obiect fără viață pe care amândoi îl văzuseră, îl plăcuseră și se târguiseră pentru el. Doi bărbați putred de bogați care se distrau într-o competiție fără rost.

Dar nu pariul era problema principală. Îl crezuse când îi spusese că pariul inițiase interesul lui față de ea, dar nu mai fusese un factor hotărâtor de multă vreme.

Problema majoră era exact cea pe care Dru o știuse de la bun început. Gray păstra secrete față de ea. Nu era confidenta lui, cineva în care el să aibă încredere. Descoperirea pariului nu făcuse decât să aducă la suprafață adevărata problemă.

Deci? Ce ar trebui să facă în privința lui?

Pe de o parte, ea credea că ar trebui să iasă cu Gray ca mai înainte. Să aștepte și să vadă. Să-i ofere mai mult timp. Să se țină de el cât de mult posibil în speranța că avea să se încreadă în ea în cele din urmă și să o iubească. Să amâne Marea Discuție, din moment ce era garantat faptul că astfel l-ar fi strâns cu ușa pe Gray și l-ar fi forțat să-și declare sentimentele. A-l forța să-și declare sentimentele în clipa asta i-ar fi devastat pe amândoi. Partea bună a acestei opțiuni era că s-ar fi putut alege cu o bijuterie când se termina povestea.

Pe de altă parte, Dru insista ca el să-și mărturisească sentimentele acum. De dragul respectului de sine! Da, Marea Discuție putea să le distrugă relația. Dacă se despărțeau acum cu inimile frânte, le-ar fi fost mai ușor decât să ajungă la același sfârșit într-o lună sau într-un an de-acum încolo. Partea bună a acestei opțiuni: evitarea unei dureri mult prea adânci.

Dru ieși din lift și străbătu garajul în direcția motocicletei ei. Aerul era rece aici. Auzi frânturi de conversații dintre colegii de muncă care mergeau spre mașinile lor și zumzetul aparatelor care încălzeau birourile de deasupra.

Își scoase cheia și îngheță imediat. Gray se sprijinea de zidul din beton la o oarecare distanță de motocicleta ei. Își îndesase mâinile în buzunarele blugilor. Avea aceeași jachetă neagră matlasată pe care o purtase în ziua de Crăciun, când se duseseră să caute un pom, era

descheiată și dezvelea cămașa albă, simplă, de dedesubt. Pe cap avea o șapcă trasă pe ochi, cu sigla celor de la Mustangs.

Arăta impunător, rău-prevestitor, atrăgător și incredibil de răbdător.

Inima lui Dru începu să bată nebunește, iar respirația îi era întretăiată de emoția vederii lui. Poate că era mai bine că el nu se comportase ca în secvența cu *Stella*. Trupul ei o trăda reacționând așa de puternic, când tot ce făcea Gray era să se sprijine de un perete, fixând-o cu privirea.

— Aștepți de multă vreme?

Dru încercă să pară degajată.

Gray se îndreptă de spate și făcu un pas în direcția ei.

— De patruzeci și cinci de minute.

Dru își băgă cheia în rucsac, apoi îl puse jos, aproape de motocicleta ei.

— Nu-mi place chestia asta… orice ar fi ea… despărțirea asta dintre noi, spuse Gray. Nu știu cum au fost ultimele zile pentru tine, dar pentru mine au fost groaznice. Nu cred că voi fi în stare să mă concentrez, să respir sau să zâmbesc până când nu ne împăcăm.

Era un discurs destul de impresionant. Unul foarte bun. Dru simți cum dârzenia ei slăbește în fața lui și a cuvintelor lui. Gray era teribil de atrăgător în ochii ei, iar ei i-ar fi plăcut să se arunce în brațele lui, să simtă îmbrățișarea lui, să-i cuprindă fața cu mâinile și să-l sărute.

Credea că adulții angajați în relații serioase nu acționau doar pe baza unor impulsuri.

— Am spus că-mi pare rău, dar n-a fost destul. Ochii verzi ai lui Gray erau frumoși și serioși. Dacă îmi spui cum să rezolv problema asta, o voi face. Vreau să fim așa cum eram înainte.

— Și mie îmi plăcea cum eram înainte. Preț de o clipă, Dru ezită între cele două opțiuni pe care le avea. Să aștepte și să vadă ce se va întâmpla mai departe? Sau să-l facă pe Gray să-și mărturisească sentimentele? Îmi plăcea cum eram, repetă ea, dar nu vreau să ne mai continuăm așa relația pentru că nu era atât de profundă pe cât îmi doream.

— Ce vrei să spui prin „profundă“? întrebă Gray calm. Nu suntem împreună de prea multă vreme.

— Am petrecut multe ore unul în compania celuilalt în cele cinci săptămâni dinainte de a începe să ieșim împreună. Iar de atunci, au mai trecut alte cinci săptămâni.

— Adevărat.

— Ai pus un scut în fața mea, de care nu pot să trec. Care mă ține în zona ta de confort, acolo unde nu te deranjez. Dar… Dru își încreți fruntea. *Fii curajoasă, Dru!* Nu mai vreau locul pe care mi l-ai stabilit. Vreau ceva mai mult din partea ta.

Dru călărise fără șa de-a lungul întinselor câmpii ale Texasului. Odată, împușcase un porc mistreț fără să clipească. Își pusese viața în pericol pentru țara ei fără să se plângă. Dru nu era fricoasă și nici nu pășea ca pe coji de ouă doar ca să-i fie bine lui Gray.

Ea *tânjea* după un loc în viața lui. Era sigură pe ea și încrezătoare în planul lui Dumnezeu pentru viața ei, așa că îl dorea pe Gray cu totul sau deloc. Refuza să îi mai găsească scuze.

— Am să mă implic mai mult în relația noastră, spuse el.

— Bun. Dru se îndreptă de spate. Atunci spune-mi ce simți pentru mine și ce vrei de la relația noastră.

Gray păli.

— Eu…

Dru așteptă, iar speranțele i se spulberară.

— Știi cât de mult îmi placi, Dru.

— Nu. Ea dădu din cap. Nu știu.

Nu primi niciun răspuns.

Gray nu era pregătit sau nu era în stare să-și recunoască sentimentele. Voia să o poată face. Dru știa asta. Însă, când era vorba să verbalizeze ceea ce simțea, nu accepta să devină vulnerabil.

Nici Dru nu voia să devină vulnerabilă în fața lui. Își petrecuse copilăria simțindu-se dată deoparte, nu accepta să aibă parte de același tratament din partea propriul ei iubit.

— De ce… ? Gray se strâmbă, iar Dru își dădu seama că bătea în retragere. De ce totul trebuie să fie atât de serios? Tonul lui spunea că ea era cea care exagera. Hai să continuăm să ieșim împreună și să vedem ce se întâmplă.

— N-am spus că relația noastră trebuie să fie serioasă. Doar ți-am spus că am nevoie să știu ce simți pentru mine.

— Dru…

Liftul se deschise cu un zgomot ușor. Din colțul ochiului, Dru privi cum un om de afaceri se îndrepta cu pași grăbiți spre mașina lui. Le aruncă o privire întrebătoare, apoi merse mai departe.

Scurgerea secundelor era dureroasă în timp ce tăcerea lui Gray Fowler le distrugea viitorul.

— Uite, spuse Gray, analizând logic problema, lasă-mă să te invit la cină. Poți să-mi spui totul despre defectele mele, iar eu o să încerc să te conving de calitățile mele. O să…

Frustrarea îi înghionti speranțele spulberate. Seducție? Gray încerca să o seducă în acest moment?

— De când ai început să ieși cu mine, spuse Dru, ai tot pendulat între mine și burlăcie. Dacă noi o să avem vreodată o relație intimă, trebuie să te implici cu totul.

Tremurând în sinea ei, Dru își scoase cheia, își puse rucsacul în spate, se sui pe motocicletă și porni motorul. Îl privi pe Gray drept în ochi.

— N-ai decât să rămâi liber cu totul, Gray, fiindcă eu nu mai sunt disponibilă. Îți doresc toate cele bune. Sincer.

Apoi Dru întoarse motocicleta și conduse înspre Holley. Când ieși pe autostradă, își dădu seama că fusese atât de supărată, încât uitase să-și pună casca.

Vântul șterse lacrimile femeii care se mândrea cu faptul că nu plângea niciodată.

Gray rămase singur în garajul rece din parcare, cu picioarele înfipte în pământ mult timp după ce motocicleta lui Dru dispăruse din vedere.

Vrei să știi ce simt pentru tine, Dru? *Te iubesc.*

Vrei să știi ce-mi doresc de la relația noastră? *Pe tine. Te vreau pe tine. Vreau să mă iubești. Asta-i tot.*

Tu ești ceea ce îmi doresc.

Degetele i se strânseră în pumni.

Gray știa toate lucrurile astea în mintea lui. Atunci de ce nu fusese

în stare să i le spună? Ea îi oferise ocazia de a salva relația lor. El voise cu disperare să o salveze. Totuși, cuvintele care ar fi salvat-o nu-i ieșiseră din gură. Îndoielile și fricile lui constante îl reduseseră la tăcere.

O voce întunecată din lăuntrul ființei lui îl întrebase: *Ce te-a făcut să crezi că ai dreptul să fii fericit? Dacă îți deschizi sufletul în fața ei, o s-o sfârșești distrus și cu inima frântă. N-are niciun rost nici pentru tine și nici pentru alții. Ai știut dintotdeauna că relația cu Dru n-avea cum să se sfârșească bine, nu-i așa?*

Năucit, cu stomacul strâns, Gray se îndreptă spre mașina lui. Devastarea îl măcina pe dinăuntru așa cum clădirile ar fi absorbite în craterele uriașe ce se cască din pământ. Se așeză la volan.

De ce îl pusese Dru în postura asta dificilă? Pusese prea multe întrebări și nu se evaluase după același standard pe care i-l aplicase lui. Dru nu îi spusese nimic – nici măcar odată de când începuseră să iasă împreună – despre sentimentele ei față de el sau ce voia de la relația lor. Dar se aștepta ca el să-și verse sufletul în fața ei în mijlocul unui garaj.

Gray voia să dea vina pe Dru. Ar fi fost mai ușor să dea vina pe ea.

Știa că nu o putea învinovăți că-l provocase să-și dezvăluie sentimentele. Făcuse lucrul ăsta fiindcă pentru ea era important să știe ce simțea el. Iubiții și soții buni prețuiau lucrurile care contau pentru iubitele sau soțiile lor. Răspundeau întrebărilor sincere cu onestitate. Așa se comportau oamenii într-o relație sănătoasă.

Însă relațiile sănătoase nu fuseseră niciodată un punct forte în familia Fowler.

Gray se duse acasă și merse direct la barul încastrat în peretele din holul larg dintre bucătărie și sufrageria pe care nu o folosise niciodată.

El fixă cu privirea fiecare sticlă de băutură scumpă din barul lui în timp ce cuvintele pe care nu i le spusese îi veniră mereu și mereu în minte, bântuindu-l. Păstrându-le pentru sine, Gray le dublase sau chiar triplase puterea.

Te iubesc. Te iubesc.

O săptămână mai târziu, Gray stătea din nou în fața barului său încastrat în perete.

Ianuarie era pe sfârșite. Februarie avea să înceapă de mâine. Gray se oprise în fața barului său în fiecare zi din ultimele șapte zile. Câteodată se oprea de câteva ori pe zi. Chiar și când nu se oprea, Gray se gândea la băutura pe care o ofereau acele sticle. Până acum, nu luase nicio înghițitură de lichior sau vreo altă băutură din bar.

Abstinența lui nu-l făcea să se simtă mai bine.

Lumina după-amiezii târzii se strecura prin ferestrele înalte din sufragerie, străbătând covorul, dar neajungând la el.

Singura perioadă din viața lui în care se simțise mai oribil decât în ultima săptămână fusese atunci când trăise sub același acoperiș cu nenorocitul.

Abia dacă dormise. Chiar și când era înconjurat de amicii lui, se simțea stingher fără Dru. Își umpluse timpul cu diverse activități, și totuși nimic din ce făcuse nu-l împlinise.

Și ce îl deranja cel mai mult?

Cât de stăpână pe situație fusese Dru în acea zi, în garajul din parcare.

Văzuse femei având accese de furie. Le văzuse plângând, încercând să-l lovească și țipând la el. Kayla Bell avusese câteva ieșiri din astea. În situații similare, el rămăsese impasibil.

În garajul din parcare, când Dru se despărțea de el, ea fusese foarte calmă, iar el fusese cel care voise să plângă, să lovească ceva și să urle.

Autocontrolul lui Dru îl copleșise.

Și cuvintele pe care ea i le spusese îl tulburaseră. Gray nu și le putea scoate din minte, indiferent cât de tare pornea muzica sau cât de mult încerca să se concentreze la televizor sau la persoana cu care stătea de vorbă sau la drum atunci când conducea.

— M-am gândit că poate ți-e foame.

Ashley stătea în pragul ușii de la bucătăriei. Ținea o tavă pe care era un bol cu salată, unul cu supă și un sendviș cu friptură de vită. Îl privea ușor îngrijorată.

— Mulțumesc.

Gray nu era într-atât de nemilos încât să-i spună că nu îi era foame.

— N-ai mâncat prea mult la prânz. Deci… Ashley își mută greutatea de pe un picior pe altul. În ultima săptămână, făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să-i alunge depresia. Să las tava pe masa din sufragerie?

— Bine.

Ashley trecu pe lângă el. Gray privi sticlele cu nesaț, furios în timp ce amintirea din trecut a mamei lui înlăcrimate îi reveni în minte.

Îl… iubesc! Și… Plânsetul acela oribil. *Și acum Jeff s-a însurat cu altcineva. Azi. Azi… a fost nunta lor. E însurat.*

Cum se descurcase mama lui cu suferința ei și cu dificultățile pe care le întâmpinase în relația ei? Apelând la alcool. Gray înțelegea reacția mamei lui diferit și umilitor, acum când și el avea parte de nefericire. Asta nu însemna că voia să fie ca ea. Însăși posibilitatea asta îl făcea să-i înghețe sângele în vene.

Feroce, Gray luă o sticlă, îi scoase capacul și îi vărsă conținutul în chiuveta de la bar. *Gâl, gâl, gâl.*

— Îmm… Ce faci?

Ashley stătea acum în celălalt prag al ușii, cel de pe partea sufrageriei. Gray nu-și dăduse seama că mai rămăsese în preajmă.

— Golesc sticla asta, răspunse el. Nu mai vreau alcool în casă.

Urmă o clipă de tăcere.

— Vrei să… ? Pot să te ajut?

— Mă descurc. Gray puse mâna pe altă sticlă. Mersi, totuși.

Gâl, gâl, gâl.

— Gray? Ai primit… vești de la Dru?

Gray îi aruncă o privire menajerei lui. Ochii ei se făcuseră rotunzi și era clar că se temea pentru sănătatea lui mintală. Își făcuse mult curaj pentru a-l întreba despre Dru. Ashley știa că cei doi se despărțiseră, iar ea văzuse cu ochii ei cât de mult îl afectase.

— Nu. Nu știu nimic de Dru.

Ash își mușcă marginea buzei, dar nu se lăsă.

— Îmi amintesc de toate iubitele tale din trecut. Fiecare avea calități deosebite, dar niciuna dintre ele nu era potrivită pentru tine, așa cred. La fel cum eu nu sunt potrivită pentru tine – Ashley râse nervos. Ea își duse mâna la piept. Bineînțeles că *eu* nu sunt potrivită

pentru tine. Ea își dădu ochii peste cap. Sunt angajata ta. Lucrăm împreună. Dar chiar… chiar îmi doresc să fii fericit.

Gray încuviință din cap.

— Deci simt că trebuie să-ți spun că Dru era cea aleasă, după părerea mea. Era femeia potrivită pentru tine. În ochii mei, erați cuplul perfect. Ash îi zâmbi nesigură. Te-ai gândit să te duci să o vezi și să-ți ceri iertare pentru că te-ai despărțit de ea? Asta… dacă îți pare rău cu adevărat.

— Nu eu m-am despărțit de Dru. Ea s-a despărțit de mine.

— Serios? Ash tresări, ca și cum nu și-ar fi imaginat niciodată că se poate petrece așa ceva în lume.

— Da. Așa a făcut.

Gray goli încă o sticlă.

Ashley se grăbi să umple tăcerea amenințătoare cu informații utile. Îi spuse despre mâncarea pe care o lăsase în frigider. Despre hainele curățate. Despre e-mailurile pe care le trimisese la cererea lui. Despre programul de mâine și despre faptul că cei de la Grace Street sunaseră în legătură cu evenimentul Winter Family Fun Day.

În cele din urmă, Ash se înfofoli cu hainele ei groase de iarnă. Cu o ultimă privire îngrijorată, ea își încheie ziua de lucru și plecă.

După ce Gray scăpă de lichior, vărsă vinul și toată berea, apoi duse sticlele goale la coșul de gunoi, unde le lăsă să cadă cu un zgomot asurzitor.

Teribil de neliniștit, Gray se plimba fără țintă în jurul curții lui imense din spatele casei în timp ce cerul își pierdea lumina.

Nu voise să o iubească pe Dru. De la bun început, nu-și dorise asta.

Iubire.

Își aminti de toate certurile care avuseseră loc între mama lui și iubiții ei. Perioadele în care ea lipsea mult timp de acasă. Sau când nu se putea da jos din pat. Sau când trecea prin viață ca o stafie.

Își aminti de ticălos, de fața tatălui vitreg care se contorsiona de furie chiar înainte să-l izbească pe Gray de perete sau să-l arunce la pământ.

O veche amintire îi reveni puternic în minte.

Idiot netrebnic. Ești un nimic, nu ești în bun de nimic, plod molâu.

Umărul lui Gray, brațul lui subțire și obrazul îi ardeau de la pumnii pe care tocmai îi încasase.

Totuși, bătaia se terminase. Se terminase, slavă Domnului. Nenorocitul se liniștea. Gray își lăsă capul în jos și se dădu înapoi. Simți cum lacrimile îi înțepau ochii și voia disperat să ajungă în camera lui tăcută.

Ești jalnic.

Gray își ridică ochii la timp pentru a observa cum o mână se avântă în aer în direcția lui. Asta îl făcu să tresară îngrozit. Bătaia nu se terminase.

Acele clipe groaznice în care înțelese ce era pe cale să se întâmple fuseseră aproape mai rele decât impactul în sine.

Dru îl acuzase că ridicase un scut pentru a o ține la distanță astfel încât el să fie scutit de vreo implicare emoțională.

Era adevărat. El nu-și putea imagina cum era să aibă o relație sănătoasă, normală, care să reziste în timp. Îi venea greu să creadă că iubind nu va avea de suferit, deoarece se vedea nutrind aceleași trăiri ca ale mamei sale. Întotdeauna simțise că era capabil de sentimente profunde. Dacă își permitea să o iubească pe Dru, atunci ea l-ar domina. L-ar înfrânge.

Tu nu ești ca mama ta, își spuse Gray. Și Dru nu seamănă deloc cu Jeff. Lașule. Nu ești ca mama ta –

Dar el putea fi. Putea fi aidoma mamei sale.

Gray trebuia să o ierte pe mama lui și să lase trecutul în urmă. Știa că asta voia Dumnezeu de la el. Doamne, asta era și dorința *lui.*Se străduise să rezolve problema asta pe cât de bine știa. Prin rugăciune și prin renunțarea la lucrurile care numai îi agravaseră starea.

Dar strădania lui nu părea să dea rezultate.

De ce nu-i rezolvase Dumnezeu problemele lăuntrice? De ce era încă atât de confuz?

Poate că Dumnezeu nu era atât de puternic pe cât credeau Dru și oamenii de la biserica aia ciudată pentru motocicliști. Sau poate că Gray nu știa cum să trăiască practic creștinismul. Dacă era așa, atunci habar n-avea ce trebuia să mai facă.

Întorcându-se în casă, Gray intră în fiecare cameră și se uită la

toate obiectele scumpe pe care le achiziționase. Niciunul dintre ele nu îi aducea mângâiere.

Era extenuat. Mintea îi era încețoșată. Sentimentele îi erau răvășite. Era terminat. Nu mai putea să meargă mai departe.

Se îndreptă spre dormitorul lui, porni apa caldă la dușul lui strălucitor și modern și se așeză pe băncuța din cabina spațioasă, neputând să stea în picioare. Se spălă pe cap și pe corp. Ieși de la duș. Își perie dinții.

Gray stinse aproape toate luminile și se întinse în patul mare din dormitorul lui perfect de curat, organizat și decorat.

Somnul îl ocolea.

O vedea numai pe Dru, stând în pădure în fața casei ei în ziua de Crăciun. Mâinile ei înmănușate prindeau fulgii de zăpadă. Ea se uita la el, cu un zâmbet fermecător pe buze, iar ochii ei de culoarea turcoazului îi străluceau de afecțiune.

Gray o pierduse.

Își puse mâinile pe cap și respiră îndelung pentru a alunga panica care îl amenința.

Nu se putea întoarce la viața îndeajuns de bună de dinaintea lui Dru. Și nu voia să se îndrepte spre viitorul care *cu siguranță* că nu arăta bine fără ea.

Gray era un bărbat incapabil să ierte, dur în exterior, iar în sinea lui îngrozit de a se încrede în cineva. Avea atât de multe defecte și răni. Se vedea exact așa cum era. Dacă și alții îl vedeau așa cum era cu adevărat, ar fi văzut un bărbat acoperit de păcate.

Neliniștea și panica crescură.

Gray.

El îngheță, ascultând.

Și, în locul acela, auzi chemarea îndurării.

Îl chema pe nume și suna ca pacea.

El era iertat. Nu conta că era acoperit de păcate. Era iertat. Prin intermediul harului, Dumnezeu înlătura murdăria sufletului lui Gray și o schimba cu darul neprihănirii. Iertat.

Credea el? Da.

Fu cuprins de o pace, pe care o experimenta pentru prima dată de când intrase în cafenea în acea zi și îi găsise pe Dru și pe Corbin

împreună. Simți cum mușchii lui încordați se relaxară, cum mintea i se liniști și cum ușile zăvorâte atât de mult timp din inima lui începeau să se deschidă.

Poate că rugăciunea și credința nu schimbau pe toată lumea dintr-odată. În cazul lui Gray, iertarea și renunțarea la trecut reprezenta ceva ce el trebuia să facă în mod constant. Totuși, dacă nu făcea acest efort, Gray ar fi ajuns precum Dennis Wright, un bărbat prins în capcana amărăciunii din cauza faptului că nu fusese în stare să depășească tragedia care avusese loc în viața lui.

Gray își imagină din nou, așa cum făcuse în seara în care Dru îl prinsese pe Dennis, că își deschide mâinile și renunță la toate – ranchiuna lui, teama și copilăria lui.

În următoarea sâmbătă, evenimentul Winter Family Fun Day începu sub aura unei binecuvântări evidente. Meg nu era responsabilă de buna desfășurare a activităților. Doar își punea la dispoziție proprietatea. Chiar și așa, nu se putu abține să nu aibă sentimente de protecție față de acțiunea celor de la Grace Street. Își dorea să decurgă perfect așa că verificase prognoza meteo mai avid ca Al Roker.* Temperaturile nu aveau să treacă peste 10°C în după-masa asta. Dar nu avea să plouă. Iar vântul nu avea să le strice tarabele amenajate.

Meg ședea în fața oglinzii, pe taburetul căptușit din dormitorul ei. Tocmai făcuse un duș, se îmbrăcase și se machiase. O rutină cât se poate de banală pentru orice altă femeie. Dar în aceste zile, toaleta zilnică însuma uneori pentru Meg toate realizările ei.

Ea închise sertarul cu produsele de cosmetică chiar în clipa când unul dintre bebelușii ei, cel din dreapta, ceea ce însemna că era fetița – dacă nu cumva își schimbaseră poziția între timp – îi dădu un piciorus zdravăn în burtică. Oprindu-se, Meg își puse mâna în locul respectiv. Mai urmară două lovituri. Apoi o vânzoleală și câteva împunsături.

* Meteorolog american, jurnalist, personalitate de televiziune, actor și autor [n. trad.].

Cu grijă, Meg se ridică în picioare și se îndreptă spre camera bebelușilor. Reușiseră să o vopsească jumătate în albastru și cealaltă jumătate în roz. Când Meg trebuise să stea la pat, camera rămăsese neterminată. Pereții fuseseră zugrăviți, covorul fusese întins, iar mobila fusese comandată. Dar cam asta era tot ce putuseră face.

Din acea clipă, cei din cercul de apropiați ai familie și prietenii lor investiseră timp în amenajarea acestui spațiu. Meg se lăsă ușor în balansoarul pentru alăptat cu model albastru. Ea șezuse exact în locul acesta de foarte multe ori în ultimele săptămâni în timp ce Bo, frații lui, soțiile lor, părinții lui, prietenele ei și chiar fosta ei dădacă în vârstă de optzeci și opt de ani, Sadie Jo, aranjaseră camera pentru bebeluși.

Două pătuțuri. Două balansoare, fiecare dintre ele acoperit cu același material frumos, unul albastru, iar celălalt roz.

Un poster de perete care reprezenta un grațios copac alb începea pe partea roz, aproape de ferestrele din capătul camerei, și se arcuia peste pătuțul dinspre ușă. Pe partea albastră, copacul începea de lângă ușă și ajungea până la ferestre. Carusele vesele erau agățate de tavan deasupra pătuțurilor. Delicatele păsărele albe din carusel foșeanu în aerul cald suflat de un ventilator.

Pe cealaltă parte a camerei, era un raft plin cu o colecție de cărți cartonate pentru copii, animale din pluș și fotografii cu rame argintii ale rudelor bebelușilor. Meg îl rugase pe Bo să așeze printre celelalte lucrușoare și câteva obiecte care făcuseră parte din propria lor copilărie. Pentru că erau uzate și demodate le înrămaseră.

Scăunelele pentru copii își așteptau ocupanții. Leagăne. Pernuțe pentru copii. Scutece. Șervețele. Un difuzor.

O masă de înfășat, cu sertare pline de lucrușoare spălate și frumos împăturite. Hăinuțe micuțe și pufoase. Pături. Prosoape pentru regurgitat. Șosețele.

Camera copiilor o umplea de liniștea așteptării. Era organizată, frumoasă și aranjată. Era exact așa cum își imaginase că va fi, pe vremea în care încăperea asta fusese un simplu dormitor de oaspeți, când visase cum avea să o decoreze dacă ar fi avut vreodată posibilitatea de a o transforma în cameră de copii. Uitându-se acum la ea, Meg simțea că visul îi devenise realitate.

Sunt gata, părea să șoptească încăperea. Meg aprinse veioza de pe măsuța de lângă ea și își imagină cum era să-și țină în brațe băiețelul, *fiul* ei, și să-l vadă pe Bo în balansoarul roz, ținând-o în brațe pe fetița lor, *fiica* ei. Ar fi o bucurie de neimaginat. Ar fi pecetluit fiecare clipă de agonie prin care trecuse în lunile de sarcină cu un singur cuvânt: A MERITAT.

Surprinse cu privirea cele două pături și cele două hăinuțe care zăceau pe podea după ușa camerei. Veniseră prin poștă ieri de la verii din partea mamei lui Meg. Trebuia să le pună la spălat cu detergentul special pentru copii, fără coloranți și fără miros și orice ar fi dăunat copiilor mici, înainte să se așeze în locul ei obișnuit de relaxare de pe canapeaua din camera de zi.

Bo urma să vină acasă și să o ducă la eveniment. Nu aveau să stea mult. Meg auzise că Gray Fowler, Gray al lui Dru, avea să vorbească audienței între formațiile muzicale și apoi să dea autografe. Voia să stea între spectatori și să-l audă vorbind.

Gemând din cauza efortului, Meg se ridică în picioare și se îndreptă în direcția păturilor și a hăinuțelor –

Privirea i se încețoșă. O cuprinse amețeala, iar Meg trebui să se sprijine de raft cu o mână. Tensiunea arterială i se ridicase brusc.

Își lăsă capul în jos și fixă cu privirea covorul. Vedea în ceață. Frica era gata să o acapareze, dar Meg o ținu sub control. Făcu tot posibilul să-și concentreze privirea. În schimb, privirea îi deveni tot mai neclară, apoi începu să se îngusteze, ca și cum Meg ar fi privit printr-un tunel. Camera începu să se învârtă.

Meg se întinse după telefonul ei, pe care îl avea tot timpul de când cu ultimul incident. Purta perechea de pantaloni de trening pentru gravide, cea mai moale și mai întinsă, aceeași pe care o îmbrăca la fiecare trei zile pentru că nu-i mai veneau multe haine și mult prea puține îi stăteau confortabil. Tremurând, își îndesă degetele în buzunarele de la pantaloni și nu găsi nimic.

Mintea i-o luă razna. Cum? Dar tocmai îl avuse. Era... *Gândește-te!* Telefonul trebuie să fie în balansoar. Cu vederea neclară, Meg îl putu distinge doar pe el. Acolo era. Pe marginea pernei de pe balansoarul pentru alăptat. Merse în direcția lui, devenind din ce în ce mai amețită cu fiecare pas. Era pe punctul de a leșina.

Cu determinarea unei mame, continuă să pășească, cu mâinile întinse în față. Nu avea să leșine. Trebuia să-l sune pe Bo. Se lovi la fluierul piciorului de ceva tare. Meg se lăsă, bâjbâind, pe genunchi. Balansoarul era chiar în fața ei. Când palmele ei atinseră partea din față a tapiteriei, răsuflă ușurată.

Înșfăcă telefonul. Abia îl putea vedea, dar creierul și mâinile ei știau ce trebuia să facă. Trebuia să apese doar câteva butoane pentru a-l suna pe Bo. O cuprinse un nou val de greață și de amețeală.

Meg îi formă numărul.

Apoi întunericul o învălui.

— Meg.

Vocea lui Bo.

Ea se simțea greoaie și foarte somnoroasă. O senzație de sfârșeală în trup în care voia să mai rămână. Doamne, era atât de obosită. Fiecare părticică din ea era ostenită. Meg avea să adoarmă pentru puțin timp –

— Mă auzi? Deschide ochii.

Bo părea încordat.

— Meg. Te iubesc. Poți să-ți deschizi ochii pentru mine? Ai leșinat, sunt aici acum, vreau să te uiți la mine și să-mi răspunzi dacă poți.

Ea își aminti. Fusese în camera copiilor. Se chinuise să-l sune pe Bo. Respirând cu greutate, își deschise încet ochii. Bo era lângă ea, în genunchi. Era încă în camera copiilor, pe podea, lângă balansoarul albastru. El trebuie să-i fi proptit capul pe niște perne.

— Slavă Domnului.

Bo o luase de mână, își dădu Meg seama. El o strânse ușor. Și ea făcuse la fel.

— Ambulanța trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta, îi spuse el.

— Deci… apelul pe care am încercat să-l fac a ajuns la tine.

— Da, dar nu te-am auzit la capătul firului. Eram la unul dintre grajduri.

Vederea lui Meg tot nu era în regulă. Totuși, un simțământ straniu

al prezenței lui Dumnezeu o înconjură. Simțea prezența Duhului Sfânt ca o lumină blândă în inima ei, răspândindu-se spre gât, cap și în brațe și picioare. Încă îi era frică. Dar încrederea ei în Dumnezeu începea să-i spulbere teama.

Meg mai experimentase senzația asta și altădată, cu mult timp în urmă, într-unul dintre cele mai cumplite momente din viața ei. Înțelesese atunci că Dumnezeu era alături de ea și, că dacă El era cu ea, atunci Meg putea înfrunta orice i-ar fi stat în cale. Tot acest înțeles căpătase un nou sens acum.

— Bo?

Meg vedea că el tremură. Ochii lui cenușii erau luminoși, iar genele îi erau înlăcrimate. El îi dădu părul la o parte și o sărută pe frunte.

— Gemenii nu ne aparțin. Sunt bebelușii lui Dumnezeu.

Era ceva pentru care Meg se rugase mereu în timpul sarcinii ei. *Acești bebeluși sunt ai tăi, Doamne. Mi i-ai dat, iar eu mă încred în Tine și ții încredințez Ție.*

— Dumnezeu îi iubește mai mult decât îi iubim noi.

Bo încuviință din cap.

— Voia Lui pentru ei este încredere…

Pe Meg o durea capul, iar respirația îi devenise atât de precipitată încât îi era greu să vorbească, ceea ce nu făcea decât să o îmboldească mai tare să-i spună ce avea de spus lui Bo.

— Voia Lui. Pentru ei. Este perfectă.

— Așa este, fu el de acord.

Lui Meg îi veni deodată să râdă, deși momentul era total nepotrivit. Deoarece orice ar fi spus în momentul ăsta – cum ar fi: *Mi-ar plăcea să mă tund la fel de scurt ca tine, Bo* – avea sentimentul că el ar fi fost de acord cu ea.

— Dacă mi se întâmplă ceva, spuse Meg, vreau să știi că totul va fi bine.

Bo se încordă.

— Nu și pentru mine.

Aha. Ei bine, se pare că Bo nu era gata să fie de acord cu Meg în *toate lucrurile*.

Meg își pierduse mama la o vârstă foarte fragedă, dar Dumnezeu

fusese alături de ea pe toată durata copilăriei ei. Mai apoi, El i-l dăruise pe Bo și pe întreaga familie Porter. Căsnicia lor o binecuvântase pe Meg mai mult decât putea spune.

— Sunt mulțumitoare. Pentru tine. Dacă mi se întâmplă ceva, vei fi un tată minunat.

— N-o să se întâmple nimic cu tine, îi spuse Bo ferm. Tu și bebelușii o să fiți teferi și nevătămați.

Cei doi auziră sirena ambulanței.

Meg își puse mâna liberă pe obrazul lui.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc, Meg. Totul o să fie bine, spuse Bo din nou, iar vocea îi fu plină de hotărâre.

Capitolul 26

um te simți? o întrebă Dru pe Augustine.

— Plină de speranță. Felicitarea pe care am făcut-o pentru Roy, în care facem reclamă venirii lui Gray aici, arată foarte profesionist. Ar fi trebuit s-o vezi, Dru. *Mmmm.* Am sentimentul profund că Roy o să vină.

Augustine avea un cadru de mers și două scaune cu rotile. Un scaun cu rotile pentru suprafețele plate, celălalt, cu roți groase, asemănătoare cu bicicletele folosite în drumețiile în munți, pentru terenuri accidentate. În ciuda faptului că Augustine o asigurase că se poate deplasa fără ajutorul scaunului cu rotile, Dru insistase să-l folosească pe cel pentru terenuri denivelate.

Numai simpla deplasare de la parcare până la locul desfășurării evenimentului ar fi extenuat-o. Dru voia ca femeia în vârstă să-și păstreze energia. Confruntarea cu fostul ei soț care o abandonase pe ea și pe copii cu douăzeci și cinci de ani în urmă avea să fie mai mult decât istovitoare pentru Augustine.

Dru împinsese destul de repede scaunul femeii, dar încetini atunci când ajunseră la primele tarabe, din respect pentru oamenii de toate vârstele care se plimbau pe acolo.

Un indicator din lemn numea rândul acesta de mese *Magazinul Universal*. Standurile amenajate pe ambele părți ofereau hăinuțe cu monogramele copiilor, obiecte din artă, bijuterii, borcane de conserve și multe altele. Un stâlp alb cu numele vânzătorului scris pe toată lungimea stâlpului era amplasat în dreptul fiecărei tarabe. Coronițe din frunzulițe fuseseră legate în vârful stâlpilor cu funde de un albastru pal și alb care fluturau în vânt.

Meg și Bo îi povestiseră despre edițiile anterioare ale evenimentului, deoarece Dru nu participase în trecut. Femeile singure de peste douăzeci de ani, mâncau Doritos* și purtau jachete de motocicliști, de culoare negră, și blugi gri (ținuta ei casual). Ele nu reprezentau probabil publicul țintă pentru târgurile în aer liber, unde se vindeau lucruri precum săpun organic făcut în casă și se ofereau privirilor participanților sculpturi din gheață.

Evenimentul se dovedise mai important decât crezuse Dru la început, extrem de bine organizat și neașteptat de fermecător. Era o suporteră înfocată a tot ce avea de-a face cu Texasul, iar atmosfera din jur declara: „Dumnezeu să binecuvânteze Texasul!“

— Nu-i așa că-i drăguț? întrebă Augustine.

— Da.

— Îmi amintește de piața în aer liber din Marrakesh. Augustine chicoti afectuoasă. Ne-am rătăcit de tot în piața aia. Așa de bine că, în cele din urmă, ne-am bucurat, savurând o ceașcă de cafea marocană. A fost delicioasă! Marocanii pun mirodenii în ea, ca scorțișoara, boabele de piper negru și cardamon.

Dru și Augustine ajunseră la o intersecție. Potrivit indicatoarelor din lemn, Magazinul Universal se întindea destul de mult în fața lor. Dealul pentru săniuș, pârtia de schi, sculpturile din gheață și zona cu jocuri erau la stânga. *Chuckwagon*-ul** și piațeta amenajată central față de restul activităților, erau la dreapta.

---

* O marcă americană de chipsuri tortilla aromate produse din 1964 [n. trad.].

** *Chuckwagon*-ul a fost inventat de Charles Goodnight după Războiul Civil American (1861-1865). Era un fel de căruță acoperită, de care era atașat un cufăr cu provizii alimentare, ustensile de gătit și un kit de prim ajutor. Scopul acestui mijloc de transport era să ofere mâncare și ajutor medical concetățenilor [n. trad.].

— Acolo, cred. Augustine arătă la dreapta, iar Dru întoarse scaunul cu rotile în direcția indicată.

Dru studiase cu atenție harta evenimentului pe internet în dimineața asta. Gray avea să țină o cuvântare – ea se uită la ceas – în douăzeci de minute pe scena din piațeta amenajată cu această ocazie.

— În excursia aia în Maroc, continuă Augustine, am călărit pe cămile în lumina apusului.

Ea îi pomeni de noi aventuri în care s-ar putea aventura dacă ar merge împreună în Maroc.

Mai devreme, când Dru ajunsese acasă la Augustine ca să o ia, se așteptase ca femeia să fie într-o dispoziție proastă, de genul: „Hai să terminăm odată cu ce mi-am propus." În schimb, femeia fusese la fel de voioasă și de relaxată ca întotdeauna.

Vecina lui Dru nu voise ca fiii ei să o însoțească astăzi aici. Îi spusese lui Dru de nenumărate ori că, dacă Roy și-ar fi făcut apariția acolo, sentimentele ei n-ar fi fost afectate dacă reîntâlnirea lor nu ar fi decurs bine. Fiii ei, în schimb? Nu avea de unde să știe cum aveau să reacționeze. Augustine era cea care voia să se întâlnească cu Roy, nu ei. Nu vedea rostul răscolirii resentimentelor fiilor ei față de tatăl lor, așa că o rugase pe Dru să o aducă aici.

Atunci când Augustine o rugase acest lucru, ea încă se mai întâlnea cu Gray. Se oferise din prima să o ajute. Îi era de folos prietenei ei și îl și vedea pe Gray ținând o cuvântare? Acceptase fără să stea pe gânduri. Se gândise că împușca doi iepuri deodată.

Dar acum, că ea și Gray se despărțiseră, lui Dru îi era oarecum frică să-l vadă. Gray se descurca foarte bine în fața unei mulțimi. Avea să fie fermecător, direct și amuzant.și probabil îi pria despărțirea de ea. Toți cei prezenți îl vor adula ca pe un erou. S-ar putea ca Gray să-și aducă și o însoțitoare, care să-l venereze direct, o posibilitate care îi străpungea inima lui Dru precum o sabie.

De când se despărțiseră zilele fuseseră… care era cel mai bun cuvânt pentru a le descrie? Abisale? Dru era genul de persoană care se atașa foarte greu de alții. Dar odată ce făcea lucrul ăsta, îi era foarte greu să depășească situația. Încă o tulburau sentimentele ei față de Gray. Acum nu era momentul potrivit pentru a-l privi cât de bine se descurca în public. Dru voia să se țină de hotărârea pe care o luase în

privința lui. Nu voia să-i pară rău de pierderea lui sau să înceapă să aibă îndoieli.

Cele două femei ajunseră într-o zonă plină cu mese. Aproape fiecare loc era deja ocupat, multe dintre ele de către oameni care purtau tricouri, jachete și șepci cu sigla Mustangs. O formație care cânta muzică country performa pe scenă, vizavi de locul în care se opriseră ele. Tarabele erau aranjate așa încât înconjurau mesele, formând un pătrat uriaș în jurul lor. Se servea de toate, de la cidru, la cârnați, la *funnel cake**. Aroma distinctivă a desertului ajunse la nările lui Dru.

— Aș vrea să mă ridic. Mâinile gârbovite ale lui Augustine apucară brațele scaunului.

Dru se întoarse și își ajută prietena să stea în picioare. Atât de multe lucruri îi fuseseră luate lui Augustine. Dar femeia avea încă multă demnitate, inima unei exploratoare și curaj. Mult curaj. Bătrâna se ridică pe cât de mult putu și petrecu ceva timp observând cu atenție mulțimea.

— Îl văd, spuse ea în cele din urmă, iar vocea îi era triumfătoare.

— Serios? Dru deveni imediat vigilentă. De mult timp o ascultase pe Augustine vorbind despre dorința acesteia de a-l găsi pe Roy. Sperase în întâlnirea celor doi de dragul ei, dar nu fusese prea convinsă că planul femeii, de a-l face pe Roy să iasă din ascunzătoare cu acea felicitare avea să dea roade.

— Da.

Augustine își miji ochii în spatele ochelarilor și începu să meargă șchiopătând către una dintre mesele din mijloc.

Dru parcă scaunul cu rotile.

— Vrei să vin cu tine?

— Vino, dar stai la câțiva pași în spatele meu, dacă nu te deranjează. Dacă dau din cap, asta înseamnă să nu te apropii mai mult, să ne lași

---

* Un desert dintr-un aluat asemănător cu cel de gogoși, diferența constând că în baia de ulei se toarnă aluatul cu mișcări circulare cu ajutorul unei pâlnii. Gogoașa va avea forma tigăii de gătit cu multe găuri și se va servi cu diverse toppinguri și cu frișcă. Este o mâncare tradițională în America de Nord, în principal la carnavaluri și târguri, și la alte evenimente [n. trad.].

singuri. Dacă mă scarpin la ureche în felul ăsta – cercelul ei uriaș cu pană de păun se mișcă – înseamnă că am nevoie de întăriri.

— Am înțeles.

Augustine se îndreptă spre un afro-american care avea pe masa din fața lui câteva accesorii marca Mustangs. Se poate să-și fi adus obiectele pentru ca Gray să-i dea un autograf pe ele. Tipul era chel și îmbrăcat ca un profesor de liceu. Simplu și școlărește.

Familia care stătea de cealaltă parte a mesei la care era așezat Roy mânca crenvurști și toți cei patru copii ai acestora păreau să vorbească toți odată. Poate cu atât mai bine, de vreme ce vocile copiilor mascau zgomotul și îi ofereau Augustinei o conversație privată.

Roy se uită la Augustine, apoi în altă parte, înainte ca să-și întoarcă din nou capul în direcția ei. Fu șocat. Nicio urmă de vină sau de angoasă nu-i umbri chipul – ci doar o uimire josnică. El se ridică în picioare.

Era în formă și părea mai tânăr decât Augustine, deși Dru știa că el era mai în vârstă. Viața nu era întotdeauna dreaptă. Augustine fusese părăsită de Roy. Apoi își petrecuse următorii zeci de ani având grijă de copii și de nepoți. Femeia era inimoasă, la fel ca oricare alt creștin. Și totuși, Roy era cel sănătos tun.

Dru rămase în urmă, abia auzind ce se petrecea, nedorind să-i deranjeze.

— Bună, Roy.

Augustine vorbi ușor, încrezător, iar Dru fu deodată mândră de ea.

— Bună, Augustine.

— Mă bucur că ești aici. Așteptam să ne revedem.

El era confuz.

Dru știa că Augustine urma să-i spună vreo două. Se va dezlănțui asupra lui cu foc și cu pucioasă. Era posibil să fie nevoită să intervină, în caz că vecina ei începea să țipe la el sau să-l zgârie de furie.

— Am vrut să te văd, spuse Augustine, fiindcă vreau să știi că te iert.

Dru fu șocată. *Poftim?*

Chipul lui Augustine se lumină, iar obrajii i se îmbujorară. Arăta ca un înger.

— Am petrecut un timp frumos împreună, iar amintirile dureroase nu pot să-l răpească. Îți sunt recunoscătoare pentru că

mi-ai dăruit băieții noștri. Și voiam să-ți spun că îți doresc toate cele bune.

Roy fu și mai nedumerit decât atunci când o zărise.

— Mulțumesc, reuși el să îngaime.

— Cu plăcere.

Augustine îi spusese că grija ei nu-i fusese dată de reacția lui Roy, iar Dru înțelese acum la ce se referise. Vecina ei își împlinise îndemnul dat de inimă – și își ispășise slujba de iertare. Făcuse ultimul pas în a se împăca cu trecutul. În comparație cu gestul ei, reacția lui Roy nu mai conta.

Augustine dădu ușor din cap, iar Dru înțelese că putea să-i lase singuri.

Așa că își făcu drum prin mulțime spre zona rezervată meselor. Formația își încheiase reprezentația, iar notele ultimului cântec pluteau în aer. Tocmai își comandase ciocolată fierbinte la una dintre tarabele din apropierea scenei când îi sună telefonul.

— Bună, Jake.

Îi înmână vânzătoarei banii pentru ciocolată.

— Te-a zărit Lyndie. Și noi suntem la aici, la eveniment, stăm la o masă mai în spate, dacă te întorci și te uiți fix în față ne vezi.

Dru primi restul și se întoarse să-l vadă pe fratele ei stând în picioare, cu telefonul la ureche, făcându-i cu mâna. Își coborî bărbia drept răspuns, apoi se întoarse să-și aștepte ciocolata caldă.

— Ce faci aici? întrebă Jake.

Jake era întotdeauna atât de fermecător de direct.

— Am adus-o pe Augustine.

— Aha.

— Ce faceți tu și Lyndie aici?

— Meg i-a spus lui Lyndie că ea și Bo au de gând să treacă pe aici ca să-l asculte pe iubitul tău vorbind. Lyndie a vrut să ajungă mai devreme ca să-i rezerve un loc lui Meg, fiindcă … ei bine, știi și tu. Că nu prea poate să stea în picioare sau să meargă. Nu știu de ce Meg și Bo n-au ajuns încă.

— Nu mai e iubitul meu.

Urmă o pauză. Femeia din spatele tejghelei îi oferi lui Dru o cană cu capac to-go.

— V-ați despărțit? întrebă Jake.

— Da.

— Ar fi răutăcios să-ți zic că-mi pare bine? Jake râse cu jumătate de gură, înfundat. Lyndie tocmai m-a înghiontit și s-a strâmbat la mine. E clar că nu-mi împărtășește bucuria pentru despărțirea voastră.

— Sunt obișnuită cu bădărănia ta, i-o trânti Dru.

Cuvintele lui Jake o îndemnau cumva să vrea să-l apere pe Gray. Să-i spună despre copilăria lui Gray. Să-i explice că relația ei cu el era ca și cum și-ar fi găsit un loc pe care să-l numească „acasă". Sau să-i mărturisească despre desenul înrămat cu Annie Oakley primit în dar, și că orice bărbat care ar face un astfel de cadou ridicol de perfect nu poate fi prea rău.

— Vrei să vii să stai cu noi? întrebă Jake.

— De îndată ce termină Gray, o să trec să vă salut.

— Nu-l eviți, nu-i așa?

— Eu? întrebă Dru scandalizată. Ar fi mai probabil să mă apuc de tricotat.

Întrerupse convorbirea cu Jake și se strecură într-o zonă liberă dintre standul cu ciocolată caldă și standul cu mere glazurate. De fapt, într-un fel, nu tocmai, poate puțin, în fine… era oarecum dornică să evite o situație în care Gray ar fi zărit-o în mulțime. De pe scenă, el putea vedea direct masa lui Jake și a lui Lyndie, iar ea nu voia să-l facă să creadă că venise să-l asculte fiindcă era topită după el.

O femeie prietenoasă cu un clipboard în mână venise la microfonul de pe scenă. Vorbea întruna despre cât de onorați erau cei de la Grace Street să-l aibă pe Gray Fowler ca sponsor și cât de încântați erau că acceptase invitația la evenimentul organizat de ei. El avea să se întâlnească cu fanii și să dea autografe la capătul aleii cu tarabe a Magazinului Universal. Prezentatoarea continuă să explice cu lux de amănunte cum urma să se desfășoare sesiunea de autografe. Apoi se lansă în detalierea lungii și exemplarei biografii a lui Gray.

Din locul ei retras, Dru observa piața aglomerată. Neliniștită, sesiză faptul că cei de la pază nu ghidaseră accesul tuturor participanților doar printr-o singură intrare, ceea ce le-ar fi permis să verifice fiecare persoană în parte. Nici nu erau poziționați la intervale egale în fața spectatorilor, așa încât să poată supraveghea atent zonele de care erau

răspunzători, cum se impunea la o astfel de întâlnire publică. Dru numără doar trei agenți de pază. Unul era la o distanță de două sau trei tarabe de ea și își verifica telefonul. Unul era vizavi de ea, și stătea de vorbă cu un copil ce ținea în mână un leu din pluș. Un altul era mult mai departe și nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani.

Dru sorbi din ciocolata fierbinte. Era incredibil de delicioasă.

— Selecționat de opt ori la Pro Bowl, anunță cu fast prezentatoarea, câștigător Super Bowl și un atacant experimentat al echipei Dallas Mustangs – Gray Fowler!

Câțiva fani înfocați ai celor de la Cowboys bombăniră inofensiv. Mult mai mulți însă veniseră la acest eveniment tocmai la ora asta *deoarece* erau fani ai echipei Mustangs. Acei suporteri izbucniră în urale în timp ce Gray se urca pe scenă pe scările din spate. El purta un costum gri închis care probabil costase o avere, o cămașă albă și o cravată discretă cu model albastru. Albul cămășii îl făcea să pară mai bronzat și ochii să-i fie mai strălucitori. Gray ridică o mână ca mulțuire pentru entuziasmul zgomotos al fanilor săi.

O cuprinse un dor fizic după el.

Simpla lui vedere era mult mai greu de suportat decât își imaginase. Gray arăta sănătos și chipeș. Ca un bărbat care n-avea nicio grijă pe lume – și care cu siguranță că nu o jelea pe ultima dintre iubitele sale de scurtă durată. Gândul fu imediat dureros. Dar, ca pe un dinte sensibil, Dru nu se putea abține să nu-l zgândăre.

Masei de oameni care-l ovaționau le luă ceva timp până se liniștiră.

— Mulțumesc pentru că ați venit, spuse Gray la microfon. Nu-i așa că Grace Street face o treabă minunată organizând aceste evenimente?

Urmară și mai multe aclamații și bătăi din palme entuziaste.

— După cum mulți dintre voi știți, organizația Grace Street se ocupă de femeile și copii din comunitatea noastră care au căzut victime violenței domestice. E nevoie de o întreagă echipă pentru a oferi femeilor și copiilor sprijinul de care au nevoie, așa că organizatorii evenimentului m-au întrebat dacă aș dori să vorbesc câteva minute despre experiența mea în ce privește munca în echipă și ce putem realiza atunci când muncim împreună.

Gray reaminti celor prezenți povestea evoluției echipei Mustangs

dintr-una de începători neperformantă, într-o campioană la Super Bowl doar trei ani mai târziu. Mulțimea sorbi fiecare cuvânt, tăcută, cu excepția câtorva accese de tuse, murmurului copiilor și sunetelor distante din celelalte zone ale târgului.

După cum îi era obiceiul, Dru observă marea de chipuri, căutând să identifice persoana care ar putea constitui o amenințare.

E ridicol, Dru. Nu ești garda lui de corp –

Acolo. Un adolescent cu postura spatelui îndreptată, tocmai se apropia din colțul îndepărtat al pieții. Dru își încreți fruntea în timp ce îl observă. Tânărul radia de nervozitate. Nu se uitase la ea, ceea ce era ciudat, deoarece dacă se uitase la Gray așa cum o făcuse toată lumea, atunci ar fi trebuit să se uite direct la ea.

Trăsăturile ascuțite ale adolescentului îi tulburau memoria. Îl cunoștea? De unde?

Oamenii se mișcau încoace și-ncolo, făcând-o să-l scape din vedere. Își puse deoparte ceașca și se mută din poziția ei până când îl zări din nou.

Îl cunoștea din ziua în care împreună cu Gray fuseseră în Mullins! Era băiatul posac, fiul iubitului mamei lui Gray, Jeff. Se chinui să-și amintească numele... Daniel. Ce făcea oare aici, atât de departe de casă? Se poate să fi venit împreună cu Jeff și Sandy? Ca să-l susțină pe Gray?

Dru se strecură prin mulțime, în direcția lui, căutându-i în zona din jurul lui pe Jeff sau pe Sandy. Nu-i văzu pe niciunul dintre ei. Concentrându-și din nou atenția asupra lui Daniel, observă că băiatul își băgase mâinile în buzunarele jachetei lui mult prea mari de camuflaj. Ambele buzunare păreau umplute cu ceva. Materialul de la baza buzunarelor atârna în jos.

Armele erau grele. Făceau ca materialul să atârne greu.

Instinctiv, Dru începu să alerge ușor, fără să iasă în evidență și păstrând distanța între ea și Daniel, astfel încât acesta să nu observe că se apropia de el. Se putea ca Daniel să-și fi umplut buzunarele cu fleacuri. Putea să se afle aici dintr-un motiv cu totul nevinovat. Dar intuiția lui Dru – acea intuiție rău-prevestitoare a ei care nu-i dăduse niciodată pace în privința hărțuitorului lui Gray – o avertiza de pericol.

Daniel se îndepărtă de colțul opus al rândului din spate al tarabelor cu mâncare.

Pericol. Pericol.

Nu avea arma la ea. Atât de multă lume în jur. Nu era destul de multă pază. Gray. Avea nevoie de o armă.

Dru se apropie de agentul de pază care era tot cu ochii pe telefon. Arma îi era prinsă în tocul de la curea.

Reuși să-și întoarcă privirea chiar la timp să-l vadă pe Daniel cum ridică două pistoale, unul în fiecare mână, din buzunarele jachetei și cum le îndreaptă spre scenă.

Dru se repezi și smulse arma din tocul agentului de pază și începu să alerge în timp ce deblocă mecanismul de siguranță. Vag, auzi în urma ei vocea agentului care o striga. Sunetele se propagau cu repeziciune. Gâfâieli și țipătul speriat al unei femei.

Era la aproape douăzeci de metri de locul în care stătea adolescentul și se apropia rapid de el. Făcuse tot posibilul să-l apere pe Mark și eșuase. Bunul ei prieten își pierduse viața, iar familia lui își pierduse soțul, tatăl și bunicul.

Nu avea să permită ca același lucru să i se întâmple și lui Gray.

— Daniel! țipă ea.

Acesta nu răspunse.

Dru îl luă în cătarea armei în timp ce gonea prin mulțime. Conștientizarea faptului că fusese păcălită o năpădi din plin. Gray era expus pericolului. Daniel avea pistoale în ambele mâini, iar ambele erau ațintite asupra lui Gray. Dacă ar fi fost lângă Gray, l-ar fi tras la pământ și l-ar fi apărat cu trupul ei. Dar era prea departe de el ca să facă asta. O cuprinse disperarea. Era prea departe. El era lipsit de apărare.

— Lasă armele jos, ceru Dru, strecurându-se printre spectatori.

Fața lui Daniel se întoarse imediat în direcția ei, lăsând-o să-i vadă trăsăturile care erau întunecate și amenințătoare. De o răceală plină de ură.

Daniel rămase cu una dintre arme în direcția lui Gray. În timp ce pe cealaltă o mișcă, până când trăgaciul fu îndreptat direct spre Dru.

— Nu! țipă Gray.

Daniel își îndreptă din nou atenția spre Gray, iar degetele i se albiră pe trăgaci.

Dru trase un foc de armă.

Glonțul ei își atinse ținta.

Dar la fel și al lui.

Muniția sfâșie carnea fragedă, distrugând mușchi, oase și organele din calea ei. Un țipăt de negare la vederea sângelui îi spulberă gândurile lui Dru.

Furioasă, trase un nou foc de armă.

Din nou, își atinse ținta. Trupul lui Daniel se clătină ca o marionetă, cu un braț într-o parte și cu celălalt peste cap. Înainte să-și recapete stabilitatea, Jake se năpusti asupra lui Daniel, țintuindu-l la pământ.

Dru se clătină, apoi se opri șovăitoare. Se uită înspre scenă, îngrozită de ce avea să vadă. Gray alerga în direcția ei, împingând oamenii din calea lui pentru a-și face drum înspre ea. Nu era rănit. Costumul lui frumos nu era găurit. Slavă Domnului! Slavă Domnului! Gray era teafăr. Totul era bine. Ea îl protejase. Slavă Domnului!

Se întoarse din nou spre Daniel. Nu-l mai putea zări, căci trupul lui Jake îl acoperea vederii ei. Însă văzu fața fratelui ei, care era nemiloasă. Un adolescent, indiferent de cât de furios sau de răzbunător ar fi fost, n-avea nicio șansă în fața lui. Era bine că Jake fusese acolo. Dru era bucuroasă. Știa că putea conta pe el.

Ea se propti în genunchi, apoi își întoarse privirea în partea stângă și se uită la propria ei jachetă. Era sfâșiată într-un loc. Sânge.

Interesant, se gândi Dru, fiind surprinzător de insensibilă la durerea ei. *De abia observi sângele pe o jachetă neagră.* Mâna dreaptă îi atârna într-o parte, ținând încă arma.

Chipuri speriate o examinau atent. Atât de multe fețe, toate îngrămădindu-se înaintea ochilor ei.

Voia să-i liniștească. Se gândea să organizeze o evacuare în siguranță pentru toți cei prezenți. Voia să procedeze așa cum gândea. Doar că îi lipsea puterea.

Respira precipitat și anevoios. Reuși să se întindă pe pământ și să se sprijine cu spatele de un scaun gol.

Gray ajunse până lângă ea. Privirile li se întâlniră, iar Dru răsuflă ușurată. Era aproape de ea, iar prezența lui era un dar neașteptat. Gray era cu ea.

El îngenunche în fața ei, concentrându-și privirea pe jacheta lui Dru.

— Avem nevoie de un medic! țipă el.

Cineva îi răspunse.

— Am sunat deja la Urgențe!

— O să mă asigur că ambulanța este pe drum.

Era o forfotă teribilă în jurul lui Gray.

El respira cu greutate. O luă de mână pe Dru, iar strânsoarea lui blândă îi cuprinse degetele. Ochii lui erau atât de frumoși, ca niște smaralde pastelate, dar plini de îngrijorare în clipa asta.

Dru fusese cea rănită. Ea nu voia să-l vadă afectat de deznodământ.

— Am lovit exact unde… voiam… să țintesc, spuse ea mândră, dorind ca Gray să știe că era mulțumită de felul în care se terminase totul.

Spre deosebire de povestea din Mexic, ea își protejase clientul. De data asta reușise, cel de care îi păsa era teafăr și nevătămat. Momentul acesta era răspunsul la toată vina, îndoiala și suspiciunea care o chinuiseră după moartea lui Mark.

— Țintesc… foarte… bine.

Cuvintele lui Dru erau ciudat de răgușite.

— Te iubesc, spuse Gray, rostise un adevăr brutal de sincer, mărturisit în agonie.

Dru simți această iubire declarativă în ochii lui, o putea simți în modul în care o strângea de mână. Încercă să-i zâmbească.

— Ei bine… o femeie trebuie… să recurgă la măsuri extreme… ca să te facă să-i spui… că o iubești.

Dru îl cucerise în final, deoarece aici, în golul acesta de sunete, cu un petic de cer care îi acoperea și cu vântul care îi mângâia fața, Gray era foarte clar și real, și *o iubea*.

— Știam eu… că o să-mi aduci numai necazuri. Dru respiră greu. Din clipa… în care… te-am văzut.

Capitolul 27

anica îl cuprinse.

Pieptul îi era încordat. Mintea îi era răvășită. Brațele îi atârnau neajutorate. Dru era pe moarte. Nu putea să o lase să moară. Nu se putea să moară. Unde era ajutorul promis? Gray refuză să-l mai aștepte. Trebuia să-l găsească.

O ridică în brațe, iar ea ridică din sprânceană, ca și cum ar fi fost amuzată.

În jurul lui, oamenii se zoreau în toate direcțiile, încercând să găsească calea cea mai rapidă de a părăsi zona. La marginea piațetei, Gray zări doi tehnicieni de ambulanță care își făceau loc prin mulțime în direcția lui. El alergă înspre ei.

La câțiva metri în fața lui stătea Jake, încremenit în mijlocul mulțimii panicate, flancat de soția lui blondă, Lyndie. Ei încercau să-l găsească din priviri. Când îl văzură, porniră spre el, făcându-și loc prin mulțime. Gray trecu de locul unde căzuse Daniel. Adolescentul zăcea cu fața la pământ, reținut de doi agenți de poliție. Gray îi aruncă o privire fugară.

Cu Jake și Lyndie care îi făceau loc prin mulțime, ei ajunseră la tehnicienii de pe ambulanță. Gray o așeză pe Dru cu grijă pe

targă. Și o duseră în grabă la ambulanța care-i aștepta. O mașină de pompieri apăru la fața locului și un paramedic pompier se dădu repede jos pentru a da o mână de ajutor în timp ce o băgară pe Dru în ambulanță. Unul dintre tehnicienii de ambulanță făcu repede ocolul mașinii pentru a se sui la volan. Celălalt tenhician de ambulanță împreună cu pompierul se urcară în spatele mașinii.

Gray vru să se urce în urma lor –

— Îmi pare rău, domnule, îi spuse tehnicianul de ambulanță. Nu aveți voie să mergeți cu noi.

Ei deja o conectau pe Dru la aparate. Ușile de la ambulanță se închiseră în fața lui, iar mașina o luă din loc.

Nu, se gândi Gray, inima bătându-i îngrozită. O duceau pe Dru. Ea era singură în ambulanță, fără familie și fără prieteni.

La fața locului încă mai rămaseră trei pompieri. Doi dintre ei se îndreptară spre locul unde Daniel fusese doborât. Iar unul dintre ei nici nu se urni în vreo direcție. Era de vârstă mijlocie și avea un aer de autoritate.

— O cunoașteți pe victimă? îi întrebă el pe Gray, Jake și pe Lyndie.

— Este sora mea, răspunse Jake. Aceasta este soția mea și noi – noi trebuie să mergem la spital.

— Ați parcat în locul rezervat vizitatorilor? întrebă pompierul.

— Da.

Parcarea respectivă era departe. Mult prea departe.

— Mașina mea e mai aproape, spuse Gray.

Pompierul se gândi la sugestia lui preț de o clipă.

— Chiar și așa, mi-e teamă că veți rămâne blocați în trafic. O mulțime de mașini se vor urni la drum chiar acum, în timp ce poliția va încerca să ajungă la locul incidentului.

Disperarea îl amuți pe Gray.

— Dacă doriți, vă putem duce la spital cu autospeciala de intervenții, spuse pompierul. Avem autorizație să folosim intrarea din spate a fermei.

— Vă mulțumim, spuse Jake, acceptându-i imediat oferta.

— Nu e prima dată când ducem o familie la spital. Avem grijă de localnicii din Holley.

Pompierul îl strânse ușor pe Jake de umăr. Sosi o nouă ambulanță, iar pompierul se despărți de ei.

— Trebuie să mă asigur că cealaltă victimă este preluată. Scuzați-mă o clipă.

Când pompierul plecă, Jake se întoarse cu fața spre Gray.

— Eu și Lyndie mergem cu mașina de pompieri.

— Merg și eu.

— Nu.

— Ba da, mârâi Gray.

Jake nici nu clipi. Bărbia îi era încordată, iar cicatricea de pe față i se albise și mai mult.

— Dru mi-a spus că nu mai ești iubitul ei.

— Nu din cauză că nu aș mai vrea. *Aș vrea*.

Lyndie își puse mâna pe brațul soțului ei.

— Jake.

Cei doi își vorbiră fără cuvinte, iar Jake se mai relaxă puțin.

— Știi că Dru a venit s-o aducă pe prietena ei, Augustine? întrebă Lyndie.

— Uitasem de ea.

— Trebuie să ne asigurăm că femeia este bine și că are cum să ajungă acasă.

— O să o găsesc și vin imediat.

Jake o luă din loc.

Gray o privi pe Lyndie cum se cuprinde cu brațele de mijloc. Ea îi întoarse privirea înțelegătoare, apoi se uită la Daniel, care încă se afla imobilizat la pământ, cu tehnicienii de ambulanță și cu pompierii împrejurul lui.

Ambulanța o luase pe Dru. Era pe moarte, și o luase.

Îl apucase un tremur interior, chiar din capul pieptului. Totul se întâmplase cu o viteză uimitoare. Apariția lui Daniel. Schimbul de focuri cu Dru. Încercarea lui Gray de a ajunge la ea. Fuga către ambulanță.

Totul se petrecuse în doar câteva minute, dar acele minute fuseseră tragice. O persoană putea trăi un milion de minute obișnuite care nu-i schimbau cu nimic viața. Apoi doar câteva minute dramatice îi puteau bulversa întreaga existență. O puteau împărți în două ipostaze: înainte și *după*.

Jake și pompierul se întoarseră în același timp. Toți se urcară în autospecială. Gray se așeză pe un capăt al banchetei din interiorul mic, în vreme ce Jake și Lyndie ocupară celălalt capăt. Mașina se puse în mișcare.

— Ai găsit-o pe Augustine? îl întrebă Lyndie pe Jake.

— Da. Are telefonul la ea. A spus că o va suna pe sora ei să vină să o ia. Își face griji în legătură cu... Dru.

A rosti numele lui Dru era ceva aproape prea dureros pentru Jake.

Mașina de pompieri o luă pe aleiile din spate de la Whispering Creek. În curând ieșiră de pe proprietate și se deplasară pe drumuri de țară.

Gray se lăsă în față și își prinse capul în mâini. *Dumnezeule. Dru. O, Doamne*. El nu părea în stare să formuleze fraze sau gânduri care să aibă sens. Totul era numai un amestec de cuvinte fără noimă în care Îl implora pe Dumnezeu să-i salveze viața lui Dru.

După un timp, se îndreptă de spate și văzu că Jake îl fixa cu privirea. Lyndie se sprijinea de Jake, ținându-l de mână. Amândoi erau palizi. Dru îi povestise lui Gray despre explozia grenadei care îl rănise pe Jake și care curmase viețile a trei dintre camarazii lui din Marină. Jake trăise pe propria piele momentul care îi împărțise viața între înainte și *după*.

— Ăla era hărțuitorul tău? îl întrebă Jake.

— Nu știu. Poate. Credeam că îl prinsesem deja. Credeam că hărțuitorul meu era un bărbat pe nume Dennis.

— Cine e puștiul care a împușcat-o pe Dru? Știi?

Gray își dori să nu știe.

— Este fiul iubitului mamei mele.

O tăcere încordată îi întâmpină cuvintele.

— Credeam că Dru nu mai este garda ta de corp, spuse Jake.

— Nu mai este. Habar n-aveam că avea să participe la evenimentul de azi.

Gray nu uitase de planul lui Augustine de a se folosi de apariția lui pentru a-l scoate din ascunzătoare pe fostul ei soț, dar nu știuse niciodată că Dru plănuise să o aducă pe Augustine.

Își plimbă degetele prin păr. Dacă n-ar fi fost anunțată apariția lui la eveniment, Augustine și Dru n-ar fi venit. Dacă n-ar fi fost relația

eșuată a mamei lui cu Jeff și dacă fiul lui n-ar fi fost afectat de legătura dintre cei doi, Dru n-ar fi fost rănită.

— Cum a făcut Dru rost de armă? întrebă Jake.

— Nu știu.

Chipul lui Jake fu cuprins de îngrijorare.

— De ce nu l-a doborât pe atacator? Putea să-l fi țintit cu ușurință în cap, dar n-a făcut-o. În schimb, a tras în arma îndreptă asupra ta chiar în timp ce el își descărca celălalt pistol în ea.

Dru… împușcase arma care îl luase în vizor? Nu văzuse unde țintiseră gloanțele ei. Din clipa în care îi zărise pe Dru și pe Daniel, Gray pornise înspre ei.

De ce Dru ar fi împușcat mai întâi arma care fusese îndreptată asupra lui? Nu mai era clientul ei. Ea nu fusese de serviciu. Oare făcuse chestia asta dintr-o obligație profesională nechibzuită?

Nu. Nu credea asta. Dru îl protejase cu înverșunare de Dennis în ziua aceea în hol. Nici atunci nu fusese de serviciu. Instinctul lui Gray îi spunea că îl apărase atunci, și din nou azi, dintr-un motiv foarte simplu. Fiindcă îi păsa. Nu voia să-l vadă rănit.

— După ce a fost împușcată, Dru a tras din nou și l-a lovit pe puști în brațul care ținea cea de-a doua armă, spuse Jake. A protejat pe toată lumea, mai puțin pe ea însăși. M-aș fi așteptat să-l doboare de îndată ce l-a văzut că-și scoate armele. De ce n-a făcut-o?

— Dru l-a cunoscut pe Daniel. Lui Gray i se strânse gâtul. Îi cunoaște povestea și… poate că încerca să-l protejeze și pe el.

Jake părea că este pe punctul de reduce spațiul dintre ei și de a-l strânge de gât. Gray nu-l învinuia pentru asta. Sora lui se lupta să trăiască în timp ce Daniel avea să-și revină.

Nu se putuse stabili legătura dintre Dennis și scrisorile de amenințare sau focurile de armă de la Urban Country. Era posibil ca Gray să aibă doi dușmani? Dennis îl urmărise, asta aflaseră. Dar se putea ca Daniel să fi fost acela care trimisese scrisorile?

Daniel venise la evenimentul de azi pregătit să-l omoare pe Gray și posibil și să rănească pe mulți alții. El alesese un spațiu public, ceea ce însemna fie că nu-l deranja să fie prins, fie luase în calcul și opțiunea sinuciderii.

Gray își aminti cum autorul scrisorilor îi promisese că o va ucide mai

întâi pe Dru și apoi pe el. Totuși, Gray nu se mai întâlnise cu ea de ceva vreme. Dacă hărțuitorul l-ar fi urmărit îndeaproape, ar fi observat absența ei și s-ar fi putut aștepta să nu o găsească azi aici. Nici măcar Gray nu știuse că Dru avea să vină la eveniment. Cu atât mai puțin Daniel care n-avea cum să fi aflat de venirea ei sau să fi plănuit atacul asupra lui Dru.

Gray nu suporta să se gândească la cât de mulți spectatori ar fi putut fi împușcați dacă ea nu l-ar fi oprit pe Daniel. Nu putea accepta nici ceea *ce se întâmplase*. Gray tânjea ca Dru să fie lângă el, cu trupul neatins de niciun glonț.

Voia să-i spună că o iubește. Să-și ceară iertare. Dar nu știa dacă avea să mai primească o nouă șansă. Poate că și-a învins temerile prea târziu. Stomacul i se strânse de greață.

Sunetul produs de primirea unor mesaje se auzi simultan din două telefoane. A lui Lyndie. A lui Jake.

Lyndie îi aruncă o privire soțului ei.

— E posibil ca ai mei să fi aflat ce s-a întâmplat cu Dru, spuse Jake.

Lyndie își scoase telefonul.

— Nu. E de la Bo, în legătură cu Meg. Ea citi în tăcere timp de câteva secunde. O duc pe Meg în sala de operații pentru o cezariană de urgență.

Termenul *urgență* o făcea pe Meg să se gândească la isterie, confuzie și zgomot. Niciunul dintre aceste lucruri nu erau prezente în blocul operator al maternității. Doamna doctor Peterson vorbea cu autoritate, dar calmă. Asistentele se mișcau rapid, dar profesionist. Niciuna nu țipa, nu arăta tulburată și nici nu alerga de colo până colo, gesticulând cu brațele în aer.

De fapt, camera părea oarecum tăcută.

Meg își dorea ca nașterea să decurgă bine pentru bebelușii ei la fel de mult pe cât își dorise orice altceva în viață. Totuși, în camera copiilor de acasă, îi predase totul Aceluia care ținea în mâinile Lui viitorul ei și al bebelușilor. El era Dumnezeul care putea face pe minuni. Care era bun. Al cărui har era îndeajuns pentru familia ei.

Prezența lui Dumnezeu nu o abandonase. Rămăsese cu ea și nici chiar temerile ei nu o puteau învinge.

Lui Meg i se părea că situația în care se afla era oarecum suprarealâ. După toți acei ani de infertilitate. Primul trimestru a fost plin de neliniște, pentru că se temuse să nu piardă sarcina. Urmaseră săptămâni minunate după ce trecuse acea perioadă. Apoi, ca din senin, diagnosticul de preeclampsie, îi dăduse o lovitură îngrozitoare.

În ciuda acestor provocări, Meg era aici. Reușise să ducă sarcina la treizeci și cinci de săptămâni. Gemenii aveau să se nască cu cinci săptămâni mai devreme. Prematur, dar nu cu efecte devastatoare pentru micuți, spera ea.

Urma să nască gemenii lor. Azi. Chiar acum.

Ziua lor de naștere va fi pe 5 februarie. Ce zi frumoasă în care să se nască. O să trebuiască să cumpăr neapărat ziarul de azi. De fapt, două. Pentru albumele lor.

Cred că mâinile doctoriței se pregătesc să apuce bebelușii și să-i scoată din burtica mea. Mă bucur că nu pot vedea nimic din ce se întâmplă cu mine. Oricine s-a gândit să pună un cearșaf între mamă și ce se petrece în timpul cezarienei a fost un geniu.

În câteva secunde, n-o să mai fiu însărcinată. De azi încolo nu voi mai fi însărcinată. În curând îmi voi vedea copiii. Am să văd fața băiețelului nostru și a fetiței noastre pentru prima dată. Poate că ar trebui să-mi întipăresc în memorie acest moment –

Să nu uit să rog pe cineva să cumpere acele ziare azi. Nu va fi de niciun folos dacă le cumpără mâine. Trebuie să fie din data de 5 februarie pe prima pagină.

Bo stătea lângă Meg, ținând-o de mână, purtând un halat de spital, plasă de păr și mască. Ea îi zâmbi ușor și i se păru că și Bo îi răspunse la fel, deoarece ochii lui cenușii se încrețiră la colțuri. Arăta chipeș, ca un actor care juca într-o dramă a cărei acțiune se consuma în spital, și după care toate femeile din America ar fi înnebunite.

— Astăzi este ziua de naștere a gemenilor, spuse ea.

— Da.

Și, deodată, un scâncet slab se auzi în încăpere.

— Meg și Bo, spuse doamna doctor Peterson, aveți un băiat frumos.

Meg suspină adânc în fața acestui miracol.

Doctorița se duse să noteze ora nașterii.

O asistentă aduse un bebeluș, cu pielea roșie, acoperit parțial cu lichid alb, și i-l arătă Meg abia avu timp să admire micile brațe care se agitau în aer cu degetele desfăcute, un stomăcel rotund și o guriță în formă de „o" înainte ca bebelușul să fie luat.

Fiul nostru. Meg se uită cu jind după el. Voia să aibă mai mult timp să-l privească. Să-l țină în brațe. Dar doamna doctor Peterson îi spusese dinainte că, din cauza nașterii premature, o asistentă de pe secția de Terapie Intensivă Neonatală avea să evalueze bebelușii imediat ce vor veni pe lume, urmând să le prescrie tratamentul de urgență.

Meg își întoarse capul în direcția lui Bo. Plângea. Numai puțin. Erau lacrimi de fericire, își dădu ea seama, deși fața lui era în mare parte acoperită.

Ea râse ușor.

— Eu sunt cea care plânge întotdeauna.

— Am destule șervețele pentru amândoi, Contesă.

Bo avea o inimă la fel de sensibilă și de valoroasă ca aurul topit. O inimă la fel de puternică și de încredere ca oțelul.

— Te iubesc, spuse el.

— Și eu te iubesc.

— Meg și Bo, aveți o fetiță frumoasă, îi anunță doctorița Peterson.

Un al doilea scâncet de bebeluș umplu atmosfera.

— Felicitări.

Apăru o altă asistentă, ținând în brațe o fetiță micuțică. Nu avea pielea la fel de roșie ca a frățiorului ei, dar avea un păr bogat, castaniu. Atâta păr!

Fiica noastră, se gândi Meg, copleșită de emoție.

Și apoi fu luată și fetița lor.

Personalul din sala de operații petrecu destul de mult timp, după nașterea gemenilor, asigurându-se că presiunea arterială a lui Meg se stabiliza. Apoi fu transportată cu un cărucior într-un salon privat

din spital pe secția de lăuzie. O cameră nouă, modernă, mobilată în nuanțe de verde pal și maroniu. O cameră foarte drăguță – perfect de drăguță – cu excepția faptului că bebelușii ei nu erau acolo.

Bo se plimba de colo-colo pe lângă fereastră.

Până în acest moment al zilei, Meg trecuse prin vraja unui leșin, o operație de cezariană și dăduse naștere copiilor ei. O combinație stranie de extenuare, durere fizică după operație și adrenalină o cuprinse. Îmbrăcată într-un halat de spital, stătea în pat, învârtindu-și cercelul înainte și înapoi, uitându-se la ușă și *murind* de nerăbdare să afle vești despre starea gemenilor.

Când în sfârșit se auzi un ciocănit în ușă, Meg aproape că nu-și mai încăpu în piele de bucurie.

Doctorița Peterson își băgă capul pe ușă.

— Sunteți gata să vă vedeți gemenii?

— Da! răspunse Meg imediat.

— Sunt pe secția de terapie intensivă neonatală, așa că va trebui să facem o mică plimbare până acolo.

— Cum se simt? întrebă Meg.

— Vor mai rămâne puțin pe secție, dar vor fi bine.

Meg fu atât de bucuroasă încât îi dădură lacrimile. *Amândoi vor fi bine.*

Bo și doctorița o ajutară pe Meg să se așeze în cărucior. Apoi se îndreptară pe coridor, Bo împingând căruciorul lui Meg, iar doctorița Peterson arătându-le drumul.

O doamnă mărunțică în halat de medic, cu un chip ușor ridat și cu păr grizonat îi pofti înăuntru în secția de terapie intensivă neonatală. Incubatoarele și pătuțurile cu deschidere erau aliniate în camera imensă. În mijlocul încăperii se afla biroul unei asistente. Doctorița Peterson le-o prezentă pe doamna mai în vârstă ca fiind doctorița Field, medicul pediatru de gardă.

— Aveți doi bebeluși foarte drăgălași, domnule și doamnă Porter, le spuse doctorița Field, cu o privire plină de bunătate. Pe aici, vă rog.

Ajunseră la două incubatoare care se aflau în fundul încăperii. Gemenii dormeau îmbrăcați cu nimic altceva decât cu scutece. Amândoi aveau niște plasturi lipiți pe piept, care erau conectați la monitoare. Amândoi aveau un alt sistem de monitorizare a semnelor

vitale atașat de piciorușe. Și aveau tuburi subțiri și flexibile lipite de năsucuri.

Erau minunați, însă bucuria vederii lor le era știrbită – de multele fire prinse de trupurile lor plăpânde.

— Bebelușii care se nasc cu cinci săptămâni mai devreme de termen, le spuse doctorița Field, au adesea plămânii nedezvoltați și iar nivelul de bilirubină în sânge este foarte ridicat, producându-le icter. Gemenii voștri le au pe amândouă, dar sunt foarte fericită să vă anunț că icterul nu este grav și că plămânii își revin.

— Primesc oxigen prin tuburile lipite de năsucuri? întrebă Bo.

— Exact. Acele tuburi funcționează ca dispozitivele CPAP*, eliberând o presiune constantă de oxigen. Acest flux stimulează dezvoltarea plămânilor.

— Cât cântăresc fiecare? întrebă Meg.

— Fiica dumneavoastră are două kilograme și nouăzeci și șapte de grame, iar fiul dumneavoastră cântărește două kilograme și două sute șaizeci și șapte de grame.

Atât de slăbuți!

— Cât vor mai rămâne în spital? întrebă Bo.

— Nu pot să vă spun cu exactitate, răspunse doctorița Field. Poate șaptezeci și două de ore? Cu puțin noroc, bebelușii vor putea să se externeze odată cu mama lor.

Era posibil ca toți să plece acasă împreună? Asta era cea mai bună veste la care putea spera Meg.

— Vreți să-i țineți în brațe? întrebă doctorița Field.

— Vă rog, spuse Bo plin de emoție.

Un balansoar fu adus pentru Bo, iar una dintre asistente sosi. Asistenta și doctorița Field deschiseră incubatoarele, îi luară cu grijă pe bebeluși și îi dădură lui Bo și lui Meg. Meg o ținea în brațe pe fetița ei.

Pe jumătate râzând, pe jumătate plângând, ea își șterse lacrimile cu mâna liberă.

---

* Dispozitivele CPAP sunt folosite pentru tratarea apneei în somn, oferind un flux constant de presiune prin căile aeriene înspre gât, pentru ca aceastea să rămână deschise în timpul somnului cu rolul de a trata pauzele spontane în respirație.

— Vă mulțumesc, îi spuse Meg doctoriței. Vă mulțumesc așa de mult.

Atât doctorița Peterson, cât și doctorița Field arătau extrem de mulțumite de Meg și de Bo, de bebeluși, de slujbele lor miraculoase și de lume în general.

— Ce nume le-ați pus? întrebă doctorița Field.

— El este – Bo trebui să-și dreagă glasul înainte să poată continua. Era la fel de emoționat ca Meg. Este John William Porter. Poartă numele tatălui meu și al lui Meg.

— Și ea este Mollie Patricia Porter.

Era prima pentru oară când Bo și Meg rosteau numele copiilor lor cuiva din afara familiei lor. Voiseră să le păstreze ca pe o surpriză și să le dezvăluie după nașterea micuților. Era ceva nou și minunat să le spună numele cu voce tare.

— I-am ales numele în amintirea surorii cumnatei mele și după mama mea.

— Felicitări. Doctorița Peterson o bătu afectuos pe braț pe Meg. Mă voi întoarce la voi puțin mai încolo.

— Bucurați-vă! îi încurajă doctorița Field. Mă găsiți în salon dacă aveți nevoie de mine să vă răspund la întrebările pe care le aveți. Doctorița se îndepărtă. Nu vă grăbiți.

— Doamne, șopti Bo, uitându-se la doctorițele care se retrăgeau. Chiar au de gând… să ne lase bebelușii aici? Cu noi?

— Așa cred. Meg râse, iar el rânji ca și cum ar fi plănuit toată situația extrem de minuțios și tocmai le-ar fi ieșit la fix.

Petrecură clipe în șir minunându-se de bebelușii lor. Erau mici, dar fără niciun cusur. Năsucurile lor! Bărbiile lor mici. Gurițele micuțe și perfecte. Din când în când, fie John, fie Mollie făceau o fața simpatică în timp ce dormeau, provocâdu-i pe părinții lor să suspine de încântare.

Meg și Bo făcură numeroase poze. Când schimbară copiii între ei, atât John, cât și Mollie se treziră atât cât să le arunce o privire părinților lor. Meg îl cuibări pe micul John la pieptul ei, cu fața aplecată asupra lui, iar privirile lor se întâlniră.

— Bună, scumpule, murmură ea. Sunt mămica ta.

Problemele întâmpinate în lungul și anevoiosul parcurs de a avea

acești copii fuseră copleșitoare. Dumnezeu răspundea rugăciunilor în multe feluri. El ar fi putut scrie povestea familiei lor cu finaluri diferite. În clipa asta, Meg era atât de bucuroasă, de mulțumitoare și de uimită că Dumnezeu alesese acest deznodământ *specific* pentru ei. Dându-le acești gemeni în chip miraculos.

Slavă Domnului! Bebelușii lor aveau să crească în înălțime și în greutate. Aveau să fie sănătoși și cât se poate de iubiți.

Slavă Domnului!

Capitolul 28

ru se trezi la sunetul vocilor șoptite și al aparatelor. Își miji ochii.

O cameră de spital. O asistentă. Părinții ei stăteau în jurul patului ei.

— Mă simt groaznic, spuse ea.

— Scumpo! izbucni mama ei, zâmbind ușurată. Te-ai trezit.

— Bună, iubito, spuse tatăl ei.

Probabil arăta groaznic dacă tatăl ei îi spunea „iubito“. Folosea termenul ăsta numai în momentele lui de maximă afecțiune. Când era copil, Dru îl auzise mult mai adesea pronunțându-i numele cu o voce joasă, mormăită, ceea ce însemna că dăduse de bucluc.

— Nu sunt paralizată, nu-i așa? întrebă ea.

— Nu, nu, o asigură mama ei. Ai fost împușcată într-o parte. Mama ei îi indică zona. Îți amintești?

Amintirile îi erau vagi. Winter Family Fun Day. Daniel. Mersul cu ambulanța până la spital. Apoi filmul memoriei fu întrerupt de un vid întunecat.

— Îmi amintesc. M-au operat?

— Da, răspunse tatăl ei. Vei fi în regulă.

— Pe unde a intrat glonțul?

Își reaminti că prin partea stângă. Dacă ar fi pătruns cu câțiva centimetri mai sus și mai central, i-ar fi atins inima.

— A intrat între două coaste și ți-a rupt splina, răspunse tatăl ei. Doctorii au trebuit să-ți scoată splina ca să poată extrage glonțul.

O durea când respira. Își simțea capul greu. Trupul părea că îi plutea într-o mare de anestezice. Dacă ar fi trebuit să se autoexamineze, s-ar fi apreciat că arăta ca un trup fără viață.

— Unde este Gray?

— La parter, spuse mama ei. Este aici de când ai ajuns la spital.

— Cât e ceasul?

— Două noaptea.

Dru gemu și încercă să-și adune toată puterea și curajul.

— I-ai spus că o să fiu bine?

— Gray era cu noi, spuse tatăl ei, atunci când chirurgul a venit în sala de așteptare ca să ne dea vestea. Nu știam… el și mama lui Dru se uitară unul la altul și apoi din nou la ea, stânjeniți. Nu eram siguri… cum stau lucrurile între tine și Gray. Nu știam dacă sunteți… bine.

Avea cumva, doar cincisprezece ani? Nici măcar trecerea anilor nu înlesnise comunicarea dintre ea și părinții ei cu privire la relațiile ei intime?

— Eu și Gray ne înțelegem bine. Cred. Poate.

Dru își închise din nou ochii și îi ținu închiși. Buzele ei se arcuiră în timp ce își aminti cuvintele lui Gray când se pusese în genunchi lângă ea după atac. *Te iubesc.*

Dru îmbrățișă aceste cuvinte de parcă erau o pătură în timp ce expiră.

— Sunt obosită. Sunt foarte, foarte obosită, murmură ea, apoi se lăsă pradă somnului.

Gray nu plecase atunci când familia lui Dru merse acasă. Rămase în sala de așteptare, în caz că se trezea singură și avea nevoie de cineva cunoscut în preajmă. În caz că erau vești în legătură cu starea ei. În caz că Dru întreba de el.

Ea nu întrebă de el.

Gray stătea în sala de așteptare a secției de Terapie Intensivă de la etajul al doilea, uitându-se pe fereastră înspre intrarea din față, când John și Nancy Porter se întoarseră în spital. Îi privi cum intră, mergând repede și ținându-se de mână. Numai atunci Gray se simți liber să meargă acasă cu mașina ca să facă un duș, să mănânce și să-și schimbe hainele. Se uită la ceas. Era șase fără cinci dimineața.

O oră mai târziu, Gray își terminase treaba acasă și aștepta în mașină, pe aleea din curte să se deschidă poarta pentru a putea pleca. În timp ce ieșea în stradă, zări un autoturism parcat în fața casei lui. Soarele nu răsărise încă, dar se luminase îndeajuns de bine ca să-l recunoască.

Era al Kaylei.

Gray se opri.

În timpul orelor de când Dru fusese împușcată, îngrijorarea, regretul și vina îl mâncaseră de viu.

Doctorii spuseseră că Dru avea să-și revină, dar el voia neapărat să se convingă de asta cu ochii lui. Avea nevoie să se asigure că era teafără, trebuia să-i spună cât de rău îi părea de cele întâmplate, să-i reamintească că o iubea și să recunoască că se purtase tare neînțelept. Singurul lucru de care îi păsa în dimineața asta era să se întoarcă la spital. Kayla era ultima persoană pe care și-ar fi dorit să o vadă.

Gray nu mai fusese îndrăgostit niciodată până acum. Înainte, nu fusese în stare să înțeleagă de ce Kayla nu putea să renunțe la el. Acum o înțelegea. Îl aștepta în fața casei lui la fel cum el urma să aștepte în fața ușii camerei de spital în care era internată Dru. Gray nu avea cum să *nu* se ducă la spital. Poate că și Kayla nu avusese cum să *nu* vină acasă la el.

Parcă mașina în spatele ei. Amândoi ieșiră în aerul înghețat și se întâlniră între autoturismele lor.

El își îndesă mâinile în buzunarele jachetei lui matlasate. Încercase să-L lase pe Dumnezeu să-l schimbe. Acum avea șansa de a arăta în exterior prin faptele lui, ceea ce se întâmplase înăuntrul lui.

— Ce mai faci, Kayla?

— Sunt bine. Eu…

Gray așteptă.

— Am văzut știrile aseară. Am auzit despre schimbul de focuri de armă de la eveniment. În Holley?

El încuviință din cap.

— Femeia care a fost împușcată este cea pe care am întâlnit-o aici în ziua aia. Nu-i așa?

— Da.

— Iubita ta.

— Da. *Sper că da*.

— Mă gândeam eu. La început când am aflat știrea, m-am simțit oarecum răzbunată, știi la ce mă refer? Să aflu că noua iubită a fostului meu iubit – pe care, apropo, nu-o agreez – a fost rănită… a fost… ca un vis devenit realitate.

Kayla dădu din umeri indiferentă.

— Pur și simplu sunt sinceră.

Gray își încordă maxilarul. Știuse de multă vreme cât de egoistă și de insensibilă putea fi Kayla.

— Dar cu cât m-am gândit mai mult la povestea voastră, continuă Kayla, cu atât m-a întristat mai mult, deoarece relația dintre voi e cât se poate de serioasă dacă Dru a fost dispusă să-și riște viața pentru tine.

— E curajoasă.

— Te iubește.

— Nu sunt sigur de asta, dar știu cu siguranță că o iubesc.

Kayla tresări ca și cum Gray i-ar fi tras o palmă, și își mută privirea de la el, în direcția casei lui.

Voise ca discuția cu ea să o ajute, nu să o rănească mai mult. Se putea preface că întârzie, numai că nu se pricepea la așa ceva.

După o clipă îndelungată, Kayla se uită în ochii lui.

— Vreau și eu să fiu iubită așa. Cineva să mă iubească într-atât de mult încât să se pună între mine și un atacator.

— Și tu vei fi iubită, Kayla. Când vei întâlni bărbatul potrivit, vei fi iubită.

— Voiam ca tu să fii acel bărbat.

— Știu. O adiere puternică de vânt trecu pe lângă ei. Îmi pare rău că nu sunt eu acela. Îmi pare rău pentru multe lucruri. Dacă te-am amăgit, îmi pare rău. Dacă ți-am frânt inima, îmi pare rău.

Știu că te-am dezamăgit, și știu că te-am rănit și îmi pare rău. Mă poți ierta?

Kayla își întinse buzele.

Gray așteptă.

Tot nimic.

— Îmi pare rău, spuse Gray din nou.

Și, în sfârșit, Kayla se relaxă. Era ca și cum primise în sfârșit ceea ce avusese nevoie din partea lui în tot acest timp. Acum că primise acel lucru, poate că era în stare să lase în urmă trecutul – și pe Gray.

— Bine.

— Mă ierți?

— Bine. Nu mai contează, mormăi Kayla, dar un zâmbet dulce-amar îi cuprinse colțurile gurii.

— Vino aici.

Gray o îmbrățișă.

Kayla îi șopti trei cuvinte, atât de încet încât aproape că nu le auzi.

— Nu este a ta.

Gray înțelese. Pentru prima dată, recunoștea că nu era tatăl fiicei ei.

— Sper ca Dumnezeu să vă binecuvânteze, Kayla. Pe tine și pe fiica ta.

Când se trezi a doua oară, se simți mult mai bine.

De data asta, își deschise ochii într-o lumină puternică care răzbea prin ferestre. Se afla într-o cameră diferită decât cea care în care fusese când se trezise prima oară. Salonul ăsta semăna mai mult cu o cameră, parțial datorită faptului că fratele ei, Ty, stătea într-un colț citind o revistă financiară, cu o cizmă așezată pe genunchiul opus.

Dru își plimbă privirea prin încăpere, căutându-l pe Gray. Nici urmă de el. Doar Ty. Voia să-l vadă pe Gray, dar se bucura că nu stătuse în salon, holbându-se la ea, cât timp fusese inconștientă și conectată la aparate. Numai simplul gând o umilea atâta vreme cât îi plăcea să aibă toate lucrurile sub control în ce o privește. Și, dacă se

gândea mai bine, îi plăcea să-i controleze și pe alții. Se foi ușor în pat găsindu-și o poziție mai bună.

Ty sesiză mișcarea ei și își ridică fața. Puse deoparte revista și se apropie de patul ei.

— Numai tu ai putea să oprești un glonț cu pieptul.

— N-ar trebui să vorbești așa cu cei care își revin după o rană aproape fatală. Ar trebui să fii mai empatic și să le zâmbești înțelegător.

— Niciun frate mai mare nu se poartă așa cu sora lui mai mică. Dacă aș face așa ceva, m-ai da afară de aici. Deci... ce s-a întâmplat ieri?

— Am fost nobilă și curajoasă, nimic mai mult. Sunt o eroină.

— Îhmm, murmură Ty neîncrezător, dar Dru putu citi un respect neașteptat pe fața lui. Toată familia e aici. Din moment ce ne-am gândit că nu ți-ar plăcea să ne îngrămădim toți aici în timp ce dormi, restul așteaptă la cantină. Acum că te-ai trezit, trebuie să-i anunț să vină să te vadă.

— Nici să nu te gândești să-i chemi înainte să am timp să mă aranjez puțin.

De când se trezise și își zărise părinții lângă patul ei, Dru nu-și amintea nimic altceva decât asistentele care intrau și ieșeau și strânsoarea tot mai acută a unei manșete de tensiometru în jurul brațului.

— Cât e ceasul?

— E amiază.

— E ziua de după atac?

Nu zăcuse în neștire zile întregi, nu-i așa?

— Da.

Încercă să se ridice – dar se opri când durerea o săgetă în partea lezată.

— Unde te grăbești așa? întrebă Ty. La alergările tale zilnice?

— Am cumva ceva din lucrurile mele de acasă? Periuță de dinți? Perie –

— De păr? Pastă de dinți? Machiaj? Produse de baie?

Ty se duse la o valiză care era sprijinită de un perete și scoase din ea trusa ei cu produse de îngrijire corporală.

— Genul ăsta de lucruri?

— Da. Exact.

Ty așeză trusa lângă Dru.

— M-am dus și ți le-am adus.

— Nu, n-ai făcut-o. Una dintre cumnatele mele a adus-o.

Dru trase fermoarul de la trusă și se uită înăuntru.

— A fost Celia?

— Da.

— O iubesc pe Celia.

— Și eu, spuse Ty afectuos.

— A luat-o cineva pe Fi?

— Părinții lui Lyndie stau cu Fi și cu cățelușii ei de ieri. Nu-ți face griji.

Era groaznic cât de amețită și de slăbită își simțea trupul. După ce se spălă pe dinți cu ajutorul unor pahare cu apă pe care Ty i le tot aduse de la chiuvetă, după ce se pieptănă și folosi un burete exfoliant pentru mâini și față, Dru era rușinos de ușurată să se întindă din nou pe saltea.

Avea nevoie de proteine.

— Ce-ai zice să te faci util și să-mi aduci un meniu Big Mac, cu cartofi prăjiți și un shake de ciocolată?

Ty își fixă mâinile în șolduri.

— Îți dai seama că ai salvat viața unuia din echipa Mustangs aseară, nu? Și că fiecare fan Cowboys e furios pe tine? Inclusiv subsemnatul?

— O fi Gray din echipa Mustangs, dar eu sunt oricum eroină. Și această eroină e lihnită de foame.

— Bine. Ty se duse înspre ușă. Ca să știi și tu, o să-i chem pe cei din familie acum.

Apoi el dispăru din vedere.

În câteva minute, clanul Porter începu să umple rezerva de spital. Celia și cei patru copii. Jake și Lyndie. Părinții lui Dru.

— Unde sunt Bo și Meg? întrebă Dru.

— Ei bine… spuse Celia. Fiecare persoană – fiecare – zâmbi cu gura până la urechi. După cum se pare, avem o surpriză pentru tine.

— O surpriză?

Tatăl lui Dru ținu ușa deschisă, iar Meg intră în cameră într-un cărucior, cu Bo în spatele ei.

— Nu se poate! exclamă Dru.

Bo se duse la ea și îi arătă o poză pe telefon cu cei doi nou-născuți. Micuții aveau multe fire legate de ei, dar nu era în măsură să comenteze, dat fiind că și ea era conectată la multe aparate. Cu sau fără tuburi, gemenii erau absolut minunați.

— Bebeluși! anunță fericit micuțul Hudson.

Apoi toată lumea începu să râdă, să bată din palme și să râdă toți deodată.

Meg și Bo povestiră pe rând toate evenimentele legate de cezariană, precum și starea bebelușilor. Fețele lor radiau de fericire.

— Mie și lui Meg ne-a luat ceva timp să punem cap la cap evenimentele de ieri, spuse Bo. Dar cred că erai în operație chiar în clipa în care se nășteau bebelușii. Familia Porter ocupa simultan două dintre sălile de operație de aici.

— Plănuiam să fiu conștientă la nașterea copiilor, spuse Dru strâmbându-se. Nu-mi vine să cred că am ratat momentul meu de glorie în calitate de mătușă.

— Erai ocupată chiar atunci.

— Vreau să-i văd cât mai curând.

— Te cred, spuse Bo.

— Cum te simți? o întrebă Lyndie.

Dru se gândi o clipă înainte să răspundă.

— Recunoscătoare.

Povara grijilor pe care o purtase în legătură cu Gray de atâta timp îi fusese ridicată de pe umeri. El era în siguranță. Iar Dru avea să se facă bine.

— Arăți foarte bine, îi spuse Meg.

— Și tu, răspunse Dru sincer.

Meg se îmbrăcase în pijamale roz și un halat asortat cu cordon din satin. Rolul de mamă i se potrivea ca o mănușă.

În următoarele douăzeci și nouă de minute, Dru reuși să discute cu familia ei fără ca să întrebe pe nimeni despre Gray. Fu nevoie de un efort uriaș. Când și cel de-al douăzeci și nouălea minut se scurse, ea nu mai putu aștepta.

— Gray e aici? le întrebă ea pe Celia și pe mama ei, care se întâmpla să fie cel mai aproape de ea.

— Da, răspunse Celia. M-am dus să iau ceva din mașină cu puțin timp în urmă și l-am văzut stând pe culoar.

— Vreți, careva dintre voi să-i spune-ți că vreau să-l văd?

— Mă duc eu, se oferi mama ei. Apoi vorbi mai tare, ca să audă toată lumea din cameră. Asistenta care se ocupă de Dru mi-a spus că avem voie să stăm puțin de vorbă cu ea, dar s-a terminat timpul. Haideți să ieșim și s-o lăsăm să se odihnească.

Dru primi îmbrățișările nepoților și nepoatelor ei. Fiecare îmbrățișare pe care o primea din partea acelor brațe mici îi aduceau o doză miraculoasă de vindecare.

— Vă iubesc, le făcu Dru cu mâna în timp ce familia ei părăsea încăperea.

Jake era la capătul rândului. Aproape că ieșise din cameră când Lyndie îl trase înapoi și-l îndreptă în direcția lui Dru.

— Ne vedem mai târziu, Dru, strigă Lyndie.

— Pa, Lyndie.

Jake se apropie de patul lui Dru.

— Îmi amintesc că l-ai pus la pământ pe Daniel ieri, spuse ea. Mulțumesc pentru ajutor.

— Cu plăcere. Mă bucur că ești bine.

Cuvintele lui Jake, erau la fel de solemne ca un sonet de dragoste de Shakespeare.

— În ceea ce-l privește – Jake tuși – pe Gray…

Dru ridică o sprânceană.

— Eu și Lyndie am rămas la spital până târziu azi noapte. Ne-am întors devreme în dimineața asta. Gray a rămas aici când am plecat și l-a găsit tot aici când ne-am întors.

— Și?

— După cum s-a purtat ieri și azi, nu mai cred că este chiar atât de insuportabil.

De fapt ce spunea Jake prin, *nu mai este chiar atât de insuportabil* era că îl considera *un iubit acceptabil* pentru sora lui.

Dru făcu eforturi să nu rânjească.

— Mă bucur să aud asta.

Jake încuviință din cap și părăsi camera.

— Tot e un Mustang, îl auzi Dru mormăind.

Dru își întoarse fața înspre fereastră și lăsă ca liniștea subită ce o încolți să o absoarbă în sfârșit. Cerul de dincolo de geam se întindea ca o copertină de azur. Nu era niciun nor.

Parcurse mental cu rigurozitate tot ce se întâmplase după ce Gray se urcase pe scenă ieri. Zăbovi cel mai mult asupra momentelor în care el se pusese în genunchi în fața ei. Își aminti cu lux de amănunte modul în care îi mărturisise că o iubea. În acea clipă, barierele dintre ei căzuseră. Îi vorbise cu o sinceritate autentică, exact așa cum îl rugase în acea zi în garajul parcării.

Dru primise ceea ce-și dorise, ceea ce avusese nevoie și sperase din partea lui.

Pe de altă parte, Gray fusese stresat în momentul acela. Noaptea trecută, în timpul scurtelor impulsuri de conștiență, Dru fusese prea amețită să se gândească la contextul în care Gray îi declarase iubirea. Dar acum gândea limpede, iar gândurile îi erau umbrite de nesiguranță.

Îi spusese că o iubește imediat după ce fusese împușcată apărându-l. Era posibil ca să fi fost mânat de simțul datoriei sau poate fusese buimăcit de turnura evenimentelor. Poate că el considerase că trebuia să-i spună ceea ce ea voia să audă în caz că murea.

Totuși, chipul lui. Fusese atât de sincer atunci când rostise acele cuvinte. Ochii lui verzi îi sclipiseră de ardoare.

Gemând, Dru își închise ochii. Faptul că îi păsa de el era o dulce tortură. Dar poate că... era o șansă destul de mare... era posibil ca el, până la urmă...

Să o iubească. Nu doar să o iubească, ci și să fie gata să-și deschidă inima în fața ei.

— Gray.

Era mama lui Dru, Nancy.

El se ridică repede din scaunul incomod de pe hol, în care i se păruse că stătuse săptămâni întregi.

Nancy își prinse părul scurt și brunet cu o bentiță de material. Obrajii îi erau îmbujorați, iar expresia feței ei emana afecțiune în timp ce îl privi.

— Dru ar vrea să te vadă.

Gray fu ușurat. Slavă Domnului.

— Cum se simte?

— Potrivit spuselor doctorilor, foarte bine. Aproape că e ea însăși, ar trebui să te avertizez.

Nancy chicoti.

Gray fu sugrumat de emoție și i se păru că era pe punctul de a plânge.

— Asta e o veste foarte bună.

— Asta e o zi a veștilor bune pentru familia mea, Gray. Dru e în camera 484.

— Bine. Mulțumesc.

— Ca să știi, Dru e copilul meu preferat.

Îl surprinse faptul că Nancy îi făcea confidențe, dar nu-l surprinse câtuși de puțin că Dru era preferata ei.

— Aveam trei fii, spuse Nancy. Renunțasem la orice speranță de a avea vreodată o fată. Și apoi, când băieții începuseră să crească, am aflat că eram însărcinată. Eram nouăzeci la sută sigură că avea să fie tot băiat.

Nancy zâmbi.

— În schimb, am născut-o pe Dru. Doamne, *nu-mi venea să cred!* O fetiță! După toți acei ani, Domnul a crezut de cuviință să-mi dea o fiică. Și una atât de plină de... viață. Dru va fi întotdeauna copilul meu, cum să nu fie preferata mea?

— Nu văd cum n-ar putea fi, răspunse Gray sincer.

— N-ai voie să le spui celorlalți copii ai mei ce ți-am povestit. E secretul nostru.

— E secretul nostru.

— Pa, scumpule.

Luă liftul până la etajul al patrulea. Apoi merse de-a lungul holului, citind numerele înscrise pe uși, când îl zări pe Ty că vine înspre el din cealaltă direcție, ținând în mână o pungă albă de la McDonalds.

— Maiestatea Sa a cerut mâncare, îi spuse Ty atunci când ajunse lângă el. Vrei să i-o duci din partea mea?

— Da.

Ty îi dădu punga și îi arătă cu mâna ușa de lângă ei.

— E în camera asta. Noroc, frate.

Ty se îndepărtă până când Gray nu-i mai auzi pașii.

Inima începu să-i bată nebunește. Întâlnirea aceasta însemna totul pentru el. Viitorul lui depindea de ea.

El intră în cameră.

Dru se uită direct la el, ca și cum l-ar fi așteptat. Era acoperită de pături de la mijloc în jos. Pielea îi era palidă, iar Gray putu vedea pe sub cămașa de spital, bandajele care îi acopereau umărul până sub gât. Câteva aparate îi monitorizau semnele vitale.

În ciuda durerilor pe care le avea, ochii albaștri ai lui Dru sclipeau îndrăzneți. Părul ei brunet îi era dureros de familiar, iar trăsăturile feței ei erau atât de proaspete și curate și... Gray putu în sfârșit să respire adânc. Supraviețuise. Era ea însăși. Dru așa cum o știa el. Evenimentele din ziua precedentă nu o schimbaseră în vreun fel tragic. Cât de curând, probabil că Dru avea să fie în stare să execute mișcări de karate arunci când Gray va încerca să o îmbrățișeze.

Nu se putea mișca. Rămase blocat cu punga de la McDonalds în mână, iar ochii i se umplură de lacrimi fiindcă era foarte recunoscător și pentru că fusese atât de speriat.

În viața asta nu ți se oferă prea multe șanse să-ți descoperi marea iubire. Lui Gray, i se oferise o *singură* șansă. Numai una. Când ți se oferă acea șansă, trebuie să o apuci cu toată puterea. Îngrijorările nu-și mai au rostul. Motivele care-ți răpesc încrederea n-au nicio valoare. Trecutul tău e lipsit de importanță. Trebuie să profiți de șansa care ți se oferă. Să riști totul și să iubești persoana. Deoarece viața este fragilă și se poate curma într-o clipă.

Dumnezeu îi arătase aceste lucruri lui Gray în decursul ultimelor douăzeci și patru de ore. Dumnezeu îi spusese: **Iubește-o**.

Iubește-o pe Dru!

Gray i se părea teribil de chipeș lui Dru. Purta un pulover negru simplu. Blugi. Nu-și pusese șapcă, așa că nu-și putea ascunde extenuarea care i se citea pe față.

Era mai grozav decât cele mai delicioase deserturi pe care le savurase vreodată – doar să-l privească.

— Ești cel mai chipeș curier pe care l-a avut McDonalds vreodată, spuse Dru.

— O!

Gray părea că uitase de punga cu mâncare, apoi i-o aduse și i-o dădu.

Ea aruncă o privire înăuntrul pungii albe din hârtie.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Ty. S-a depășit pe sine.

Dru așeză punga pe tava de lângă ea, apoi îi rânji lui Gray. Era incredibil de bine să-l poată vedea. Incredibil de bine. Gray o iubea, nu? Nu-i așa?

— Ești bine, spuse Gray răgușit.

Era o afirmație – dar o afirmație care părea să implore o confirmare.

— Da.

De fapt, corpul ei era într-o stare jalnică, dar Gray era aici, așa că în clipa asta, era mai mult decât bine. Lumea ei era în regulă.

— Ești bine, spuse el din nou.

— Cât ai clipi din ochi, o să mă pot urca din nou pe motocicletă. Dar tu? Tu ești bine?

Gray era masiv și puternic, totuși se părea ca accidentarea ei și că veghea lui prelungită își puseseră amprenta asupra lui. Dru îi întinse o mână, iar el i-o luă. Așezându-se pe marginea patului, Gray își împleti degetele cu ale ei, apoi îi duse mâna pe pieptul lui ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Acasă, îi șopti lui Dru mâinile lor împletite. Acasă, acolo unde ți-e locul.

Gray își apăsă un ochi cu încheietura mâinii, apoi și pe celălalt, ca și cum s-ar fi luptat cu lacrimile.

— Gray?

El se uită la ea.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri. Dacă n-aș fi fost eu acolo, nu ți s-ar fi întâmplat așa ceva.

— Nici să nu te gândești la asta. Dru îl strânse de mână. A fost alegerea mea. Nimeni, inclusiv tu, nu m-a forțat cu nimic.

Se lăsă tăcerea între ei.

— Ce-ai aflat despre Daniel de când cu povestea de ieri? întrebă ea.

— I-a spus detectivului Carlyle că el a trimis scrisorile și tot el a tras focurile de armă în Urban Country.

— Aha. Dru se gândi la implicațiile afirmației lui Gray. Deci, Daniel și Dennis Wright te urmăreau amândoi.

— Da.

— Doi hărțuitori, spuse Dru.

— Da.

— Bănuiesc că Daniel conduce o mașină bej Cherokee.

— Așa este.

— Deci Dennis era pe urmele tale, cel puțin câteodată, folosind camioneta maronie a familiei. Dar Daniel era persoana cu adevărat periculoasă.

Gray încuviință din cap.

— Și... Dru se gândi bine. Când Dennis a fost arestat, Daniel trebuie să fi văzut știrea la televizor și s-a hotărât să se folosească de situație în avantajul lui. N-a mai trimis scrisorile ca să ne lase să credem că am prins făptașul.

— Agenții de pază au fost retrași din cazul meu.

— Ceea ce i-a ușurat treaba. Apariția ta la Winter Family Fun Day a fost bine mediatizată. Probabil că Daniel plănuise dinainte să încerce să te găsească acolo. Trebuie să-i fi plăcut ideea de a avea spectatori.

— Poate că da.

— Cum se simte Daniel?

— A suferit răni la ambele mâini, dar niciuna nu este gravă. Gloanțele tale i-au atins armele, nu mâinile, cu o exactitate uimitoare.

— Uau! Dacă ar fi să se laude, ar zice că țintea grozav. E în spital?

— Mama mi-a trimis un mesaj mai devreme ca să-mi spună că a fost externat și predat în custodia poliției cu câteva ore în urmă.

Gray își lăsă capul în jos și îi sărută mâinile.

Privindu-l, simți cum o cuprinde dorința. Dacă Gray o ținea tot așa, poate că va trebui să-și împartă cartofii prăjiți cu el. O... iubea. Nu-i așa? Pe cât de vocală era Dru, refuza să-i smulgă o declarație de dragoste, amintindu-i de ceea ce îi spusese ieri.

— De unde ai făcut rost de armă? o întrebă Gray, ridicându-și capul.

Lui Dru îi trebui o clipă ca să se adune și să fie atentă la întrebarea lui.

— Am scos-o din tocul unuia dintre agenții de pază.

— Glumești.

— Nu.

— O femeie care a sustras arma unui polițist și a țintit pistoalele din mâna agresorului putea cu ușurință să-l linșeze pe Daniel. Dacă voia asta.

— Aș fi putut să-l lichidez, dar este – *fratele tău vitreg*.

Ea își aminti de insistența lui Gray că nu voia să știe cine era tatăl lui. Totuși, credea că Gray știa. Era posibil să fi știut din copilărie, dar aflase cu siguranță atunci când mama lui l-a sunat cu ani în urmă și i-a făcut acea mărturisire sub influența alcoolului. Dacă barierele dintre ei se dărâmaseră, atunci ar fi trebuit să poată fi în stare să vorbească despre asta.

— L-aș fi putut ucide pe Daniel, dar nu am făcut-o, fiindcă este fiul lui Jeff. Și știi cine este Jeff pentru tine, nu?

Gray se ridică în picioare. Încrucișându-și brațele, se plimbă prin camera mică. Se întoarse. Se duse la fereastră. În cele din urmă, încuviință din cap.

Dru își puse mâinile pe păturile care îi acopereau mijlocul.

— Nu-i găsesc scuze lui Daniel. Sper că sunt clară în privința asta. Dar este evident că puștiul e distrus. Mama lui a murit și a rămas numai cu Jeff.

— Totuși, ce motive ar fi avut să mă omoare? Nu i-am făcut nimic, niciodată.

— Daniel probabil știe despre relația de lungă durată a tatălui lui cu mama ta. Și trebuie să știe că și tu ești fiul lui Jeff. Cu excepția faptului că ești fiul unei femei pe care o urăște și o femeie care poate că a făcut-o să sufere mult pe mama lui. Tu nu i-ai făcut nimic lui Daniel fiindcă el este un nimeni pentru tine. Dar tu nu ești un nimeni în viața lui. Ești un om de mare succes. Întregul lui oraș te adoră, chiar și tatăl lui se lingușește pe lângă tine.

Preț de câteva clipe îndelungate, Gray nu se mișcă deloc, cu excepția ridicării și coborârii pieptului. Gray părea că se luptă cu sentimentele lui, cu familia lui, cu tot ce se întâmplase ieri. Când se întoarse cu fața spre Dru, își lăsă brațele pe lângă corp.

— M-am străduit să-mi las trecutul în urmă. Dar în final, m-a găsit.

— Da.

Dru își arcui buzele. Îl privi într-un mod în care îl îndemnă să privească partea bună a lucrurilor.

— Dar în *cele din urmă*, ai scăpat.

— Datorită ție.

— Toți avem nevoie de puțin ajutor uneori, Gray.

Gray era masiv și dur. Inima și trupul îi fuseseră călite în luptă. Ochii lui erau serioși și frumoși.

— Te iubesc, îi spuse el.

Pur și simplu. Fără preambul.

În interiorul ei parcă se declanșaseră focurile de artificii de pe 4 Iulie*, un întreg carusel de emoții o învăluiră. Se sili să se ridice.

— Spune-o încă o dată.

— Te iubesc.

O trecură și mai mult fiorii. Pielea i se făcu de găină. Sperase… iar Gray îi confirmase toate speranțele de-a dreptul. Fără șovăire. Fără să-și ascundă sentimentele. El o iubea!

— Și eu te iubesc.

Gray clipi.

— Spune-o încă o dată.

— Te. Iubesc. Fotbalistule.

— Chiar așa? întrebă Gray.

— Bineînțeles că da.

Încrederea începu să curgă în ambele direcții, împletind sentimentele lor și cantonându-le definitiv. Dru își petrecuse întreaga viață sub imperiul neliniștii, fiind conștientă de izolarea ei și copleșită de o dorință nestăpânită de a fi luată în seamă și iubită. Răspunsese acestei năzuințe a sufletului ei spunându-și, sfidătoare, că nu avea nevoie de nimeni. Totuși, Dumnezeu văzuse ce era în inima ei. Dumnezeu îi cunoscuse tânjirea inimii și îi păstrase acea doză de neliniște până când îl aduse pe Gray în viața ei.

Gray se apropie de ea. Își așeză o palmă pe perete, deasupra

* Ziua națională a SUA [n. trad.].

capului lui Dru, cealaltă pe saltea și o împinse ușor pe pernă în timp ce o sărută.

Dru își plimbă mâinile prin părul lui și se agăță posesiv de el, fermecată de sărut. Gray o iubea! Euforia provocată de acest adevăr o asaltă într-atât de mult, încât trupul ei era prea mic să o poată reține.

El se îndepărtă puțin de ea. Însă Dru îl opri, apucându-l cu pumnul de pulover.

— Nu te opri.

Îl trase înapoi, de data asta pentru un sărut la fel de delicat ca atingerea mătăsii.

Apoi el își lipi fruntea de a ei, iar cei doi răsuflară precipitat. Dincolo de cuvinte, ei își comunicau dorința, dragostea și conștientizarea faptului a ceea ce însemnau unul pentru celălalt.

— Te iubesc, Dru.

— Te iubesc, Gray.

El îi cuprinse fața în palme. O sărută. Își trecu ușor degetul mare de-a lungul obrazului ei.

— Ai fost împușcată din cauza mea. Îmi pare atât de rău –

— Șșș. N-o lua prea personal. M-aș fi aruncat în bătaia puștii pentru oricare dintre clienții mei.

— Dar, dar te-ai aruncat în bătaia puștii pentru mine atunci când nu erai de serviciu.

— Adevărat.

Dru nu se putea opri din zâmbet. Gray o iubea. Aproape că nu o mai durea nimic. Cui îi păsa de o rană împușcată? Gray Fowler o iubea!

— Dragostea salvează, spuse Dru. Asta face dragostea. Salvează. Și dacă ar trebui să iau totul de la capăt, aș proceda exact la fel.

Epilog

ru Porter nu era o mireasă obișnuită. De fapt, în ziua nunții ei, s-a îmbrăcat în negru.

Ea se mai privi încă odată în oglinda care-i reda imaginea pe de-a-ntregul. Alesese să poarte rochia neagră pe care Gray i-o cumpărase iarna trecută la Nordstrom. Pe vremea aia, era clientul ei, iar ea se zgâise la tatuajul lui. Rochia asta, pe care nu o mai îmbrăcase până acum, și pe care Gray i-o cumpărase fără să se uite măcar la preț, părea să fi fost făcută anume pentru silueta și personalitatea ei. Butoni auriți noduroși, cu marginile ascuțite erau aliniați de-a lungul umerilor ei. Decolteu. Linii suple și elegante. Rochia era îndrăzneață și cochetă.

Nici pantofii cu tocuri înalte și cu barete, pe care Dru alesese să-i asorteze cu rochia, nu erau mai prejos.

Ea își luă buchetul, care era un mixt din cale liliachii, portocaliu deschis, roz mai închis și mov închis, aproape către negru, aranjate în așa fel, încât păreau sculptate. Cum ținea buchetul în fața ei, aproape că izbucni în râs.

Ea, Dru Porter, era mireasă.

Și aproape de necrezut, Gray Fowler era mirele ei.

Ea deschise ușa camerei pe care o închiriaseră și îl găsi pe Gray așteptând-o exact acolo unde spusese că o va aștepta la ora ceremoniei. Se sprijinea de peretele de vizavi, cu mâinile în buzunarele unui costum splendid de culoarea cărbunelui. O calā mică liliachie fusese prinsă de reverul hainei. Cravata lui argintie reflecta lumina.

Deși mii de femei îl doreau, Gray era al ei. Numai al ei.

El se îndepărtă de perete cu o privire admirativă și plină de uimire la vederea ei.

Ea făcu o piruetă. Păstrase rochia asta pentru ziua de azi și nu îi spusese că o va îmbrăca. Îi spusese numai să nu se aștepte, sub nicio formă, la nimic alb sau pufos.

— Porți rochia neagră pe care ți-am cumpărat-o, zise Gray.

— O să vezi că pot fi agreabilă atunci când vreau.

— Ești cea mai superbă femeie pe care am văzut-o vreodată, jură Gray.

— Vorbești mânat de entuziasmul zilei nunții noastre.

— Nu, pur și simplu... am o slăbiciune pentru super eroi.

Gray o prinse de încheietura mâinii și o trase cu putere spre el. Ea salvă buchetul ca să nu fie strivit între ei chiar în ultimă clipă, ținându-l în aer în timp ce se sărutară. Chimia dintre ei era tangibilă.

Dru făcu un pas înapoi. O, cui îi păsa dacă întârziau cu o jumătate de minut la ceremonie? Nu era ca și cum putea începe fără ei. Ea se lipi de Gray, punându-și o mână pe maxilarul lui în timp ce îl sărută.

— Ești gata să facem chestia asta? îl întreabă ea cu răsuflarea tăiată, aproape de buzele lui.

— Sunt foarte, foarte gata.

— Atunci du-mă odată la altar.

Ținându-se de mână, pășiră de-a lungul holului, de la etajul al doilea din cabana de vânătoare, izolată pe malul lacului Holley, pe care o închiriaseră cu această ocazie. Dru se opri în fața unei oglinzi pentru a se asigura că părul ei, lăsat pe spate și pe care Meg îl întinsese cu placa de păr, nu fusese ciufulit prea tare de săruturile lor. Nu era cazul.

Scara impozantă cobora prin lateralul camerei înalte și rustice a cabanei. La baza scării, îi așteptau mese pline cu aperitive și băuturi.

Mai multe aranjamente florale din cale. Lumânări pâlpâitoare așezate în boluri din sticlă. Fețe de masă de culoarea crem.

Dru și Gray nu-și doriseră o ceremonie pompoasă. Nu dădeau o petrecere după ceremonia religioasă, nu urmau să aibă ritualul de aprindere a lumânările de nuntă, nu aveau solouri, poezii sau orice fel de program de felul acesta. Pur și simplu își doreau atât de mult să se căsătorească încât de abia mai puteau aștepta.

Soț. Și soție. Înaintea lui Dumnezeu. Și să se bucure de această zi împreună cu cei mai apropiați prieteni și cu familia.

Trecură de ușile enorme din stejar ale cabanei. Oamenii care-i așteptau pe întinderea împădurită a țărmului izbucniră în aplauze la vederea lor. Membrii familiei Porter erau prezenți. Venise și mama lui Gray, sora lui și copiii surorii lui Gray. Și un mare număr de bărbați masivi care jucau fotbal.

Singura muziciană, o violonistă, începu să cânte primele acorduri din inmul *Mărețul Har*, sunetele vibrând incredibil de armonios și de clar. O briză de octombrie trecu prin părul lui Dru, ridicându-i câteva șuvițe. Era acea perioadă a după-amiezii târzii în care razele de soare cu puternice nuanțe de bronz pătrundeau prin corola copacilor pentru a mângâia pământul cu lumină.

Oaspeții le făcură loc în timp ce Dru și Gray se îndreptară spre pastorul care îi aștepta.

Ei trecură de Bo și Meg, care țineau fiecare în brațe câte un bebeluș. Bo făcu un gest ca și cum și-ar fi înclinat pălăria în fața lui Dru, iar în zâmbetul lui putu vedea afecțiunea deosebită pe care un frate mai mare o are față de sora lui mai mică.

Celia și Ty stăteau în picioare, braț la braț, cu cei patru copii în jurul lor.

— Arăți bine, îi spuse Ty ușor din buze în timp ce Dru trecu pe lângă el, apoi îi făcu poznaș cu ochiul.

Au ajuns în dreptul lui Jake și Lyndie, care se țineau și ei de mână. Chipul intimidant și brăzdat de cicatrice al fratelui Porter își pierduse acea ținută dură în timp ce încuviință ușor din cap când Dru trecu pe lângă el.

Realiză că se încheia un capitol din istoria familiei Porter, fiindcă, după ziua de azi, toți aveau să fie căsătoriți.

Dru și Gray ajunseră în fața pastorului, care stătea cu spatele la lac. Suprafața apei arăta ca și cum ar fi fost pictată cu lumină de către un artist impresionist. Ultimele note ale *Măreţului Har* plutiră în aer. Copacii îi adăposteau. Deși nu se aflau într-o biserică, Dru putea simți apropierea lui Dumnezeu. Era aici. Iar binecuvântarea Lui era bogată.

Dru se întoarse cu fața către Gray, încă ținându-se de mână de când porniseră din hol. Se întâmpla în sfârșit. Se căsătoreau!

Cei doi își zâmbiră, apoi Gray păși înspre ea să o sărute ca și cum Dru l-ar fi chemat cu tăria fericirii ei. Fu un sărut foarte reușit, unul care avea să rămână în amintirea lor de-acum încolo.

— Te iubesc, șoptiră ei la unison când se termină sărutul.

— Nici măcar n-am început ceremonia, spuse pastorul, râzând.

Da, astăzi se încheia un capitol din viața familiei ei. Dar în timp ce Dru se uita la chipul lui Gray, tot ce simți fu o bucurie în așteptare, una ce era de nestăpânit. Deoarece era și începutul lor ca familie.

Începutul unei căsnicii frumoase.

Iată-Mă pe cale de a face ceva nou!
Să nu-l cunoaşteţi voi oare?
Voi face un drum prin pustie
şi râuri în locuri secetoase.
— Isaia 43:19

Sperăm că ți-a făcut plăcere lecturarea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare şi alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum, vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

Întrebări pentru discuții

1. De ce crezi că Becky Wade a decis să înceapă romanul *Inima mea luptă pentru tine* cu un prolog care a întrezărit puțin din ce avea să se întâmple mai departe în poveste?
2. Tema uzitată și actuală a „bodyguardului“ a inspirat-o pe Becky să scrie acest roman. Totuși, ea a conferit originalitate acestei teme, plasând-o pe eroină în rolul de gardă de corp (sau „agentul de protecție,“ așa cum i-ar plăcea lui Dru să spună). Poți da exemple de cărți sau filme în care unul dintre personaje trebuie să-l apere pe altul? În ce fel ar fi fost diferită povestea dacă Gray ar fi fost garda de corp a lui Dru? Ce ți-a plăcut cu privire la dinamica relației dintre personaje, în felul în care a scris-o Becky?
3. Să discutăm despre ordinea nașterii fraților într-o familie! Dru este cu mai mult de zece ani mai tânără decât cel mai apropiat frate ca vârstă. Tu al câtelea copil ești în familie: primul? Mijlociul? Mezinul? Sau ești singurul copil din familie? Cum crezi că te-a influențat acest aspect?
4. Tema romanului *Inima mea luptă pentru tine* este renunțarea. Gray nu poate să ducă relația cu Dru la următorul nivel până când nu se eliberează de trecut. Poți aminti de o ocazie în care a

renunța (chiar la ceva nesemnificativ) a fost dificil pentru tine? A jucat credința ta vreun rol în capacitatea ta de a merge mai departe?

5. În afara lui Gray, și altor personaje li se oferă ocazia de a renunța și de a merge mai departe în roman. Ai sesizat care sunt acele personaje?
6. Dru este o eroină brutal de sinceră și extrem de independentă. Poate fi dificil să te raportezi și să empatizezi cu personaje care au o asemenea personalitate. Ai reușit să te conectezi cu Dru? Dacă da, de ce?
7. Gray a fost victima abuzului parental. Potrivit studiilor în domeniu, copiii care cresc într-un mediu abuziv, la fel ca și Gray, întâmpină mari dificultăți în manifestarea încrederii față de cei din jur. Ce sentimente ți-au trezit mediul în care a crescut Gray? Crezi că Dru a fost prea dură când a rupt relația cu el din cauza refuzului său de a-și deschide inima în fața ei?
8. Becky nu introduce întotdeauna elemente de suspans în romanele ei, așa cum a făcut în *Inima mea luptă pentru tine*. În timp ce citeai, pe cine bănuiai ca fiind hărțuitorul lui Gray? Cum anume crezi că acest element de suspans a influențat povestea?
9. Lui Becky îi place să scrie povești de dragoste! Care scenă ți se pare cea mai romantică?
10. Becky a fost onorată să încheie povestea romanului cu bucuria lui Bo și al lui Meg la sfârșitul drumului lor anevoios, deoarece infertilitatea, avortul spontan și complicațiile de sarcină afectează atât de multe cupluri. Te poți raporta la vreun aspect din problemele și emoțiile lui Meg?
11. *Inima mea luptă pentru tine* este cel de-al patrulea și ultimul roman din seria Familia Porter. Această serie acoperă opt ani din viața familiei Porter. Ce anume te face „să trăiești“ cu o familie atât de mult timp prin intermediul cărților? Dacă ai citit și volumele anterioare ale seriei, ce anume din experiența ta cu familia Porter te-a condus înspre acest final?

Despre autoare

Becky Wade și-a petrecut copilăria în California, unde, împreună cu surorile, prietenii și verii ei, punea mereu în scenă diferite piese de teatru imaginate chiar de ea. Aceste piese erau de cele mai multe ori povești de dragoste cu final fericit, în care protagonistul era un prinț sau o prințesă. De atunci a rămas fascinată de orice poveste de iubire.

Becky a absolvit Universitatea Baylor. După căsătorie, Becky și soțul ei au locuit pe malul mării în Insulele Caraibe și, mai apoi, în Australia În această perioadă, pasiunea lui Becky pentru lectură s-a transformat într-o pasiune pentru scris, mai cu seamă romane creștine de dragoste.

După nașterea celor trei copii ai familiei, Becky s-a preocupat să țină pasul cu treburile casnice și nevoile copiilor, dar își face timp să joace tenis, să se antreneze în sală și mai ales să scrie sau să se uite cu soțul ei la emisiuni preferate, prăbușită pe o canapea și mâncând ciocolată.

Familia Wade locuiește acum în Dallas, Texas.

Seria Familia Porter

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

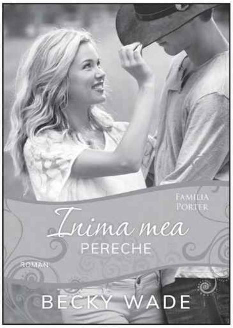

Într-o dimineață s-au trezit cu un certificat de căsătorie și o doză rece de realitate. Celia era pregătită să fie soția lui Ty, dar el nu era pregătit să devină soțul nimănui.

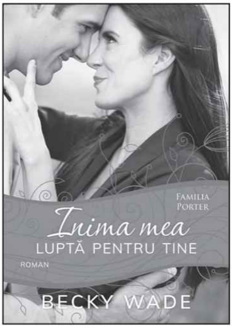

Megan este moștenitoarea unei mari averi, Bo este un simplu manager de fermă și angajatul ei. Totuși, de îndată ce se întâlnesc, între cei doi se aprinde o scânteie.

Gray este de-a dreptul indignat când agenția de pază și protecție îi desemnează ca și bodyguard o femeie. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui?

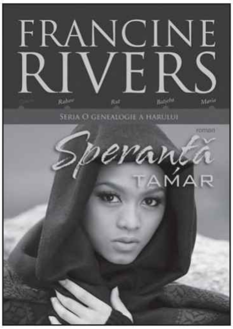

Jake se luptă cu sindromul de stres posttraumatic, trăiește o viață solitară și evită orice relație pe cât posibil. Asta până când o reîntâlnește pe Lyndie.

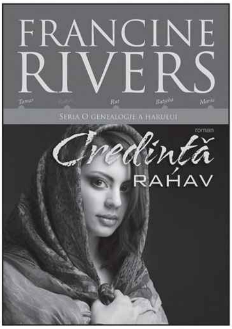
Seria O genealogie a harului

O genealogie a harului – cinci femei care au schimbat lumea.
Povești de viață captivante, personaje controversate
și un context biblic real te vor captiva definitiv.

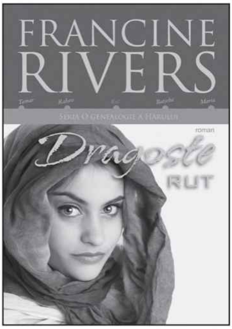
Speranță – Tamar

Deși trădată de bărbații care îi controlau viitorul, a luptat pentru credința ei în Dumnezeu.

Credință – Rahav

Trecutul ei tenebros Dumnezeu i l-a preschimbat într-un viitor cuceritor.

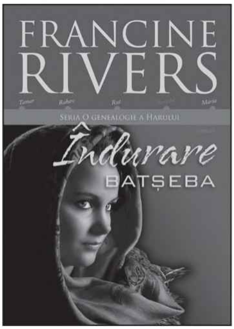

Dragoste – Rut

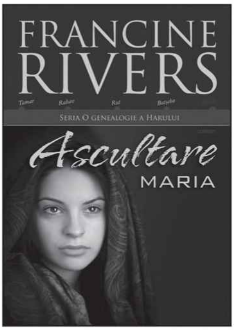
Pentru că a fost gata să sacrifice totul, fără să aștepte ceva în schimb, Dumnezeu a onorat-o.

Frumusețea ei a stârnit pasiunea regelui, iar suferința ei a atins inima lui Dumnezeu.

Clipa pregătită din veșnicie. Dumnezeu a ales o femeie.

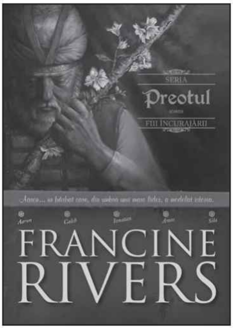
Îndurare – Batșeba

Ascultare – Maria

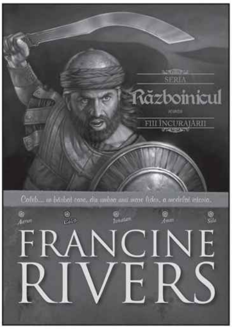
Seria Fiii încurajării

Fiii încurajării – cinci bărbați ai credinței care au slujit în umbra unor mari lideri și au influențat cursul istoriei pentru totdeauna. Povești de viață uimitoare, eroi din umbră și un context biblic real te vor captiva definitiv.

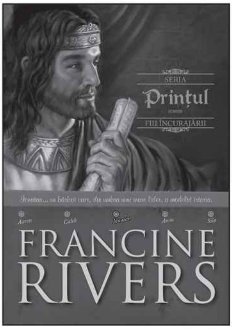
Preotul – Aaron

Aaron, preotul Domnului pentru poporul său, hotar între credință și idolatrie.

Războinicul – Caleb

Caleb, războinicul spion, devenit liderul poporului Israel spre Țara Făgăduinței.

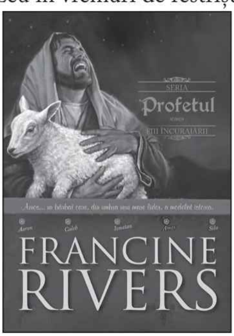

Prințul – Ionatan

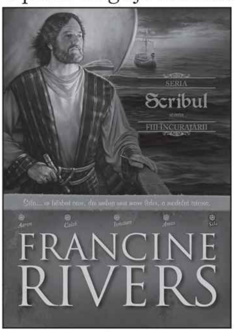
Ionatan, prințul care a fost gata să renunțe la tron pentru a păstra prietenia camaradului său.

Amos, un păstor din Tecoa, culegător de smochine, devenit profetul poporului lui Dumnezeu în vremuri de restriște.

Sila, tovarășul de misiune al lui Pavel și bărbatul investit cu misiunea de a purta de grijă sulurilor catehetice.

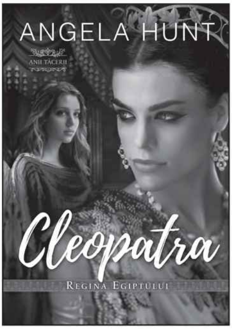
Profetul – Amos

Scribul – Sila

Seria Anii tăcerii

Anii tăcerii – este povestea vieții a patru femei puternice care au avut un impact decisiv în istoria celor 400 de „ani de tăcere“, o vreme când Dumnezeu nu a vorbit lui Israel prin proroci, dar Și-a continuat lucrarea în mijlocul poporului Său, printre alte popoare și în lumea supranaturală.

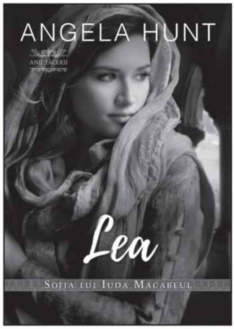

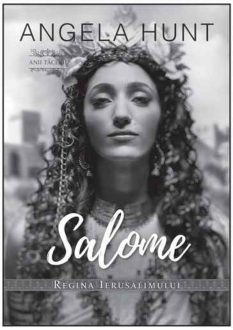
Cleopatra, regina Egiptului

Împărăteasa Cleopatra privită prin ochii celei mai credincioase prietene a ei, Chava.

Lea, soția lui Iuda Macabeul

Povestea maccabeilor prin ochii soției lui Iuda, care a înțeles că dragostea presupune curaj și... sacrificiu.

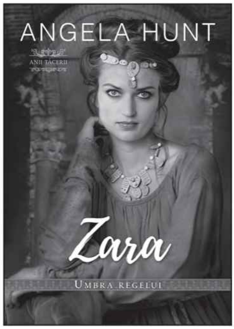

Salome, regina Ierusalimului

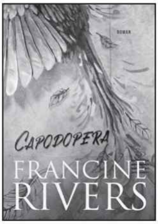
Urcarea ei pe tron a depășit așteptările tuturor, dar încrederea ei în HaShem a schimbat lumea.

Zara, umbra regelui

O slujnică la curtea lui Irod, care, în numele Atotputernicului HaShem, s-a ridicat în folosul celor năpăstuiți.

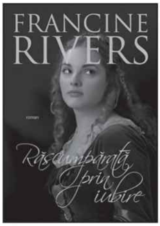

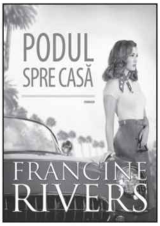
Alte cărţi publicate de Scriptum:

Capodopera
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
536 pagini

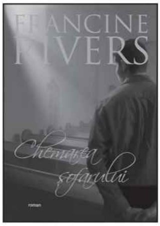
Răscumpărată prin iubire
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
544 pagini

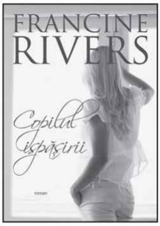

Podul spre casă
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
512 pagini

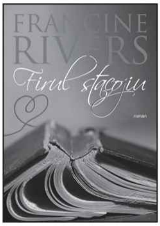
Chemarea şofarului
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
576 pagini

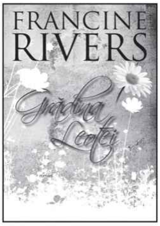

Copilul ispăşirii
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
376 pagini

Firul stacojiu
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
440 pagini

Grădina Leotei
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
536 pagini

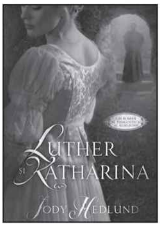
October baby
de Wilson & Preston
145 X 205 mm
296 pagini

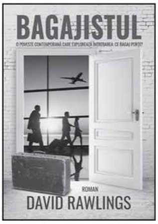

Un mister tulburător
de Francine Rivers
145 X 205 mm,
320 pagini

Luther şi Katharina
de Jody Hedlundvers
145 X 205 mm
536 pagini

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Bagajistul
de David Rawlings
145 X 205 mm,
240 pagini

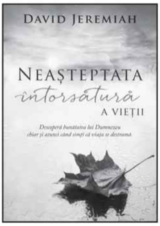
Cer Aprins
de Lori Benton
145 X 205 mm,
416 pagini

Eu. Tu. Noi.
Matt Chandler
145 X 205 mm,
244 pagini

Neașteptata întorsătură a vieții
de David Jeremiah
145 X 205 mm,
318 pagini

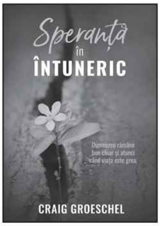

Puterea rugăciunii
de Stormie Omartian
145 X 205 mm,
220 pagini

Bucurie care sfidează circumstanțele
de Stasi Eldredge
145 X 205 mm,
186 pagini

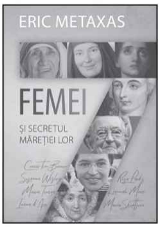

Speranță în întuneric
de Craig Groeshel
145 X 205 mm,
182 pagini

E ok să nu fii ok
de Sheila Walsh
145 X 205 mm,
254 pagini

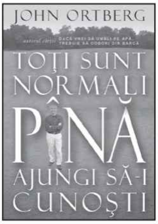

Șapte femei
de Eric Metaxas
145 X 205 mm,
238 pagini

Nu așa trebuia să fie
de Lysa TerKeurst
145 X 205 mm,
264 pagini

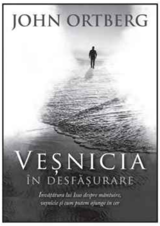

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Toți sunt normali până ajungi să-i cunoști
de John Ortberg
145 X 205 mm,
288 pagini

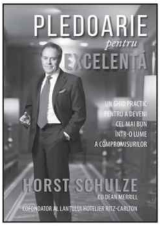
Veșnicia în desfășurare
de John Ortberg
145 X 205 mm,
160 pagini

Poți să treci și peste asta
de Max Lucado
145 X 205 mm,
232 pagini

Pledoarie pentru excelență
de Horst Schulze
145 X 205 mm,
202 pagini

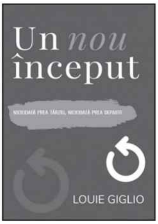

Umblarea cu El - o aventură
de Lidia Șchiopu
145 X 205 mm,
296 pagini

Credință irezistibilă
de Andy Stanley
145 X 205 mm,
326 pagini

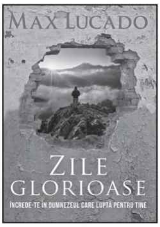

Un nou început
de Louie Giglio
145 X 205 mm,
218 pagini

Neașteptata întorsătură a vieții
de David Jeremiah
145 X 205 mm,
318 pagini

Zile glorioase
Max Lucado
145 X 205 mm,
240 pagini

Întinde fără să frângi
de Nancy Ortberg
145 X 205 mm,
248 pagini

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărțuitor, astfel că echipa sa angajează o agenție de pază și protecție. Când Gray o întâlnește pe Dru Porter este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deși foarte tânără și frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină și este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmărește pe Gray. Și, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de atașament romantic între ea și acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray și Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul crește, Dru și Gray își pot încredința inimile – și viața – unul altuia?

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit!
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-052-5

Gray Fowler, star al NFL, este urmărit de un hărțuitor, astfel că echipa sa angajează o agenție de pază și protecție. Când Gray o întâlnește pe Dru Porter este de-a dreptul indignat. Cum l-ar putea proteja o femeie care avea doar jumătate din dimensiunea lui, deși foarte tânără și frumoasă?

Dar Dru este fost luptător în Marină și este foarte hotărâtă să descopere identitatea celui care îl urmărește pe Gray. Și, la fel de hotărâtă, să evite orice fel de atașament romantic între ea și acest jucător de fotbal cu trecut misterios. Dar, cu cât se apropie mai mult de identificarea urmăritorului, cu atât Gray și Dru se apropie tot mai mult unul de celălalt. Pe măsură ce pericolul crește, Dru și Gray își pot încredința inimile – și viața – unul altuia?

Romanele din seria *Familia Porter* prezintă poveștile de viață ale membrilor ei, care se confruntă cu lupte și zbateri personale cu care adeseori și tu te poți identifica. Becky Wade nu se ferește să prezinte vulnerabilitățile lor, dar, în egală măsură, credința și speranța în Dumnezeu sunt teme subliniate foarte puternic, mai ales în situații critice pentru protagoniștii ei.

SCRIPTUM®
spațiu de gândit!
www.scriptum.ro

ISBN 978-606-031-052-5